Norman Spinrad

ALTE AMERICI

N-AM PROMIS NICIODATĂ CĂ LUMEA VA FI O GRĂDINĂ A PLĂCERILOR

Norman Spinrad

ALTE AMERICI

- Other Americas -
1988

Traducere de Mihail Moroiu

Cuprins

Şi totuşi, America este încă o naţiune de o formidabilă diversitate. Ea este încă, de bine de rău, cel mai bun model pentru viitorul acestei planete şi din această cauză este un fel de povestire science-fiction în timp real, al cărei deznodământ – adică forma pe care o va avea acest viitor – este şi va rămâne întotdeauna nesigur.

Introducere la volumul de față

Ca scriitor, am fost întotdeauna fascinat – obsedat, ar putea zice unii – de posibilele destine viitoare ale Americii, şi asta nu numai din cauză că sunt eu însumi american. Adevărul este că şi o mare parte din restul lumii împărtăşeşte aceeaşi obsesie, pentru că America diferă mult de alte naţiuni. Iar celelalte popoare ale lumii au considerat-o şi ele întotdeauna deosebită.

Forţa militară şi dominaţia economică contribuie, evident, la această fascinaţie a Americii. Statele Unite sunt încă cea mai puternică naţiune a Pământului din punct de vedere militar, dispunând de un sistem de flote şi de baze militare ce cuprind o mare parte a globului. Economia americană exercită o asemenea dominaţie încât, în ciuda dificultăţilor prin care trece ea actualmente, arabii sunt siliţi să evalueze petrolul pe care îl vând europenilor şi japonezilor în dolari, iar lumea se îmbolnăveşte de răceală financiară când strănută America.

Dar lucrurile sunt departe de a se opri aici. Restul lumii are o relaţie *afectivă* complexă şi ambivalentă cu America, de care nu se bucură nicio altă naţiune, nici măcar marea ei rivală militară, Uniunea Sovietică, sau cea economică, Japonia.

Statele Unite sunt urâte de popoarele din America Latină, pe care o domină total – economic, politic şi militar – şi cu toate acestea, aceleaşi popoare îi devorează cu lăcomie cultura de masă, ca pe o pâine caldă, visând la o altă Americă, care să fie pe placul inimii lor, şi care să le salveze de sărăcie şi de tiraniile ce se manifestă pe plan intern.

Francezii se plâng mereu de „imperialismul cultural anglofon” şi, periodic, încearcă să-şi purifice limba de cuvintele „frangleze”, şi asta exact în momentul când cei mai buni producători de filme ai lor încearcă să facă filme în limba engleză şi după modelul Hollywoodului, tinerii dansează după muzică rock and roll, iar cei ce dau tonul în domeniul modei nu fac decât să meargă dincolo de ceea ce consideră ei că înseamnă eleganţa americană.

Concurentul nostru economic numărul unu, Japonia, joacă

baseball, se lasă fascinat în modul cel mai ciudat de fotbalul american, posedă propriul Disneyland şi se dă în vânt după mâncare în stilul american.

În momentul când războiul din Vietnam se afla în punctul lui culminant, când America era considerată de către întreaga lume a treia răufăcătorul internaţional, un trib din Noua Guinee încerca în continuare să-l „cumpere” pe Lyndon Johnson, cu gândul de a-l convinge să accepte să le devină preşedinte.

Până şi inamicii noştri de moarte, ruşii, nu-şi doresc nimic mai mult decât să fie acceptaţi drept fraţii lor egali în drepturi de către poporul Statelor Unite.

Oare de ce se petrec toate acestea?

Uniunea Sovietică este aproape egală cu noi în privinţa capacităţii militare. Japonia ne este deja superioară economic, în anumite privinţe. Suedia, Elveţia şi Germania au în acest moment standarde de viaţă mai înalte decât ale noastre. Atunci, de unde această magie a Americii?

Fără îndoială, o parte a răspunsului este limba engleză. Aşa cum dolarul se apropie cel mai mult de o monedă universală, tot aşa engleza aduce cel mai mult cu un limbaj universal.

Ea este limba principală a circa patru sute de milioane de oameni şi, chiar dacă mai mulţi dintre ei au crescut vorbind diversele dialecte ale chinezei, engleza este cea de a *doua* limbă a altor sute de milioane din întreaga lume. Engleza este liantul în cadrul societăţilor multilingvistice din India, dintr-o mare parte a Africii şi din Filipine. Mai mult de jumătate din populaţiile Scandinaviei şi Ţărilor de Jos o vorbesc. Toţi elevii din Japonia şi din Uniunea Sovietică o studiază.

Engleza este limba internaţională folosită în aviaţie. Un pilot francez aterizând pe un aeroport german comunică în engleză cu turnul. Ba chiar şi un pilot arab, aterizând pe un aeroport arab va discuta tot în engleză cu controlorii de zbor. Engleza este limba internaţională a comerţului. Engleza a luat de multă vreme locul francezei şi germanei ca limbă internaţională a ştiinţei.

Dar limba nu poate să explice totul, pentru că şi britanicii vorbesc tot engleza, şi ei, nu americanii, au fost cei ce au răspândit engleza în mare parte din Africa, care au făcut din ea, cum să zic, *lingua franca* a Indiei; totuşi, popoarele lumii nu

văd de fapt în engleză limba Marii Britanii. Emoţional vorbind, ei se leagă de această limbă pentru că aparţine Americii.

Industria spectacolelor a contribuit probabil din plin.

Engleza este, fără îndoială, şi limba internaţională a industriei spectacolelor. Piaţa americană domină de departe piaţa de limbă engleză, ceea ce a dus la situaţia ca filmul, televiziunea, radioul şi muzica americană să aibă o influenţă covârşitoare asupra mediilor la scară internaţională.

Şi nu doar economic, ci şi în ceea ce priveşte iconografia şi imagistica. Nu există junglă suficient de îndepărtată încât muzica rock and roll americană să nu poată fi ascultată la un radio cu tranzistori. Stelele americane de film şi televiziune sunt imediat recunoscute aproape oriunde pe pământ, la fel ca şi unele figuri arhetipale pur americane: cowboy-ul, detectivul particular trecut prin ciur şi prin dârmon, răzbunătorul vigilent şi Superman. *Dallas, Miami Vice,* ba chiar şi reluări ale vechiului *I Love Lucy* inundă eterul din zeci de ţări, iar un faimos tratat marxist în limba spaniolă explorează nici mai mult nici mai puţin decât semnificaţia politică imperialistă a substructurii mitice a aventurilor Răţoiului Donald.

Însă nici universalitatea industriei americane a spectacolelor nu întregeşte explicaţia. Mai este *încă* ceva. Ceva care, în ultimă instanţă, m-a împins să scriu romanele scurte din volumul de faţă şi alte romane, de exemplu *Bug Jack Barron, The Mind Game (Jocul minţii), The Men în the Jungle (Oameni în junglă), Songs from the Stars (Cântece din stele)* şi *Little Heroes (Maşinăria rock and roll),* toate fiind, fiecare în felul său specific, science fiction american şi America în *ipostaza* ei de Science fiction.

Deoarece America – nu ca o entitate geografică sau ca un stat naţional convenţional, ci ca un *concept* – a fost încă de la naşterea ei pentru popoarele pământului un vis despre viitor, un soi de speculaţie anticipativă aplicată unei lumi reale.

Dacă stăm şi ne gândim, America a fost descoperită în 1492, ca şi cum ar fi fost o planetă virgină, necunoscută. A fost colonizată de oameni din toată lumea, tot aşa cum oamenii din întreaga lume visează acum la colonizarea Lunii sau a lui Marte.

Şi a devenit o naţiune independentă ca întruchipare a unui

concept utopic radical – anume că populaţia poate şi trebuie să-şi aleagă propriii conducători, în ipostaza lor de simpli funcţionari publici, nemaiacceptând dreptul divin al regilor.

Este dificil să înţelegem acum, cu două sute de ani mai târziu[1], cât de radicală, de speculativă şi utopică era ideea ce stătea la baza realităţii respective în momentul acela. Aproape întreaga lume era cârmuită de monarhii ereditare, lucru care se moştenea din vremuri imemoriale. Grecia avusese oraşe-stat democratice de un anume tip, de fapt nişte oligarhii la o privire mai atentă, la fel ca şi Republica Romană. Până şi Republica anticipativă a lui Platon era condusă de regi-filozofi.

Faptul că dreptul de a guverna deriva din consimţământul majorităţii celor guvernaţi şi nu era stabilit în virtutea unui drept divin moştenit sau acordat de o elită naţională oarecare, că putea să existe o lege stabilită de oameni, superioară chiar şi voinţei unui şef executiv, era nou sub acest soare şi reprezenta foarte probabil cea mai radicală schimbare a mersului istoriei petrecută vreodată pe Planeta Pământ. De aici au decurs, în cele din urmă, Revoluţia Franceză şi republicile din America Latină, revoluţiile de la 1848 şi Revoluţia din Rusia şi, în sensul propriu, toate guvernele nemonarhice care formează acum o majoritate covârşitoare a Naţiunilor Unite.

După părerea mea, în aceasta constă în mare parte explicaţia generării relaţiei afective speciale a lumii cu America, relaţie nu atât cu o entitate geografică, cât cu o viziune utopică aplicată într-o lume reală, cu America în calitate de concept, cu America în chip de science fiction.

Revoluţia Americană a reprezentat un eveniment conceptual epocal, care a transformat lumea, care a schimbat pentru totdeauna conceptul ideal al relaţiei dintre guvernare şi cei guvernaţi, dintre individ şi corpul politic, dintre legitimitate şi natura statului. Acesta este sensul adevărat al aşa-numitului „Vis American” – concepţia revoluţionară că oamenii au dreptul de a-şi alege propria lor formă de guvernare şi pe cei ce îi guvernează printr-o formă oarecare de proces democratic, iar conducătorii legitimi sunt cei ce se subordonează voinţei poporului, aşa cum este ea exprimată prin lege şi procese

[1] Adică la două sute de ani după „Declaraţia pentru independenţă” din 4 iulie 1776 (n.trad.).

electorale.

Acesta este Visul American pe care popoarele lumii au încercat să îl realizeze şi să îl păstreze în decursul ultimelor două sute de ani. Monarhia absolutistă este acum ca şi dispărută, chiar şi monarhia constituţională reprezintă actualmente o formă de guvernare destul de puţin răspândită.

Vai nouă, Visul a fost trădat de nenumărate ori. Prima Republică Franceză s-a transformat în Imperiul Napoleonean. Majoritatea revoluţiilor de la 1848 au fost zdrobite, în cele din urmă. Republicile din America Latină şi din Africa au capotat în dictaturi militare. Revoluţia Rusă a degenerat într-o tiranie birocratică. Revoluţia Iraniană a dat naştere unei sumbre teocraţii.

Visul însuşi nu a murit însă niciodată. Şi, aidoma Păsării Phoenix, s-a înălţat mereu şi mereu din cenuşa înfrângerii, peste tot în lume. Pentru că undeva, dincolo de ocean, a existat întotdeauna o Americă a spiritului, a visului democrat original, o democraţie constituţională care a reuşit cumva să inspire credinţă timp de două sute de ani neîntrerupţi.

Ea este şi o a doua patrie, dincolo de oceanul de timp, pe care popoarele lumii o pot revendica, pe drept cuvânt, ca fiind a lor, dintr-un anume punct de vedere, pentru că America a fost colonizată de fiii şi fiicele majorităţii naţiunilor Pământului. Nicio altă naţiune de pe faţa Pământului nu are atât de multe relaţii de familie cu restul lumii, nicio altă naţiune n-a fost constituită din englezi şi scoţieni, francezi şi spanioli, irlandezi şi africani, chinezi şi germani, polonezi şi italieni, ruşi şi evrei, japonezi şi scandinavi şi este un fapt sigur că, în cadrul nici unei alte naţiuni de pe Pământ, nu şi-au menţinut identităţile etnice o asemenea diversitate de grupuri ce au aparţinut altor naţionalităţi.

În cea de a doua jumătate a secolului XX – în care există valuri de refugiaţi, călătorii aeriene facile, Piaţa Comună Europeană, firme transnaţionale, economie mondială interdependentă - acest aspect al Americii a câştigat o nouă rezonanţă.

Pentru că America este, în sensul propriu al cuvântului, modelul lumii transnaţionale viitoare. O lume cu graniţe internaţionale permeabile sau fără niciun fel de graniţe. O lume

în care grupuri etnice de origini foarte diferite interacţionează în cadrul aceluiaşi teritoriu. O lume în care am şi intrat deja, pe jumătate.

Pot asemenea societăţi multinaţionale să ajungă la stabilitate şi să prospere? Sau vor degenera în nesfârşite conflicte etnice nerezolvabile, de genul celor din Irlanda de Nord, Palestina şi Liban, sau cele ce frământă atâtea naţiuni africane? Va fi statul etnic înlocuit de o identitate transnaţională superioară sau vor degenera statele naţionale într-un haos dominat de mărunte interese tribale?

Nu întâlnim pe planeta noastră decât o singură naţiune unde există o diversitate etnică ce reflectă diversitatea şi întrepătrunderea etnică a unei asemenea lumi transnaţionale a viitorului. Chiar dacă Uniunea Sovietică, India şi Nigeria sunt state multinaţionale, există, fără îndoială, o distribuţie geografică a naţionalităţilor lor. Numai America, al cărei întreg teritoriu a fost colonizat de popoarele de pe tot globul, este un stat transnaţional cu adevărat matur, toate cele cincizeci de state fiind eterogene din punct de vedere etnic.

Şi din acest unghi de vedere, America reprezintă laboratorul de experimentare, scenariul unui science fiction trăit pe viu al lumii transnaţionale a viitorului. Iată de ce fascinaţia popoarelor lumii merge dincolo de politica externă americană. Iată de ce popoarele lumii urmăresc cu atâta atenţie evenimentele interne din Statele Unite.

Dacă democraţia şi cultura americană supravieţuiesc şi înfloresc, există speranţe într-un viitor transnaţional stabil. Dacă America se distruge din interior, atunci viitorul poate părea sumbru cu adevărat. De la un anume nivel, popoarele lumii, că o fi bine sau rău, se uită spre America, ca să-şi vadă propriul viitor.

Apoi, Revoluţia industrială începută în Marea Britanie a ajuns la deplina înflorire în Statele Unite, cel puţin din punct de vedere al ritmului accelerat al dezvoltării ştiinţifice şi tehnologice. Să ne gândim câte dintre tehnologiile ce au transformat radical lumea modernă au fost inventate sau realizate pentru prima oară în America.

Telegraful. Telefonul. Puşca Gatling, strămoaşa mitralierei. Piese interschimbabile pentru utilaje complexe. Banda de

montaj. Aeroplanul. Tranzistorul. Semiconductorii. Calculatoarele. Fisiunea nucleară. Bomba atomică. Bomba cu hidrogen. Satelitul pentru transmisiuni şi televiziunea transmisă direct în toată lumea. Chitara electrică. Filmul vorbit. Sintetizatorul de sunet.

Şi, desigur, simbolul suprem al Americii văzută sub unghi science fiction – Proiectul Apollo.

Era în anul 1969, războiul din Vietnam se afla la apogeu, iar eu locuiam la Londra în momentul când America a trimis primii oameni pe Lună.

În perioada respectivă, antiamericanismul se bucura de o audienţă largă în Europa. Statele Unite, care salvaseră civilizaţia vest-europeană de bezna nazistă, care îi refăcuseră economia distrusă prin intermediul Planului Marshall, care stătuseră în calea expansionismului sovietic în Grecia şi la Berlin, care erau considerate de multă vreme apărătoare ale Occidentului democrat se implicaseră acum într-un război urât, rău, lipsit de sens şi aparent fără sfârşit împotriva unei mici ţări aparţinând Lumii a treia.

Ne place sau nu, suntem sau nu de acord, acesta era modul în care Europa percepea Amerika, într-un moment când şi mulţi americani scriau cuvântul folosind litera „k”.

Şi apoi Eagle a coborât pe Lună.

Iar Europa Occidentală a petrecut toată noaptea. Cetăţenii Londrei îi felicitau pe americani, atunci când îi întâlneau pe stradă. Entuziasmul faţă de această izbândă americană era mai mare în Europa decât în America. În acel scurt şi splendid moment, un lucru preţios şi care părea pierdut a reapărut, luminând lumea.

Ce anume era acel lucru?

În 1952 aveam doisprezece ani şi îmi amintesc că am văzut la televizor un reportaj despre retragerea armatei de ocupaţie americane din Japonia.

În 1945, înainte ca bomba atomică să fie aruncată asupra Hiroshimei, toată lumea era de acord că Statele Unite aveau să fie silite să invadeze Japonia, că milioane de oameni vor muri, că japonezii se vor bate până la ultima suflare cu americanii, pe care îi urau, pentru apărarea Patriei lor insulare.

A urmat Hiroshima. Şi capitularea de pe Battleship Missouri.

Şi Şogunatul MacArthur. Şi o constituţie democratică impusă japonezilor înfrânţi de către Statele Unite.

La nici şapte ani după Hiroshima, s-a semnat un tratat de pace cu Japonia, iar armata americană de ocupaţie a fost retrasă.

Iar când armata americană de ocupaţie a mărşăluit prin oraşele japoneze în drum spre navele de transport ale trupelor, s-a întâmplat un lucru care nu se mai întâmplase vreodată în istoria lumii şi care nici nu s-a repetat de atunci.

Un popor înfrânt a ieşit pe străzi să vadă o armată de ocupaţie care le părăsea patria. Nu aruncau zeflemele. Nu urmăreau spectacolul în tăcere împietrită. Aruncau cu flori. Mii şi mii de mici drapele americane din hârtie le fluturau în mâini. Mulţi oameni nu se fereau să-şi ascundă lacrimile.

În 1945, o armată de americani urâtă venise să ocupe o naţiune inamică înfrântă.

Şapte ani mai târziu, poporul Japoniei se aliniase pe străzi ca să-şi ia un cald rămas-bun de la prietenii lor americani.

Am ştiut atunci, când eram un copil, şi ştiu acum, când sunt bărbat în toată firea, că nu a existat o victorie mai măreaţă câştigată vreodată în istoria lumii.

Aşa a fost odată America. Aşa era America după placul inimii lumii. Aşa era America, reapărând pentru scurt timp din întuneric, atunci când Neil Armstrong a pus piciorul pe Lună.

Dar acel moment, vai, a fost acum mult timp, a durat prea puţin şi a trecut ca şi cum nu ar fi fost.

Războiul din Vietnam s-a mai târât ani întregi, sfârşindu-se pentru America prin înfrângere şi dezonoare.

America cealaltă, pe care o clădeau fiii şi fiicele ei, America cealaltă, care forţase să se pună capăt războiului şi să fie dată naţiunii o nouă libertate, America cealaltă, care provocase o nouă explozie de creativitate, care luptase pentru drepturile negrilor şi ale femeilor şi pentru spiritul american independent s-a văzut sistematic zdrobită de edificiul puterii în numele tradiţiei americane înseşi, provocând naţiunii o rană spirituală, culturală, politică, creatoare şi economică atât de profundă, încât aproape douăzeci de ani mai târziu de-abia începem să înţelegem preţul teribil ce trebuie să fie plătit.

Un preşedinte american atentează la adresa Constituţiei – nu

i-a lipsit decât un petic de bandă şi o broască de uşă să reuşească - şi, pentru prima oară în istorie, lumea a asistat cum un preşedinte american este alungat din funcţie, acoperit de ruşine.

Apoi lumea a urmărit, amuţită şi nevenindu-i să creadă, cum un alt preşedinte american a permis ca un număr de cincizeci şi patru de americani să fie ţinuţi ostatici la Teheran mai bine de un an, într-o patetică demonstraţie de neputinţă, iar ayatollahul Khomeini a reuşit să împiedice realegerea preşedintelui Carter în favoarea lui Ronald Reagan, înlocuind un fost om de ispravă cu un cimpanzeu, în funcţia de preşedinte al Statelor Unite.

Iar trufaşul program spaţial care a permis omului să ajungă pe Lună zace acum pur şi simplu în ruine, nu atât din cauza tragediei suferite de Challenger cât din pricina cooptării de către armată şi a unei oboseli a spiritului.

America s-a angajat în America Centrală într-o serie de intervenţii în stilul secolului al XIX-lea, condamnând în acelaşi timp cu făţărnicie pe ruşi pentru că făceau absolut acelaşi lucru în Afganistan.

Economia americană este apăsată de un imens deficit comercial, de un buget militar zdrobitor şi de o datorie publică care s-a triplat în mai puţin de opt ani.

Mişcarea muncitorească americană a fost zădărnicită, standardul de viaţă american se vede în declin, cuprinzătoarea clasă mijlocie, care constituia temelia democraţiei americane, este pe cale de a fi proletarizată, familiile de fermieri sunt o specie pe cale de dispariţie şi, drept urmare, spiritul american însuşi a devenit meschin şi morocănos.

Dreapta social-fascistă este în creştere, iar libertatea se vede supusă unui adevărat asediu, ajungând până acolo încât mici grupuri de presiune pot să înlăture anumite cărţi din librării şi reviste din standuri. O persoană nominalizată pentru Curtea Supremă a trebuit să se retragă pentru că a fumat odată câteva ţigări cu marijuana, iar cei mai buni şi străluciţi membri ai comunităţii ştiinţifice şi tehnologice americane sunt siliţi să facă pipi în sticle, ca să-şi dovedească puritatea.

Nu poate fi o simplă coincidenţă că politicienii americani din ambele partide principale sunt percepuţi în chip de şarlatani falimentari din punct de vedere intelectual, directorii de

corporaţii, drept nişte hoţi lipsiţi de scrupule, muncitorii, drept beţivi şi narcomani mincinoşi, iar ştiinţa, tehnologia şi producţia americană de bunuri şi-au pierdut strălucirea de odinioară.

La această oră, America este bănuită, urâtă, temută şi psihoanalizată în întreaga lume, iar popoarele din vestul Europei au început, poate dintr-un alean disperat, să privească spre est, către Uniunea Sovietică şi Mihail Gorbaciov, în căutarea unei lumini noi într-o lume intrată în crepuscul.

Pentru că America şi-a rătăcit drumul, iar lumea este conştientă de asta, chiar dacă mulţi americani n-o ştiu încă. Visul American a intrat în eclipsă, iar lumina de odinioară a lumii aruncă acum o umbră funestă în multe colţuri ale lumii.

Şi, cu toate acestea…

Şi, cu toate acestea, America este, încă, o naţiune bucurându-se de o enormă diversitate, constituie încă – spre binele sau spre răul nostru – cel mai bun model al viitorului pe care îl are lumea asta, fiind încă, din acelaşi motiv, un soi de povestire science fiction la timpul real, al cărei deznodământ şi formă viitoare sunt deocamdată şi probabil vor rămâne pururi neclare.

Pentru că dacă genul science fiction ne învaţă ceva, aceasta este că *Viitorul* ca atare nu există. *Noi* ne construim viitorurile în mod colectiv, împreună, zi de zi, oră de oră, clipă de clipă, hotărâre de hotărâre, iar cei ce nu cântăresc posibilele viitoruri vor fi aproape sigur condamnaţi să locuiască în viitorul pe care nu se pot împiedica să-l construiască.

Iată, prin urmare, patru posibile viitoruri pe care le vom „realiza” sau nu, în calitate de americani şi de cetăţeni ai Planetei Pământ. Şi dacă niciunul dintre ele nu sunt tocmai ce si-ar dori inimile noastre, dacă niciunul dintre ele nu reprezintă viziuni ale unor alte Americi pe care să ne dorim să le locuim, ele nici nu au fost gândite cu această intenţie, ci au valoare de avertisment.

În termeni istorici, ele sunt profeţii imaginare ce se anulează reciproc despre alte Americi pe care nimeni dintre noi nu ar vrea să le vadă, în speranţa că acele drumuri ce duc spre ele nu vor fi urmate vreodată. Iar în termeni omeneşti, după părerea mea, ele nu sunt, de fapt, povestiri care să meargă la capătul

disperării.

Viaţa poate merge mai departe chiar şi pe cele mai nenorocite uliţe ale unei Americi decăzute. Lumea poate fi salvată chiar de către şarlatanii şi tâmpiţii care au adus-o în această primejdie de moarte. Visul American poate supravieţui şi constitui un izvor de inspiraţie chiar şi după prăbuşirea Americii. Ba chiar se poate ca un american exilat pe un ţărm străin să rămână fidel Visului. Istoria trece. Inima omului dăinuie. *La vie continue*[1]. Aşa fi-va pururi.

Noi nu am promis niciodată omenirii o grădină cu trandafiri. Sau am promis?

---

[1] Viaţa merge mai departe (n. trad.).

Introducere la „Carnea vie a străzii”[1]

Cât de departe se găseşte New York de „Street Meat”? Poate nu atât de departe cât ne-ar face plăcere să credem.

Există deja zeci de mii de oameni fără adăpost care locuiesc pe străzile din Manhattan, există deja clădiri abandonate la o aruncătură de băţ de zgârie-norii luxoşi, construiţi pe bază de cooperaţie, există deja o imensă subclasă de indivizi, care au crescut fără să fi avut vreodată serviciu, iar diferenţa economică dintre fiii străzii şi granguri a atins de pe acum extremele descrise în această poveste.

Şi, dacă Tocana Poporului mai rămâne să fie inventată, ca instituţie, dacă şobolanii nu au apărut încă pe lista de meniuri a străzii, dacă poliţia particulară nu a ajuns încă în vogă, să aşteptăm până la următoarea perioadă de recesiune, combinată cu puţină inflaţie, cu o scădere şi mai mare a valorii dolarului, cu o creştere a şomajului şi un declin al veniturilor din impozite şi să vezi cum „Street Meat” *încetează* muy pronto[2] să *mai fie literatură de anticipaţie, aşa că n-are rost să-ţi pui fundu’ la bătaie pe chestia asta,* muchacho…[3]

[1] Titlul originalului este „Street Meat” (n. trad.).

[2] Foarte repede (span.).

[3] Băiete (span.).

CARNEA VIE A STRĂZII

MAL SUERTE[1] ŞI NOROC, aşa se întâmplă în *La Vida*[2], nu? Şi de multe ori pe un fiu al străzii nu-l duce capul cum de se leagă lucrurile astea între ele.

Ghinionul lui Gonzo a fost că şi-a pierdut cartela pentru tocană. Un poliţai municipal a pus mâna pe el tocmai când încerca să salte un şobolan fript de la un negustor ambulant, care era pe bune cu albaştrii. Poţi să-ţi imaginezi o fază ca asta, un negustor de şobolani să dispună de-atâta mălai încât să aibă un şmen cu un ofiţer din poliţia oraşului New York?

Poate că o haimana mai deşteaptă decât Gonzo nu ar fi avut probleme să descurce chestia asta. Manhattan gemea de şobolani, nu-i vorbă, dar chiţcanii ăştia aveau creier mai mult decât, să zicem, cei de teapa lui Gonzo, iar jumătate din ei erau turbaţi, aşa că nu era chiar de nasul oricui să-i prindă. Dar un tip înzestrat cu fudulii ca lumea şi talentat putea să-i umfle gratis, să-i pună la pârjolit peste un foc din gunoaie şi să ia pe ei cinci verzi ca nimic. Un şobolănar barosan, care nu dădea cu banu' de-azvârlita şi-l ţinea norocul cinci ani, putea chiar să adune atât cheag cât să pună banii jos ca să-şi cumpere o cameră întreagă, sau măcar o parte din ea. Aşa că, dacă îi împingea sectoristului câte zece la sută în fiecare săptămână, nu făcea decât să intre în rândul lumii, ba aproape ai fi putut zice că-şi plăteşte gorila lui proprie şi personală, pe cât putea visa un fiu al străzii la aşa o treabă.

Dar Gonzo nu avea atâta ştiinţă a străzii cât să priceapă toată chestia şi, pândind când se ginea şobolănarul în partea ailaltă, a înhăţat de coadă pe unu' gras, care sfârâia pe grătar, dar n-a apucat să facă nici trei metri când s-a trezit înşfăcat de guler, cu corpul delict scoţând abur şi bălăbănindu-i-se încă în mână. Noroc şi ghinion.

Dacă te prindeau şmanglind ceva pe stradă, prima pedeapsă era săltarea cartelei, cea de a doua însemna şase luni petrecute

---

[1] Ghinion (span.).

[2] Viaţă (span.).

în South Bronx, la săpat de gropi pentru un blid de tocană pe zi, după care, dacă te numărai printre ăi şaizeci la sută care supravieţuiau, primeai o cartelă albastră, specială, care era şi semnul că eşti recidivist. Iar dacă te aresta şi aveai cartelă albastră, la revedere, *muchacho,* lobotomia[1] te mânca.

Ghinionul a fost arestarea, în schimb, spre norocul lui, Gonzo avea suficientă minte ca să priceapă cum funcţionează sistemul de justiţie imediată. Aproape tuturor deţinătorilor de cartele albastre le trecea prin cap să arunce acea pacoste, făcându-şi socoteala că un blid de tocană pe zi, oferită prin bunăvoinţa Asistenţei Sociale, nu merita alternativa unei inevitabile operaţii de lobotomie dacă erai prins cu un bilet albastru asupra ta. Dar Gonzo mersese un pas mai departe şi trăsese concluzia că, în primul rând, cel mai bine era să te fereşti dracului de iadul din South Bronx. Prin urmare, după ce-şi pierduse cartela roşie pentru prima oară, ajunase şase zile încheiate şi le pândise pe haimanalele din jur până ce îi venise la îndemână să-i dea la cap unuia care era-n regulă cu actele şi îi şutise cartela roşie.

Aşa că acum, deşi era la a *doua* arestare, avea asupra lui o cartelă roşie pe care îşi putea permite să o pună la bătaie şi să scape doar cu atâta lucru. Şi, se-nţelege, cu şobolanul pierdut.

Cum se întâmplă de multe ori, un noroc atrage *muy pronto* după sine şi pe următorul.

Sexul nu era în mod normal punctul forte al lui Gonzo – nu din cauză că şi-ar fi făcut cine ştie ce scrupule exagerate, ci pentru că trupul lui scheletic, ţoalele împuţite şi faţa plină de coşuri nu constituiau tocmai echipamentul ideal pentru o carieră strălucită de *carne vie a străzii.* Dar lui îi trebuia acum mai mult decât orice altceva pe lumea asta o altă cartelă valabilă, iar locul cel mai bun unde puteai să pui laba pe ea era în piaţa de carne de la intersecţia dintre Fourteenth şi Third.

Locurile acelea se bucurau de o faimă foarte proastă, judecând chiar şi după standardele din Pig Apple[2], dar tocmai asta urmărea şi el. Orice piaţă de carne mult mai tentantă decât aceasta ar fi presupus tranzacţii încheiate între fiii străzii

[1] Secţionare a unor nervi, de exemplu în zona lobilor frontali, pentru calmarea unor dezordini şi tensiuni mentale (n.trad.).

[2] Joc de cuvinte între Pig Apple, „mărul porcului”, şi Big Apple, „mărul cel mare”, simbol al oraşului New York (n. trad.).

şi orăşenii care-şi câştigau existenţa de pe urma slujbelor lor. Orice piaţă în care se încheiau tranzacţii între fiii străzii şi orăşeni era inevitabil infestată cu poliţai sau, şi mai rău, cu gorile din cel mai păcătos soi, dacă piaţa era patronată de perverşi dintr-o zonă a grangurilor. Apoi orăşenii, fiind angajaţi, nu aveau cartele pentru tocană.

Oricât de greu îi venea să înţeleagă până şi lui Gonzo, în piaţa de carne de la încrucişarea dintre Fourteenth şi Third, clienţii erau ei înşişi *fii ai străzii.* Perverşii *străzii* îşi puteau cumpăra aici un futai în schimbul unei ţigări, a unei sticle cu băutură sau a unui şobolan bătrân şi aţos, iar caraliii n-aveau nicio treabă cu tine, dar nici tu să nu ai cu ei, băiete.

Norocul lui Gonzo a fost că un scârbos l-a agăţat aproape de la bun început; unde mai pui că era un băşinos bătrân şi slab. Stătea rezemat de peretele unei clădiri arse, de-ai fi zis că acu' îl suflă vântul la pământ, un căcănar bătrân, cu părul alb, având pe el un ţol tăiat din aceeaşi pânză de sac pentru cartofi din care era făcută şi traista. Îi ieşi în cale lui Gonzo şi-l măsură pofticios, tentându-l cu un şobolan pe jumătate mâncat, pe care i-l bălăbănea înainte.

— Dacă mergi o tură, ai ce vârî în gură, croncăni el.

— Ai sporturi preferate, bărbate?

— La gingie, rânjitule.

Ei bine, orice fiu al străzii hotărât să iasă cu un şobolan contra unui asemenea serviciu dispunea cu siguranţă de o cartelă pentru tocană şi, în mod normal, ar fi trebuit să-şi caute un loc mai răsărit unde să-şi potolească poftele lui scârnave decât gaura aia împuţită şi, pe deasupra, boşorogul nu părea în stare să te caftească. Din punctul de vedere al lui Gonzo, era aproape prea frumos ca să fie adevărat.

Spre ghinionul lui, avea dreptate.

Gonzo făcu semn că acceptă şi-l urmă pe moş, care se afundă pe o străduţă. Dar de îndată ce fraierul începuse să cotrobăie pe sub ţol, Gonzo îl înhăţă scurt de gât cu o labă şi i-o puse pe cealaltă la gură, ca să nu ţipe. Târându-şi victima şi mai adânc pe fundătură, îi porunci:

— Scuipă cartela!

Gura bătrânului pervers îi mormăi ceva în palmă.

— Dacă ţipi, te-am spart, îl avertiză Gonzo, retrăgându-şi

mâna ce funcţiona în chip de căluş.

Perversul râse încetişor:

— Ai luat o guşă, băiete. N-am nicio cartelă.

Figura lui suferi deodată o transformare subtilă, la fel ca şi vocea:

— Adevărul este că te afli într-o situaţie delicată, creatură nemernică… tocmai ai atacat un orăşean. Dacă vei fi prins, nu scapi de lobotomie, fiule.

— Tu, *orăşean?* Dacă o căzătură ca tine e orăşean, înseamnă că io sunt de la caritate şi vin din zona grangurilor!

— Ba e taman pe dos, lichea, trăncăni bătrânul. Dintre noi doi, *eu* sunt grangurul, pornit după paradeală prin pleavă. Bat mocirla asta după amor slinos, băiete, ai priceput scenariul?

Gonzo începu să înţeleagă încet, ca prin ceaţă. Parcă îi mai trecuse lui pe la ureche ceva despre soiul ăsta de scârnăveală. Orăşeni bogaţi şi perverşi, veniţi dintr-o zonă oarecare de palate ale grangurilor, obişnuiau să facă excursii spre potolirea poftelor lor bolnave în mizeria străzii. Pe de o parte, cel mai bine ar fi fost să-i dea pace.

Dar cum avea ambele mâini înfipte în gâtul javrei abjecte, nu mai conta prea mult. Gonzo văzu roşu înaintea ochilor, fulgerele pornite din creier îi ajunseră până în degete şi, gângăvind şi ţipând înjurături într-un soi de limbaj primitiv exprimând furia lui inocentă şi lipsită de o ţintă precisă, izbi cu putere ţeasta boşorogului de perete, cu o bufnitură surdă şi greţoasă, apoi lepădă la pământ rămăşiţele inerte, ca pe un sac plin de căcat ce era.

Devenit brusc foarte activ, Gonzo înhăţă traista victimei şi şobolanul şi o luă la sănătoasa de-a lungul lui Third Avenue, bolborosind şi blestemând, ca şi cum o înţelepciune îngropată adânc în creier îi şoptea că nici unui trecător de pe trotuarele bunului şi bătrânului New York nu-i dădea prin minte să facă amor cu o creatură behăitoare şi bolândă.

Avea o *slujbă.* Ea era *orăşeancă.* Iată tot ceea ce ştia Mary Smith şi tot ceea ce avea nevoie să ştie, sau cel puţin aşa îşi zicea mereu în momente ca acesta. Era proprietara unei camere întregi în ceea ce fusese odinioară o clădire de lux în zona dintre Seventy-eighth şi Riverside. În Statele Unite ale

Americii existau douăzeci şi cinci de milioane de şomeri, iar în New York între cinci sute de mii şi două milioane de fii ai străzii care nu aveau slujbă sau domiciliu. Care se considerau norocoşi când puneau mâna pe un şobolan cu care să-şi completeze raţia de tocană, asta în caz că aveau o cartelă. Care considerau o culme a luxului dacă şuteau un jeton de metrou şi reuşeau să intre în subteran, unde erau feriţi de vântul rece al iernii. Ea era orăşeancă. Avea o slujbă şi o cameră pentru care mai avea de plătit treizeci şi şapte de ani din ipoteca încheiată pe o perioadă de patruzeci de ani.

De fapt, chiar dacă aceasta era tot ceea ce *trebuia* Mary să ştie, la o adică, dacă îşi punea mintea, cunoştea cu mult mai multe lucruri.

Ştia că „Smith” este un nume de familie pe care îl adoptase pentru a sărbători miracolul obţinerii unui serviciu. Altfel, de când se ştia ea, posedase un singur nume, „Maria”. Ştia că, până cu cinci ani în urmă, fusese o fiică a străzii, supravieţuind datorită inteligenţei, curvăsărelii şi judoului în „stilul” junglă pe care fusese silită să-l deprindă în decursul vremii. Ştia că doar datorită unui noroc absolut fantastic se trezise în situaţia de a salva pe un ticălos de grangur din ghearele unui individ care vroia să-l tâlhărească, aplicând în practică îndemânarea ei de luptătoare şi îşi făcuse astfel rost de slujba de gorilă.

Desigur, nu uita *niciodată* faptul că era o gorilă. Purta mereu un pistol-mitralieră vechi, marca Uzi, de care trebuia să se îngrijească tot timpul. Şase zile pe săptămână se prezenta la lucru, la sediul Forţei de Pază a Zonei de Securitate din Upper East Side. Şase zile pe săptămână păzea frontiera sau îi însoţea, în chip de câine de pază, pe grangurii ce se aventurau în incursiuni dincolo de hotarele Zonei de Securitate.

Mai ştia, doar atunci când îşi lăsa gândurile să alunece, că omorâse şi/sau rănise nenumăraţi fii ai străzii în timpul îndeplinirii îndatoririlor ei de serviciu. Ceea ce nu-şi permisese *niciodată* să afle era numărul victimelor ei. Un alt lucru pe care nu-şi permitea niciodată să-l judece, nici măcar o secundă, era ambiguitatea morală a situaţiei ei: o fostă hoinară care-i păzea pe dezgustătorii granguri chiar de realitatea din care ea însăşi scăpase.

De fapt, încerca să nu-i socotească pe cei pe care îi oblăduia

câtuşi de puţin nişte „granguri”. Aceştia erau Clienţi. Oameni cu Stare. Sursă de Servicii. Ei o făcuseră Orăşeancă.

Dar în momente ca acestea îi venea foarte greu să se amăgească. Era practic imposibil să fii în prezenţa doamnei Gloria Van Gelder şi să ignori că era o granguriţă din cea mai pură speţă. Şi dacă se gândea mai bine, era pur şi simplu o putoare descreierată, arogantă şi de prost gust.

Cum altfel puteai să o consideri pe o femeie care avea nevoie de serviciile unui elicopter, ale unui pilot şi ale unei gorile doar ca să o ducă împreună cu afurisitul ei de cocker spaniel, Dearie, până la Zona de Agrement Insula Ellis şi înapoi, şi asta doar pentru ca micul monstru să poată să se tăvălească prin iarbă şi să-şi ridice piciorul la un copac adevărat? Doar nota de plată a carburantului valora, probabil, cât salariul pe trei luni al lui Mary. În timp ce un milion de haimanale trăiau din tocana săracului şi din câte-un şobolan, când se întâmpla să pice, afurisitul de animal făţarnic, gras şi zgomotos devora zilnic suficientă carne de cal să le ajungă la trei fii ai străzii să tragă un festin pe cinste.

Elicopterul huruia deasupra canioanelor cenuşii ale Manhattanului în lumina palidă a crepusculului; căţelul se agita şi scâncea în poala grăsanei, dând semne că băşica stătea iarăşi gata să-i plesnească. Mary nu putea decât să spere că javra avea să se pişe pe costumul sport din satin roz al doamnei Gloria Van Gelder. Sau, încă şi mai bine, poate se hotăra să facă un plonjon.

Însă doamna Van Gelder decise că era mai bine să preîntâmpine catastrofele de genul celor la care cugeta Mary.

— Trebuie să aterizăm fără întârziere, îi spuse ea pilotului. Dearie vrea neapărat să facă pipi.

— Mi-e teamă că este imposibil, doamnă, îi răspunse pilotul cel cu figură melancolică. Ne aflăm deasupra unei părţi a Manhattanului din afara Zonei. Dar ajungem acasă în câteva minute, Dearie trebuie să aştepte până atunci.

— Dearie e *câine,* imbecilule! urlă doamna Van Gelder. Crezi că ai putea să-i explici *lui* cum devine cazul ăsta? Crezi că am de gând să-l las să facă pe mine? Vei ateriza de îndată! Uite, chiar acolo, în craterul acela mare şi ars! Jos! *Acum!*

— Are dreptate, doamnă Van Gelder, interveni Mary. Aici nu

este un cartier sigur.

Granguriţa se holbă la ea cu ochi albaştri şi sfredelitori, ca de oţel.

— Tu eşti gorilă, nu? îi spuse din vârful buzelor. Ai mitralieră, nu? Pentru ce vă închipuiţi voi, ăştia, că vă plătim? Ca să-mi facă pipi pe pantaloni micuţul meu Dearie?

— Gândesc că nu…

— Tu nu eşti *plătită* ca să gândeşti, măgăriţo! strigă doamna Gloria Van Gelder. Eşti plătită ca să-mi oferi protecţia, iar tu, băiete, eşti plătit să zbori cu elicopterul unde îţi spun eu să te duci! Dacă unul dintre voi mai scoate un singur cuvânt de protest, am să vă trimit înapoi să mâncaţi tocană şi şobolani morţi! Aterizează imediat!

Ca şi cum s-ar fi arătat de acord cu spusele stăpânei, Dearie începu să scoată un sunet oribil, de ziceai că s-a pus pe bocit. Chestia asta aproape depăşi puterea de stăpânire a lui Mary, care se simţea împinsă să-i zdrobească javrei creierii cu patul armei, iar apoi să îndrepte ţeava spre stăpână.

Reuşi să se stăpânească. Preferă să scrâşnească din dinţi, acoperind zgomotul şi furia ce ameninţau să o copleşească şi-şi verifică pistolul-mitralieră cu grijă, în timp ce coborau lin spre ţara fiilor străzii.

— Pui de lele-cur-ţap-încornorat-corcitură-grangure-curvă mă-ta…

Repetând mereu în gura mare cam aceleaşi cuvinte de furie, Gonzo străbătea acum ceva mai relaxat Third Avenue, azvârlind în cele patru vânturi ziare vechi, cutii de bere stâlcite, suluri de hârtie igienică şi tot soiul de alte gunoaie de lux din traista perversului.

În geantă nu părea să se găsească nimic – jurnale, cutii goale din aluminiu, şerveţele din hârtie, bucăţi de carton, petice inutile de cârpă – în afara unei grămezi de nimicuri de-ale orăşenilor, nici măcar un cotor de măr sau un oscior de iepure de pe care să se mai poată culege vreun strop de materie organică nutritivă. Cât despre şobolanul început al moşului, cel care se apucase să-l halească făcuse probabil lucrul acesta cu mult timp în urmă, judecând după faptul că, dacă îl cercetai mai atent, vedeai că fusese năpădit de o ciupercă verde şi

mătăsoasă ca o catifea, mişunând de viermi şi mustind un soi de zeamă maronie, care puţea de-ţi muta nasul din loc. Gonzo nu avea chef să rupă şobolanul şi să caute nişte bucăţi mai ca lumea, cel puţin nu pentru moment. Nu-i venea nici să-l arunce, deocamdată, făcându-şi socoteala că s-ar putea să i-l poată strecura vreunui cerşetor orb şi cu nasul teribil de înfundat din pricina guturaiului, în schimbul unui chiştoc de ţigară sau a unor pastile de amfetamină.

— Împuţit-cur-mă-ta-grangur-corcitură-curvar-încornorat-căţea!

Dacă Gonzo nu ar fi fost atât de şucărit, ar fi reuşit să se prindă că era în rahat până la gât. Traista *adevărată* a unei haimanale *autentice* ar fi fost plină cu obiecte folositoare – bucăţi de cârpă suficient de mari ca din ele să poată fi cusut ceva, oase de şobolan proaspăt, surcele de foc, o cărămidă ce putea servi drept armă, poate chiar o cutie de chibrituri, vreun şuriu meşterit, sau nişte hălci ca lumea de şobolan, dacă norocul dădea cu adevărat peste tine – şi nu hârtii vechi şi gunoaie de grangur care nu aveau cum proveni decât dintr-o zonă. Asta nu era o traistă adevărată de fiu al străzii. Adică nici ăla pe care îl lăsase ţeapăn pe străduţă nu era vagabond. Prin urmare, dacă puneau mâna pe el, nu se lăsa cu South Bronx sau chiar o lobotomie, ci cu un bilet fără întors spre Tube City, unde, aşa mergea vorba, carnea lui urma să se folosească ca să dea tocanei puţinul gust pe care îl avea.

— Afurisit-madre-pui-bălţat-de-încornorat-căţea-curvă… *hrrr!*

Extenuat verbal, însă încă livid de furie, Gonzo îşi continua fără ţintă drumul spre nord; la un moment dat, răsturnă traista, o apucă de fiind şi o răsuci deasupra capului, risipind ultimele bucăţi de gunoi peste el şi peste o altă nebună din apropiere – o babă cocârjată, cu părul alb, înţolită doar într-un soi de mantie zdrenţuită şi mânjită cu excremente, făcută din hârtie de împachetat – care purta o ceartă aprinsă cu Sfânta Fecioară.

Nimic neobişnuit în asta. Strada era, ca de obicei, plină de tărărăi şi sonaţi, care îşi mormăiau ceva lor înşile sau unor însoţitori nevăzuţi; pe de altă parte, nicio haimana. Nu ar fi supravieţuit prea mult în caz că ar fi reacţionat la un fapt atât de neînsemnat ca acela de a se trezi împroşcat cu hârtii şi gunoaie din cauza accesului de nervi al cuiva.

Faptul neobişnuit – atât de neobişnuit încât îl făcu pe Gonzo să reacţioneze din nou la mediu şi să gândească – fu că hoaşca bătrână şi senilă se aruncă deodată cu burta de pavajul mizer, întinzând gheara cea neagră şi acoperind ceva ce căzuse cu zgomot din traistă.

Împins de instinctul ascuţit al străzii, Gonzo îi călcă imediat pe mână şi se lăsă cu toată greutatea, ceea ce stârni ţipătul ascuţit al babei, apoi îi trase un şut, nimerind-o în gură; bătrâna se răsuci pe spate şi rămase aşa, tânguindu-se, chircită ca o broască ţestoasă răsturnată şi scoţând din ea bale însângerate.

Iată, pe trotuarul crăpat şi murdar se vedea o monedă din metal galben. Fir-aş al dracu', *un jeton de metrou!*

Un jeton de metrou! Cinci dolari, în banii orăşenilor! Când începeau să sufle vânturile de iarnă, peste câteva luni, bătrânul *subterranio* putea să salveze viaţa unui fiu al străzii. Sub pământ nu ningea. Prea cald nu era, însă cel puţin nu îngheţai. Luminile electrice ardeau cam douăsprezece ore pe zi. Tunelele gemeau de şobolani! Dacă era să dai crezare vorbelor, acolo, jos, era o adevărată fericire! Iar avusese baftă! Spre norocul lui, în afară de vrăjitoare nu mai ginise nimeni jetonul.

Toate acestea îi trecură lui Gonzo prin minte în timp ce aduna comoara de pe jos şi o punea la loc sigur, în suspensor. De-abia după aceea avu timp să-şi dea seama că bafta nu putea explica cum de nu se trezise cu douăzeci de alţi hăndrălăi în cap, care să-l bată până ce-i săreau mucii din el ca să-i smulgă trofeul. De-abia atunci se prinse că toate haimanalele din jur stăteau cu ochii beliţi spre cer şi ascultau un vuiet ritmat. De-abia *după* aceea huruitul ritmat ajunse până la nivelul lui conştient şi îl obligă să fie atent.

Vop-vop, ciop-ciop, un afurisit de elicopter cobora prin canionul neregulat, format din zidurile semeţe ale fabricilor arse, către marele crater de bombă de la intersecţia dintre Third şi Thirtieth. Şi nici nu părea unul dintre aparatele acelea cu mitralieră de-ale poliţiei municipale, era un elicopter de-al *grangurilor,* care pesemne avea o problemă gravă de tot dacă făcea prostia de a coborî ca un os plin de carne grasă printre fiii străzii!

Înhăţând traista goală, pentru eventualitatea că ar fi picat

ceva de prăduit, Gonzo se alătură iureşului vesel ce ieşea în întâmpinarea darului ce era pe cale a se lăsa în voia nemiloaselor haimanale.

Mary simţi un gol în stomac atunci când aparatul, după ce trecuse în zbor pe lângă clădirile arse, ateriză într-un crater presărat cu moloz, pregătit parcă intenţionat de bomba cine ştie cărui terorist prevăzător, în vremuri de demult. Iar senzaţia se datora nu numai coborârii rapide. Urmau să poposească drept în mijlocul unei mulţimi de fii ai străzii sau, mai exact, o mulţime de fii ai străzii – cam vreo patruzeci la număr – se aduna în jurul craterului în timp ce elicopterul se apropia.

Pilotul gemu în momentul când tălpicile atinseră solul. Dearie schelălăi şi se zbătu în braţele doamnei Van Gelder, care îi puse mâna la bot.

— Dacă faci pipi pe mine, am să te *ucid,* Dearie! ţipă ea isteric.

— Să nu opreşti motorul! îl sfătui Mary pe pilot, armându-şi pistolul-mitralieră Uzi. S-ar putea să avem probleme.

Cei trei rămaseră pe locurile lor câteva secunde, aparent interminabile, timp în care cercul vagabonzilor murdari, sălbatici, cu priviri înfometate, începu să se strângă înaintând ezitant, pas cu pas, în jurul elicopterului, ale cărui pale se roteau încet, pulsând deasupra capetelor, ca o muzică de fond răuprevestitoare.

Dar idioata de granguriţă avea în capul ei tot atâta inteligenţă cât căţeluşul pişăcios.

— Ei, ce mai aştepţi, tâmpitule? se răsti ea, punând zgarda lui Dearie în mâna pilotului, care avea obrajii de culoarea cenuşei. Du-te şi plimbă-l, până nu udă totul.

Privirile disperate, imploratoare, ale pilotului se întâlniră cu ale Mariei, care, posomorâtă, ridică din umeri.

— Mişcă-te repede, îi spuse ea, rotindu-şi arma în sus, ca pe o lance. Rămâi foarte aproape de elicopter, iar eu am să te acopăr.

— *Mama mia…* oftă pilotul.

Deschise brusc uşa din material transparent şi, în timp ce Mary se ridică în picioare şi-şi îndreptă pistolul spre haimanale,

cât mai ameninţător cu putinţă, el luă câinele pe sus şi coborî.

La vederea armei, cercul format de fiii străzii păru să se prelingă câţiva paşi înapoi. După aceea, însă, se auzi un geamăt colectiv de poftă şi se apropiară din nou, stârniţi de cocker-ul spaniel care începuse să facă pipi de îndată ce pilotul îl lăsă pe jos.

Amintirile de pe când fusese şi ea o haimana a străzii, pe care îşi închipuia că le pierduse, pe care se străduise atât de mult să şi le şteargă din minte se năpustiră acum asupra Mariei. Ştia prea bine ce se petrecea în creierele pururi flămânde ale celor de afară. Un câine! Un câine adevărat! *Cincisprezece kilograme de carne!* Fercheş, gras şi bine hrănit, după cum arăta, făcea cât douăzeci sau treizeci de şobolani, suficient pentru trei luni de belşug, poate chiar mai mult, dacă nu băgai în tine ca un porc! Aproape simţea cum i se umple şi ei gura de salivă, dintr-un soi de simpatie tocită de vreme.

— *Perro!*[1] strigă cineva. *Perro, perro, perro!*

— Câine!

— CARNE!

— CARNE! CARNE! CARNE! repetară mai multe voci.

După care începură să scandeze cu toţii, apropiindu-se încet de elicopter şi făcându-şi curaj, în vederea unui asalt.

— CARNE! CARNE! CARNE!

Mary îşi agită arma în aer.

— Daţi-vă înapoi! strigă ea. Daţi-vă înapoi, lepădăturilor!…

O bucată de piatră porni din masa anonimă, trecând pe lângă elicopter. După care o cărămidă izbi uşa, pe jumătatea căreia apăru instantaneu o reţea de crăpături subţiri. Cărămizi, pietre şi cioburi mari din sticle începură să le şuiere pe deasupra capului, căzând ca o ploaie asupra aparatului, în timp ce hoarda venea tot mai aproape, scoţând mormăituri ca de animale.

— Trage! ţipă doamna Van Gelder. Trage! Trage! Trage! Omoară bestiile astea murdare!

Văzând vreo doisprezece fii ai străzii târându-se spre elicopter urlând şi cu ochii holbaţi sălbatic, aidoma unor maimuţe ucigaşe, Mary nu avea nevoie să i se spună ce are de făcut. Degetul i se încordă pe trăgaci şi din armă ţâşni o rafală

---

[1] Câine (span.).

scurtă, îndreptată spre gloată. Vagabonzii se porniră să ţipe, iar câţiva rămaseră la pământ. Cei din gloată se răsuciră brusc pe călcâie şi o luară la sănătoasa în toate părţile, ca locuitorii unui muşuroi de furnici fugind din calea unui călcâi de cizmă abătându-se asupra lor pe negândite.

Dar Mary nu mai apucă să bage de seamă toate acestea. Răpăitul zgomotos al mitralierei se petrecuse la niciun metru de pilot şi acesta se speriase îngrozitor. Panicat, îşi ridicase mâinile sus, dând drumul în acelaşi timp şi la zgardă.

Cocker-ul speriat o zbughi dement şi, lătrând şi chelălăind, ieşi din suprafaţa craterului şi porni pe urmele lepădăturilor.

Gonzo, care nu reuşise să pătrundă mai în faţă din cauza aglomeraţiei de haimanale, îngheţă pe loc la auzul focului de armă automată şi a ţipetelor de agonie, suficient ca să fie răsturnat în fiind de o matahală, atunci când gloata se întorsese ca să o ia din loc.

Muncindu-se îngrozit să se pună pe picioare, apucă să distingă o formă neagră şi flocoasă ce se năpustea chiar pe lângă braţul lui, lătrând de zor. Câinele! Ce noroc! Cincisprezece kilograme de carne pentru jgheab, *muchacho!*

Înainte ca mintea confuză să aibă timpul de a formula aceste gânduri simple, instinctele lui sigure de fiu al străzii acţionaseră. Cu viteza fulgerului şi cu toată puterea braţului său costeliv, îşi ridică pumnul şi îl mirui pe cocker-ul spaniel drept în moalele capului.

Lovit ca de secure, câinele nu apucă să mai ajungă la pământ: Gonzo îl înşfăcă de coadă, îl îndesă cu capul înainte în traistă, aruncă geanta pe umăr şi o luă la fugă de-i sfârâiau călcâiele.

— Dumnezeule mare, mi l-a luat pe Dearie! ţipă doamna Van Gelder. Pune mâna pe el! Pune mâna pe el!

Dar în secunda în care Mary începuse să tragă, ticăloasa de granguriţă îi smuci braţul, iar rafala o luă razna, stârnind schije de piatră la nici trei metri de elicopter.

— Nu împuşca, imbecilo, ai putea să-l loveşti pe Dearie!

Moaca palidă şi pudrată a Gloriei Van Gelder se apropie de ea până la câţiva centimetri, mai lividă şi turbată decât îi fusese lui Mary dat să vadă vreodată în încarnarea ei anterioară de fiică a străzii.

— Ai să te duci acolo, vacă incompetentă ce eşti, şi ai să mi-l aduci viu pe Dearie înapoi, altfel mai bine să nu mai vii deloc! mârâi ea isteric cuvintele în spatele cărora se ghicea o răceală de oţel. Am să te trimit să sapi la piatră în South Bronx până ce o să cazi lată! Am să-ţi fac lobotomie cu mâna mea! Am să pun să te mărunţească şi să te bage la tocană! Şi să nu-ţi închipui cumva că nu aş fi în stare, nemernică nenorocită.

Mary ştia prea bine ce să-şi închipuie. Nu se îndoia câtuşi de puţin că – pentru un capriciu oarecare al ei – hoaşca asta era în stare să distrugă, printr-un simplu gest al mâinii ei cu degete groase, tot ceea ce obţinuse de când reuşise să scape de pe stradă. Totuşi, pentru o fracţiune de secundă, cochetă cu gândul delicios de a-i îndesa ţeava Uzi-ului pe gâtul scârbos şi de a-şi goli un încărcător întreg direct în maţele puturoase…

Apoi plecă în fugă.

Cu sufletul la gură şi traista doldora de pradă, experienţa de stradă a lui Gonzo îi punea jar sub tălpi. Gloata se refugia spre sud, de-a lungul lui Third, stradă fierbinte şi periculoasă, din câte ştia el, un loc în care avea şanse prea mici să rămână în posesia celor cincisprezece kilograme de carne de câine. Trebuia să se dea la fund ca un submarin şi prin urmare o coti spre est, pe prima străduţă laterală.

Avu baftă în continuare. Nimeni nu se gândise să o ia pe acolo. Pe această stradă îngustă nu existau decât clădiri arse, pline de grămezi de gunoaie străvechi. Undeva în ruinele astea trebuia să se găsească ceva suficient de ascuţit ca să tranşeze potaia în hălci de came, iar dacă ar mai da undeva şi peste un băţ de chibrit…

Dar tocmai când se oprise pentru o clipă, ca să-şi tragă sufletul şi să cugete, auzi zgomotul unor paşi. Întorcându-se, avu surpriza extrem de neplăcută de a da cu ochii de gorila din elicopter, care străbătuse deja jumătate din stradă, alerga repede şi se apropia vertiginos, cu afurisitul de pistol-mitralieră fluturându-i în mână.

— Pui de căţea-căcăcioasă-curvă-nenorocită-capră-gorilă! urlă el furios, punându-se iarăşi pe fugă.

Dar cu cele cincisprezece kilograme de câine ce le căra în spate nu prea avea cum să menţină distanţa dintre el şi

individă. Iar să arunce cărniţa câinelui ca să şi-o scape pe a lui proprie, nici nu-i trecea prin minte. Simţind-o pe urmăritoare din ce în ce mai aproape, dădu colţul şi ieşi pe Lexington. Ghinion, băiete, *muy malo!*[1]

Şi pe urmă, baftă.

Ieşise pe altă stradă principală, la câţiva paşi de o staţie de metrou! Pe deasupra, avea şi un tichet în chiloţi, lucru care nu i se mai întâmplase de ani şi ani!

Şocul unei asemenea serii incredibile de împrejurări favorabile – tichetul, câinele, iar acum o staţie de metrou – avu efectul unui pumn zdravăn în fălci, care îi puse din nou pe roate inteligenţa lui de fiu al străzii.

Stăpânindu-şi instinctul de animal hăituit – şi cu toate că îşi imagina că urmăritoarea lui se apropie acum cu viteză şi mai mare – se sili să meargă la pas, ba chiar agale, când intră în zona de interes a unui poliţai municipal care păzea intrarea în subteran de cei ce i se păreau criminali înrăiţi, nebuni, declasaţi sau scandalagii. Fii calm, nu fi nebun, îşi impuse el, arătându-i caraliului indiferent şi plictisit jetonul, înainte de a coborî scările spre staţia subterană.

Când ajunse pe Lexington, Mary mai apucă să distingă doar capătul de sus al unei traiste încărcate la refuz dispărând încet pe scara gurii de metrou, chiar pe sub ochii stupizi ai unui curcan cu operaţie pe creier. Sau cel puţin aşa îşi închipui ea. De la distanţa la care se găsea, era greu să deosebeşti prea bine o traistă plină cu pradă şi, pentru câteva secunde, se minţi cu gândul că poate nu trebuia să-l fugărească pe nenorocitul ăla de hoţ prin metrou, unde şansele de a-l prinde erau aproape zero.

Dar afurisitul nu se vedea nicăieri în altă parte; se apropie de poliţai, ridicându-şi pistolul Uzi, astfel ca acesta să înţeleagă de la bun început că are de-a face cu o gardă de corp şi să nu mai fie nevoie de cine ştie ce explicaţii idioate şi îi aplică un scurt interogatoriu.

— N-ai văzut un tip scârbos, slab şi plin de bube, cu un câine în traistă?

— Era unu’, doar piele şi os, cu bube, da’ *câine* n-am văzut de

[1] Foarte rău (span.).

trei ani, ce-ţi închipui că-i aici, Madison în anii şaizeci?

— Ăla care tocmai a luat-o pe scări în jos. Cu coşuri? Şi o traistă grea?

— Mda, cu moaca numai coşuri. Şi cu o traistă mare, plină cu ceva, acu’, dacă-mi spui, mi-aduc aminte, trebuie c-avea vreo treizeci de kile de rahat în ea. Mi-a arătat şi un jeton.

O, nu! Şansele ca un fiu al străzii să posede un jeton erau una din zece. Şansele ca tocmai vagabondul care a prins afurisita de javră… nici nu existau. Mary sperase că tâmpitul se vârâse de frică în subteran şi că avea să-l înhaţe la barieră ca pe un şobolan prins în cursă. Dar dacă animalul trecea de barieră şi scăpa în subteran…

— Căcat! mârâi ea şi se năpusti pe scări în jos.

Totuşi, spre norocul ei, staţia respectivă era o mică haltă locală – intrarea de aici permitea accesul la un singur peron, de unde trenurile plecau spre marginea oraşului. La capătul scărilor se găsea bariera şi un soi de minusculă fortăreaţă pentru vânzarea jetoanelor. Bariera era din cele obişnuite, ocupând întreg spaţiul dintre tavan şi podea şi făcută dintr-o placă armată groasă de trei inci, ruginită şi ciupită de gloanţe. Fortăreaţa era un cub cu latura de doi metri din acelaşi material, cu o cameră TV rotativă, închisă într-o cutie din sticlă incasabilă plasată deasupra; unicul ghişeu avea o fantă poziţionată la nivelul umerilor, pe unde primeai jetonul în schimbul banilor şi ţeava unei mitraliere calibrul cincizeci ivindu-se chiar de dedesubt. Una dintre cele trei uşi turnante practicate în barieră tocmai se închidea în urma cuiva. În rest nu mai era nimeni altcineva, şi nici posibile ascunzători.

Mary nu-şi pierdu timpul cu interogarea angajatului de la ghişeul de jetoane, simţind în timpan şi în tălpile picioarelor vibraţiile îndepărtate ale unei garnituri ce se apropia prin tunel. Introduse un jeton în fanta uşii turnante şi, cu un ghiont al umărului, roti aripile grele ale uşii, ieşind în cele din urmă pe peronul staţiei.

În lumina slabă, cenuşiu-verzuie, peronul era murdar, puturos şi destul de pustiu. Un poliţai municipal înarmat cu un M-16 trândăvea sub una dintre lămpile aflate încă în funcţiune din apropierea barierei. Patru orăşeni, cu feţele acoperite de măştile speciale pentru metrou, stăteau aproape de el,

holbându-se dincolo de şine, la peronul pentru direcţia centrul oraşului. Ceva mai încolo, în partea dinspre marginea oraşului a peronului, o fiică a străzii se pusese pe vine şi se scremea de zor. Nimic ieşit din comun.

Mary văzu acum luminile garniturii ce sosea dinspre centru. Acel capăt al peronului era cufundat în beznă, toate luminile fiind de mult scoase din funcţiune. Cel urmărit de ea se afla probabil pe acolo, pe undeva…

Se întoarse spre omul legii şi-l luă la întrebări.

— N-ai văzut unde…

În acel moment nefericit, trenul îşi făcu intrarea în staţie mugind, scârţâind şi zăngănind de simţeai că ţi se strâng maţele…

— Ce?…

— N-ai văzut?…

— Cum?…

Vâjj! Trosc! Scârţ! Poc! Trenul se opri tremurând din toate încheieturile şi jumătate dintre uşile vagoanelor se deschiseră.

— TE-AM ÎNTREBAT DACĂ NU AI VĂZUT UN NEBUN CU O TRAISTĂ GREA?

— Crezi că-i nevoie să-mi urli în halul ăsta? se răsti poliţaiul clar şi răspicat, în liniştea ce se lăsase pentru moment.

Orăşenii mascaţi (Mickey Mouse, Faţă de Cal, Clovn, Frankenstein) se năpustiră în primul compartiment. Fiica străzii se şterse delicat cu marginea rochiei.

— Te-am întrebat dacă…

Departe, la capătul dinspre centru, o siluetă cărând o traistă grea şi iscodind în direcţia lui Mary ţâşni pe neaşteptate din întuneric şi se aruncă într-un vagon. În clipa aceea, uşile tocmai începeau să se închidă…

— Fir-ar să fie! mormăi Mary, repezindu-se la uşa cea mai apropiată şi reuşind să o caşte suficient cu patul pistolului ca să se strecoare înăuntru.

Clonc! Fâşş! Vrr! Zbang! Trenul începu să iasă din staţie.

Simţindu-se în siguranţă pentru o vreme, Gonzo avea acum timpul să cugete; iar primul lui gând fu acela că nu putea să o înţeleagă pe gorila asta nebună. De ce se ţinea după el cu atâta înverşunare? Ba bine că nu, cinşpe kile de carne înseamnă o

lovitură ca lumea până şi pentru o gardiancă sau, mai ştii, poate se dă în vânt după friptură de *perro.* Dar atunci de ce nu trăsese după el cu fierul pe care-l ţinea în mână, mai ales că lângă elicopter avusese reacţii trăznet. Poate o fi defectă la mansardă, băi băiete!

Gonzo se repezi la un capăt al vagonului şi verifică uşa către vagonul vecin. Pe vremuri, uşile astea foloseau ca să poţi să treci dintr-un loc în altul, dar fuseseră sudate cine mai ştie de când, din motive de izolare şi de securitate. Constatând că punctele de sudură rezistau şi că femeia nu putea să vină după el pe calea asta, se lăsă pe una dintre banchetele acoperite cu plastic albastru-verzui montate de-a lungul vagonului de metrou, ca să-şi mai tragă sufletul şi să se ginească în jur.

În vagon nu erau decât cam o duzină de persoane, orăşeni cu toţii, ascunzându-se îndărătul măştilor lor speciale pentru metrou şi care priveau în gol, cu aerul că în jur nu există nimeni, sperând de fapt ca nimeni să nu observe existenţa *lor.* Nici picior de fiu al străzii, căruia să-i curgă balele după ce-avea el în traistă. Chestia asta îl bucura, mai ales că prin fundul traistei începuse să se scurgă sânge, după cum văzu el acum. Oricare băiat deştept îţi poate spune că sângele proaspăt înseamnă came crudă. Numai orăşenii ăştia, aranjaţi la creier pentru veşnicie, băgaţi după măştile lor idioate, cu vată-n urechi, prea speriaţi ca să îndrăznească să-şi arate moacele prin Subteran, se prefăceau că nu bagă de seamă ce munte de potol duce el în traistă.

Agăţată cu o mână de un mâner şi bălăbănind pistolul în cealaltă, Mary nu era stânjenită de nimeni şi nimic – deoarece orăşenii mascaţi se retrăseseră şi mai profund în starea de transă pe care le-o provoca de obicei călătoria la vederea acestei nebune înarmate – şi începu să judece situaţia din punct de vedere tactic, între ea şi individ existau cinci vagoane, iar majoritatea, dacă nu *toate* uşile dintre ei, erau sudate. Prin urmare, s-ar fi putut zice că îl încolţise în ultima conservă a garniturii dinspre centru. Nu-i mai rămânea decât să ajungă până la el.

Chestia asta, se gândi ea, trebuia să o încerce la următoarea

staţie, cea de la Thirty-fourth Street. Nu avea nevoie decât de coordonare şi de viteză. Când trenul se va opri, ea o să ţâşnească afară, o s-o ia la fugă. De-a lungul peronului şi, cu puţin noroc, o să se urce în vagonul unde se vârâse ţicnitul înainte de a se închide din nou uşile. Toată şmecheria era să-i iasă coordonarea.

— Adică trebuia să se asigure că el nu se strecura din cursă chiar în momentul când se urca ea. Dacă se întâmpla aşa, ea ar fi rămas în metrou, uitându-se lung cum îi face cu mâna în semn de rămas-bun, iar atunci şansa ultimă ar fi fost să rişte şi să-i tragă un glonţ în cap din mişcare, sperând să nu-l lovească şi pe câinele Dearie.

Pe de altă parte, dacă tot avea de gând să rişte nişte focuri de armă…

Lui Gonzo îi trecu prin minte să încerce să gândească aşa ca o gorilă. Nu-i venea prea la-ndemână. Care avea să fie mişcarea *ei* următoare?

Păi, dacă ar fi fost în locul femeii, la staţia următoare el ar fi rupt-o la fugă pe lângă vagoane. Şi *dacă* lui îi reuşea figura să ţopăie afară exact când se închideau uşile, după ce ea se urcase deja… păi chiar ar fi distractiv, gorila ar pleca în conservă din staţie, iar el i-ar face *adios* cu o mâna, ţinând cărniţa cu ailaltă!

Când metroul se apropia boncănind şi scârţâind de staţia următoare, Mary se sprijini de uşi, gata să intre în acţiune atunci când avea cale liberă. Vâjj! Scârţ! Clanc! Buf! Ziip!

Uşile se deschiseră. Mai bine zis, numai una dintre ele funcţionă, cealaltă rămase înţepenită. Mary se strecură prin ea, înlăturând cu cotul un orăşean gras, cu mască de diavol, care ar fi dorit să se urce, alergă de-a lungul unui vagon, alunecă pe un gunoi, se ciocni de alţi doi orăşeni, îi dădu deoparte din calea ei şi îi sudui, mai parcurse o mică distanţă, îl văzu pe descreierat uitându-se pe uşă, trei vagoane mai încolo şi reuşi să se mai apropie cu un vagon…

Uşile trenului prinseră să se închidă…

Mary se îndreptă spre cea mai apropiată, îşi văzu prada pregătindu-se să sară pe peron chiar în clipa când ea plonja înăuntru…

…atunci trase o rafală lungă, dementă, de-a lungul vagoanelor ce-i despărţeau, împrăştiind mai mulţi orăşeni care porniră să răcnească, obligându-l pe adversarul ei să încremenească înăuntru, în timp ce metroul părăsea staţia.

Orăşenii prinşi în vagon împreună cu femeia turbată, ţinând în mână arma fumegândă, rămaseră nemişcaţi sub măştile lor idioate, încovoindu-se câte puţin când ea îi măsură cu privirea, în timp ce schimba încărcătorul armei; altfel, ignorau cu toată seriozitatea tot ceea ce se petrecea în jur şi păreau preocupaţi să respecte cu rigurozitate codul comportamentului în metrou, deşi, judecând după miros, jumătate dintre ei îşi umpluseră pantalonii, iar restul erau pe cale s-o facă. Doar doi fii slinoşi ai străzii, de la celălalt capăt al vagonului, vorbeau fără şir şi se tânguiau.

— Ţineţi-vă gura, că, dacă nu, jar mâncaţi, păduchilor! îi apostrofă Mary. Pe nemernicul ăla îl rad la staţia următoare!

Gonzo era conştient că acum trebuia să se mişte ca fulgerul! Altfel, următoarea haltă avea să fie şi ultima pentru el. Orăşenii din vagon făceau pe ei şi gemeau stins, dar, cu toate acestea, se străduiau să nu dea semne că s-ar fi întâmplat ceva anume şi se retrăgeau pe şest spre capătul vagonului, cât mai departe de monstru.

— Pui de căţea-ticălos-curvă-mă-ta! se răsti la ei.

În mintea lui se stinse un bec şi se aprinse în schimb un altul: îl apucă brusc de gâtlej pe un gagiu purtând o mască model Mickey Mouse, care se mişcase prea încet.

— Ţine-ţi gura, că dacă nu, jar mănânci! mârâi el orăşeanului care gâlgâia şi gârâia.

Acţionând sub imperiul inteligenţei adunate de pe stradă, începu să izbească în geamul celei mai apropiate ferestre, folosind capul orăşeanului drept ciocan.

Vâjj! Scârţ! Bum! Trenul trase în staţia următoare. Mary se înghesui prin uşa pe jumătate deschisă, fugi de-a lungul peronului împingând pe orăşenii din calea ei cu ţeava automatului Uzi şi ajunse, în fine, în cel din urmă vagon.

Două şiruri de orăşeni se îngrămădiseră spre capătul vagonului, total dezorientaţi şi tremurând pe sub măştile lor

speciale. Cu excepţia unui gagiu mascat în Mickey Mouse, care zăcea pe banchetă, pe la mijlocul compartimentului, într-o baltă de sânge, sub o fereastră al cărei geam fusese spart.

Uşile se închiseră. Mary îşi scoase cu grijă capul prin spărtura înconjurată de cioburile ascuţite ale geamului.

Trenul se puse în mişcare.

Uitându-se spre centrul oraşului, în timp ce garnitura îşi continua drumul spre periferie, desluşi o siluetă, pe umărul căreia se putea vedea o traistă grea, târându-şi fundul spre tunelul metroului.

— Pui de căţea-curvă-mă-ta-ticălos! urlă ea, trăgând cu furie o rafală în direcţia lui.

Gloanţele stârniră ecouri şi ciupiră inofensiv bucăţi din pereţii de beton, apoi zgomotul fu acoperit de tunetul asurzitor al trenului care lua viteză.

Acum, că se simţea liber şi în siguranţă, Gonzo îşi permise luxul de a se lăsa în voia oboselii. Rare lumini albastre aruncau reflexe palide în tunelul metroului. Un şir de stâlpi despărţea cele două linii de şine. În pereţii tunelului, la intervale regulate, fuseseră practicate nişe, mari cât să încapă un om, unde să se adăpostească cei din echipele de intervenţie când treceau garniturile de vagoane. Gonzo se cuibări într-una din ele. Tălpile îi erau carne vie, spatele îl durea de parcă fusese bătut şi ar fi vrut să zacă cel puţin o zi întreagă, fără să mişte.

Chiar dacă era sigur că o fentase pe gorilă, ştia că mai avea multe de tras. Întâi şi întâi trebuia să cureţe de maţe, să tranşeze şi să frigă javra. Cele cinşpe kile ale potăii nu-nsemnau mai mult de zece kile curate de carne şi, mai ales după ce trecuse prin ce trecuse, nu-i mai ardea să care după el marfa nefolositoare. Şi apoi, într-o zi sau două carnea de câine avea să înceapă să pută, să se umple de viermi şi să zemuiască…

Probabil nu i-ar fi fost peste măsură de greu să găsească ceva care să-i servească drept cuţit, printre tot felul de piese de metal aruncate pe jos, în schimb n-avea cum să-şi pregătească bucăţica fără să facă rost de foc; iar dacă i-ar fi dat prin minte să stea la suprafaţă, frigând pe jăratic un câine întreg, toţi fiii străzii, fără excepţie, s-ar fi adunat pe capul lui, ca muştele la

rahat.

Oricât de mult îi displăcea ideea asta, în schimbul câtorva ciozvârte de câine ar fi putut să facă rost de tot ce avea nevoie dacă intra în combinaţie cu vreun idiot singuratic, care să aibă un hogeag secret unde să poată vârî la ghiozdan fără grijă. Ar fi preferat un bleg prea şubred ca să-i dea prin minte să-şi încerce norocul cu el.

Dacă se gândea mai bine, o *gagică* ar fi fost cea mai potrivită…

Recurgând la vechile ei reflexe de fostă fiică a străzii şi fără a face tâmpenia de a sta pe gânduri, Mary coborî din metrou la Forty-second Street, se luptă să-şi croiască drum prin aglomeraţia subterană tipică pentru orele de vârf în acest oraş, prinse un tren pe direcţia centru care tocmai pleca din staţie şi coborî la a doua staţie. Totul n-a durat mai mult de cinci minute.

Asta însemna că idiotul, pe care îl văzuse ultima oară fugind spre centru prin tunel, se găsea acum mai aproape de marginea oraşului decât ea însăşi şi se apropia, prin tunel, de punctul unde intenţiona să-l aştepte.

Spre norocul ei, majoritatea becurilor peronului la care coborâse nu mai funcţionau de cine ştie când, în schimb pe peronul de vizavi ardea unul, chiar în dreptul ei. Cu alte cuvinte, dacă stătea culcată la capătul platformei, un om care ieşea din tunel nu o putea zări, în schimb *el* ar fi devenit o ţintă foarte limpede conturată şi apropiată. Prin urmare, putea spera să-l doboare cu o lovitură la cap, fără să rişte prea mult omorârea câinelui.

De îndată ce ocupă poziţia respectivă, întinsă şi camuflată printre gunoaie şi umbre, nu-i mai rămase decât să asculte, să gândească şi să adulmece duhoarea.

Aidoma majorităţii celorlalţi orăşeni, care nu dispuneau de mijloacele grangurilor, Mary era obligată să meargă zilnic cu metroul, între slujbă şi casă. Cu toate că avea tot dispreţul pentru obiceiul respectiv, purta, ca şi ei, dopuri în urechi – ca să nu audă zgomotul – şi masca specială pentru metrou, un soi de barieră între lumea ei interioară, privată, şi vânzoleala şi amestecul format din haimanale de toate soiurile şi ceilalţi

călători orăşeni, colegii ei. De obicei, asta o ajuta suficient să cadă în de acum tradiţionala transă a călătoriei cu metroul, o stare hipnotică ce îi permitea să ignore duhoarea din jur.

Dar acum, nemascată, fără dopuri, întinsă în mijlocul murdăriei şi al mizeriei, obligată de situaţie să fie cu toate simţurile treze, Mary avea senzaţia că adulmecă *cu adevărat* metroul pentru prima oară în viaţa aceasta, ca şi în cea anterioară.

Puţea înfiorător. Gunoiul. Duhoarea corporală. Excrementele. Şi câte şi mai câte.

Puţea a nenumărate generaţii de pişat, sudoare şi căcaţi. Se simţea putoarea colectivă a trupurilor zecilor de mii de lepădături mai decăzute decât fiii străzii care *locuiau* acolo, jos. Puţea a fiertură de şobolan bătrân şi a fumul focurilor din gunoaie. Puţea tensiunea, frica ascunsă şi disperarea acră a milioanelor de orăşeni care se vedeau obligaţi să treacă prin malaxorul acesta de două ori pe zi. Odată ce luai act de duhoare, ea îţi pătrundea în întreaga fiinţă şi te făcea conştient că şi odoarea ta personală era o parte din infernalul tot. Era o duhoare ce o împinse pe Mary să cugete la propria ei situaţie disperată.

Potaia aia stupidă, Dearie, putea foarte bine să fie deja moartă. Văzuse cu ochii ei ce pumn în cap luase de la ticălosul ăla. Gândindu-se la chestia asta, îi pică fisa că nu observase niciun semn de frământare, de viaţă, în traista răpitorului, şi nici nu auzise lătrat sau scâncet din partea creaturii ăleia, altfel zgomotoase, cât timp durase vânătoarea.

Şi chiar dacă nu era mort când l-a vârât nebunul în traistă, existau şanse foarte mari ca să-l ucidă chiar în clipa asta. Păi dacă s-ar fi nimerit să fie *ea* vagaboanda cu un câine în traistă, ar fi lichidat javra cu prima ocazie. Chiar dacă fraierul îşi imagina că ea renunţase, şi-ar fi dat seama că un lătrat sau un schelălăit ar fi atras atenţia, iar dacă ţi se întâmplă să atragi atenţia asupra ta în felul respectiv pe *aici,* te puteai aştepta doar la necazuri dintre cele mai mari…

Cerceta cu coada ochiului situaţia de pe peronul metroului. Fiind ora de vârf a serii, agitaţia era în toi. Trenurile treceau unul după celălalt la doar câţiva paşi de locul unde stătea ea, scuturându-i creierii. Orăşenii mascaţi se grăbeau să iasă din

aglomeraţie, străduindu-se din răsputeri să nu se vadă între ei, şi nici altceva.

Cum staţia respectivă nu făcea parte din categoria nodurilor mari şi importante, ceea ce evitau ei de fapt să perceapă – şi anume populaţia în permanentă mişcare a fiilor străzii şi pe cei aflaţi pe o treaptă şi mai coborâtă decât fiii străzii, trăind sau existând, cel puţin, tot timpul aici, sub pământ, Lepădăturile Metroului, care nu vedeau niciodată lumina zilei – nici nu era de găsit aici, decât în mică măsură.

Chiar şi în cele mai grele zile ale ei de fiică a străzii, de care îşi amintea ca prin ceaţă, Maria nu fusese atât de proastă sau disperată încât să-şi petreacă orele dintre nouă seara şi şapte dimineaţa în metrou, nici măcar atunci când străzile de deasupra erau pline de zăpadă apoasă şi murdară, iar temperaturile coborau noaptea cu mult sub zero grade. Când metrourile erau închise la ora nouă, *toate* luminile se stingeau, şi tot ceea ce se ascundea prin tunele şi cotloane în timpul „zilei” ieşea la iveală, revendicându-şi o noapte mai neagră decât inima unui grangur. Şi, din câte mergea vorba, tot ceea ce mişca era considerat carne…

Puteai să-ţi faci o idee despre ce însemna asta dacă aruncai o ocheadă către ceea ce pândea în timpul zilei din colţurile mai întunecoase ale staţiilor principale, precum Times Square sau Grand Central. Tărărăi şi nebuni. Forme ciudate, acoperite cu piele murdară, dormind sub maldăre de ziare. Gunoaie şi oase la care ţi-era silă să te uiţi de aproape, îngrămădite în jurul focurilor la care se gătise cu o noapte în urmă.

Cu toate că dispunea de suficientă muniţie pentru pistol, Mary nu se simţea câtuşi de puţin în stare să rămână în subteran după stingerea luminilor. Mai bine renunţa la totul, mai bine dădea piept cu doamna Gloria Van Gelder, mai bine se întorcea pe stradă, mai bine…

O, nu!

O, *da!*

Mary îşi reveni cu o tresărire din reveria hipnotică de care înţelesese de-abia acum că se lăsase cuprinsă. De cât timp zăcea acolo? Câte trenuri trecuseră pe lângă ea? Le pierduse şirul. Le pierduse numărul, sau poate nici nu se apucase să le numere. În orice caz, îi acordase individului cu potaia suficient

timp să apară, strecurându-se pe lângă pereţii tunelului.

Dacă avea să apară vreodată.

Fir-ar să fie, de-abia acum îi venea mintea la cap! Petrecuse prea mult timp în pielea unei orăşence. Îşi pierduse inteligenţa străzii, uitase să gândească aşa cum o faci când eşti cu adevărat o biată pradă hăituită şi disperată. Dacă *ea* ar fi în postura unei fiice a străzii cu un câine în traistă, dacă un gardian înarmat cu un automat Uzi ar fi hăituit-o, fiind chiar la un pas să pună laba pe ea, ce-ar face atunci? S-ar vârî adânc într-o ascunzătoare din tunel, între staţii, şi nu s-ar arăta până ce nu se sting luminile, asta ar face! Închipuindu-şi, pe bună dreptate, că un orăşean, chiar dacă e gardă de corp de meserie şi posedă armă, nu ar fi dornic să o captureze cu atâta încrâncenare încât să se pună în primejdie, rămânând după ora nouă. Atunci, doar atunci s-ar strecura pe tunel către cea mai apropiată staţie, de unde să iasă pe stradă, dacă nu avea ghinion prea mare.

Trebuie să priveşti adevărul în faţă, Maria, gagiul ăla n-o să apară mergând pe lângă şine cât timp arde lumina. Şi chiar dacă eşti tu atât de descreierată încât să aştepţi până ce se stinge, ceea ce nu e cazul, n-o să poţi vedea destul de bine ca să-l împuşti drept în cap dacă se află mai departe de trei metri.

Te-ai tras singură în piept, iubito, îşi zise ea. Nu mai ai decât două căi de ales, ameţito: fie să o porneşti prin tunel după nebun înainte să se stingă luminile, fie să dai totul dracului şi să-l laşi să-şi păstreze javra – în care situaţie carnea ta va ajunge din nou pe stradă.

Mary se ridică în picioare, pretinzând pentru o clipă că deliberează, că exista cu adevărat posibilitatea alegerii dintre cele două alternative. Un tren pătrunse ca un uragan în staţie, la nici doi metri de ea. Momentul de aglomeraţie maximă trecuse, doar o duzină de orăşeni se suiră, iar alţi câţiva coborâră. Nu mai avea timp de făcut cochetării mentale. Venise vremea să acţioneze, acum ori niciodată.

Când trenul porni din staţie, se lăsă să alunece peste marginea platformei şi ajunse pe linia de centru. Ţinându-se aproape de perete şi evitând cea de a treia şină, prin care trecea curent electric, porni în pas rapid spre periferie, urmând şirul de becuri albastre şi palide ce se contopeau într-o zonă de

semiîntuneric, cu privirile încordate pentru a surprinde orice mişcare dinaintea ei, cu auzul pregătit să perceapă zgomotul trenurilor ce soseau din spate, cu nervii tot mai întinşi, pe măsură ce tensiunea creştea…

Gonzo nu se simţea la largul lui şi nu-i plăcea deloc situaţia în care se găsea. Mersese încet şi extrem de grijuliu prin tunel, spre centru, urmând şirul becurilor albastre, adăpostindu-se în câte o nişă ori de câte ori începea să se apropie un tren spre periferie, cu mult înainte de a putea fi văzut în luminile din faţa locomotivei. Tresărea şi îngheţa ori de câte ori se auzea un şobolan mişunând sau zăngănitul nedesluşit şi îndepărtat al cine ştie cărei maşinării. Acum se apropia de o secţiune total neluminată a tunelului, unde toate luminile, până la cea din urmă, erau stinse pe ambele părţi ale tunelului.

Holbându-se în întuneric şi încercând fără succes să pătrundă bezna ameninţătoare, ceva anume i se păru că nu se învârte rotund – desigur, nu te aşteptai ca lucrurile să meargă foarte bine aici, sub pământ, peste tot erau o mulţime de becuri moarte, totuşi…

Atunci simţi valul de presiune al unui tren ce se apropia din faţă, mergând spre periferie, de dincolo de întuneric. Se puse la adăpost într-o nişă şi, cam peste un minut sau două, proiectoarele locomotivei, ivite de după o curbă a drumului, luminară pentru câteva clipe porţiunea întunecată.

În acele câteva secunde, Gonzo văzu că becurile stinse de deasupra nu se arseseră, pur şi simplu. Fuseseră *sparte,* fără excepţie, pe ambele laturi ale tunelului. Apoi, timp de o clipită, Gonzo văzu, sau îşi imagină că vede, o formă mare, păroasă, zdrenţăroasă care traversa şinele cu mişcări iuţi, ca ale unei maimuţe din junglă. Strângea în mână un obiect care i se păru că lucea ca lama bine lustruită a unui cuţit…

La apropierea trenului, Mary se lipi de peretele tunelului. După trecerea acestuia, privi înainte cu strângere de inimă.

Întreaga secţiune a tunelului ce urma era scufundată în beznă. Întuneric profund şi negru. Atât de negru încât, din reflex, se uită înapoi, spre şirul de lumini, asigurându-se că mai erau aprinse şi că nu îşi pierduse noţiunea timpului, ora nouă

venind fără ca ea să-şi dea seama. Se linişti constatând că becurile din urma ei mai ardeau slab, simţi însă un puternic imbold să se întoarcă şi să urmeze luminile spre casă, în loc să se aventureze mai departe, pe acel tărâm întunecat şi teribil.

Dar ştia că, dacă se lăsa dominată acum de acest impuls, dacă părăsea locul acesta blestemat fără afurisitul de câine, nu mai avea o casă la care să se poată întoarce – ar fi rămas fără slujbă, prin urmare fără bani, deci nu avea cum să-şi mai plătească rata lunii viitoare pentru cameră, îşi pierdea locuinţa şi ajungea iarăşi pe stradă.

Da’ ce mama dracului! se îmbărbătă ea. Doar ai puşca la tine, fato! Şi nici nu eşti chiar nimeni, ci o adevărată gorilă, a mai tare din parcare! Şi dacă aş fi eu în locul fraierului ăla, aş sta la pândă în întuneric şi mi-aş închipui că *muchacha* e pierită de fiică şi a apucat-o tremuriciul. Haide, pune mâna pe păcăliciul ăla, care n-aşteaptă decât să dea norocul peste el!

Încurajându-se astfel, Mary porni iarăşi încetişor în direcţia periferiei, străbătând porţiunea întunecată; mergea în vârful picioarelor, cu degetul pe trăgaci, ţinându-şi pistolul mitralieră în faţă, ca pe o lance.

La câţiva metri mai încolo, parcurse o curbă a tunelului, după care bezna deveni totală. Nervii ei încercară să protesteze, dar acum nu mai putea să dea înapoi. Chiar dacă fiecare pas al ei i se părea aidoma călcăturii unui elefant pe sticlă spartă. Chiar dacă încremenea la fiecare câţiva paşi din cauza unor mici zgomote auzite sau imaginate.

Întunericul părea să se continue la infinit, în timp şi în spaţiu. Plăsmuiri fantastice îi apăreau haotic pe retină, sub pleoapele inutil deschise, ochi galbeni, strălucitori, guri în care licăreau şiruri de dinţi ascuţiţi ca nişte lame, fluturarea oribilelor aripi ale nopţii, auzea ţipătul şi chiţăitul şobolanilor şi liliecilor şi cine mai ştie cui…

— Graaa! Uiiigaa!

Ceva urlător, nearticulat, puţind a vomă şi alte porcării, puternic şi greu, se aruncă asupra ei în întuneric, miorlăind sinistru şi umplând-o de bale, izbind-o în cele din urmă cu spatele de un pilon al tunelului! Nişte dinţi se înfipseră în umărul ei şi durerea o săgetă în tot braţul, gheare îi brăzdară

obrajii, iar pistolul Uzi îi zbură prin aer…

…Atunci se produse un fulger albastru, scurt şi orbitor, care lăsă imprimată pe retină o imagine sinistră, după dispariţia lui aproape instantanee…

…Pistolul mitralieră căzuse, cu ţeava înainte, asupra celei de a treia şine, producând un arc electric însoţit de un sfârâit şi de o ploaie de scântei albastre şi care dezvăluise…

…un mascul uriaş, numai muşchi, înţolit în zdrenţe putrezite, cu părul şi barba încleiate în fecale, care o proptise de pilon cu masa trupului, apoi îşi ridicase spre ea o moacă plină de păr, cu ochi roşii, cu dinţi maronii şi neregulaţi din care se scurgea propriul ei sânge, atât de aproape de nasul ei, încât borî din cauza duhorii fetide a respiraţiei lui atunci când se stinsese şi amintirea imaginii.

— Curvă-mă-ta! ţipă ea în întuneric şi, sprijinindu-se de pilon, îşi ridică genunchiul cu forţa disperării spre punctul unde ar fi trebuit să se găsească vintrele fiinţei.

— Uiiiuu!

Un ţipăt strident şi modulat… senzaţia unui lucru moale care i se freca de genunchi. Nişte gheare îi căutară ochii. Ceva o izbi tare în stomac, tăindu-i respiraţia. Genunchii i se înmuiară şi începu să se prăvălească…

Dar asta nu înainte de a lovi cu muchia mâinii drepte în locul unde spera că va da de un gât; simţi că lovitura ei îşi atinsese ţinta, apoi căzu înainte, izbindu-se năucitor cu fruntea de o altă căpăţână.

Ceva moale o împunse în piept, după care se trezi în ţărână, cu o masă grea deasupra ei, scoţând bale, mormăind şi zgâriind-o pe faţă.

De dincolo de curba tunelului ajunse până la ea ţăcănitul trenului.

Reuşi cumva să-şi adune picioarele între stomac şi creatură. Simţea acum valul de presiune al metroului, apoi văzu luminile tot mai apropiate ale locomotivei, eclipsate de forma masivă şi întunecată ce încerca să o copleşească.

— Iii-iah! ţipă ea, punându-şi toată energia ce-i mai rămăsese într-o lovitură cu ambele picioare, ridicând fiinţa de deasupra şi împingând-o spre trenul ce trecea pe lângă ei în mare viteză.

Trupul ricoşă din peretele unui vagon ca o minge de baschet

din panou şi reveni cu putere în ea exact când încerca să se ridice, trântind-o pe spate…

…Un junghi ascuţit i se înfipse în ceafă, apoi nu mai ştiu nimic.

Gonzo n-avea habar de când stătea acolo şi îngheţa, vârându-se cât mai adânc cu putinţă în fundul nişei şi încercând să se facă nevăzut.

Văzuse o fiinţă cu mult prea mare ca să-şi dorească să-şi încerce puterile cu ea, care se strecurase dincolo de şine. Auzise ţipete şi gemete şi alte sunete pe care nu le putu defini prea bine. Apoi văzuse un fulger albastru şi două siluete care se luptau, când un obiect atinsese cea de a treia şină. Pe urmă alte ţipete şi lovituri. Luminile unui tren îi dezvăluiseră apoi doi ticăloşi care se tăvăleau lângă şine. După care nu mai urmă nimic, doar întuneric şi tăcere pentru multă, foarte multă vreme.

Deşi nu era vreun specialist în logică, putea face cu inteligenţa lui următorul calcul: văzuse o chestie prea barosană ca să te pui cu ea, care se luase la harţă cu o alta, prin urmare, oricare dintre ele ieşise victorioasă, el unul nu avea chef să dea piept cu respectiva fiinţă, indiferent că asta s-ar fi întâmplat în întuneric sau la lumină.

Nici vorbă să meargă mai departe: nu-l îmboldea curiozitatea să vadă ce anume pândea în beznă. Iar dacă nu reuşiseră să se scoată reciproc din funcţiune sau trenul nu le lichidase pe amândouă – şi ar fi trebuit să fii sonat să te bazezi pe o baftă ca asta – ceva *muy fuerte*[1] bântuia undeva în întuneric, ba poate că se târa chiar acum spre el de-a lungul tunelului, fără să scoată niciun zgomot.

Cu alte cuvinte, dacă îi trăsnea să pună coada pe spinare şi să o şteargă spre periferie, putea fi imediat reperat – un individ scund, cu o traistă mare în spinare, trădat de luminile din faţă. Da, da, atunci ar fi devenit vizibil, iar chestia aia înfricoşătoare i-ar fi urmărit mişcările din întunericul impenetrabil.

Deci asta-i, trebuia să rămână pe poziţii până ce se făcea ora nouă. Când se lăsa întunericul peste tot, şansa trecea de partea lui – el ştiind de existenţa acelui *ceva,* fiind însă la rândul lui

[1] Foarte puternic (span.).

neştiut de acesta. Sau cel puţin aşa spera. Dar, cum niciunul dintre ei nu avea să vadă nimic, dacă reuşea să se mişte fără să facă zgomot, avea posibilitatea să se strecoare spre libertate.

Alerga bezmetic pe strada înzăpezită, urmărită cu îndârjire de doi gagii cu şliţurile desfăcute. Apucă şobolanul de coadă şi-i zdrobi creierii de perete. Înşfăcă o cărămidă dintr-o grămadă de moloz şi îi trase una peste gură cu ea. Câinele fugi, lătrând şi chelălăind. Fraierul o călărea, mormăind şi înjurând. Înghiţea cu lăcomie bucăţi din şobolanul fript doar pe jumătate. Un junghi de durere venit de undeva şi apoi zvâcnirea unei dureri mai profunde, de altundeva.

Maria îşi reveni încet, fără să înţeleagă prea bine ce se petrece cu ea. Umărul, în regulă. Capul, în regulă. Frânturi ale unor imagini de vis descriau vârtejuri în spatele pleoapelor închise, transformându-se la un moment dat în imagini de coşmar ce o înconjurau în întuneric. Avea un cap şi un umăr, undeva, care o dureau ca dracu'. Corpul, în regulă. Un corp zăcea pe nişte pietre tari sau pe altceva neplăcut. Corpul ei. Ea avea un corp. Care zăcea răsucit într-o poziţie ciudată şi suferea de dureri la cap şi în umăr. Chiar *ea* zăcea la pământ, cu un junghi în umăr şi un altul la cap. Acum se trezea, sau poate că era trează de mai multă vreme, fără să-şi de seama. Deschide ochii.

Nada. Un nimic mare şi negru. Spaimă. Ce naiba…

O năpădi un val de amintiri. Porţiunea întunecată a tunelului. O luptă. Trenul. O lovitură la cap. Apoi nimic. Până acum.

Ea era Maria. Ba nu, ea era o gardă de corp purtând numele… Căzând pe gânduri, întinse mâna şi îşi căută pistolul Uzi şi odată cu el liniştea. Nu era nicăieri. Îşi aduse aminte că arma lovise cea de a treia şină, apoi îi reveni în memorie şi restul şi atunci ştiu unde se găsea şi ce se întâmplase.

Automatul Uzi se pierduse. Pe nenorocitul ăla de pui de curvă îl aruncase drept spre tren, după care corpul lui fusese probabil proiectat în ea, lovind-o cu ceafa de ceva şi provocându-i leşinul. Nu avea cum să-şi dea seama câte ore zăcuse aşa, dar asta nu conta oricum prea mult, având în vedere că timpul se măsura altfel în subteran. Ceea ce conta, *singurul* lucru care conta era că, fiind trecut de ora nouă, toate

luminile din metrou fuseseră stinse, iar arma ei ar fi fost inutilă chiar şi dacă ar fi dat peste ea din întâmplare.

Spaima o cuprinse din nou, de această dată o spaimă logică, izvorând din informaţiile pe care le deţinea, şi cu atât mai chinuitoare cu cât mintea îi era acum perfect limpede. Nu reuşea să distingă nimic în jur. Habar n-avea încotro era centrul sau periferia şi nici nu dispunea de nişte repere. Îi veni în minte scopul prezenţei ei acolo, înţelese apoi imediat că asta nu mai conta acum nici cât o ceapă degerată. Era oricum în rahat până la gât şi aşa, fără să-şi mai facă griji şi pentru javră. Şi apoi, indiferent în ce parte ar fi luat-o, tot într-o staţie ajungea.

Respiră adânc şi îşi adună toate forţele. Trebuia întâi să găsească peretele tunelului. Odată ce reuşea chestia asta, dispărea şi primejdia să se atingă de cea de a treia şină. Ca să fie sigură, era mai bine să meargă în patru labe.

Fără a se mai ridica de jos, începu să se târască orbeşte prin noroiul şi mizeria din tunel. De-abia parcursese câţiva metri când degetele ei întinse întâlniră ceva cald, moale şi lipicios; şi le retrase imediat. Evitând acea atingere din reflex, îşi înăbuşi un ţipăt instinctiv. Nimic nu se clinti. Pricepu că întâlnise cadavrul individului ce o agresase şi momentul de panică trecu. Trupul celui pe care îl expediase în calea unui tren aflat în plină viteză şi care, prin urmare, era mort, cât se poate de mort.

Se relaxă. Aproape avea un sentiment de satisfacţie. Ieşise învingătoare. Îl omorâse pe malacul ăsta nebun. Care avea şi un cuţit la el.

Un cuţit.

Eficient, cu gesturi de adevărată profesionistă, pipăi peste tot cu degetele până ce îl găsi, fără să-i pese cu adevărat că substanţa umedă şi lipicioasă cu care se mânjise peste tot era de fapt sânge. Apoi atinse ceva dur, din metal. Atent, merse cu buricele degetelor de-a lungul lui până ce simţi nişte cârpe. Un mâner înfăşurat în cârpe. Asta era. Îl înhăţă imediat. Acum avea un cuţit. Nu era un pistol Uzi, dar cel puţin se chema că are o armă.

Se simţea mult mai sigură pe ea, având şişul în mână. Maria simţea un calm aproape senzual ce pornea din mânerul cuţitului, îi trecea prin braţ şi îi pătrundea în corp, apoi în

creier, care dobândi, încet, calmul îngheţat al unui animal de pradă. Faptul că se afla din nou în posesia unei arme îi permitea să gândească limpede.

În primul rând, era stupid să se târască prin gunoi şi să-şi facă griji din pricina celei de a treia şine; era după ora nouă, când *tot* curentul electric fusese întrerupt. Se ridică în picioare, străduindu-se să facă zgomot cât mai puţin, socotind că tăcerea era cu adevărat de aur aici, în întunericul periculos. Se apleacă şi-şi scoase pantofii, semănând acum şi mai bine cu o fiară de pradă păşind tiptil în jungla nopţii.

Abil, metodic, începu să se învârtă în spirale tot mai largi, până când, inevitabil, degetele întinse ale mâinii ei stângi atinseră peretele tunelului. Alegând o direcţie la întâmplare, îşi lipi trupul de suprafaţa din beton.

Pipăind de-a lungul zidului cu mâna stângă, ţinând cuţitul pregătit în dreapta, respirând cu grijă, ca să nu facă zgomot, păşind atent şi grijuliu, începu să înainteze.

Gonzo îşi pierduse tot sângele rece, fapt pe care era la un pas să-l recunoască în forul interior. Adevărul era că, atât timp cât rămânea aici, înghesuit în peretele tunelului, înconjurat de întuneric şi linişte, se putea considera în siguranţă. Nimeni nu-l putea vedea şi, atât timp cât nu se mişca, nici nu avea cum să-l audă. Pe când, dacă s-ar fi deplasat, tot ceea ce-l pândea din întuneric, tot ceea ce ar fi putut fi chiar şi în secunda aceea doar la câţiva centimetri de faţa lui…

…o palmă moale, caldă, transpirată îi atinse obrazul…

…Tresări, sări în sus, ţipă, simţi ceva şuierându-i nu departe de gâtlej, făcu pe el şi…

— Am şiş, dacă ai mişcat, ai şi crăpat! îi şopti Maria în întuneric, ascultând cu atenţie, pregătită să lovească în direcţia din care ar fi venit zgomotul.

Tăcere. Beznă. Auzea cumva o respiraţie inegală spre dreapta, sau îi juca imaginaţia o festă? Punct mort. Ea avea cuţitul în mână, dar amândoi erau orbi. Un joc al aşteptării. Primul care făcea o mişcare şi-ar fi dezvăluit poziţia, şi pe urmă…

Încet, foarte încet, inteligenţa de fiu al străzii a lui Gonzo

începu să-i domine frica. O voce. Auzise vocea unei *gagici.* Oare avea cu adevărat un cuţit, după cum pretindea? Sau era o şmecherie la mijloc? Nu cumva şi morcovul ei era la fel de mare? Sau era poate speriată chiar *mai* rău decât el? El ştia, deci, că în faţa lui se află o *muchacha,* cu sau fără şiş, pe când ea habar n-avea ce…

O gagică… Nu-i trecuse lui prin minte mai devreme să intre în combinaţie cu o gagică?

Se strădui să-şi compună o voce cât mai profundă şi mai ameninţătoare cu putinţă, păşind înapoi şi lateral în timp ce vorbea, ca ea să nu poată să-l înţepe, ghidându-se după sunet.

— Îţi propun ceva, *muchacha!* Hai s-o punem de-o afacere ca lumea.

Linişte. Întuneric. *Nada.*

— Haide, fată, vorbeşte îndată, insistă Gonzo, nervos.

Linişte în continuare. Apoi, din stânga, se auzi vocea ezitantă şi aspră a unei femei, care probabil se mişca în timp ce-i vorbea.

— S-aud şmenu’, jegule!

Aha, acu’ am făcut-o să discute. Dac’aş reuşi să…

— N-ai un chibrit?

— Şi dacă am, Sam?

— Să-ţi arate băiatu’.

— E vreo şmecherie, tichie?

— Am *carne,* mucoaso! îi spuse Gonzo ademenitor. Io dau carnea, tu o pregăteşti. Ia aruncă o privire, că nu muşc.

Carne? *Carne de câine?* Maria îşi auzea bătăile inimii în întuneric. Era posibil aşa ceva? Să fie chiar acesta nebunul care şterpelise câinele? Stând chiar înaintea cuţitului ei, pregătit de jertfă?

Trebuia să meargă mai departe. Până la urmă îi reuşise figura, avea cuţitul în mână, iar dacă se convingea că era *cu adevărat* vorba de nenorocitul ăla, vai de capul lui!

Tremurând, pescui prin buzunar cu mâna stângă şi extrase un plic cu chibrituri. Se folosi de ambele mâini ca să-l deschidă şi să rupă un chibrit, strângând şi mânerul cuţitului. Ţinând plicul în stânga, iar cuţitul şi chibritul în dreapta, frecă băţul de catran şi…

… lumina neaşteptat de puternică o orbi…
… ceva sări spre ea şi o izbi peste mâini…
… chibritul se stinse în mizeria de pe jos…
… întunericul se aşternu iarăşi, iar cuţitul dispăruse…

Acum, că şutise cuţitul, Gonzo considera că-i ieşise figura. Putea să o lase în beznă şi să fugă… sau putea să se distreze pe cinste. Putoarea mai avea probabil şi alte chibrituri…

— Hei, mai ai foc la tine, *muchacha*? întrebă el.

Nada. Juca tare tipa, nu se lăsa ea prostită aşa de uşor.

— Am carne, mucoaso, cum ziceam adineauri. La mine în traistă e un *câine* întreg! Ei, haide, ce părere ai, îţi dau o halcă mare de carne de-a mea p-o bucăţică mică dintr-a ta…

Cuprinsă pe rând de valuri de gheaţă şi apoi de fierbinţeală, Maria se zbuciuma teribil, blestemându-se pentru prostia ei, considerându-se însă în acelaşi timp norocoasă pentru că dăduse peste nebun. Plodul de curvă după care umblase bezmetică! Biletul ei de întoarcere în Zonă! Dar individul pusese mâna pe cuţit şi, după ce se va fi folosit de trupul ei, probabil că avea de gând să o omoare.

După ce o regula, cumpăni ea fără grabă. Mda, n-avea nicio grijă până ce i-o trăgea. Se descurcase ea până şi cu animalul ăla care atunci avea cuţitul la el, este? Cu stârpitura asta necoaptă n-avea nicio treabă, cu tehnica ei de luptătoare profesionistă, când avea să fie în cele mai plăcute momente…

Eu ştiu cine este *el,* în schimb el nu are idee ce sunt, realiză ea deodată. Cel mai bine fac pe proasta până ce lepădătura asta muşcă din nadă.

— Câine…? repetă ea cu inocenţa unei fetiţe. Ai un *câine* întreg? Dacă am grijă de tine, mănânc cărniţă bine?

— Batem palma, fată?

— Da'… da' de unde ştiu io că nu mă tragi în cuţit?

— Puiul prin lamă trecut, e un rebut.

Maria încercă să imite cât mai bine stilul de a vorbi al unei gâsculiţe stupide.

— Bine, bărbate, sunt gata să risc…

— Ai vreun hogeag unde să frigem cuţu'?

Nătărăul ăsta scârbos credea că ea e o lepădătură a metroului. Căpătă mai multă încredere, deoarece şi acesta era

un avantaj de care putea profita.

— La Forty-second Street, răspunse ea imediat, gândindu-se că, de vreme ce se întâlnise cu el, mersese probabil spre periferie. Forty-second însemna de fapt Grand Central, adică un întreg oraş subteran, domnule Stan, unde era uşor de găsit un loc de căsăpit.

— Fără mişcări bruşte, o povăţui el. Şi fără idei.

Simţi mai întâi un braţ care se încolăci în jurul spatelui ei, apoi o mică înţepătură ascuţită între omoplaţi.

— Să nu-ncerci să faci pe deşteapta cu mine, toanto, îi mai suflă el în ureche.

Porniră împreună de-a lungul tunelului întunecat spre periferie, îmbrăţişaţi ca nişte turturele iubitoare.

Trecuse mult, foarte mult timp de când Gonzo petrecuse ultima oară o noapte în *subterranio,* unde nu se aventurase *niciodată* printre teribilele lepădături ale metroului cu mai mult de o ceapă degerată asupra lui, aşa că nervii începură să-i tresară când văzu primele licăriri roşietice şi fumul focurilor înaintea lor. Totuşi, se putea bizui pe nişte avantaje, sau cel puţin aşa prefera el să creadă. În primul rând, avea cuţitul, în al doilea, era împreună cu hoaţa asta, care îl biruise pe monstrul din tunel în luptă dreaptă. Aici, în latrina în care trăiau lepădăturile metroului, *muchacho,* ea ştia geografia locului, ea ştia regula jocului.

Dar mai bine să nu arate că era la fel de boboc în locurile acelea precum un tâmpit de curcan de-al municipalităţii.

— Uite ce este, rămânem împreună, corect? zise el pe când se apropiau de lumina roşie, tremurătoare, slabă, copleşită de fum ce contura gura tunelului. Ne sprijinim unul pe celălalt, da?

— Am să-ţi fiu balsam, Sam. În seara asta, eşti omul meu.

— Atunci, nu ne ţinem de şmecherii, copii, zise el, renunţând să o mai împungă între umeri cu vârful cuţitului, legănându-l în schimb ameninţător în mână. Să nu uiţi cumva că şişu’ e la băiatu’.

Ieşind de sub protecţia tunelului în staţia de lângă Forty-second Street, Gonzo constată că în staţie fuseseră aprinse zeci de focuri, care umpluseră tot locul cu putoarea fumului. În

lumina slabă avu ocazia să o cerceteze pentru prima oară pe doamna ce avea să-l însoţească în noaptea aceea. Era chiar o lepădătură de metrou, nu mai exista nicio îndoială! Avea pe ea ceva care fusese odată de culoare galbenă, dar acum nu mai rămăsese decât o zdreanţă mânjită cu sânge, excremente şi o zeamă murdară, ca cenuşa. Nici figura ei dură nu arăta mult mai bine – fiind zgâriată, plină de vânătăi şi cu urme mai vechi şi mai noi de sânge.

Individa te făcea să ţi se zburlească pielea pe tine, fapt care îi dădea şi lui curaj. Formau o echipă de duri ei doi, doamna şi domnul Păzeşte-te-de-Noi, cu o traistă şi un cuţit, suntem foarte greu de lămurit, dacă ne faci greaţă s-ar putea să ţi se urască de viaţă!

Maria văzuse de nenumărate ori staţia de metrou de la Grand Central în timpul zilei – era cea mai mare dintre toate, unul dintre nodurile întregului sistem, un adevărat oraş subteran cu standuri de ziare şi tarabe de legume, magazine pentru îmbrăcăminte şi debite de tutun, comercianţi de şobolani şi prăvălii de cuţite, indivizi care îţi ofereau obiecte porno sau carne vie. Zeci de tarabe, standuri, prăvălii şi negustori ambulanţi, sute de mii de clienţi potenţiali ce treceau prin staţie, şi municipalitatea care îşi vâra şi ea nasul în toată povestea, în sensul că întâlneai întotdeauna o mică armată de poliţai care se plasau la vedere, cu ostentaţie, pentru ca lucrurile să nu iasă de sub control.

Dar acum, urcându-se de la nivelul şinelor pe peron, părea o lume cu totul diferită. Toţi vânzătorii ambulanţi dispăruseră de mult, iar standurile, dughenele şi magazinele erau închise cu obloane din plăci blindate, care-ţi lăsau senzaţia că sunt nemaipomenit de groase. Desigur, nici picior de copoi şi, de la sine înţeles, nici urmă de bec aprins sau de orăşeni purtând măştile lor.

În schimb exista lumină, sunet şi carne crudă câtă doreai!

În această parte a staţiei existau două peroane – despărţind patru seturi de şine – pe care ardeau o mulţime de focuri mici, înconjurate de grupuri solitare formate din figuri posomorâte şi gheboşate, clătinându-se înainte şi înapoi ca apucate de convulsii, mormăind şi bâiguind, frigându-şi şobolani şi felurite

alte bucăţi de carne. Flăcările pâlpâitoare şi intermitente transformau întreaga staţie într-o sumbră, nesfârşită, fremătândă, nămoloasă, informă cavernă de lilieci, ocupată acum de fiinţe umane – un labirint iluzoriu şi mereu schimbător alcătuit din umbre şi lumină roşie, stinsă, umplut de un fum iute, dezgustător, care făcea să-ţi lăcrimeze ochii, puţind a şobolan, grăsime, plastic topit şi excremente arse. Umbre, forme şi siluete humanoide, aducând cu nişte lilieci, se mişcau anevoie şi şovăitor în lumina murdară a focului şi umpleau atmosfera de pălăvrăgeală, bălmăjeală şi bolboroseală idioată. Era cu adevărat găoaza universului, cea mai josnică gaură din Pig Apple.

— Haide, fato, du-mă odată la tine în bârlog! îi şopti nervos însoţitorul ei.

Auzea prea bine frica ce i se strecurase în voce, îi mirosea sudoarea acră, de om înfricoşat, chiar şi în ceaţa înăbuşitoare din jur. Aşa-i, îşi aminti ea, el crede că aici, în căcănăria asta, este teritoriul meu!

— Ţine-te aproape de mine, barosane, stai cu şişu' pregătit şi n-avem treabă cu scârboşii ăştia, îi spuse ea cu o urmă de aroganţă dispreţuitoare, încercând să dea crezare unui scenariu plăsmuit de mintea ei, în care juca rolul unei gorile înarmate cu pistol mitralieră, iar el al unui grangur doritor de o plimbare prin cartierele rău famate. Poate n-ar strica să-mi dai mie cuţitul. Dacă am un şiş în mână, n-am treabă cu nimeni.

El îi rânji dispreţuitor în nas.

— Mişcă-ţi curu', gagico! mârâi el înfricoşător, fluturând arma cu o mână şi ţinându-şi traista pe umăr cu cealaltă.

— Nu eşti bărbat în van, Sam, spuse Maria ridicând din umeri şi strecurându-şi un braţ protector în jurul taliei lui, conducându-l spre o direcţie necunoscută ei.

O vreme, putoarea păru să se mişte ca şi cum ştia cu adevărat să se orienteze perfect, urmând o cale sinuoasă pentru a traversa peronul, rămânând mereu în umbră şi cât mai departe de cei adunaţi în jurul focurilor.

Dar pe măsură ce pătrundeau tot mai adânc în măruntaiele staţiei, focurile erau tot mai depărtate între ele, pereţii începuseră să se topească în umbre, iar ea părea acum să-l

conducă la întâmplare, de la un foc la celălalt, de la o scenă înfiorătoare la cealaltă, ca o călăuză ce l-ar fi condus prin iad.

Într-unul dintre colţuri nu se întrezăreau decât nişte labe murdare, ţinând fiecare dintre ele câte un şobolan gras deasupra unui foc puturos. Ocolind partea aceea, se împiedicară, pur şi simplu, de două siluete în zdrenţe, care se zbăteau îmbrăţişate şi icneau de zor în întuneric. Fugind, la întâmplare, şi de aceste creaturi, dădură peste o pereche de babe cu pielea lucind alburiu şi spectral, care sfâşiau şobolani cu unghiile lor lungi şi scârbavnice şi îşi îndesau între gingiile băloase bucăţi de carne crudă.

Îi cercetară atent cu ochii lor spălăciţi şi îndrăzneţi, în timp ce printre buzele căscate li se prelingeau fragmente însângerate de chiţcan. Fiinţele acelea începură să se apropie de ei şi atunci se lăsară mânaţi de instinct şi o luară la fugă către o lumină palidă şi roşie.

Dar se văzură siliţi să se ascundă printre umbre, îngroziţi de scena pe care o dezvăluiau limbile focului: două fiinţe costelive, dezbrăcate, scheletice hăcuind cadavrul unei bătrâne cu nişte cuţite enorme, ruginite.

— Dar unde naiba stai? sâsâi Gonzo, în timp ce se afundau şi mai mult în întuneric. Nu-i posibil…

Fu întrerupt de un sunet gâlgâit şi sugrumat în imediata sa apropiere şi o masă oribilă de vomă i se răspândi pe picioare. Lovi cu piciorul şi auzi un geamăt din întuneric, apoi goniră orbeşte prin beznă.

Înaintea lor licări palid geana unui alt foc. Ceva se târî spre ei în patru labe, venind de nicăieri; fiinţa fu alungată înapoi de Maria, cu un şut ţintit în gură.

— Unde dracu’ ţi-e hogeagul, putoare? mârâi Gonzo. În condiţiile astea, nu mai rezistăm mult pe-aici!

— Suntem pe-aproape, omule, ţin-te tare! îl asigură Maria.

Nu ştia prea bine nici ea ce vroia să spună prin asta şi, cu toate că era speriată de moarte, avea totuşi un sentiment de superioritate şi dispreţ faţă de el şi faţă de mizeria umană ce infesta cele mai adânci măruntaie ale oraşului.

Ieşiră din beznă într-o zonă a staţiei mărginită de dughene închise cu obloane şi luminată de patru sau cinci focuri. Aici nu aveai cum să te mai fereşti de lumină şi nici de atenţia

băştinaşilor. Lepădături ale metroului solitare ori în grupuri de doi sau trei stăteau în preajma jarului, frigând şobolani şi bucăţi sau ciozvârte din ceea ce ar fi putut foarte bine să fie carne umană. În timp ce îşi alegeau cu grijă drumul printre aceste epave, ochii acelora se întorceau cu lăcomie spre traista umflată, iar gurile lor pronunţau ameninţări vane. Le-a fost suficient să agite cuţitul şi să ţipe la ei pentru a-i ţine la distanţă. Deşi, dacă ăia se uneau într-o ceată, le-ar fi venit foarte uşor să-i copleşească pe cei doi şi să se delecteze cu un câine întreg. Grangurii, cei care dominau lumea, stăpâneau ştiinţa de a-i pune pe alţii să muncească pentru ei. Gărzile de corp ştiau cum să se coordoneze şi să constituie o forţă. Orăşenii colaborau suficient pentru a reuşi să muncească şi să supravieţuiască. Până şi fiii străzii se puteau aduna, formând o ceată.

Dar cârtiţele astea de aici nu reuşeau nici măcar atâta lucru. Erau nişte animale cărora nu le mai rămăsese minte nici cât să se adune şi să se repeadă la un vagabond cu traista plină de pradă.

Unul împotriva tuturor nu ar fi avut nicio şansă, chiar dacă aceştia arătau atât de jalnic.

Totuşi, norocul nu avea cum să ţină la nesfârşit. S-ar fi putut ca individul să priceapă că nu se afla aici la ea acasă. Unde putea să găsească un cotlon care să-i servească drept „hogeag personal”? Doamne, se aflase aici de mii de ori în timpul zilei, iar partea asta începea să i se pară familiară…

Îl duse acum departe de focuri, de-a lungul liniei de dughene închise cu obloane, spre un punct unde drumul părea să se înfunde, printre umbrele înşelătoare aruncate de flăcările muribunde din spate…

— Carne! Mâncare!

Un tip înalt, gras şi gol, cu urme de răni vechi şi noi pe trup le sări deodată înainte, nu se ştie de unde! Barba încâlcită şi neagră îi înconjura gura deschisă, plină de cioturi de dinţi. Nasul îi curgea şi avea ochii injectaţi. Ţinea în mână o scândură uriaşă, mânjită de sânge închegat şi uscat. Mucosul cel mic şi fricos de lângă Maria tresări, se trase îndărăt, apoi făcu vagi mişcări de ameninţare cu şişul. Creatura îşi clătină scândura şi-i rânji bălos, nelăsându-se impresionată câtuşi de puţin. Însă,

fascinat de cuţit, se aplecă înainte ca o maimuţă gata să ucidă şi porni târşindu-şi picioarele în urma lui, cu parul însângerat ridicat deasupra capului.

Ignorând-o pe Maria, care se trase într-o parte atunci când trecu prin dreptul ei şi îi aplică bărbatului o lovitură drept în vintre. Creatura ţipă de durere şi furie, se încovrigă şi apoi se îndreptă spre ea…

— Ucide-l! Ucide-l! Ucide-l cu şişul, păduchios nenorocit ce eşti! îi ţipă ea însoţitorului ei, ferindu-se de o lovitură neîndemânatică a bâtei şi executând o lovitură de karate între picioarele creaturii. De această dată, malacul se prăvăli în genunchi, iar ea îl izbi la baza gâtului cu latul palmei, repezindu-şi în acelaşi timp şi genunchiul în dinţii lui.

Între timp, „omul” ei îşi adună suficient curaj să-l înţepe în spinare de mai multe ori.

— Mulţumesc foarte mult, eroule! îi aruncă ea când fiinţa nu se mai mişca deloc. Drace, ce mai…

— Haide, haide, haide, bâigui idiotul, ridicându-şi iarăşi traista pe spinare. Probabil că a auzit toată lumea de aici! O să vină pe urmele noastre, putoare! Fugi! Fugi!

Maria nu auzea niciun zgomot suspect şi nici nu credea că lepădăturile din subteran vor porni, atrase de zgomotele încăierării, dar însoţitorul panicat o împingea şi o îmbrâncea, pătrunzând astfel din ce în ce mai adânc în semiîntuneric.

Pe neaşteptate, ea deveni conştientă de punctul unde se găsea şi încotro mergea şi îşi aduse aminte de un loc de care nu o despărţeau decât puţini metri.

Acest coridor făcea legătura cu linia trenului suburban. Iar undeva, în zonă, se afla o toaletă. Toate staţiile astea mari aveau căcăstoare. Dar, din câte îşi aducea aminte, nimeni nu îndrăznea să le folosească. Erau în asemenea hal de împuţiciune, încât niciun poliţist municipal nu patrula prin zonă. Şi, având în vedere că nu existau poliţişti, nu se găsea niciun prost care să se uşureze într-un asemenea loc. Având o singură uşă pe care se intra şi se ieşea, toaletele erau adevărate curse.

Sau locuri în care să te ascunzi.

— Am ajuns, bărbate, îi spuse ea. De data asta, stai cu arma

pregătită. Am să aprind un chibrit.

Gonzo nu mai avea nevoie să i se spună să fie pregătit de bucluc. Ea îl condusese iarăşi într-o porţiune întunecată, unde nu se putea distinge mai nimic, în lumina îndepărtată a focurilor; aici exista o barieră ruginită, în formă de L, păzind inutil o uşă închisă pentru ochi inexistenţi. Dacă fata avea de gând să încerce vreo figură, acum era momentul, când putea spera că ochii lui aveau să fie orbiţi de lumina bruscă a chibritului, doar el o învăţase figura asta…

Femeia scăpără chibritul.

Mica pată de lumină nu-l chiori decât o clipă, când îşi închise ochii, anticipând şocul. Dar ea nu făcu nicio mişcare prostească.

— Baftă, zise ea, ridicând o bucată de carton maroniu dintr-o grămadă de gunoaie şi aprinzând-o, în chip de torţă. Eşti gata? …

— Mergi înainte, îi răspunse el, făcând un gest cu braţul în care ţinea cuţitul. Eu vin imediat în spatele tău.

Maria pufni cu dispreţ şi apoi, cu o mişcare fulgerătoare, izbi uşa cu piciorul şi se năpusti înăuntru, urmată de Gonzo.

În lumina pâlpâitoare a torţei, Gonzo văzu o cameră spaţioasă dată cu vopsea verde, care se cojise în bună parte. Pe unul din pereţi se găsea un şir de pisoare, ale căror vase erau pline cu hârtii, cioturi de oase şi excremente vechi şi uscate. De cealaltă parte era un rând de cabine cu uşile smulse, ale căror vase erau pline cu alte grămezi de mizerie şi oase. Movile uriaşe de hârtie, oase, carton şi murdărie amorfă, de culoare cenuşie acopereau podeaua acolo unde nu existau băltoace de urină. Duhoarea era de nesuportat.

— Drace, nu cumva…

Deodată, una dintre grămezile de gunoaie explodă într-o mulţime de ghemotoace de hârtie, oase şi excremente. De dedesubt îşi făcu apariţia o creatură palidă, murdară, zgomotoasă, cu o coamă albă de păr, înarmată cu o ţeavă groasă.

Cei doi acţionară aidoma unei maşinării ucigaşe, sigură de sine şi foarte bine pusă la punct. Gonzo îşi lăsă traista jos, evitând prin eschivă o lovitură cumplită a ţevii, în timp ce ea reuşi să ţină torţa şi să o lovească pe arătarea aceea în burtă cu

o lovitură bine plasată; atunci, Gonzo sări înainte şi-i înfipse cuţitul adânc între coaste, simţind cum i se transmite până în braţ un tremur ce-i dădu fiori. Torţa se stinse imediat ce fiinţa aceea căzu la pământ, iar ei continuară să izbească şi să o calce în picioare, urlând amândoi în întuneric, ca nişte animale.

El îi dădu trupului inert o ultimă lovitură, înainte ca Maria să aprindă un alt chibrit; culese de pe jos ţeava, în timp ce ea aprindea focul într-unul din pisoarele pline de gonoaie.

Rămaseră faţă în faţă în latrina plină de fum, cu ochii strălucitori şi excitaţi de ceea ce făcuseră. Cu un mârâit uşor, Maria întoarse cadavrul pe spate, dintr-o lovitură dibace cu piciorul gol.

Descoperiră o babă măcinată de ani şi murdară, cu păr lung, alb şi cleios, al cărei sânge roşu şi gros se strângea între ţâţele uscate, dezgolite.

— Hai, omule, îi şopti ea, apucând cadavrul de călcâie şi târându-l spre uşă.

— Ce faci, fato?

— Îl scot afară. În chip de avertisment pentru cine s-o nimeri să treacă pe aici… să se gândească *bine* înainte să intre la noi.

Gonzo îşi vârî ţeava sub braţul în care ţinea cuţitul şi traseră împreună răposata din latrină, blocând deschizătura barierei metalice cu o baricadă formată din carnea aceea moartă.

— Dă-mi ţeava! îi ceru ea după ce se întorseseră în latrină şi închiseseră uşa după ei.

Gonzo îi râse în nas.

— Hei, cuţitul nu ţi-l cere nimeni, spuse ea, umblând la clanţă. Bagă afurisita aia de ţeavă aici, în chip de zăvor!

— Am priceput, zise Gonzo, împingând bucata de ţeavă în spatele clanţei, ca să baricadeze uşa. Când sfârşi treaba, văzu cum se uita la el, cu ochi fierbinţi şi flămânzi, şi asta îi stârni fiori. O, da, *muchacha* asta ştia să se mişte nemaipomenit, avea să fie ceva cum nici în vise…

— *Acum…* îl îndemnă ea răguşit. Vreau *acum!*

— Sigur, scumpo, îi susură Gonzo, apropiindu-se de ea. De ce nu chiar acum?…

Ea se retrase dinaintea lui.

— *Câinele,* omule! îl lămuri ea. Arată-mi câinele, chiar *acum!*

Ghemuită în faţa unui foc făcut din gunoaie ce scoteau un fum gros, într-o latrină puturoasă ascunsă adânc sub pământ, transpirată, mânjită de sânge, rănită, murdară, obosită, înfometată şi înjunghiată de dureri, Maria ignora acum toate lucrurile acestea. Întreaga ei speranţă era agăţată de traistă, în care idiotul îşi vârî mâna şi scoase la iveală câinele, ţinându-l de coadă.

— Cincisprezece kile de carne, zise el cu mândrie, radiind în caverna luminată pâlpâitor ca un războinic puternic întors acasă de la vânătoare.

Cinsprezece kile de carne.

Acelaşi lucru îl vedea şi ea.

Capul lui Dearie era acoperit cu sânge lipicios, aproape uscat. Blana lui neagră era şi ea pătată peste tot. Avea gura deschisă, iar limba umflată nu-i mai încăpea foarte bine între fălci.

Cincisprezece kile de carne de câine.

Cocker-ul spaniel al doamnei Gloria Van Gelder era mort.

Cât se poate de mort.

Tot atât de mort cât bătrâna din faţa uşii. Tot atât de mort cât fiinţa cu scândura aceea groasă. Tot atât de mort cât acea creatură care o atacase în tunel. Tot atât de mort cât slujba ei de gorilă. Tot atât de mort cât Mary Smith, orăşeancă.

Pentru că Mary Smith *murise* în momentul acela, evadarea Mariei din mediul străzii, petrecută cu ani în urmă, nu mai rămăsese decât visul fantastic de ieri. Întreaga ei viaţă afurisită se reducea acum la aceea a Mariei, fiica străzii, restul murise şi se risipise. Mary Smith era moartă. Ea murise încă din elicopter, în momentul când acest fiu de curvă îl izbise pe Dearie în cap. Mary Smith era la fel de moartă ca acele cincisprezece kile de câine.

La fel de moartă pe cât avea să fie puiul ăsta de lele înainte ca becurile din metrou să se aprindă iarăşi.

Câtă splendoare, măi băiete! Nicio femeie nu se mai uitase vreodată la Gonzo cu asemenea priviri. În ochii ei licăreau pofte animalice, dezvăluite de flăcările portocalii ale focului. Gura i se deschise uşor, dezgolind şirul de dinţi strălucind ca nişte perle. Se aplecă înainte aidoma unei pisici, pregătită să-l

soarbă ca pe o farfurioară cu smântână.

De vreme ce nicio femeie nu se mai uitase la Gonzo în felul acesta, nici el nu mai simţise vreodată ceva asemănător până atunci. Uciseseră împreună, fugiseră împreună, supravieţuiseră împreună. Ce mai poamă de lux era! Ah, oftă el cu dulce tandreţe, noi doi suntem din aceeaşi vână, scumpo! Simţi cum se topeşte, înmuindu-se înăuntrul lui tot atât de tare pe cât se întărea în afară. Deodată avu sentimentul de mândrie pentru cele cincisprezece kilograme de câine pe care le pusese la picioarele ei, care deveniseră, în mintea lui, mai degrabă o ofrandă decât o formă de plată. Poţi să mănânci cât vrei tu, fată, îi trecu prin minte. Poate că n-am să-ţi fac de petrecanie după aceea… poate ar fi bine să fugim împreună… poate… poate…

Dacă ar fi fost în stare să înţeleagă acest concept, Gonzo ar fi putut să creadă că s-a îndrăgostit.

— Vrei s-o facem? întrebă el blând. Vrei s-o facem chiar acum?

— Da, omule, îi răspunse ea, scoţându-şi încetişor zdrenţele de pe ea. Cred şi eu că vreau s-o facem.

Rămânând goală, se ghemui înaintea lui în lumina focului, trecându-şi cu limba rozalie şi umedă peste dinţii albi, ca de sălbăticiune.

— Te cred că vreau s-o facem, repetă ea. Chiar acum.

Ţinând în continuare cuţitul în mână, Gonzo trecu gânditor peste câinele mort şi se cuibări în braţele ei deschise. Atunci simţi şocul electric al atingerii sfârcurilor mici şi tari de pieptul lui şi nebunia îi cuprinse: se rostogoliră ţinându-se strâns în braţe, muşcându-se şi sărutându-se, apucându-se şi sfâşiindu-se, gemând şi mormăind pe podeaua latrinei.

Imună la duhoarea trupului lui, la gunoaiele scârboase din care le era făcut aşternutul, imună la tot ceea ce o înconjura, cu excepţia cuţitului pe care el îl ţinea în mâna dreaptă, Maria îl lăsă să o rostogolească pe spate şi să se caţere peste ea, gâfâind şi scoţând bale ca o fiară.

Pentru că nu-i mai păsa de ceea ce se petrecea cu ea, în lumea ei nu mai exista decât bucata janghinoasă de oţel ruginit şi mâna care se strângea ritmic pe mâner, în timp ce el se

încorda şi scâncea ca un câine. Ca un câine mort, cu acele cincisprezece kile de…

… scoase un mieunat de extaz, corpul lui înţepeni, apoi gemu şi se descărcă, atunci când dinţii ei i se înfipseră cu putere în lobul urechii…

Toţi muşchii trupului i se relaxară în acea clipă supremă. Inclusiv muşchii degetelor ce ţineau cuţitul.

Oasele lui Gonzo erau străbătute de un foc, de la vârful degetelor de la picioare şi până în vârful nasului, şi simţi cum pleacă în zbor spre cer, era atât de bine încât putea să şi moară acum, plutind deasupra lui însuşi ca o pasăre care ştia Cuvântul, iar Cuvântul era…

— Mori! Mori! Mori!

O teribilă torţă formată din flăcări pure îi sfâşie extazul, plăcerea şi durerea contopindu-se într-o senzaţie atât de desăvârşită, încât nici nu mai reuşi să le deosebească până ce nu i se împlântă iarăşi în spinare! Şi iarăşi! Şi iarăşi! Şi iarăşi!

Prin ceaţa purpurie, din ce în ce mai îndepărtată, distinse faţa unui demon, o fiinţă de coşmar venită din iad, cu ochi rotindu-se roşii şi bulbucaţi… gura băloasă a bestiei, ţipând şi rânjind, răsucindu-se orgasmic, în timp ce durerea şi plăcerea se întâlneau pe muchia de lamă a sufletului său de ce de ce de ce…

Furia şi extazul orgasmic se împreunaseră în focul ce o împingea convulsiv să lovească mereu, apoi Maria rămase zăcând extenuată şi gâfâind sub greutatea inertă ce o apăsa, strângând încă în mână cuţitul înfipt în carne.

Mârâind şi scuipând, aruncă trupul de deasupra ei, apoi îl târî şi îl azvârli în cea mai apropiată cabină a latrinei. De-abia după aceea corpul ei fu scuturat de icnete seci, tuşi şi se înecă, dar nu scoase din ea decât puţină fiere subţire şi amară.

După ce-i trecu, în sfârşit, acest acces, se ghemui goală pe podeaua murdară a latrinei şi rămase acolo un timp ce i se păru nesfârşit, fără a se gândi la nimic.

Apoi, treptat, foarte încet, stafia unui simţământ, sentimentul că există începu să i se strecoare înapoi în trup şi, după o altă perioadă nesfârşită, îşi făcu simţită prezenţa în creierul ei golit.

Acest sentiment, acest simţământ vag era tot ceea ce exista în lumea ei. Slab, nedesluşit, lipsit de o formă la început, se ascuţi şi se concentră, crescu, umplând golul fiinţei ei. Se transformă într-o durere profundă, găunoasă şi însoţită de crampe, ce i se localiză în regiunea pântecelui.

Se răspândi apoi în tot trupul, până când şi ultima ei celulă îşi strigă revendicarea violentă. Se simţea istovită, consumată, pierdută şi golită. Rămase ghemuită acolo încă o perioadă îndelungată, strângând în mână cuţitul însângerat, chinuită de infernale chinuri.

Pe urmă îşi mai recăpătă o fărâmă din conştiinţa de sine. Şi atunci ştiu ce fel de senzaţie era aceea.

Îi era foame.

Îi era foarte, foarte foame. Era însăşi foamea. În ea nu mai era loc de nimic altceva.

Amorţită şi nehotărâtă la început, împunse cu vârful cuţitului burta câinelui mort şi o despică. Apoi începu să-l cureţe metodic de măruntaie. Când aproape terminase de tăiat leşul în bucăţi de mărime potrivită, lucra deja cu o anume detaşare lascivă – având mâinile şi braţele mânjite cu sânge pe cale să se coaguleze – zâmbind ca un animal fericit într-o cavernă luminată de foc.

Maria se trezi încet, în desfătare şi lene, cu mulţumirea pe care ţi-o dă o burtă mai plină decât îşi aducea aminte să fi avut vreodată.

Dar asta nu o împiedică să mai înfulece câteva bucăţi zdravene de pulpă suculentă, gustoasă, bine făcută pe cărbuni, înainte de a pune restul comorii în traistă. Apoi vârî tot acolo şi cuţitul şi se îmbrăcă în rămăşiţele mânjite cu sânge şi excremente ale fostei ei tunici. Aruncându-şi traista pe umăr, scoase ţeava cu care blocase uşa din spatele clanţei şi o strânse cu încredere în mână, în timp ce deschidea uşa; fu orbită de lumina de afară.

Era momentul orei de vârf matinale. Grand Central era plină până la refuz de hoarde de creaturi golite, cu feţele anonime, ascunse îndărătul măştilor groteşti, grăbindu-se în toate direcţiile. Staţia clocotea de zgomotul agitaţiei lor, de ţipetele proprietarilor de tarabe şi ale negustorilor ambulanţi de

şobolani, ale telalilor şi palavragiilor, ale nătărăilor şi ţicniţilor. Trenurile intrau şi porneau urlând din staţie, stârnind vibraţii ce-ţi pătrundeau până-n rărunchi.

Ameţită şi clipind des, Maria se îndreptă ezitând prin agitaţia din jur către ieşirea metroului, uimită, dar şi încântată de felul în care mulţimea părea să se dea la o parte, făcându-i loc să treacă. Până şi poliţistul municipalităţii ce păzea intrarea din stradă făcu un gest de retragere, strâmbând din nas şi privind speriat.

Se afla pe stradă, în soarele strălucitor al dimineţii. Clădirile înalte îşi înălţau fruntea spre cerul ceţos. Taxiuri blindate, huruind şi claxonând furios, îi purtau pe orăşenii care îşi închipuiau că sunt şi reprezintă ceva. Măscăricii orăşeni se agitau în toate direcţiile. Fiii străzii treceau pe lângă ea, aruncând căutături piezişe către traista plină, dar o singură privire cruntă din partea ei era suficientă să le mute gândurile într-altă parte.

Clipea ca o cârtiţă ieşită din vizuină. Oftând încet, se întrebă de ce oare îi apăruseră lacrimi în ochi. Probabil nu-i pria ceva din aer, de-o podidise plânsul. Avea un cuţit care să-i apere viaţa şi o traistă plină de carne. Nu erau oare toate celelalte o glumă proastă, lansată de granguri? Să le ia dracu’ de tâmpenii şi invenţii de-ale orăşenilor!

Punând la socoteală alternativele, nu era micuţa Maria nemaipomenit de băftoasă că se afla în viaţă?

Introducere la „Continentul Pierdut”

Nu se întâmplă prea des să poţi preciza momentul când îţi apare inspiraţia pentru o anumită poveste, dar eu ştiu cu exactitate când mi-a venit ideea pentru cea de faţă.

Stăteam pe vârful colinei Acropole, fiind unul dintre sutele de turişti mişunând printre magnificele ruine ale Greciei antice. Mi-am întors ochii de la Parthenon şi am aruncat o privire, de la înălţimea aceea, asupra Atenei contemporane ce se întindea la picioarele mele.

Licărind sub stratul infernal de smog al miezului de vară, priveliştea nu-mi aducea aminte, nici pe departe, de imaginea şesului unde se întinde Los Angeles, aşa cum se vede din Vârful Lookout al Munţilor Hollywood, un mod crud de a-mi atrage atenţia că ne aflăm în secolul al XX-lea, iar oraşul de dedesubt, cu străzile lui murdare, zgomotoase, aglomerate, lipsite de gust, cu dependenţa lui economică de turişti veniţi din ţări mai bogate avea mult mai multe în comun cu Tijuana şi cu lumea a treia decât cu propria lui fostă ipostază de metropolă a ceea ce pe atunci era cea mai avansată civilizaţie a lumii.

Oarecum deprimat de această observaţie nedorită, am coborât de pe Acropole prin Plaka, un cartier colinar ticsit de taverne, de restaurante moderne şi de tarabe cu suveniruri, şi am dat pe gât o jumătate de litru de retsina, un vin grecesc răşinos, pe care cel mai bine e să-l bei cât mai repede cu putinţă.

Cartierul era plin de turişti şi mici comercianţi, de muzică şi de stridenta viaţă de stradă, iar priveliştea devenise cu mult mai veselă acum, când mă plimbam cu aburul retsinei în mine, pentru că aceşti greci contemporani sunt, fapt uşor de constatat, un popor fericit şi iubitor de viaţă, trăindu-şi cu brio prezentul şi lăsând gândurile sumbre al unei Epoci de Aur pierdute pe seama turiştilor de departe, aşa ca mine.

Dar după aceea am plecat din Plaka, luând-o spre hotelul nostru, prin intensul zgomot al traficului şi prin modernismul comun, de mâna a treia, al Atenei de şes şi m-am întors să privesc în urmă şi viziunea pe care am avut-o înaintea ochilor a

constituit în ochiul minţii mele germenele acestei povestiri.

Pe culmea Acropolei, Parthenonul se înălţa cu greu deasupra smogului sufocant, o fantasmă spectrală a gloriei apuse dominând prezentul lipsit de gust, o Atenă modernă plată şi sărăcăcioasă, cartierul Plaka, unde descendenţi ai civilizaţiei care a construit acum multă vreme o asemenea splendoare, în prezent un biet popor al lumii a treia, îşi încropesc o existenţă precară din ruinele moştenite de la strămoşi nobili, a căror măreţie a dispărut de mult de pe pământul lor.

CONTINENTUL PIERDUT

SIMŢEAM UN CIUDAT AMESTEC de nerăbdare şi deprimare pe când avionul cu reacţie al companiei Pan African din direcţia Accra cobora spre Milford International Airport printre marginile întrepătrunse a două banchize de smog, Central American şi aceea a Coastei de Est; aparatul execută o aterizare puţin hurducată pe pista est-vest şi apoi parcurse, prin aburul vag albăstrui, distanţa până la o emisferă nu prea înaltă din aluminiu mătuit de vreme, care părea a fi principalul terminal pentru sosirile internaţionale.

Deşi istoria americană este chiar domeniul meu, faptul că mă aflam pentru prima oară în Statele Unite îmi dădea un anume sentiment de tristeţe, sfială şi poate chiar groază. După părerea mea, tristeţea care mă cuprinsese la primul contact cu America era, paradoxal, ceea ce face această ţară atât de atrăgătoare pentru turişti, asemenea majorităţii celor ce ocupau locurile din jurul meu. Nimic nu le place mai mult turiştilor decât băştinaşi perfect servili: şi nu există indigeni mai servili decât aceia ce-şi câştigă existenţa pe seama ruinelor unei civilizaţii construite de strămoşi ai lor, pe care nu au cum spera să-i întreacă vreodată.

Cât despre mine – poate tocmai pentru că sunt profesor de istorie şi, prin urmare, pot aprecia similitudinile şi ironiile paradoxale – nu numai că mă simt personal umilit la gândul de a face pe grozavul faţă de relicvele unui popor ce a fost odată măreţ, dar asta mi-aduce aminte şi de faptul că propria noastră civilizaţie este supusă morţii. Nu a fost Africa un continent de aşa-zise „naţiuni subdezvoltate” acum nici două secole, când americanii călătoreau spre Lună, aidoma unor zei?

Oare noi, cei din Africa, am păstrat *cu adevărat* intactă moştenirea tehnică şi ştiinţifică a Americii Epocii Spaţiale, după cum ne place să pretindem? Putem noi afirma că nu am repetat realizarea americanilor de a ajunge pe Lună deoarece face parte din supradezvoltarea ce a distrus în cele din urmă civilizaţia Epocii Spaţiale, însă există prea puţini oameni de ştiinţă respectabili care să susţină cu seriozitate că am putea merge pe Lună, dacă am vrea. Chiar şi avionul cu reacţie în

care traversasem Atlanticul nu se ridica la valoarea aparatelor folosite de americani cu două secole în urmă.

Desigur, americanii moderni sunt încă şi mai puţin capabili decât noi să repete creaţiile tehnologiei americane din secolul al XX-lea. Când avionul nostru ajunse în preajma terminalului, un coridor extensibil montat pe o rampă porni scârţâind de lângă clădire şi se ataşă la avion, formând o pungă de aer perfect etanşă. Milford International era poarta de intrare pentru întreaga regiune nord-estică a Statelor Unite; cu toate acestea, cele mai moderne echipamente pe care le poseda erau din categoria celor recent învechite în Africa. Milford însuşi, unul dintre cele mai mari oraşe modeme ale Americii, nu rezista unei comparaţii nici măcar cu un oraş ca Brazzaville. Da, ştiinţa şi tehnologia africane sunt incontestabil cele mai avansate ale planetei în momentul de faţă, iar într-o bună zi vom reuşi poate să construim o civilizaţie despre care să putem afirma, pe bună dreptate, că este cea mai înaintată pe care a cunoscut-o lumea vreodată, dar nu facem decât să ne amăgim singuri atunci când ne imaginăm că avem acum o asemenea civilizaţie. La mijlocul secolului al XXII-lea, America Erei Spaţiale reprezintă încă un apogeu al luptei omului de a-şi domina mediul. Americanul secolului al XX-lea poseda un nivel al cunoaşterii ştiinţifice şi de rafinament tehnologic pe care noi nu-l vom atinge probabil timp de un secol de acum înainte. Ce păcat că el a înţeles atât de puţine lucruri despre relaţia cu mediul sau despre el însuşi.

Coridorul execută joncţiunea cu sistemul de etanşeizare al avionului şi, după o foarte scurtă perioadă de zăpăceală, debarcarăm direct într-un birou de control vamal, care consta dintr-o încăpere de dimensiuni medii, nu prea îngrijită, vopsită în cenuşiu-cafeniu, despărţită pe lăţimea ei de un şir de douăsprezece cabine. Ofiţerii vamali din cabine erau foarte politicoşi, de-abia dacă aruncară o privire spre paşapoartele noastre şi reuşiră să îndeplinească formalităţile a aproape o sută de pasageri în mai puţin de zece minute. Din câte se vedea, guvernul american îşi merita pe deplin faima de a întreprinde tot ceea ce-i stătea în puteri pentru a înlesni accesul în ţară al turiştilor africani.

Dincolo de biroul de control vamal exista o mică sală de

conferinţe, unde am fost invitaţi să luăm loc de către agenţi vamali curtenitori, îmbrăcaţi în uniforme. O tânără doamnă palidă, trasă la faţă, însă având corp prezentabil şi o cochetă uniformă albastră de funcţionar vamal intră în încăpere în urma noastră şi merse repede prin culoarul central, urcându-se apoi pe estrada mică şi nu foarte înaltă. Purta ochelari etanşi, deşi terminalul era perfect izolat de atmosfera înconjurătoare.

Începu să recite un mic discurs; cred că formularea textului este prevăzută în legislaţia americană referitoare la controlul turismului.

— Bună ziua, doamnelor şi domnilor, vă urez bun venit în Statele Unite ale Americii. Sperăm că veţi avea un sejur plăcut în ţara noastră şi am dori să vă răpim doar câteva secunde din timpul dumneavoastră, pentru a vă reaminti unele informaţii care vor contribui ca vizita dumneavoastră să se desfăşoare în condiţii de absolută siguranţă şi să vă asigure satisfacţii depline.

Îşi duse mâna la nas şi extrase doi cilindri mici şi transparenţi, încărcaţi cu un material fin, cenuşiu.

— Acestea sunt filtre atmosferice aprobate de guvern, spuse ea, arătându-ni-le. Veţi primi fiecare dintre dumneavoastră cadou câte un set, la plecarea din această sală. Vă sfătuim să nu achiziţionaţi decât filtre purtând ştampila oficială de aprobare a Guvernului Statelor Unite. Schimbaţi-vă filtrele cu regularitate, în fiecare dimineaţă şi, în acest fel, sejurul dumneavoastră aici nu vă va afecta deloc sănătatea. Cu toate acestea, este de la sine înţeles că toţi cei ce vizitează Statele Unite o fac pe propriul lor risc. Sunteţi sfătuiţi să nu scoateţi filtrele, cu excepţia perioadelor când vă aflaţi în interiorul clădirilor şi mijloacelor de transport pe care este arborat un cerc verde, purtând inscripţia ETANŞARE ATMOSFERICĂ TOTALĂ.

Îşi scoase ochelarii, dezvăluind urma de un roşu palid lăsată de garnitura lor în jurul ochilor.

— Aceştia sunt nişte ochelari atmosferici autoizolanţi, ne explică ea. Dacă nu aţi cumpărat încă, puteţi să faceţi acest lucru în holul principal. Sunteţi sfătuiţi să vă procuraţi ochelari înainte de a părăsi terminalul şi să-i purtaţi ori de câte ori ieşiţi în atmosfera deschisă, din spaţiile libere. Nu cumpăraţi decât

ochelari protectori care poartă ştampila oficială de aprobare a guvernului şi controlaţi de fiecare dată garnitura, ca să fiţi siguri că nu permite pătrunderea aerului. Dacă vă folosiţi de filtre şi de ochelari cum se cuvine, sejurul dumneavoastră în Statele Unite va fi neprimejdios şi plăcut. Guvernul şi poporul Statelor Unite vă doresc o zi plăcută şi vă urează bun venit în ţara noastră, îşi încheie ea discursul.

Apoi ni s-au dat filtrele şi am fost îndreptaţi spre zona de bagaje, unde lucrurile noastre fuseseră deja descărcate şi ne aşteptau. Un autocar etanş, aparţinând lui Milford International Inn, aştepta deja pe aceia dintre noi care îşi rezervaseră camere acolo, iar hamalii încărcară bagajele în autocar, în timp ce un reprezentant de-al hotelului oferea gratuit ochelari. Americanii erau nemaipomenit de eficienţi şi extrem de curtenitori; exista ceva aproape neplăcut în stilul perfect în care ne pomenisem din avion direct pe locurile noastre dintr-un autocar condus de-a lungul străzilor pustii ale Milfordului către blocul din plastic alb şi şters ce găzduia hotelul nostru, Milford International Inn, de departe cea mai mai mare clădire din întregul oraş; restul era format mai ales din căsuţe, foarte asemănătoare cu acelea din satele rezidenţiale africane. Ceea ce mă tulbura era, probabil, cunoaşterea faptului că americanii sunt doar de nevoie într-atât de eficienţi când este vorba de acest gen de lucruri. Treizeci la sută din produsul naţional brut al Americii provine din industria turistică.

O tot bat la cap pe nevastă-mea că trebuie să ies din afacerea asta cu turismul. În zilele bune de demult, strămoşii noştri nu le-ar fi dat fraţilor ăstora din Africa decât nişte metri de frânghie. Ar fi tras o rachetă din aia nucleară şi i-ar fi făcut pe toţi fraţii ăia negri fărâmiţe! Dacă afurisiţii ăştia de fraţi nu ar avea atâţia bani de prisos, eu aş fi de părere să-i trimitem pe toţi învârtindu-se la ei, în Africa, exact aşa cum procedau cei din Era Spaţială cu fraţii lor negri, înainte de Panică.

Şi pun pariu că figura asta ne-ar ieşi. Am auzit că există tot felul de arme din Era Spaţială zăcând printre ruinele din Vest. Ar fi suficient să reuşim să ne adunăm şi să le scoatem la iveală, le-am arăta noi africanilor ăstora ai cui strămoşi s-au dus pe Lună, în timp ce ei se mai mâncau încă unii pe alţii.

În loc de toate acestea, iată-mă, ca de obicei, aşteptând dis-de-dimineaţă cu elicopterul lângă International Inn următorul grup de clienţi pentru Micul Circuit al Vechiului New York. De altfel, trebuie să recunosc că este o afacere minunată, datorită căreia mă descurc foarte bine. Acum zece ani, de-abia dacă am avut banii suficienţi ca să-mi plătesc prima rată pentru un elicopter folosit, de zece locuri, iar acum deja am reuşit să-l plătesc integral şi să încep să adun la saltea dolarii care-mi ies din tururile astea de o zi. Dacă mă mai ţine încă zece ani elicopterul - care este un aparat adevărat, din Forţele Aeriene Americane ale Erei Spaţiale, restaurat şi convertit pe celule energetice la Aspen, şi nu vreun hârb ieftin de-al africanilor – o să fiu în stare să-mi iau bocceluţa-n spate şi să plec în America de Sud, exact ca un magnat din vremurile bune de demult. Se spune că ar fi nişte locuri prin America de Sud unde nu există decât teren virgin, cât vezi cu ochii. Îţi imaginezi aşa ceva? Pământ din care ai dreptul să-ţi cumperi. Poţi să-ţi cumperi junglă, plină cu animale şi păsări. Poţi să-ţi cumperi râuri pline de peşte. Poţi să-ţi cumperi aer care nu te sufocă la plămâni, nu te îmbolnăveşte de cancer şi nu are gust de găinaţi prăjiţi, chiar şi printr-un set de filtre pe care abia ţi le-ai băgat în nas.

Da, de-asta mă dau eu bine pe lângă africani! Pentru asta merită să-ţi petreci patru sau cinci ore pe zi în gaura aia numită New York, merită chiar să-i văd şi pe locuitorii din metrouri. Fiecare tur de o zi pe care-l fac acolo înseamnă cam douăzeci de mii de dolari ce-mi rămân net pentru America de Sud. Zece acri de mlaştină amazoniană de primă calitate te costă doar cincizeci şi şase de milioane de dolari. Zece ani de acum încolo am să fiu încă tânăr. N-o să am decât patruzeci de ani. Mă îngrijesc cât pot, îmi schimb filtrele în fiecare zi, exact aşa cum scrie la carte, şi nu folosesc decât Key West Supremes, indiferent cât mă costă porcăriile astea afurisite. Îmi mai rămân cel puţin încă zece ani buni, ba chiar s-ar putea să apuc cincizeci şi cinci! Şi vreau să ajung să pot zice şi eu că am petrecut cel puţin zece ani din ăştia cincizeci şi cinci într-un loc în care mă pot mişca fără filtre vârâte în nas, unde nu am nevoie de ochelari ca să nu-mi putrezească ochii, unde în cele din urmă să pot muri de o chestie mai de soi decât cancer la plămâni.

Ori de câte ori îmi vine să-i dau naibii pe fraţii ăştia şi să renunţ la afacere, mă gândesc la America de Sud. Pentru cei zece ani pe care am să-i petrec în mlaştina amazoniană, merită să le înghit rahatul ăsta de civilizaţie superioară pe care-l vântură ei, ba să le mai şi zâmbesc după aceea.

Cu filtrele în nas şi simţind cum garniturile ochelarilor îmi rănesc pielea fină de sub ochi, iată-mă mergând prin ceaţa albăstruie ce plutea în atmosfera americană deschisă, departe de confortul de mâna a doua din secolul al XXII-lea al lui International Inn către elicopterul mare şi aparent vechi, în care urma să întreprindem turul. Păşind alături de ceilalţi turişti, mă întrebam ce anume mă atrăsese aici.

Desigur, America Erei Spaţiale este specialitatea mea şi ajunsesem în punctul unde cariera academică îmi pretindea imperios o vizită în America, dar, în afară de aceasta, simţeam o motivaţie personală, pe care nu reuşeam să o înţeleg foarte bine. Fără îndoială, cunosc mai multe despre America Erei Spaţiale decât toţi, cu excepţia câtorva americani moderni, dar realitatea civilizaţiei Erei Spaţiale mi se pare amăgitoare. Eu sunt un african modem luminat, a cărui familie s-a despărţit de zona tufişurilor acum cinci generaţii; cu toate acestea, am văzut filme – singuraticul oraş al stafiilor, Las Vegas, aşezat în mijlocul unui deşert teribil, presărat cu vaste temple mecanizate ridicate Zeului Norocului; Muntele Rushmore, unde americanii au sculptat chipurile eroilor lor naţionali pe o culme a muntelui, modificând întreg peisajul; Mausoleul Naţional Cape Canaveral, unde se păstrează în stare aproape perfectă rachete de dimensiuni incredibile – care m-au făcut să mă simt ca un primitiv ignorant încercând să înţeleagă minţile zeilor. Nu poţi să contempli Era Spaţială fără să ajungi la concluzia că oamenii acelor vremuri posedau o anume sofisticare pe care noi, oamenii moderni, am pierdut-o. Cu toate acestea, au ajuns să se distrugă.

Da, poate că rezolvarea acestui paradox era *ce anume* speram eu să descopăr aici, în afara meritului academic. Fără îndoială, adevărata înţelegere a spiritului Erei Spaţiale nu poate fi realizată prin studiul obiectelor şi mărturiilor – dacă acest lucru ar fi fost posibil, eu l-aş fi realizat. Un adevărat

învăţat – aşa mi s-a părut mie întotdeauna – trebuie să încerce a înţelege cunoştinţele, şi nu numai să le acumuleze. De fapt, asta căutam şi eu aici, înţelegerea…

Elicopterul ce urma să ne poarte în Micul Circuit al Vechiului New York, pe care aveam acum prilejul să-l cercetăm de aproape, era cu adevărat impresionant – un vechi aparat cu zece locuri construit în timpul Erei Spaţiale pentru militari, după cum arăta, şi restaurat magnific. Dar atmosfera americană fusese respirabilă până şi în oraşe atunci când a fost construit el, aşa că eram convins că nu avea decât un sistem de filtrare de o calitate îndoielnică, instalat desigur de băştinaşii contemporani în epoca modernă. Nu-mi convenea să ştiu că între ochii şi plămânii mei şi atmosfera americană se află nişte lucruri de o calitate atât de îndoielnică, prin urmare am ignorat anunţul Etanşare Atmosferică Totală şi mi-am păstrat filtrele în nas şi ochelarii pe ochi după ce m-am urcat. Am observat că şi ceilalţi turişti procedaseră la fel.

Mike Ryan, ghidul şi pilotul indigen, îmi fusese recomandat de un coleg de la Universitatea Nairobi. Este de la sine înţeles că fondurile unui profesor sunt limitate – asta cu atât mai mult dacă nu a ajuns încă la un statut academic semnificativ – iar taxele de zbor îmi consumaseră în asemenea măsură costelivul meu buget, încât tot ceea ce-mi mai puteam permite erau trei zile la Milford, patru la Aspen, trei la Needles, cinci în Eureka şi ultimele trei zile la Cape Canaveral, înainte de drumul spre casă. În afara Mausoleului Naţional de la Cape Canaveral, niciunul dintre aceste oraşe americane modeme nu aveau de fapt ruine importante ale Erei Spaţiale. Având în vedere că este virtual imposibil şi, în orice caz, riscant până la limita inacceptabilă să vizitezi vestigii importante ale Erei Spaţiale fără elicopter şi ghid local şi de vreme ce un elicopter particular şi un ghid îmi depăşeau cu mult posibilităţile, singura mea alternativă era să particip la un tur de o zi, ca toţi ceilalţi.

Prietenul meu kenyan îmi spusese că Ryan era cel mai bun ghid pentru Vechiul New York pe care îl avusese în cele trei vizite. Spre deosebire de majoritatea celorlalţi ghizi, el includea în circuitul lui chiar şi o staţie de metrou, unde puteau fi văzuţi locuitorii vii ai acelor locuri. După ultimele estimări, nu mai

există decât o mie sau două, fiind pe cale de dispariţie. Mi s-a părut o ocazie pe care nu am voie să o ratez. În orice caz, taxa pretinsă de Ryan nu era decât cu cinci sute de dolari peste media ghizilor obişnuiţi.

Ryan stătea lângă elicopter, cu ochelarii pe nas, ajutându-ne să ne urcăm la bord. Înfăţişarea lui mă surprinse, întrucâtva. Sursa mea kenyană de informaţii îmi spusese că Ryan lucra în acest domeniu de zece ani; majoritatea ghizilor care erau în business de atâta vreme se prezentau într-o formă infernală. Niciun filtru nu reuşea să protejeze sută la sută de efectele expunerii prelungite la smogul saturat; când ajung pe la treizeci de ani, majoritatea ghizilor au deja emfizem cronic pulmonar, iar la vârsta de treizeci şi cinci de ani, mai mult de jumătate dintre ei sunt bolnavi de cancer pulmonar. Ryan, în schimb, care nu putea să aibă mai puţin de treizeci de ani, arăta cam ca un bur de patruzeci de ani; din punct de vedere fiziologic, ar fi trebuit să arate cu mult mai vârstnic. El, însă, era scund, bondoc, părul negru nu dădea decât semne vagi de încărunţire şi părea destul de dinamic, chiar puternic. În schimb, avea acea paloare alb-cenuşie – ca de acnee – tipic americană.

Elicopterul era plin, în el luând loc opt alţi turişti în afara mea. Un kenyan cu aerul înfloritor, care ţinu să se prezinte de la bun început – Roger Koyinka, călătorea împreună cu soţia; un ghanez ce arăta destul de ciudat, fiind îmbrăcat într-un bogat veşmânt de modă veche, împreună cu soţia şi micul lui fiu, înţoliţi în acelaşi fel de straie; doi tineri supli, îmbrăcaţi la modă, care se dezvăluiră a fi nişte filfizoni din Luthuliville, şi unica persoană, în afară de mine, care participa singură la acest tur, un tânăr temperamental, care, prin părul vâlvoi în stil *dashiki* şi cercelul din aur îşi declara originea lui amero-africană.

Am ales locul de lângă amero-african, care mi s-a prezentat destul de sfios, după ce o făcusem eu mai întâi, spunând că îl cheamă Michael Lumumba. Ryan ne-a lăsat un răgaz de câteva momente, în care să facem cunoştinţă – am aflat că pe ghanian îl chema Kulongo, Koyinka era directorul unui magazin universal din Nairobi, iar cei doi tineri purtau numele de Ojubu şi Ruala – în timp ce el coborî din elicopter, pentru a-şi ocupa

postul său de pilot; se aşeză cu spatele spre noi, lăsându-şi ochelarii la locul lor şi ni se adresă, fără a privi înapoi, prin sistemul interior de comunicare al aparatului.

— Bună ziua, doamnelor şi domnilor, vă urez bun venit la excursia organizată de firma Little Old New York Tours. Numele meu este Mike Ryan şi voi fi ghidul dumneavoastră spre minunile Vechiului New York, cel mai măreţ oraş al Americii Erei Spaţiale. Veţi vedea astăzi privelişti deosebite, cum ar fi Fuller Dome, Empire State Building, Rockefeller Center şi, ca o încununare, o staţie de metrou locuită încă de urmaşii direcţi ai locuitorilor oraşului din Era Spaţială. Prin urmare, doamnelor şi domnilor, vă invit să nu priviţi călătoria noastră ca pe un simplu tur cu un ghid însoţitor. Sunteţi pe cale să treceţi printr-o experienţă de viaţă unică – explorarea ruinelor celui mai mare oraş construit de cea mai mare civilizaţie ce a sălăşuit vreodată pe faţa acestui pământ.

— Alb arogant şi tâmpit! izbucni în gura mare tânărul de lângă mine.

În cabina elicopterului se produse un teribil moment de şoc; eram cu toţii jenaţi şi fâstâciţi şi ne făcurăm mici, fiecare în scaunul lui. Desigur, amero-africanii sunt vestiţi pentru soiul ăsta de poante idioate, dar atunci când te vezi silit să asişti la un asemenea exemplu flagrant de atitudine rasistă, o secundă îţi e ruşine că eşti negru.

Ryan se răsuci foarte încet în scaunul lui. Obrajii i se înroşiseră, semn caracteristic al enervării la caucazieni, dar vocea îi căpătase o răceală stranie, aproape politicoasă:

— Vă aflaţi în acest moment în *Statele Unite, domnule* Lumumba, nu în Africa. Aş avea grijă ce spun, dacă aş fi în locul dumneavoastră. Dacă nu vă place de mine sau de ţara mea, puteţi să vă luaţi înapoi banii dumneavoastră afurisiţi. Mâine dimineaţă aveţi un avion care zboară spre Conacry.

— Nu-mi scapi tu din cârlig atât de uşor, albule, îi răspunse Lumumba. Banii i-am plătit deja, nu mă dai tu jos atât de uşor din elicopterul ăsta. Încearcă numai, şi mă duc direct la oficiul turistic, care-ţi retrage licenţa cât ai bate din palme.

Ryan se holbă la Lumumba. Apoi roşeaţa începu să-i dispară din obraji şi se întoarse iarăşi cu spatele la noi, mormăind:

— Cum vrei tu, amice. Îţi promit o călătorie interesantă.

Un muşchi tresări la tâmpla lui Lumumba şi păru să dorească din nou să zică ceva.

— Uite ce este, domnule Lumumba, i-am şoptit eu cât se poate de tăios, noi suntem oaspeţi în această ţară, iar dumneata ne faci să părem nişte bădărani grosolani în faţa locuitorilor. Dacă nu ai niciun fel de respect faţă de propria dumitale demnitate, ţine cont măcar de obrazul nostru.

— Dumneata cu plăcerile dumitale, eu cu ale mele, îmi răspunse el, vorbind ceva mai calm, savurându-şi, de fapt, propria-i amărăciune. Eu mă aflu aici pentru mulţumirea de a-i vedea pe descendenţii albilor împuţiţi care i-au bătut şi umilit pe strămoşii mei în putregaiul mizerabil pe care şi l-au făcut ei aici. Pe chestia asta, am intenţia să mă distrez de toţi banii.

M-am pregătit să-i răspund, pe urmă m-am abţinut. Trebuia să rămân în termeni civilizaţi cu acest tânăr antipatic, alături de care urma să-mi petrec mai multe ore. Nu cred că am să-i înţeleg vreodată pe amero-africanii ăştia şi ura lor cruntă şi fără noimă. De altfel, mă îndoiesc că aş vrea să îi înţeleg.

Am pornit motorul, am ridicat aparatul de pe pistă şi am luat-o spre est, pătrunzând în banchiza de smog şi evitând cât puteam să mă gândesc la Lumumba, fratele negru. Nu-i de mirare că atâţia dintre strămoşii lui au fost linşaţi de oamenii Erei Spaţiale! Însă în următoarele câteva ore, borâtura asta avea să-şi primească…

Prin monitorul din cabina mea (aparatele astea ale Forţelor Aeriene erau doldora de tot felul de chestii adevărate din Era Spaţială) le vedeam privirile stupide zugrăvite pe feţele lor turtite pe măsură ce ne apropiam spre ceea ce părea un perete solid din fum, cu viteza de circa o sută de mile la oră. Dinspre margini, o banchiză mare de smog arată astfel – solidă ca o placă din oţel – dar odată ce te găseşti în interiorul ei, constaţi că nu-i vorba decât de o ceaţă albăstruie, prin care poţi vedea foarte bine, chiar dacă nu posezi decât nişte ochelari protectori de mâna a doua.

— Doamnelor şi domnilor, pătrundem acum în banchiza de smog a Coastei Estice, le-am comunicat eu. Această banchiză se întinde aproximativ de la oraşul Bangor, Statul Maine, la nord, până la Jacksonville, Florida, în sud, şi de la linia

litoralului Atlanticului, în est, până la culmile Munţilor Allegheni, în vest. Din punct de vedere al mărimii, este cea de-a treia banchiză din Statele Unite.

Perioada de care au nevoie să se familiarizeze cu modul nou în care arată lucrurile în interiorul smogului îi obligă întotdeauna să se abţină o vreme. În interiorul unei astfel de banchize, toate culorile par oarecum spălăcite, căpătând tente albastre şi cenuşii. Aerul devine un lucru pe care îl poţi vedea, o ceaţă care nu se mişcă, aproape ca o oglindă sclipitoare, în anumite momente. Nu se ştie din ce motiv, africanii par întotdeauna fascinaţi de chestia asta. Probabil le-o fi trecând prin cap că substanţa aceea e splendidă: imaginaţi-vă numai, porcăria te ucide relativ lent şi oribil, în doar câteva zile, dacă faci prostia sau ai ghinionul să o respiri fără filtre.

Mda, mă alesesem cu un grup de fraţi pe cinste! Un şef oarecare de la Nairobi, care se purta de parcă simpla prezenţă a unui american în acelaşi elicopter cu el l-ar fi putut molipsi pe el şi pe nevastă-sa de cancer la plămâni. Doi poponari tineri şi bogaţi din Luthuliville, păreau să călătorească împreună, probabil ca să se poată felicita reciproc pentru că au fost atât de deştepţi să-şi aleagă părinţi bogaţi. Pe urmă, un profesor oarecare, Balewa, care se afla pentru prima oară în State, dar probabil îşi imagina că ştie totul. Un iepuraş din jungla virgină numit Kulongo, îmbogăţit pe seama uraniului sau ceva de genul ăsta, îşi plimbă acum nevasta şi copilul într-un circuit *di granda.* Ah, şi caraghiosul ăla de Lumumba, desigur. Un grup obişnuit de turişti africani. Apoi, băiete, în zilele cele bune de altă dată, negrişorii ăştia nu ar fi meritat nici să ne lustruiască pantofii!

Acum zburam deasupra vechiului stat New Jersey. Cei din Era Spaţială au făcut nişte chestii în New Jersey pe care nici măcar profesorii africani nu le înţeleg. Traversam acum un teritoriu fantomatic: modelul mereu repetat al caselor-cutii, identice între ele, care căpătaseră nuanţa albastru-cenuşie a smogului în care stăteau învăluite de două secole; vechi autostrăzi blocate de grămezi de maşini avariate, rămase din vremea Panicii Secolului; câţiva copaci cenuşii, contorsionaţi, şi câte un petic de iarbă uscată, ici şi colo, care reuşiseră, nu se ştie cum, să supravieţuiască în smog.

Iar aici era Jersey-ul vestic, unde nu mai există nimic. Mai departe spre est, însă, ai fi zis că te afli pe o altă planetă. Priveliştea de pe Jersey Tumpike, magnifica autostradă, reprezenta o mare atracţie pentru turişti. Acolo începeau să înţeleagă pe ce lume se află. Deveneau conştienţi că oamenii Erei Spaţiale erau în stare să facă lucruri pe care ei nu puteau spera, sau dori, să le realizeze vreodată.

Da, zona de şes a Jerseyului este într-adevăr spectaculoasă, dar de ce naiba or fi vrut strămoşii noştri să facă lucruri ca acestea? Chiar te pune pe gânduri. E suficient să te uiţi la zona asta din Jersey ca să-ţi dai seama că oamenii de atunci puteau face cam tot ceea ce vroiau…

Dar de ce naiba or fi vrut să facă unele dintre lucrurile pe care le-au făcut?

În momentul când stăteai în aer liber, atmosfera de aici părea să aibă o acţiune directă asupra stării de conştienţă, aidoma drogului. Poate din cauza efectului vizual. Ryan aterizase cu elicopterul pe un arc distrus al autostrăzii cu şase benzi ce se înălţa ca dâra îngheţată lăsată în urmă de un avion cu reacţie ce urcă pe cer, deasupra unei jungle de metal suprareale, formate din sfărâmături amorfe ale Erei Spaţiale, la scară gigantică – rezervoare ruginite, fabrici în ruină, fantastice labirinturi de ţevi şi supape, toate în stare de decădere şi distrugere – umplând tot orizontul, cât vedeai cu ochii. Coborând pe betonul spart şi plin de gropi, spectrul realităţii se modifică, ca şi cum ne-am fi trezit pe neaşteptate pe suprafaţa unei planete ce se rotea în jurul unui soare mai albastru şi mai cenuşiu. Întreaga panoramă grotescă ne apărea ca printr-un filtru albastru-gri. Dar noi ne găseam în interiorul filtrului; filtrul era chiar smogul din atmosfera americană, aruncând luciri galben-cenuşii împrejurul nostru. Lucrul cel mai straniu era că aerul părea să rămână absolut transparent, chiar dacă în el existau în suspensie substanţe tangibile, vizibile. Da, doar efectele vizuale ale atmosferei americane sunt deja suficiente să aibă asupra ta efectul unui halucinogen: ele îţi afectează starea de conştienţă, alterându-ţi percepţia vizuală a mediului înconjurător.

Desigur, efectele biochimice exacte ale inspirăm smogului

saturat prin filtrele introduse pe nări sunt încă necunoscute. Ceea ce ştim este că atmosfera americană este plină de hidrocarburi şi oxizi de azot care ar ucide un om în câteva zile, dacă ar respira direct. Ştim că filtrele atmosferice realizate către sfârşitul Erei Spaţiale le permiteau oamenilor să respire atmosfera americană timp de până la trei luni, fără ca sănătatea lor să aibă de suferit vătămări ireversibile şi, tot datorită lor, americanii moderni – care trebuie să respire variante mai mult sau mai puţin dăunătoare ale acestei otrăvi filtrate în fiecare moment al vieţii lor – ajung adesea la vârsta de cincizeci de ani. Noi ştim cum să facem copii ale filtrelor atmosferice din Era Spaţială şi ştim cât de cât modul cum funcţionează complicatele lor fibre catalitice, în schimb reacţiile la care filtrele trebuie să supună atmosfera americană pentru a o face respirabilă sunt atât de complexe, încât singurul lucru pe care îl putem afirma cu siguranţă este că aerul ce rezultă pe partea cealaltă are de obicei nevoie de circa patruzeci de ani ca să te ucidă.

Nu este exclus ca sentimentul acela straniu ce mă copleşea să fie o combinaţie a ambelor efecte. În orice caz, indiferent de motive, percepeam peisajul cel ciudat ca prin vis, sau ca într-o stare de beţie: totul părea estompat şi ceţos, aproape ireal şi vag supranatural.

Lângă mine stătea ghanezul, Kulongo, contemplând în tăcere şi cu o demnitate stranie priveliştea absolut artificială, formată din ruine monstruoase şi ruginite. Când catadicsi să vorbească, în cele din urmă, soţia şi fiul lui lăsau impresia că-i sorb cuvintele din gură, de ai fi zis că este unul dintre şefii aceia din vechime care împărtăşeau celorlalţi din comorile de înţelepciune ale tribului.

— Nu am mai văzut niciodată un loc să semene cu acesta, spuse Kulongo. Aici a sălăşuit odată o seminţie de demoni, vraci sau zei. S-ar găsi destui care să-mi zică sălbatic şi ignorant pentru că spun ce spun, dar numai un nebun se îndoieşte de ceea ce vede cu ochii sau cu inima lui. Oamenii care au făcut aceste lucruri nu erau nişte fiinţe omeneşti ca noi. Sufletele lor nu erau ca sufletele noastre.

Deşi se exprima în termeni naivi şi primitivi, cuvintele lui Kulongo aveau greutatea adevărurilor esenţiale. Arcul frânt al

autostrăzii pe care ne aflam se înălţa aidoma capului unui şarpe, al cărui trup era un drum format din şase benzi presărate cu rămăşiţele ruginite a ceea ce fusese un ambuteiaj ce blocase circulaţia întregii regiuni, în timpul Panicii Secolului. Autostrada ducea spre sud, pierzându-se către orizontul prăfuit al banchizei de smog, străbătând un peisaj distrus, în care nu se distingeau decât obiecte ale lucrării omului, ajunse în stare de descompunere, făcute din metal, beton, asfalt, plastic sau alte materiale sintetice din Era Spaţială. Aveai sentimentul că eşti cocoţat deasupra unei maşinării imense şi distruse, de mărimea unui oraş, oraş ce nu a fost conceput pentru oameni. Dimensiunile maşinăriei şi modul în care înghiţea universul vizibil îmi demonstra foarte limpede că realitatea Americii era un lucru ce nu putea fi exprimat într-o carte sau într-un film.

Venisem în America mânat şi de dorinţa unei răzbunări. Eram copleşit de caracterul exhaustiv al transformărilor de mediu efectuate de oamenii Erei Spaţiale şi de incomprehensibilitatea esenţială a mecanismelor ce îi făcuseră să procedeze astfel şi a modului cum considerau ei înşişi acest aspect – în pofida explicaţiilor sociologice şi psihoistorice sofisticate, lansate de noi. „Sufletele lor nu erau ca sufletele noastre” găseam că ar fi o exprimare foarte sugestivă a nedumeririi mele.

— Mi se pare destul de spectaculos, îi spuse Ruala prietenului său, căutând să fie sarcastic, ceea ce avea un efect ridicol în combinaţie cu privirile lui de om vrăjit.

— Aşa este, îi răspunse Ojubu, moale.

Continuă apoi mai hotărât:

— Probabil că ne aflăm în faţa celei mai mari grămezi de gunoaie din lume.

Cei doi încercară să se hlizească, fără prea mult chef, dar râsul le îngheţă imediat pe buze, sub privirile dispreţuitoare venite spre ei din partea clanului Kulongo; acea privire fără de vârstă pe care boşimanii le-o aruncaseră orăşenilor de multe secole încoace, privirea ce spunea că numai proştii şi laşii încearcă să-şi ascundă temerile în spatele unui văl fals de dispreţ, că numai cei cărora le este cu adevărat teamă de magie simt nevoia să-şi bată joc pe faţă de ea.

Membrii familiei Kulongo aveau dreptate din nou, în felul lor atât de naiv. Ojubu şi cu Ruala erau cam prea stridenţi şi, chiar şi acum, când se prefăceau sfioşi, ochii lor rămăseseră fixaţi asupra peisajului metalic absolut suprareal. Trebuia într-adevăr să fii cu mult sub nivelul unui simplu prost ca să nu simţi cât de straniu era locul acela.

Până şi Lumumba, care stătea la câţiva paşi mai încolo de noi, nu-şi putea dezlipi privirile de privelişte.

Chiar în spatele nostru, Ryan stătea rezemat de elicopter. Ne prezentă ceea ce constituia desigur discursul lui de rutină descriind locul respectiv, dar în cuvintele lui se strecura o forţă inexplicabilă, poate chiar şi o doză de sarcasm.

— Doamnelor şi domnilor, ne aflăm pe New Jersey Tumpike, una dintre marile autostrăzi ce făceau legătura între puternicele oraşe ale Americii Erei Spaţiale. Sub dumneavoastră se întinde câmpia Jerseyului, care servea drept centru de producţie, depozitare, energetic şi de rafinare şi distribuire a produselor petroliere pentru cel mai important şi mai mare dintre oraşele Erei Spaţiale, Vechiul New York. Când vă uitaţi peste aceste ruine incredibile – mai întinse decât cele mai multe oraşe africane moderne – gândiţi-vă la următorul lucru: toate acestea nu reprezentau pentru americanii din Era Spaţială decât o zonă industrială minoră, prin care să treci în maşină cu o sută de mile la oră, fără să o bagi în seamă. Nu vă aflaţi înaintea vreuneia dintre minunile faimoase ale Vechiului New York, ci doar la o periferie neînsemnată a celui mai grozav oraş construit vreodată de om. Doamnelor şi domnilor, aveţi înaintea dumneavoastră o lucrare minoră aparţinând omului din Era Spaţială!

— Albi nebuni şi afurisiţi... – mormăi Lumumba.

Însă din vocea lui se ghicea că nu este mânios, că de fapt nu vorbeşte cu tot dinadinsul şi, la fel ca şi noi ceilalţi, nu-şi putea dezlipi ochii de privelişte. Nu era greu de înţeles ce se întâmpla în mintea lui. Iată un om crescut în enclavele amero-africane, unde i se inoculase un amestec iraţional de ură faţă de oamenii Erei Spaţiale, căzuţi aidoma îngerilor[1], dispreţ faţă de cultura lor dispărută, teamă faţă de puterea lor apusă şi poate, în plus,

[1] Joc de cuvinte, unde formularea „fallen Space-Agers”, oameni ai Erei Spaţiale căzuţi, trimite la „fallen angels”, îngerii căzuţi împreună cu Lucifer (n.trad.).

şi o combinaţie de invidie şi identificare pe care numai un amero-african o putea înţelege cu adevărat. Acum ajunsese să se desfete la vederea ruinelor acelei civilizaţii ce-i exilase strămoşii, confruntat cu realitatea incontestabilă că „albii”, a căror amintire îi trezea în acelaşi timp ura şi teama, posedaseră cu adevărat puteri şi cunoaştere care nu numai că depăşeau capacitatea lui de pătrundere, dar fuseseră aplicate spre atingerea unor scopuri pe care mintea lui nu era pregătită să le înţeleagă.

Michael Lumumba se simţea probabil umilit în acele momente. Venise aici ca să rânjească batjocoritor, şi se trezise obligat să caşte gura de mirare.

Mi-am întors privirea de la acea privelişte teribilă ca să-l măsor pe Ryan; pur şi simplu ne sorbea reacţiile, cu un zâmbet încruntat pe figura lui palidă şi nesănătoasă. Mi se părea evident că intenţia lui fusese să ne înjosească prin peisajul respectiv, ceea ce şi reuşise.

Ryan îmi întoarse privirea prin ochelari, când băgă de seamă că mă uitam la el. Nu reuşeam să-i citesc expresia din priviri prin lentilele groase, care produceau distorsiuni. Tot ceea ce am înţeles a fost că, nu se ştie cum, în modelul relaţiilor stabilite în interiorul grupului intervenise o schimbare subtilă. Ryan nu mai era un simplu ghid localnic, un funcţionar, un om lipsit de demnitate. Demonstrase că ne poate arăta privelişti ce merg dincolo de limitele lumii modeme. Ne adusese aminte unde ne aflam, cine şi ce fuseseră strămoşii lui. Dobândise pe neaşteptate o prestanţă, fie ea şi de mâna a doua, din partea minelor incredibile din jurul lui, deoarece, în sens foarte strict, erau ruinele *lui.* În orice caz, nouă nu ne aparţineau.

— Trebuie să recunosc, erau nişte ingineri nemaipomeniţi, spuse Koyinka, şeful din Kenya.

— Ca şi egiptenii antici, zise Lumumba, recuperându-şi o parte din amar. Şi *ei* cu ce s-au ales de pe urma chestiei ăsteia? Cu o colecţie de ciudăţenii vechi puse deasupra mormintelor lor.

— Tot cu asta s-au ales şi albii ăştia.

— Dacă te ţii băţos, amice, îi spuse Ryan cu răceală, s-ar putea să ai ocazia să vezi ceva care o să te impresioneze poate mai mult decât ruinele astea.

— Să o iau drept ameninţare, sau promisiune, Ryan?

— Depinde de dumneata, dacă eşti bărbat... sau *băiat,* domnule Lumumba.

Lumumba nu găsi nimic de replicat acestei ambigue formulări. Ryan părea să fi câştigat o rundă în cadrul unei dispute între ei doi.

În timp ce ne întorceam spre elicopter cu Ryan în frunte, cred că eram cu toţii conştienţi că, în următoarele câteva ore, acest american palid şi nesănătos avea să fie ceva mai mult decât un simplu funcţionar comod. Noi eram turiştii, iar el, călăuza.

Dar, privind peste umăr la patrimoniul vast şi copleşitor ce fusese creat şi apoi risipit de către strămoşii lui, relaţia pe care o descriau aceste cuvinte căpăta un nou înţeles. Ruinele ancestrale, de pe urma cărora trăia, erau un lucru mai măreţ – în sens absolut - decât întreaga noastră civilizaţie actuală, în totalitatea ei. El ne convinsese de acest lucru şi era conştient de asta.

Priveliştea oferită de câmpia Jerseyului îi face întotdeauna pe turişti să tacă pentru o vreme. Până şi pe infectul ăla de Lumumba. Dumnezeu ştie de ce. Sigur că este spectaculos, mai măreţ decât orice au putut vedea africanii de unde vin ei, dar dacă e să judeci lucrurile, trebuie să recunoşti că Ojubu avea dreptate – şesul de aici nu adăposteşte decât o imensă grămadă de gunoaie. Rahat. Resturi rămase de pe urma Erei Spaţiale.

Câteodată mă uit la nişte locuri de genul acesta şi simt cum mă apucă dracii. Ce mai, avem nişte strămoşi de-ţi vine să te iei cu mâinile de cap. Ei au făurit cea mai grozavă civilizaţie pe care a cunoscut-o lumea, dar noi cu ce ne-am ales de pe urma lor? Cele mai spectaculoase grămezi de gunoaie din lume, aer care te doboară, mai devreme sau mai târziu, chiar şi prin filtre, şi un continent unde e nemaipomenit dacă reuşeşti să vezi un lucru viu pe care nu l-au aşezat tot oamenii în locul în care se găseşte. Strămoşii noştri s-au dus pe Lună, au fost un popor mare, cel mai mare din istorie, dar câteodată am senzaţia că poate au fost puţin nebuni. Cum ar fi chestia aceea dementă, „Să ne contopim cu întregul cosmic” – peste care am dat odată în Grand Central – şi care mai funcţiona după circa

două secole; trebuie că mai face şi *altceva* în afară de a ucide oameni, dar *ce* anume? Nu ştiu, zău, poate că strămoşii noştri au depăşit puţin limitele, câteodată…

Nu că aş recunoaşte un lucru ca acesta de faţă cu fraţii noştri negri! Chiar dacă oamenii Erei Spaţiale au fost puţin zărghiţi, cine sunt africanii ăştia ca să aibă dreptul să zică aşa ceva, cine sunt ei ca să aibă dreptul să hotărască dacă o civilizaţie care a pus să fie bătuţi şi persecutaţi a fost sau nu în toate minţile? Întreg la minte după părerea cui? A lor sau a celor din Era Spaţială? Şi dacă e vorba pe-aşa, cine sunt eu ca să gândesc lucruri de felul acesta? O furnică sau un şobolan care trăieşte de pe urma gunoaielor lor. Cine sunt nişte bieţi nemernici ca noi sau ca africanii ca să judece oameni capabili să se ducă pe Lună?

După cum îi tot spun lui Karen, afurisita asta de muncă în turism are influenţă tot mai mare asupra mea. Stau prea multă vreme în compania africanilor. Câteodată, dacă nu mă controlez, mă surprind gândind exact ca ei. Poate din cauza smogului care se găseşte aici, în mijlocul banchizei – drace, asta-i altă idee idioată de-a africanilor!

Mi se întâmplă din cauză că stau prea mult în compania africanilor, şi nici faptul că-i văd pe locuitorii din metrou de cinci ori pe săptămână nu mă ajută. Haide să privim în faţă chestia asta, metrourile, peisajul din câmpie şi altele asemenea au darul să-ţi provoace stări de depresie. Datorită lor, omul află că nu este decât un nimic. Mai rău, că oameni ce au fost mai buni decât el au reuşit totuşi să o dea în bară. Aşa ceva nu-ţi face bine la creieri.

Dar atunci când elicopterul trecu peste marginea crestei Palisadelor şi înaintea ochilor noştri se ivi panorama Manhattan-ului, dincolo de valea largă a Fluviului Hudson, mi-am adus iarăşi aminte că slujba asta mizerabilă are şi compensaţiile ei. Dacă nu ai văzut Manhattan dintr-un elicopter, traversând cursul Hudsonului venind dinspre Jersey, n-ai văzut nimic, băiete. Drept în faţă îţi răsare Fuller Dome. Are zece mile în diametru. Cu faţete care îl fac să strălucească aidoma unui diamant albastru, gigantic, plutind deasupra centrului insulei. Da, da, e corect, pluteşte. A fost confecţionat dintr-un material plastic al Erei Spaţiale, a cărui culoare a

devenit albastră-fumurie datorită efectelor celor două secole cât s-a aflat sub influenţa smogului, are zece mile diametru la bază şi afurisitul de obiect pluteşte deasupra mijlocului Manhattanului, cu marginea de jos la câteva sute de picioare deasupra pământului, ca un nor sau un planor sau cine mai ştie ce. Fără motoare, fără nimic. De fapt, este o emisferă făcută din panouri de plastic şi ţevi din aliaje uşoare şi pluteşte singur deasupra Manhattanului, ca o jumătate de diamant gigantic. Ei bine, asta zic şi eu exemplu de *adevărată* performanţă tehnică a Erei Spaţiale!

Îi auzeam cum li se taie respiraţiile în spatele meu. Da, este exact lucrul care ţi se întâmplă în mod normal. Aproape am şi uitat să le mai prezint textul. De fapt, cine mai are nevoie de el? Ce mai poţi spune cuiva care contemplă pentru prima oară Fuller Dome?

— Doamnelor şi domnilor, aveţi în faţa ochilor faimosul Fuller Dome, cea mai mare structură arhitectonică construită vreodată de rasa omenească. Are zece mile în diametru. Cuprinde centrul Insulei Manhattan, inima Vechiului New York. Nu posedă motoare, sursă de energie sau piese în mişcare. Dar pluteşte în aer aidoma unui nor. El este considerat Prima Minune a Lumii.

Ce altceva s-ar putea spune?

Am traversat fluviul la mică altitudine şi ne-am apropiat de acest incredibil diamant albastru plutitor, Fuller Dome, în paralel cu ruinele unui imens pod suspendat prăbuşit, care zăcea acum fragmentat în fantastice zdrenţe ruginite, pe jumătate în apă, pe jumătate afară. În afară de succinta prezentare turistică a lui Ryan, nimeni nu scoase un cuvânt în timpul traversării spre Manhattan.

Ca şi coborârea pe Lună, Domul Fuller a fost una dintre realizările de seamă ale Erei Spaţiale, depăşind posibilităţile civilizaţiei africane moderne. Din câte am înţeles eu, Domul se menţinea în aer datorită curenţilor de convecţie creaţi de propriul lui efect de seră, deşi mie logica acestei explicaţii mi s-a părut întotdeauna echivalentă cu aceea a unui om care se înalţă trăgându-se singur de umeri. Nimeni nu ştie exact cum s-a construit un dom de asemenea dimensiuni, dar documentele atestă că a fost nevoie de o flotă de două sute de elicoptere. Au

trebuit şase săptămâni ca să fie terminat. Numele lui vine de la acela al lui Buckminster Fuller, unul dintre geniile arhitecturii perioadei de început a Erei Spaţiale şi, deşi a fost construit după decesul acestuia, este considerat monumentul lui. Reprezenta, poate, chiar mai mult decât ceea ce se înţelege în mod obişnuit prin termenul de monument, frumuseţea lui fiind ameţitoare, copleşitoare.

Am traversat fluviul şi ne-am apropiat de Fuller Dome, la o înălţime de circa două sute de picioare, deasupra ţărmului presărat cu docuri în paragină şi a carcaselor ruginite şi pe jumătate scufundate ale navelor; apoi deasupra unei porţiuni înălţate dintr-o autostradă, plină, ca de obicei, cu rămăşiţele automobilelor; în cele din urmă ne strecurarăm chiar pe sub marginea Domului, un cerc dintr-o fâşie metalică nemaipomenit de subţire, din care ai fi zis că Domul înfloreşte ca un balon de săpun din unealta inelară specială cunoscută de orice copil.

Iar acum zburam chiar în interiorul lui Fuller Dome. Senzaţia se dovedea incredibilă – ca şi cum ne-am fi aflat cu totul în interiorul unui cristal albastru. Elicopterul nostru părea o muscă ce bâzâie într-o încăpere uriaşă, unde a nimerit din greşeală, încăperea avea înălţimea de o milă şi zece mile lăţime. Faţetele lui Fuller Dome fuseseră proiectate în aşa fel încât să permită pătrunderea luminii solare naturale, lăsându-ţi astfel impresia că ai fi undeva în aer liber, dar ele căpătaseră tenta albăstruie a smogului saturat. Drept rezultat, interiorul Domului se transformase într-o cameră de dimensiuni supraumane – o cameră umplută cu lumină albastră şi palidă – care conţinea o mare parte dintr-un oraş uriaş.

În faţa noastră se ridicau turnurile faimoşilor zgârie-nori ai Vechiului New York, o pădure de monoliţi rectangulari înalţi de sute de picioare, într-unele cazuri depăşind cu mult o mie de picioare. Unii dintre ei rămăseseră aproape intacţi, cutii goale din beton, transformate în gigantice şi sumbre pietre de mormânt, din cauza luminii albastre, lugubre, ce pătrundea peste tot. Pe altele exploziile le sfâşiaseră în bucăţi, iar din ele nu mai rămăseseră decât grămezi neregulate de bârne şi betoane. Câteva avuseseră pereţii făcuţi exclusiv din sticlă, din care acum se mai păstrau un soi de labirinturi aeriene mărginite de structuri şi platforme din beton, iar pe alocuri

lumina albastră era reflectată de cioburile de geam rămase intacte. Cu mult deasupra vârfurilor celor mai înalte clădiri se distingea cerul alcătuit din sticla albastră a faţetelor lui Fuller Dome.

Ryan urcă elicopterul până la înălţimea de cinci sute de picioare şi porni spre necropola gigantică, un oraş format din monumente construite la o scară ce i-ar fi făcut pe faraoni să scâncească, îngrămădite unul lângă celălalt ca nişte simple case obişnuite de locuit dintr-un sat african. Şi tot acest spaţiu era scăldat într-o lumină sclipitoare, albastră-cenuşie ce părea să închidă un univers în sine – aici, în chiar inima banchizei de smog a Coastei de Est, unde totul părea să clipească şi să lucească.

Am rămas toţi cu gurile căscate atunci când Ryan s-a repezit cu o sută de mile pe oră spre un canion subţire, de fapt o stradă destul de îngustă ce despărţea două şiruri de clădiri aflate faţă în faţă, la sute de picioare dedesubtul nostru.

Timp de câteva secunde, aparatul păru să fie o piatră ce se rostogolea către o prăpastie infimă dintre doi impozanţi pereţi stâncoşi – apoi, pe neaşteptate, motoarele urlară şi elicopterul păru să derapeze şi să alunece prin aer, oprindu-se aproape în loc la nicio sută de picioare de faţada unui uriaş zgârie-nori cenuşiu.

Râsul lui Ryan răsună ireal, fiind parţial acoperit de huruitul din ce în ce mai relaxat al motoarelor.

— Nu vă speriaţi, oameni buni, ne spuse el prin sistemul de amplificare, controlez sută la sută aparatul ăsta în orice moment. Nu am vrut decât să vă tulbur puţin. Să-i trezesc pe cei care poate adormiseră, deoarece sunt convins că nu aţi fi vrut să rataţi ceea ce urmează: o plimbare cu elicopterul de-a lungul a ceea ce oamenii Erei Spaţiale numeau „Trotuarele New Yorkului”.

Înaintam încet, în ritmul unui om în fugă, pătrunzând printre cele două linii paralele ale clădirilor imense, înşirate cale de mai multe mile.

Indiferent cât de des vin aici, încă mă cuprinde un sentiment ciudat când mă aflu în Fuller Dome. Aici este o lume cu totul aparte. New York-ul pare construit pentru oameni înalţi de

cincizeci de picioare; te simţi foarte mic, de parc-ai fi nimerit într-o cameră pentru uriaşi. Dar dacă te uiţi mai sus, la întreaga incintă a Domului, clădirile ce păreau atât de imense se micşorează; scara mărimilor se pierde cu totul. Şi peste tot nu vezi decât albastru. Iar smogul devine aşa de gros, încât ai zice că-l poţi mânca din farfurie, cu furculiţa.

Pe deasupra, ştii că tot locul e absolut mort. În New York nu există nicio urmă de viaţă, de la înălţimea Domului Fuller şi până la metrouri, acolo unde câteva mii de locuitori fierb în propria lor murdărie. Nici nu este posibil. Atmosfera din interiorul lui Fuller Dome este printre cele mai poluate din întreaga ţară, aproape la fel de rea ca aerul din bazinul Los Angeles, despre care se zice că e aproape opac. Oamenii din Era Spaţială nu au ridicat Domul pentru a izola atmosfera unei părţi a oraşului, ci pentru a face oraşul mai cald şi pentru a împiedica zăpada să ajungă la sol. Smogul putea fi încă respirat la vremea aceea.

Interiorul Domului este, prin urmare, deschis, şi chiar se pare că atrage acolo partea cea mai densă a smogului, poate din cauză că în interior este mai cald decât afară cu aproximativ douăzeci de grade; africanii zic ceva despre nişte curenţi de convecţie, dar eu nu-mi dau seama cum vine chestia asta.

Să ştii că te trec fiorii, pur şi simplu. Zburând încet printre două şiruri de zgârie-nori, ai senzaţia că bântui foarte grijuliu, în vârful picioarelor, printr-un cimitir gigantic, în miez de noapte. Nu-i vorba de poveştile alea tâmpite cu stafii, deşi aş fi în stare să pun pariu că o parte din africanii ăştia le mai cred, în adâncul fiinţei lor; *întreg* acest oraş este de fapt un cimitir. În timpul Erei Spaţiale, la New York trăiau milioane de oameni; acum nu mai există nimic viu, cu excepţia celor câteva mii de locuitori împuţiţi ai metroului, sufocându-se lent în tunelele lor etanş închise şi infecte.

Prin urmare, am pilotat o vreme elicopterul printre zgârie-nori, cam la o sută de picioare înălţime, foarte încet, aproape pe loc, pentru a le permite clienţilor să-şi facă o impresie despre locul respectiv, păstrând la rândul meu tăcerea.

După o vreme, am ajuns pe o stradă cu adevărat lată, acoperită până la refuz cu maşini distruse şi ruginite, care

invadaseră până şi trotuarele, de-ai fi zis că oamenii aceia îşi înălţaseră acolo, chiar în mijlocul Manhattan-ului, o piramidă dementă din automobile, după care aceasta se topise şi se răspândise peste tot, ca o bucată fierbinte de ceară. Am zăbovit deasupra punctului respectiv mai multă vreme.

— Oameni buni, le-am zis eu turiştilor, dedesubt vedeţi vestigii rămase de pe urma Panicii Secolului, care au invadat până şi trotuarele. Panica Secolului a început chiar aici, la New York. Imaginaţi-vă, doamnelor şi domnilor, la momentul culminant al Panicii Secolului existau peste o sută de milioane de automobile, camioane, autobuze, şi alte autovehicule care circulau pe autostrăzile şi drumurile Statelor Unite. Câte o maşină pentru doi adulţi! Priviţi sub dumneavoastră şi încercaţi să vă imaginaţi cât de măreaţă era priveliştea acestor maşini, ieşite toate pe străzi în acelaşi timp!

Da, da, cred că a fost un spectacol nemaipomenit! Din elicopter, adică. Măi băiete, apoi să ştii că oamenii ăia din Era Spaţială aveau un curaj nebun, să conducă maşinile în aglomeraţia de pe autostrăzi cu viteza elicopterelor, păstrând între ei doar câteva picioare distanţă! Trebuie că aveau nişte reflexe fantastice, ca să fie în stare de minunea asta. Cât despre mine, nici vorbă, n-aş putea şi nici nu mi-aş dori…

Pe Dumnezeul meu, locul acesta trebuie să fi fost o adevărată minune, luminat feeric noaptea, în tot felul de culori, de-ţi lua ochii, iar milioane de oameni mergeau deodată în toate direcţiile, cu maşinile lor! Ce să mai vorbim, care-i populaţia Statelor Unite astăzi, treizeci sau patruzeci de milioane, nu există măcar un oraş cu cinci sute de mii de locuitori, şi nici în întreaga lume nu găseşti ceva mai acătării. Să fie-al naibii, în vremurile acelea ar fi fost de trăit!

Uită-te cum arată acum! Toate sistemele de energie s-au dus de râpă, în afară de puţinul care mai funcţionează pentru metrou, aşa că singura lumină de la suprafaţă este porcăria asta albăstruie, care face totul să pară atât de nemişcat, de liniştit şi de ciudat că aproape îţi vine să zici că oraşul este îmbălsămat sau ceva de genul ăsta. Din clădiri nu au mai rămas decât nişte ruine goale, pe cale să se năruie, arse şi distruse de explozii, din maşini nişte epave ruginite, iar oamenii sunt cu toţii morţi, morţi, morţi.

Îţi vine să plângi – dacă te laşi purtat de asemenea gânduri.

Bântuiam printre ruinele Vechiului New York ca nişte insecte discrete, care nu ies decât noaptea. Între timp, se făcuse deja după-amiază, iar canioanele din preajma zgârie-norilor se umpluseră cu umbre profunde, purpurii şi unde intermitente de lumină palidă, albăstruie. Lumea aflată sub Fuller Dome era compusă din umbră relativ albastră, la fel cum lumea adăpostită sub bolta pădurilor unde plouă torenţial este o lume a nuanţelor de verde.

Am coborât mult şi am plutit câteva momente deasupra unei pieţe vaste, unde acoperişul unei clădiri joase fusese rupt de o explozie, dezvăluind o serie de falii şi canioane uriaşe, pătrunzând adânc în măruntaiele pământului; era vorba poate de staţia terminus a vreunui tren subpământean, sau poate chiar de o zonă ruinată a faimosului metrou al oraşului.

— În locul acesta sunt îngropate puteri magice, se pronunţă Kulongo. Aerul de aici mă apasă ca o povară.

— Erau constructori foarte pricepuţi, asta nu se poate tăgădui, spuse Koyinka.

Lângă mine, Michael Lumumba părea abătut, poate chiar nervos.

— Ştii, nu mi-am închipuit că totul poate fi atât de mare, îmi mormăi el. Atât de mare şi straniu şi atât de… de…

— Legat de *Era Spaţială,* domnule Lumumba? îi sugeră Ryan prin sistemul de comunicare al aparatului.

Pe obrazul lui Lumumba tresări un muşchi. Evident, era furios pentru că Ryan îi completase propoziţia chiar cu acele cuvinte pe care le căuta şi el.

— Inuman, albule, inuman era ceea ce aveam de gând să spun, aruncă el o minciună transparentă. Din câte ştiu, există o zicală străveche: „La New York e bine să te duci în vizită, dar nu să şi locuieşti.”

— Pe-asta n-am auzit-o în viaţa mea, amice, îi răspunse Ryan. Însă cred că înţeleg de ce strămoşii tăi aveau sentimentul respectiv. New York-ul era greu de suportat pentru toţi cei care nu erau nişte *adevăraţi* oameni ai Erei Spaţiale.

Exista un adevăr considerabil în afirmaţiile amândurora, deşi niciunul dintre ei nu era, desigur, interesat într-o analiză absolut corectă. Aici, în lumea de cristal albastru de sub Fuller

Dome, zburând într-un elicopter ce tulbura cu huruitul lui liniştea de cimitir, redus de imensitatea clădirilor la dimensiunile relative ale unei insecte, mă simţeam copleşit de ceea ce fusese America Erei Spaţiale. Mă simţeam înconjurat din toate direcţiile de incomensurabilitatea Americii Erei Spaţiale. Mă simţeam ca şi cum aş fi pătruns, nepoftit, în palatele unor făpturi superioare mie. Mă simţeam ca un gândac. Ştiam din istorie – nu din instinct – cât de total dominase America întreaga lume în timpul Erei Spaţiale, nu prin cuceriri înarmate, ci prin simpla greutate copleşitoare a existenţei ei. Până în acel moment nu fusesem capabil să înţeleg ideea respectivă.

Acum o înţeleg perfect.

Am făcut cu ei turul obişnuit al trotuarelor New Yorkului. Am trecut peste Broadway – strada ce primise numele de Marea Cale Albă – la înălţime de doar cincisprezece picioare, pe lângă traversele subţiri din oţel pentru susţinerea luminilor, constituind reţele demente, acum scoase din uz, reclame contorsionate şi un număr absolut monstruos de cablaje. Am dat apoi roată de la o distanţă de circa o sută de picioare lui Empire State Building, unul dintre cei mai vechi zgârie-nori, în momentul de faţă unul dintre cei mai bine conservaţi dintre ei – o placă de o sută de picioare din beton masiv, probabil exact genul de piatră de mormânt pe care şi-ar fi ales-o cei din Era Spaţială, dacă le-ar fi trecut prin minte aşa ceva.

Da, da, i-am trecut pe la toate punctele obişnuite. Ruinele de la Rockefeller Center. Craterul de la Sediul O.N.U.

Toată lumea era, bineînţeles, dată pe spate de uimire, până şi Lumumba, deşi ticălosul n-ar fi recunoscut-o în ruptul capului. După asta, venea timpul să-i duc să arunce o privire la fiinţele din metrou, iar după ce se săturau să caşte gura la animalele alea, îi duceam înapoi la Milford, unde aveau să-şi servească cina, cu sentimentul că nu au dat banii degeaba.

Da, da, eu sunt în stare să iau pentru o excursie de cinci ore tot atâţia bani cât majoritatea celorlalţi ghizi pentru şase, pentru că eu am curajul să mă vâr cu ei într-o staţie de metrou. Ca de obicei, obţineam efectul scontat doar în momentul când îi anunţam că ne vom sfârşi turul printr-o vizită într-o staţie de

metrou locuită. În loc să mârâie şi să se plângă că excursia a fost prea scurtă, că nu făcea atâţia bani cât dăduseră ei, deveneau deodată cu toţii dornici – poate şi puţin speriaţi – să se plimbe la pas printre băştinaşii *cu adevărat* primitivi. Iar după ce se plictiseau de locuitorii din adânc, o călătorie spre casă deasupra Hudson-ului, în plin apus de soare, îi convingea pe deplin că petrecuseră o zi de neuitat.

Deci, aveam să-i vedem cu adevărat pe locuitorii din metrou! Majoritatea ghizilor de aici evitau subteranele, iar guvernul american părea să nu încurajeze cercetările făcute de străini, nu se ştie din ce motiv. Chiar dacă făceau acest lucru cu toată subtilitatea, tot nu se chema că încurajează aceste studii. Într-un raport ştiinţific publicat acum câţiva ani, Omgazi teoretizase că americanii moderni din jurul New Yorkului prezintă faţă de locuitorii metroului o asemenea repulsie, încât ea se ridica practic la rangul de teamă superstiţioasă. După părerea lui, locuitorii metroului, din cauză că erau descendenţii direcţi ai celor mai înverşunaţi conservatori ai Erei Spaţiale, care preferaseră să etanşeze întreg sistemul metropolitan faţă de atmosfera exterioară şi să creeze înăuntru un sistem ecologic închis decât să abandoneze New York-ul, erau identificaţi de către americanii moderni drept strămoşi ai lor. Prin urmare, americanii moderni îi evitau pe aceşti locuitori ai adâncurilor, pentru că la nivelul profund, subconştient, îi considerau un fel de şamani.

Întotdeauna fusesem de părere că poziţia pe care se situa Omgazi era exagerat de etnocentrică. Adică el nu ţinea cont că avem de-a face cu americani moderni, nu cu africani ai secolului al XIX-lea. Acum avea să-mi fie dată şi mie ocazia de a vedea cu ochii mei nişte locuitori de-ai metroului. Această perspectivă îmi stârnea interesul la maximum. Chiar dacă aceste fiinţe ale adâncului se aflau într-un proces de degenerare şi dispariţie foarte accelerat, dintr-un anume punct de vedere ei erau unici în întreaga lume – ei mai vieţuiau încă într-un mediu artificial ce fusese creat în timpul Erei Spaţiale. Este adevărat, acest mediu fusese de la bun început un lucru făcut în grabă şi de mântuială, iar el şi cei ce-l locuiau decăzuseră imens în decursul celor două secole, dar, indiferent

de toate celelalte considerente, locuitorii metroului constituiau singura enclavă de americani ai Erei Spaţiale rămasă pe acest pământ.

Deşi întrebarea dacă unui african modern îi poate fi dat să înţeleagă cu adevărat realitatea Americii Erei Spaţiale rămâne deschisă, confruntarea cu descendenţii direcţi ai Erei constituie, de bună seamă, una dintre cheile respective.

Ryan ateriză cu elicopterul pe un soi de terasă mare şi deschisă din spatele unei clădiri masive, dar joase, construite din beton. Terasa cuprindea o suprafaţă de pământ gol şi cenuşiu delimitat de alei din beton crăpat. Din câte se părea, aici fusese odinioară un mic parc, înainte ca smogul să devină o otravă mortală pentru vegetaţie. Elicopterul ridică un vârtej de praf uscat de la suprafaţa parcului mort, care zăcea ca un cadavru straniu şi rece, ca o ruină dezgolită, în lumina albastră şi palidă.

Coborând împreună cu ceilalţi în lumea albastră a lui Fuller Dome, nu mi-am putut reţine mirarea: pentru un moment, am avut senzaţia că mă găsesc iarăşi în Africa, la Accra sau Brazzaville. Simţeam pe piele aerul dens, cald şi umed. Doar o fracţiune de secundă mai târziu, efectul vizual – totul fiind scăldat în lumina aceea albăstruie, rece – mă surprinse prin puternicul ei contrast şi trimitere spre un peisaj arctic. Apoi am remarcat aerul însuşi şi m-am cutremurat, devenind deodată hiperconştient de filtrele din nas şi ochelarii de pe ochi, deoarece aici aerul era atât de încărcat cu smog, încât părea să emită scântei electrice în lumina aceea dementă. Ce otravă incredibilă, splendidă şi mizerabilă!

Cu excepţia lui Ryan, eram cu toţii copleşiţi, fiecare în felul său. Kulongo clipi des şi contemplă solemn în jur, ca un urs imens; soţia şi fiul păreau să se bizuie pe siguranţa ce le era transmisă de postura lui calmă. Lui Koyinka i se făcuse aparent frică de o posibilă sufocare; soţia se învârtea agitată în jurul lui, ciripind ceva şi smucindu-l de mână. Cei doi tineri din Luthuliville încercau parcă să se abţină, ruşinaţi, să nu se ia în braţe. Michael Lumumba mormăi ceva de neînţeles.

— Nu am priceput prea bine ce ai spus, *domnule* Lumumba! spuse Ryan cu o umbră de obrăznicie în glas, conducându-ne afară din parc pe o scară făcută din piatră şi beton, cu treptele

pe jumătate prăbuşite.

Ceva din Lumumba păru să se rupă în acea secundă; se opri în loc, ca o stană de piatră, din pricina unui lucru ce se petrecea în el, în timp ce Ryan ne conducea de-a lungul unui trotuar dintre un şir de clădiri imense şi tăcute şi o stradă sugrumată de epavele ruginite ale unor automobile vechi, încremenite pentru eternitate în agonia lor de moarte, în lumina albastră, străbătută de luciri.

— Ce vrei de la mine, alb afurisit? urlă Lumumba strident. Nu ţi-e destul ce-ai făcut cu noi?

Ryan se opri şi el în loc, îi zâmbi lui Lumumba cu un soi de cruzime, apoi îi răspunse:

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, amice. Banii sunt deja la mine în buzunar. Ce naiba aş putea să mai vreau de la *tine*?

Porni iarăşi de-a lungul trotuarului, ocolind sau trecând peste bucăţi de maşini, zidărie prăbuşită şi tot felul de alte sfărâmături. Privind peste umăr, constată că Lumumba îi urma, oprindu-se din loc în loc şi se uita spre clădiri, muşcându-şi uşor buza de jos.

— Ce s-a întâmplat, Lumumba? îi strigă Ryan. Consideri că ruinele astea nu sunt demne ca să le contempli? Sau poate ţi s-a făcut puţin frică?

— Frică? Pentru ce să-mi fie frică?

Ryan mai înaintă câţiva metri, apoi se opri şi se rezemă de peretele unuia dintre zgârie-norii mai rău avariaţi, în apropierea unei spărturi cu forma neregulată, semănând cu intrarea unei caverne, ce se deschidea spre un interior nedesluşit şi întunecat. Se uită drept în ochii lui Lumumba.

— Să nu mă înţelegi greşit, amice, spuse el, eu unul nu te-aş condamna dacă ţi-ar fi puţin frică de locuitorii din metrou. Dacă stai şi te gândeşti, ei sunt urmaşii celor care i-au alungat afară din ţara asta pe strămoşii tăi. Ai şi tu dreptul să fii nervos.

— Nu fi prost, Ryan. De ce i-ar fi teamă unui african civilizat de o haită de sălbatici degeneraţi? întrebă Koyinka, în timp ce îl ajunsesem cu toţii din urmă pe Ryan.

— Eu de unde să ştiu? răspunse acesta ridicând din umeri. Poate ar fi mai bine să-l întrebi pe domnul Lumumba.

Acestea fiind zise, se întoarse cu spatele spre noi şi pătrunse prin deschizătura aceea în ruinele imensului bloc. Cu o uşoară

strângere de inimă, îl urmarăm în ceea ce se dovedi a fi o anticameră imensă, de unde se deschidea un spaţiu şi mai mare, ale cărui dimensiuni mai degrabă le puteai simţi decât vedea în întuneric. Dar Ryan nu ne conduse spre acel imens spaţiu deschis, ci se opri după ce nu parcursese mai mult de vreo zece paşi şi ne aşteptă în apropierea unui gard deteriorat, din ţeavă metalică, care delimita două dintre marginile a ceea ce arăta ca o groapă adâncă. Una dintre laturile lungi ale gropii se confunda cu peretele din dreapta al anticamerei; de lângă cealaltă latură mică pornea o scară din piatră, care părea să coboare până la fundul obscur al găurii.

Ryan ne conduse de-a lungul grilajului până la capătul scărilor, iar din acest unghi am putut constata că această groapă fusese odată intrarea către gura unui tunel de mari dimensiuni, a cărui podea coincidea cu fundul gropii de la picioarele scării. O lespede din oţel, solidă, imensă şi veche, bloca gura tunelului, formând cel de-al patrulea perete al gropii. Dar în centrul acestui bloc din oţel ruginit se vedea o ecluză pneumatică, relativ nouă, a cărei alcătuire trăda că fusese proiectată în epoca modernă.

— Doamnelor şi domnilor, explică Ryan, ne aflăm în apropierea unei intrări blocate către reţeaua de metrou a Vechiului New York. În timpul Erei Spaţiale, metrourile constituiau cel mai important mijloc de transport al oraşului, existând sute de astfel de locuri de acces cum este cel de aici. Sub pământ se găsea o imensă reţea formată din staţii şi tunele, prin care oamenii din Era Spaţială puteau merge practic din orice punct al oraşului către oricare alt punct. Multe dintre staţii erau uriaşe şi conţineau magazine şi restaurante. Toate staţiile erau prevăzute cu aparate de vânzare automată, de unde se puteau procura mâncare şi băutură şi multe alte lucruri. Chiar şi în timpul Erei Spaţiale, metroul a constituit un fel de mică lume în sine.

Începu să coboare scările, continuând să vorbească.

— În timpul Panicii Secolului, o parte a newyorkezilor au preferat să nu părăsească oraşul. Ei s-au retras, în schimb, în reţeaua metrourilor, au etanşat toate intrările, au instalat utilaje folosite în mod normal pentru menţinerea vieţii în staţiile spaţiale - totul, de la un reactor de fuziune şi până la

instalaţiile hidroponice – izolându-se apoi de lumea exterioară. Locuitorii metroului, descendenţii direcţi ai acelor oameni ai Erei Spaţiale, mai locuiesc astăzi în multe dintre staţiile subterane. Cât despre instalaţiile de menţinere a vieţii, majoritatea se află încă în stare de funcţiune. Există, probabil, acolo jos, obiecte aparţinând Erei Spaţiale pe care niciun om modem nu le-a văzut vreodată.

Ajuns pe fundul gropii, Ryan ne conduse spre ecluza pneumatică şi deschise uşa exterioară. Interiorul ecluzei se dovedi surprinzător de mare.

— Acest dispozitiv a fost montat de către guvern acum circa cincizeci de ani, la scurt timp după descoperirea locuitorilor din adâncuri, ne spuse el după ce ne îngrămădi pe toţi înăuntru şi închisese poarta exterioară. Asta făcea parte dintr-un program de recivilizare a celor de aici. Ideea era ca oamenii de ştiinţă să poată pătrunde înăuntru, fără a contamina atmosfera din tunele cu smog. Întregul program s-a dovedit, desigur, un chix total. Nimeni nu va reuşi vreodată să comunice cu adevărat cu locuitorii metroului, iar numărul lor scade pe zi ce trece. Ei nu se înmulţesc aproape deloc şi probabil se vor stinge, cam peste o generaţie. Prin urmare, pentru dumneavoastră va fi o experienţă cu adevărat unică. Nu va fi la îndemâna oricui să le povestească nepoţilor că a văzut cu ochii lui locuitori vii din metrou!

Uşa interioară a ecluzei se deschise, dezvăluind un străvechi tunel cu secţiune pătrată, acoperit cu beton cenuşiu, mâncat de vreme. Chiar şi prin filtre, aerul avea un gust oribil: foarte subţiat, oarecum tăios, fără a fi câtuşi de puţin înviorător, purta în el urma unei substanţe chimice şi, în acelaşi timp, duhoarea ce însoţeşte descompunerea unor materii organice. Respiraţia era extrem de dificilă şi aveai senzaţia că te afli la limita celor cincisprezece mii de picioare altitudine.

— Nu vă spun toate acestea de dragul liniştii mele, ne preveni Ryan, ajutându-ne să ieşim din ecluza pneumatică. Vă vorbesc pentru binele *dumneavoastră:* nu vă faceţi de lucru cu oamenii ăştia. Priviţi şi nu puneţi mâna. Ascultaţi, dar nu spuneţi nimic. Este adevărat, ei arată inofensiv, s-ar putea să fie cu adevărat inofensivi, dar nimeni nu poate fi sigur. De aceea nu există decât puţini ghizi care aduc turiştii aici. Sper

că *toată lumea* a înţeles.

Cea din urmă remarcă îi era, evident, adresată lui Lumumba, dar el nu păru să reacţioneze; ai fi zis că era îmblânzit şi interiorizat. Poate că Ryan avea dreptate – nu era exclus ca lui Lumumba să-i fie *într-adevăr* frică, din motive greu de precizat. Practic este imposibil să-i înţelegi cu adevărat pe amero-africanii ăştia.

Am pornit de-a lungul coridorului. Luminile de deasupra – cel puţin în această zonă – erau vizibil de fabricaţie modernă, probabil instalate odată cu ecluza, dar nu era exclus ca sursa de energie să fi rămas în continuare reactorul de fuziune ce fusese montat cu secole în urmă de înşişi oamenii Erei Spaţiale. Aerul pe care îl respiram era fabricat de uzina atmosferică a Erei Spaţiale, concepută să fie folosită chiar pentru nişte staţii spaţiale adevărate! Sentimentul pe care îl trăiam era înspăimântător şi palpitant, în acelaşi timp: vieţile noastre depindeau de funcţionarea corectă a unor echipamente din Era Spaţială. Era aproape ca o călătorie în timp.

Coridorul făcea o cotitură în unghi drept spre dreapta şi începea apoi să coboare. După vreo câteva zeci de metri, terenul deveni din nou orizontal; trecurăm pe lângă un soi de ruine aflate într-o nişă a peretelui – din câte se putea ghici, un magazin oarecare ajuns în stare de paragină, cu scaune masive fixate în podea şi bucăţi de oglindă ce mai rămăseseră agăţate ici şi colo pe pereţi. Orizontul se deschise apoi brusc: ne găseam într-un spaţiu larg, de înălţime mică, asemănător unei caverne, luminat slab şi neregulat cu becuri străvechi, din Era Spaţială, care mai funcţionau încă, din loc în loc, pe tavanul acoperit cu murdărie.

Era cea mai stranie cameră – dacă putea fi numită astfel – în care am intrat eu vreodată. Ai fi zis că tavanul este îngrozitor de coborât, chiar mai coborât decât era în realitate, din cauză că încăperea părea să se întindă la nesfârşit, ramificându-se, aparent la întâmplare, în toate direcţiile. Marginile ei nu se vedeau limpede, din cauza umbrelor şi a luminii scăzute; nu reuşeam să disting niciunul dintre pereţii mai îndepărtaţi. Deşi era imposibil să vorbeşti despre claustrofobie într-un loc de acest gen, trăiam totuşi o senzaţie analogă, fără nume, ca şi cum tavanul şi podeaua aveau să se apropie între ele, strivindu-

mă.

Figuri stranii se strecurau prin penumbra din jur, mişcându-se încolo şi încoace încet şi fără ţintă. Alte siluete stăteau singure sau în grupuri mici pe podeaua goală şi mizeră. Cei mai mulţi dintre oamenii metroului erau cu mult sub un metru cincizeci înălţime. Umerii le erau foarte lăsaţi, ceea ce-i făcea să pară chiar şi mai scunzi, iar trupurile lor se vedeau firave, rahitice şi vlăguite sub zdrenţele murdare şi peticite, din materiale multicolore, pe care le purtau. Eram profund şocat. Nu ştiu exact la ce mă aşteptam eu, în orice caz, însă, nu eram pregătit pentru semnele evidente de degradare umană pe care le constatam la aceste creaturi chiar de la cea dintâi privire şi de la distanţa la care ne găseam de ei.

Chiar înaintea noastră se vedea un soi de colibă din beton. Pe ea se distingeau urmele impactului unor gloanţe, iar o parte a suprafeţei ei prezenta urmele negre ale unui incendiu. Avea ferestre mici, iar la una dintre ele existau încă nişte gratii aproape distruse. E posibil să fi fost un punct de pază pentru o santinelă, poate chiar din timpul Panicii Secolului. O barieră complexă despărţea secţiunea în care ne găseam noi de zona principală a staţiei de metrou. Ea consta dintr-un sistem de gratii metalice duble, de la podea şi până în tavan, în care se practicaseră deschideri prevăzute cu sisteme turnante pentru acces. În apropierea acestor intrări, mai exista şi un alt şir de porţi, marcate IEŞIRE pe tăbliţe în email alb şi negru, de pe care vopseaua sărise, porţi care fuseseră blocate prin suduri grosolane – după cum arăta sudura, probabil cu mai mult de un secol în urmă.

De cealaltă parte a barierei stătea un locuitor mascul al metroului, purtând un soi de cămeşoi lung, alcătuit din cele mai divers colorate bucăţi de material, putrezite pe la colţuri. Stătea şi se uita ia noi, sau, mai bine zis, era cu ochii lui saşii şi lipsiţi de expresie întorşi în direcţia noastră, clătinându-se încet înainte şi înapoi doar de la brâu în sus, fără a face nicio altă mişcare. Avea obrajii neobişnuit de palizi, chiar şi pentru un american, iar pielea şi hainele îi erau acoperite cu un strat incredibil de jeg.

Ignorându-l total pe acest locuitor al metroului, la fel cum şi silueta aceea gârbovită ne ignora pe noi, Ryan ne conduse spre

şirul de cruci turnante şi scoase dintr-un buzunar un pumn de monede mici, de culoare verde-gălbuie.

— Acestea sunt jetoane, ne spuse el, introducând zece bucăţi într-o mică fantă de deasupra porţilor rotative. Bani din Era Spaţială, care nu erau folosiţi decât aici, sub pământ. Sunt valabili în toate aparatele de vânzare şi pentru porţile acestea de acces. Cei de aici le mai folosesc şi acum ca să obţină mâncare şi apă din aparate. Când am nevoie de jetoane, nu trebuie decât să sparg o maşinărie din astea, deci nu e cazul să vă faceţi probleme, intrarea e pe gratis. Acum o să vă faceţi loc prin poartă, uite aşa…

Ne făcu o demonstraţie, împingând cu trupul un braţ al crucii. Poarta se roti cu un sfert de cerc, permiţându-i să se strecoare prin ea.

Îl urmarăm şi noi, unul câte unul. Michael Lumumba trecu chiar înaintea mea, apoi se opri de cealaltă parte ca să-l studieze pe locuitorul adâncurilor, care se târâse spre barieră. Lumumba îi studie faţa mai multă vreme; pe figura lui se aşternu încet un zâmbet sardonic şi zise:

— Salut, albule, cum merg treburile prin metrou?

Creatura îşi întoarse privirile în direcţia lui Lumumba. Nu schiţă niciun alt gest.

— Hei, tu ce naiba ai, mă, nu cumva eşti cretin? zise Lumumba, în timp ce Ryan, care se îmbujorase, se întoarse din drum şi se apropie de Lumumba.

Faţa locuitorului din metrou nu-şi schimbase expresia; de fapt, ar fi fost exagerat să se afirme că el ar fi avut, în general, o expresie.

— Părerea mea este că nu eşti întreg la creieri, albule, mai spuse Lumumba.

— V-am spus să nu vorbiţi cu fiinţele de aici! zise Ryan, băgându-se între Lumumba şi localnic.

— Chiar aşa s-a şi întâmplat, îi răspunse Lumumba calm. Iar eu încep să mă întreb de ce.

— Ar putea să devină primejdioşi.

— *Primejdioşi?* Viermii ăştia mici şi imbecili? Singurul lucru pe care îl pot pune în *primejdie* larvele astea albe şi descreierate este mândria ta. Nu cumva asta-i problema, Ryan? Priveşte rămăşiţele măreţilor albi ai Erei Spaţiale! Nu le-a mai

rămas nici măcar atâta minte cât să-şi şteargă balele de pe bărbie…

— Taci din gură! mugi Kulongo pe neaşteptate, iar în vocea lui se ghicea autoritatea unui şef.

Lumumba fusese cu adevărat redus la tăcere, şi chiar şi Ryan se trase puţin înapoi atunci când Kulongo se apropie de ei. Dar privirile mulţumite de sine pe care Lumumba continua să i le arunce lui Ryan erau de fapt o armă pe care o folosea împotriva americanului şi la care acesta se arăta deosebit de sensibil.

În tot acest răstimp, locuitorul adâncurilor continuase să se clatine uşurel înainte şi înapoi, fără să scoată vreun sunet şi fără să dea semne că ar dispune de capacitatea de receptivitate omenească.

Să-l ia naiba pe fratele negru, Lumumba şi pe împuţiţii ăştia de locuitori din metrou! Vai, cât urăsc chestia asta, să-i plimb pe africani pe aici. Câteodată mă întreb de ce naiba o fac. Câteodată simt limpede că în treaba asta există ceva murdar şi putred. Adică nu numai locuitorii metroului – deşi cu greu ţi-ai fi putut imagina ceva mai oribil decât animalele astea – ci chiar faptul că aduc cete împuţite de turişti africani aici, ca să se uite la ei, şi faptul că eu câştig bani de pe urma chestiei ăsteia. E un punct de atracţie nemaipomenit pentru excursiile de o zi. Fraţii negri se dau în vânt după aşa ceva, mai cu seamă scârboşii de teapa lui Lumumba, dar dacă nu aş avea atâta nevoie de bani, nu aş face-o.

S-ar putea să fie vorba aici de patriotism. Nu sunt suficient de patriot ca să mă abţin să-i duc pe turiştii mei să-i vadă pe locuitorii metroului, în schimb posed suficient sentiment de acest gen ca să nu fiu mulţumit de mine însumi pentru că o fac.

Eu ştiu ce anume mă scoate de fapt din sărite. Locuitorii metroului sunt cei din urmă descendenţi direcţi ai oamenilor din Era Spaţială, s-ar zice că sunt, într-un fel, singurul element viu rămas din Era Spaţială, dar dacă te uiţi la ei constaţi că Lumumba are perfectă dreptate: nu sunt decât nişte viermi, idioţi şi cretini. Pe deasupra, nişte adevărate epave în ceea ce priveşte fizicul. Vederi slăbite, oase moi, dinţi stricaţi, iar dacă dai peste unul mai înalt de un metru cincizeci, zici că este uriaş. Dacă sunt norocoşi, apucă treizeci de ani. Nu există smog

în rahatul ăsta chimic reciclat pe care-l respiră, însă, cu trecerea timpului, nu a mai rămas nici suficient oxigen; după ce şi-au respirat timp de două secole propriile lor duhori, doar Dumnezeu mai ştie exact ce lipseşte şi ce există în prea mare cantitate în aerul prelucrat de sistemul de întreţinere a vieţii din metrou. Locuitorilor adâncului nu le-a mai rămas decât exact atâta minte cât să menţină în stare de funcţionare uzina de aer, instalaţiile hidroponice şi celelalte lucruri esenţiale fără să aibă habar ce naiba fac. Nu se mai naşte niciunul cu mintea întreagă, aerul se încarcă pe zi ce trece cu tot mai multe porcării, rahatul pe care îl mănâncă devine tot mai infect, numărul lor scade continuu şi oamenii alunecă într-o stare de idioţenie tot mai profundă. Se zice că vor dispărea în următorii cincizeci de ani. Ei sunt tot ceea ce a mai rămas din populaţia Erei Spaţiale, şi iată cum creierele li se sufocă, încet, în propriul căcat.

Aşa cum îi zic mereu lui Karen, turismul e o ocupaţie de pe urma căreia îţi câştigi pâinea într-un mod detestabil. De fiecare dată când mă întorc în gaura asta împuţită din pământ, trebuie să mă silesc mereu să-mi aduc aminte că sunt cu o zi mai aproape de momentul când voi fi proprietarul unui teren mlăştinos din Amazon. Doar aşa reuşesc să-mi potolesc tulburarea din stomac.

Mi-am luat colecţia de africani şi am condus-o mai departe, urcând la nivelul superior al staţiei. Îmi vine greu să-mi imaginez la ce servea acest nivel în timpul Erei Spaţiale – aici nu există decât o mulţime de automate pentru vânzare, ruinele unor magazine şi gunoaie. Acest nivel se întinde enorm, în toate direcţiile; există atât de multe vechi intrări spre metrou, încât nu cred că le-am descoperit pe toate. Mi s-a spus că în timpul Erei Spaţiale, mii de oameni se înghesuiau aici, în drum spre trenurile care circulau mai jos, dar mie mi se pare că explicaţia asta nu are niciun sens. Ce i-ar fi putut convinge să zăbovească într-o gaură din pământ mai mult decât era strict necesar?

Cât despre locuitorii metroului, aceştia ardeau, bineînţeles, gazul prin zonă, făcând ceea ce fac ei de obicei – stăteau fie în picioare şi priveau în gol, fie aşezaţi şi mestecau la plăcintele lor din alge, iar unii reuşeau chiar performanţa să stea în

picioare, să se holbeze în gol şi să mestece în acelaşi timp, desigur, doar cei mai întreprinzători dintre ei. În ruptul capului nu înţeleg de ce îi fascinează aşa de tare pe africani...

Apoi, la doar câţiva paşi în faţa noastră, am văzut pe un lucrător de la automate apropiindu-se de o maşină de unde se cumpăra apă. Ăsta zic şi eu noroc! Nu oricare grup avea bafta să urmărească pe viu ceea ce în mod obişnuit purta numele de „Ceremonie autentică a unui locuitor al metroului”. M-am hotărât să dau momentului toată greutatea. Am oprit grupul la câţiva metri depărtare de automatul de apă, ca să nu strice spectacolul, apoi le-am vândut povestea, cât mai înflorit cu putinţă.

— Sunteţi pe cale de a fi martori la modul cum un tehnician al aparatelor de vânzare din metrou manevrează în cel mai autentic mod automatul pentru apă, le-am spus eu, în timp ce o fiinţă cocârjată se apropia, târându-şi picioarele, de o maşinărie pentru apă, ale cărei culori, alb şi roşu, începuseră să se cojească. Omul trăgea după el un căruţ mic, pe care se găseau patru butoiaşe metalice şi o grămadă de vechituri:

— În timpul Erei Spaţiale, am continuat, de la acest aparat se cumpăra băutura tradiţională a Erei, Coca-Cola – îndrăgită încă în anumite părţi ale lumii – după cum se poate ghici din literele rămase pe suprafaţa maşinii. E de la sine înţeles că locuitorii metroului nu mai au Coca-Cola pentru aceste automate.

Tehnicianul luă un inel cu chei din căruţ, introduse una dintre ele într-o broască de pe partea din faţă a automatului şi, după ce ratase mişcarea de câteva ori, deschise o placă. Pe podea se răspândiră o mulţime de jetoane. Omul se puse în patru labe şi culese jetoanele unul câte unul, băgându-le într-un sac din cauciuc, aparent mucegăit, ridicat tot din căruţ.

— Tehnicianul a extras acum jetoanele din automatul pentru apă. Pentru ca să bea nişte lichid, un locuitor al metroului trebuie, mai întâi, să introducă un jeton în fanta practicată în partea din faţă a automatului, apoi trage de pârghie şi îşi face mâinile căuş în interiorul acelei mici deschideri.

Locuitorul metroului deschise partea din spate a maşinăriei cu o altă cheie, se luptă cu unul dintre butoiaşele din metal, reuşi în cele din urmă să-l ridice şi turnă nişte apă, cam verde la culoare, în rezervorul automatului.

— Tehnicienii cumpără apa de la mecanicii care efectuează epurarea ei cu jetoanele pe care le scot din aparate. Tot ei aprovizionează aparatele pentru alimente cu plăcinte din alge pe care le obţin de la mecanicii din sectorul hidroponic, conform aceluiaşi sistem.

Omul aşeză placa din spate a automatului la loc şi plecă spre următorul aparat; dispăru printre umbrele staţiei, trăgând încet căruţul în urma lui.

— Cum îşi fabrică jetoanele? se interesă Koyinka.

— Nimeni nu *fabrică* jetoane, i-am răspuns. Sunt rămase din Era Spaţială.

— Mi se pare absurd. Cum pot să menţină o economie fără o sursă de bani noi? Profiturile aduc întotdeauna alţi bani în circuit. Până şi o economie socialistă trebuie să tipărească bani noi în fiecare an.

Cum? Despre ce naiba vorbea ăsta? Africani afurisiţi!

— Cred că pot explica, spuse profesorul de colegiu. Potrivit lui Kusongeri, locuitorii metroului nu au o economie bazată pe monedă în adevăratul înţeles al cuvântului. Aceleaşi jetoane parcurg un circuit continuu. De exemplu, tehnicienii scot probabil din aparatele pentru apă exact atâtea jetoane cât trebuie să dea mecanicilor de la ape. Aici nu există conceptul de profit.

— Atunci de ce se mai ostenesc să adune jetoanele?

Profesorul ridică din umeri.

— Ritualul o cere, poate, sau…

— Dar albina de ce construieşte faguri? rânji Lumumba cu dispreţ. De ce fură coţofana obiectele strălucitoare? Pentru că se gândesc, ori, pur şi simplu, pentru că aşa le dictează natura lor de animale? Nu-ţi dai seama, Koyinka, viermii ăştia albi nu sunt oameni, ci *animale!* Ei nu *gândesc.* Ei nu au *motivaţii* care să-i împingă să facă un lucru sau altul. Nişte *animale!* Animale albe şi proaste! Ultimii descendenţi ai albilor din Era Spaţială, din care nu a mai rămas nimic decât nişte *animale!* Aşa sfârşesc albii atunci când nu mai au în preajma lor negri care să gândească pentru ei, cum…

Am văzut roşu în faţa ochilor.

— Au avut suficientă minte să-i trimită înapoi în Africa pe nemernicii ăia de strămoşi ai tăi, fratele meu negru!

— Pune-ţi pavăză la gură când vorbeşti cu cei superiori ţie, albule!

— *Domnule Lumumba!* strigă profesorul.

Koyinka părea gata să se repeadă la mine. Kulongo se apropiase de Lumumba cu o figură dezgustată. Cei doi poponari din Luthuliville se strâmbau cât se poate de delicat. Iisuse Cristoase, nu mai lipsea mult să ne încăierăm cu toţii. Din cauza unui eveniment de felul acesta puteam să rămân fără lucru timp de o lună, ba exista chiar şi posibilitatea să-mi pierd licenţa. M-am gândit la mlaştinile amazoniene şi la cerul albastru, la copacii verzi şi la pământul maroniu, cât vedeai cu ochii…

Gândindu-mă tot timpul la Amazon, mi-am descleştat pumnii şi mi-am călcat pe mândrie, i-am întors apoi spatele lui Lumumba şi am pornit în fruntea grupului spre zonele mai profunde ale nivelului superior din staţia respectivă.

Măi băiete, cel mai bine ar fi să nu-i mai ţin decât vreo douăzeci de minute pe-aici, şi-apoi s-o luăm din loc, altfel mi-e teamă c-am să-l fac bucăţi pe Lumumba. Îmi încolţise în minte şi ideea că aş fi putut să-l duc înapoi şi să-i înfund pe cap o cască din alea, apoi să-l las acolo. Să-l mai văd şi după aia că-şi bate joc de oamenii din Era Spaţială!

Continuam să ne deplasăm printre locuitorii metroului, simţind cum creştea starea de tensiune dintre Ryan şi Lumumba; părea atât de strigător de evident că producerea următoarei ciocniri era doar o chestiune de timp, încât aproape te aşteptai ca acest lucru să nu le scape nici nenorocitelor creaturi ce vieţuiau aici.

Era, însă, cel puţin la fel de evident că locuitorii metroului nu aveau decât o capacitate limitată de percepţie a mediului lor şi o conceptualizare încă şi mai îngustă a relaţiilor interpersonale. Părea dificil de stabilit dacă erau sau nu capabili să înţeleagă un lucru atât de complex ca emoţia umană. Şi aproape la fel de dificil de stabilit dacă aparţineau sau nu speciei umane.

Tehnicianul ce se ocupa de automate îndeplinise o activitate complexă, oarecum prea complicată chiar şi pentru un cimpanzeu inteligent, deşi era de crezut că un delfin ar fi avut capacitatea mentală de a o duce la bun sfârşit – desigur, dacă

ar fi fost înzestrat fizic pentru asta. Însă nimeni nu a putut preciza limpede dacă un delfin trebuie să fie considerat înţelept sau nu; el pare să se afle chiar la limita de demarcaţie dintre cele două sfere.

Lumumba declarase pe faţă că-i consideră pe locuitorii metroului nişte autentice animale subumane. În timp ce Ryan ne conducea pe lângă un grup pestriţ de locuitori ai metroului, aşezaţi pe podeaua goală şi mestecând mecanic nişte tablete mici, făcute dintr-o materie verde. Lumumba cârtea continuu, în gura mare – aparent spre beneficiul meu – dar nu mi se părea greu de ghicit că destinatarul era de fapt Ryan.

— Uită-te la animalele astea murdare cum îşi rumegă furajele ca nişte vaci! Priveşte ce s-a ales din măreţii oameni ai Erei Spaţiale, care au ajuns pe Lună – câteva mii de viermi albi şi descreieraţi putrezind într-un coşciug pecetluit!

— Până şi cea mai mare civilizaţie se prăbuşeşte într-o bună zi, am murmurat eu oarecum stupid, încercând să aplanez conflictul, pentru că se vedea clar cât de crâncen se lupta Ryan cu sine ca să-şi ţină nervii sub control.

Puteam înţelege de ce Ryan şi cu Lumumba se urau între ei, dar oare de ce îl răneau pe Ryan atât de profund remarcile lui Lumumba la adresa locuitorilor metroului?

Continuând să mergem mai departe, printre coloanele din oţel ruginit şi grupurile dispersate de locuitori contemplativi, s-a întâmplat să trec aproape de una dintre reprezentantele femele ale acestei populaţii, înaltă cam de un metru treizeci şi cinci, gârbovită şi zbârcită, cu păr lăţos şi cărunt, îmbrăcată în murdarele zdrenţe tradiţionale. Tocmai introducea un jeton în fanta unui automat. După ce introduse moneda, trase de maneta de sub una dintre micile ferestre sparte, dispuse într-un şir, deasupra tăvii maşinii. O tabletă verde căzu pe tavă. Fiinţa o ridică şi începu să o mestece.

Mă cuprinse un val de interes pe care nu doream neapărat să mi-l stăvilesc. Am hotărât să discut cu această femeie.

— Cum te cheamă? am pronunţat eu încet şi clar.

Ea îşi întoarse ochii mici, galbeni şi lipsiţi de expresie spre mine. O picătură de salivă verde i se scurse pe la colţul gurii. Acesta fu, de altfel, singura reacţie palpabilă.

— Cum te cheamă? încercai eu din nou.

Creatura se holbă la mine cu priviri goale.

— Uu… îi… na… reuşi ea în cele din urmă să se bâlbâie, pe ton monoton şi incolor.

— Oameni buni, v-am zis doar să nu discutaţi cu blestemaţii ăştia de locuitori ai metroului!

Se pare că Ryan observase ce făceam eu; se grăbi să ajungă la mine, trecând pe lângă Michael Lumumba. Acesta îl prinse de cot.

— Care-i problema, Ryan? zise el. Nu cumva animalele astea muşcă?

— Ia-ţi mâna aia murdară de pe mine, fratele meu negru! urlă Ryan, smulgându-şi braţul din strânsoarea lui Lumumba.

— Pun pariu că şi tu muşti, albule, spuse Lumumba. E şi normal, te tragi şi tu din aceeaşi rasă cu animalele astea.

Ryan se repezi să-l lovească pe Lumumba, dar Kulongo execută fulgerător trei paşi uriaşi şi-l apucă din spate, strângându-l cu putere.

— Te rog să nu faci vreo prostie, domnule Ryan, îi spuse el blând. Omul ăsta ne dezonorează pe toţi. Dumneata ai fost pentru noi un ghid foarte bun. Să nu te laşi atras în această cursă, comiţând o faptă care i-ar permite să-ţi facă numele de ruşine în faţa autorităţilor.

Kulongo îl ţinu bine pe Ryan până ce roşeaţa apărută în obrajii lui dispăru încet. Locuitoarea metroului se îndepărtă încet. Lumumba se retrase câţiva paşi, apoi îşi întoarse spatele, merse ceva mai încolo şi se prefăcu a studia un grup de creaturi aşezate pe jos.

În fine, Kulongo slăbi strânsoarea şi îl eliberă pe ghid.

— Mda, ai dreptate, amice, spuse Ryan. Scârbosului ăsta i-ar face o plăcere dementă să mă poată turna că i-am dat una peste ochi. Consider că ar trebui să vă adresez scuzele mele dumneavoastră, oameni buni…

— Părerea mea este că şi domnul Lumumba ar trebui să-şi ceară scuze, am zis eu.

— Eu nu-mi cer scuze de la animale, mormăi Lumumba.

Realitatea este că omul era cu adevărat dezgustător!

Dumnezeule, mă mâncau palmele să-l fac una cu pământul pe Lumumba chiar acolo, să-l bat până să nu mai ştie de el şi

apoi să-l las să se descurce singur cu drumul de înapoiere la Milford, sau, încă şi mai bine, să-l duc înapoi în nebunia aia de „întreg Cosmic”, să-i pun o cască pe cap, ca să vadă şi el cum ucide porcăria aia în cel mai plăcut mod cu putinţă.

Fără îndoială, nu aveam cum să-i fac de petrecanie sau să-l las de izbelişte cu opt martori oculari. Aşa că, în loc să-i dau fratelui cel negru ceea ce ar fi meritat, m-am decis să-i las să se mai plimbe vreo zece minute, să caşte gura la animale, iar apoi să închei afacerea. Din câte mi se părea mie, cu excepţia lui Lumumba şi poate a profesorului, se cam plictisiseră, oricum, de locuitorii metroului. Cea mai mare parte a timpului, ei stau degeaba şi mestecă tablete din alge. Unii rămân cu ochii în gol ore întregi. Dacă e să privim în faţă chestia asta, locuitorii adâncului *sunt cu adevărat* animale. Au ajuns pe ultima treaptă a degenerării. Chiar acum îmi veni în minte că africanii ar fi trecut prin nişte momente de fior şi groază dacă…

Dar nu ţineam cont de împuţitul de Lumumba. Exact în momentul în care se adunaseră toţi într-o ceată, părând plictisiţi şi dezgustaţi, el provocă o nouă „conversaţie” cu profesorul, tot în gura mare. Nemaipomenit de subtil, fratele ăsta negru!

— Eşti profesor de istorie americană, doctore Balewa, nu?

Oricum, toată stima mea pentru Balewa. Părea să nu fie dispus să intre în jocul lui Lumumba.

— Hm… istoria Erei Spaţiale este domeniul meu principal, mormăi el, apoi încercă să se îndepărteze.

Dar Lumumba era dispus să i se adreseze chiar şi unui locuitor al adâncului în acel moment, pentru că nu-i păsa dacă Balewa îl ascultă sau nu, atât timp cât era convins că eu îl aud.

— Ei bine, atunci poate poţi să-mi explici şi mie dacă albii au fost cu adevărat în stare să construiască singuri toată tehnologia din timpul Erei Spaţiale. Dacă-i aşa, ia uită-te la animalele astea descreierate, care se trag direct din albii de pe vremuri. Sigur că da, au suferit un proces de degenerare începând cu momentul când s-au închis aici, dar mă întreb în ce stare se aflau ei *înaintea* începerii acestui proces? Nu este o dovadă de prostie maximă chiar faptul că s-au închis într-un mormânt? Cu toate că înainte de Panică aveau douăzeci sau treizeci de milioane de negri care ar fi putut să gândească spre

folosul lor. Uită-te bine în jur, profesore – este posibil ca aceşti viermi să fi avut *cu adevărat* strămoşi capabili să creeze Era Spaţială prin forţe proprii?

Privea ţintă spre mine, şi atunci am priceput jocul lui împuţit. Dacă nu-l pocneam, treceam drept laş, iar dacă-mi fugea mâna spre el, îmi pierdeam licenţa.

— Uită-te şi la unul dintre exemplarele moderne ale rasei, profesore, continuă el. Crezi că o naţie de *Ryan*-i ar fi în stare să înalţe singură altceva în afară de câteva grămezi de gunoi? Cu ajutorul negrilor captivi care gândeau în locul lor, au ajuns pe Lună, după care s-au sufocat în propria lor mizerie. N-aş considera asta un semn al măreţiei şi civilizaţiei acestui neam.

— Iar cei din seminţia ta bâţâiau de frică de câte ori trecea pe lângă ei un strămoş de-al meu, lucrul pe care tu îl ştii prea bine, i-am zis idiotului.

Dacă faptul acesta ar fi fost posibil, Lumumba s-ar fi albit la faţă. Ba pun pariu că s-ar fi şi înverzit.

— Adică mă faci laş, albule?

— Ai înţeles perfect, *băiete.*

— Încă nu s-a născut albul ăla care să mă facă pe mine laş.

— Ba albul ăsta te face laş pe faţă… *cioară.*

Asta l-a atins drept la punctul sensibil! Există un cuvânt sau două pe care amero-africanii ăştia nu le pot suferi, le aduce în minte amintiri înfricoşătoare. Lumumba se repezi spre mine, profesorul încercă să-l oprească, dar rată mişcarea, apoi maimuţa aia enormă, Kulongo, l-a prins în strânsoarea lui de urs. Chiar în secunda aceea mi-a venit ideea cum puteam să-i vin de hac lu' domnu' Michael Lumumba, fără ca eu personal să-i smintesc fie şi un singur fir de păr şi fără ca să-i ofer motiv să se plângă oficial din cauza mea.

— Ai auzit vreodată de o maşinărie despre care se afirmă că poate să te „cufunde în întregul Cosmic”, profesore? l-am întrebat eu.

— Cum să nu… trebuie să fie vorba de ASE – Amplificatorul Senzorial Electronic. Nu s-a ştiut niciodată cu exactitate dacă s-au produs mai mult decât cele câteva prototipuri iniţiale. Aparatul a fost realizat cu puţin timp înainte de Panică. ASE a fost construit de practicanţi ai religiei ştiinţifice – Frăţia întregului Cosmic, sau de un alt grup de felul acesta. În orice

caz, s-a afirmat că maşina era în măsură să provoace o experienţă transcendentală oarecare prin intermediul electronicii. Nimeni nu a demonstrat dacă este adevărat, de vreme ce niciunul dintre aparate nu a fost descoperit…

Kulongo slăbi strânsoarea în care îl prinsese pe Lumumba. Acum îi aveam în mână. Domnu' Michael Lumumba nu mai putea să-mi scape din labă.

— Ei bine, cred că am descoperit eu unul dintre ele, chiar aici în staţie, acum câţiva ani. Este încă în stare de funcţionare. Poate că locuitorii metroului se ocupă de el, sau a fost construit în aşa fel încât să meargă singur timp îndelungat; după cum arată, este o piesă autentică, aparţinând perioadei târzii a Erei Spaţiale. Vă pot conduce într-acolo, dacă doriţi.

Am zâmbit cât se poate de amabil spre Lumumba.

— Ce părere ai, amice? l-am întrebat. Să te vedem dacă eşti laş sau nu. Să te vedem cum intri acolo şi-ţi pui pe cap una dintre jucăriile alea din Era Spaţială, ca să te „cufunzi în întregul Cosmic".

— Tu ai încercat vreodată, Ryan? rânji Lumumba batjocoritor.

— Desigur, amice, minţii eu. Tot timpul fac chestia asta. E foarte distractiv.

— Eu cred că eşti un mincinos.

— Eu *ştiu* că eşti un laş.

Lumumba mă ţintui cu o privire ca de şarpe.

— Foarte bine, albule, îmi răspunse el. Încerc, dacă încerci şi tu împreună cu mine.

Cristoase, în ce mă vârâsem! Drăcia aceea ucidea oameni, alături exista o grămadă de oase… Mda, însă eu ştiam acest lucru, pe când Lumumba nu. Când avea să vadă oasele, îi pierea cheful să mai pună o cască pe cap. Da, da, chestia asta îmi dădea totuşi un avantaj asupra lui.

— Ţi-este teamă, Ryan, nu-i aşa? De fapt nici tu nu ai încercat niciodată. Ţie îţi este teamă, iar mie nu. Prin urmare, cine e laş?

Rahat cu ochi, acum eşti cu adevărat la mâna mea şi fac din tine ce vreau!

— O.K., băiete, îi zic, e-n regulă. Facem aşa cum vrei tu. Vedem noi care e laşul. Puteţi să veniţi şi ceilalţi, ca să asistaţi.

O atracţie suplimentară care vă este oferită gratis, prin amabilitatea firmei Little Old New York Tours.

Ryan ne conduse într-o zonă şi mai puţin luminată a staţiei, unde becurile ce mai ardeau în tavan se aflau la intervale tot mai mari între ele şi unde, poate tocmai din cauza întunericului, întâlneam tot mai puţini locuitori ai metroului. Pe măsură ce pătrundeam tot mai adânc în tainiţele întunecate ale metroului, pe podeaua staţiei începură să apară mici fragmente de moloz, apoi din ce în ce mai mari, până când, în cele din urmă, am reuşit să distingem la lumina chioară a unui bec, un loc unde tavanul se prăbuşise, la doar câţiva metri înaintea noastră. Un imens baraj de moloz ce se ridica până sus bloca un colţ de restul staţiei, foarte asemănător cu locul prin care pătrunsesem în subteran.

Ieşind din ultimul cerc de lumină, Ryan ne conduse spre zona în care domnea bezna.

— Veniţi pe aici, ne strigă el. Fiecare să-l atingă cu mâna pe cel dinaintea lui.

Am atins spatele lui Michael Lumumba cu oarecare dezgust, dar şi cu recunoştinţă. Datorită lui urma să văd o minune de-a Erei Spaţiale în stare de funcţionare, un dispozitiv a cărui simplă existenţă era prilej de dispută academică. Aveam să-mi câştig celebritatea!

Ne pipăiam cu atenţie drumul prin întuneric; pe umărul meu se sprijinea mâna lui Kulongo, ceea ce avea darul să mă calmeze întrucâtva. Apoi l-am simţit pe Lumumba că se apleacă în jos şi m-am strecurat şi eu printr-o deschidere îngustă în muntele de dărâmături, unde două grinzi frânte, sprijinite una de cealaltă, susţineau plafonul deformat.

De cealaltă parte am văzut în lumina stranie, pâlpâitoare, ce venea din spatele unei cotituri, că ieşisem într-un loc foarte asemănător cu acela prin care pătrunsesem în metrou. Tavanul se prăbuşise peste un şir de porţi rotative şi bariere metalice, distrugând o parte din ele, eliberând, în schimb, un loc de trecere prin care ne puteam strecura. Am trecut dincolo de şirul de bariere şi am pătruns într-un tunel lateral, umplut de lumina aceea stranie, pâlpâitoare, care părea să taie fiecare fracţiune de secundă de cea care o urma, având un efect

asemănător cu acela al unui fragment străvechi şi stricat dintr-un film cinematografic, cum sunt acele mostre cu Chaplin pe care le-am văzut la Nairobi. Aveam acum sentimentul că mă mişc în interiorul unui asemenea film. Timpul părea să fie alcătuit din mici fragmente, având fiecare discreta lui explozie distinctă.

Ryan ne conduse de-a lungul tunelului, pe ale cărui ambe laturi se distingeau ruinele unor magazine construite într-un şir de alveole, asemănător unui bazar subteran. Apoi am văzut că unul dintre magazinele din galerie nu fusese distrus. Îţi atrăgea imediat atenţia dintre molozuri, ca un lucru strălucitor şi anacronic. Chiar şi un profan ar fi recunoscut că acolo se află o mostră de tehnologie din chiar ultima perioadă a Erei Spaţiale. În stare de funcţionare, pe deasupra.

Avea acel stil al Erei Spaţiale târzii, devenit de acum clasic. Toată partea din faţă a magazinului era făcută dintr-un material plastic oarecare ce emitea licăriri luminiscente, fiind sursa acelei lumini stranii şi palide. Existau mai multe lucrări consacrate subiectului dar, din câte ştiam eu, un specimen nu fusese încă studiat de nimeni. Materialul respectiv era, la rândul lui, împletit din fibre denumite conductori de lumină – ştiinţa modernă fusese capabilă de asemenea fibre, însă împletirea din ele a unei pânze, prin mijloacele cunoscute acum, ar fi fost un lucru infernal de scump. Pânza împletită din fibre de lumină în timpul Erei Spaţiale, în schimb, indiferent cum fusese ea fabricată, făcea posibil ca o unică sursă de lumină să-şi împrăştie razele egal asupra unei arii întinse. Efectul pâlpâitor era obţinut probabil prin utilizarea unui stroboscop ca sursă luminoasă. O vrăjitorie minoră pentru Era Spaţială, ale cărei efecte erau foarte puternice: întreaga faţadă a magazinului se transforma într-un dispozitiv având o extraordinară capacitate de a capta atenţia, de genul celor utilizate pe scară largă în cadrul ştiinţei reclamei, în care atinseseră un nivel de sofisticare incredibil.

Un mic portal fără uşă, având o deschidere atât cât să permită unui om să treacă prin el, era singura porţiune neluminoasă a peretelui ce ocupa faţada magazinului. Un panou stroboscopic de mai mici dimensiuni – de această dată compus din fibre albastre şi roşii, care se aprindeau

independent, la interval de câte o jumătate de secundă – proclama CONTOPIŢI-VĂ CU ÎNTREGUL COSMIC în litere roşii pe fond albastru. Efectul lui hipnotic era foarte puternic: magazinul mă atrăgea ca un magnet, în pofida cunoştinţelor mele abstracte despre modul cum acţiona asupra mea.

Faptul că dispozitivul funcţiona în această zonă a staţiei, unde toate sursele de energie păreau tăiate, era o dovadă suficientă că data din perioada foarte târzie a Erei Spaţiale: oamenii realizaseră de-abia în ultimii zece ani dinaintea Panicii o sursă de energie izotopică miniaturizată suficient de ieftină pentru a putea monta acest fel de generatoare, având o independenţă de cinci sute de ani, în locuri cum era cel de aici.

Întâmplarea că ne aflăm în prezenţa unui vestigiu al Erei Spaţiale, a cărui sursă independentă de energie o menţinuse în stare de funcţionare timp de secole, era deja un lucru copleşitor pentru noi. Sunt convins că şi restul grupului era stăpânit de aceleaşi sentimente; până şi Lumumba rămăsese cu gura căscată. Iar pe figura lui Ryan, pe lângă mânie, se citea şi un soi de veneraţie. Sau poate chiar o teamă superstiţioasă?

— Ei bine, iată-ne ajunşi, Lumumba, spuse Ryan moale, iar mişcările gurii lui, în lumina intermitentă a stroboscopului, semănau cu acelea ale unui robot. Intrăm?

— După tine, Ryan. Doar tu eşti… *ghidul localnic.*

Pulsaţiile stroboscopice dezvăluiau frica din ochii lui Lumumba dar nu făcea nici el excepţie de la regula generală, venindu-i şi lui foarte greu să-şi dezlipească privirile de pe portalul de la intrare. Tremurul intermitent părea să conţină unde subtile şi complexe, care ne atrăgeau ca un magnet într-acolo; este posibil să fi existat mai multe stroboscoape, acţionând asupra peretelui luminos într-o succesiune calculată prin metode psihologice. În acest domeniu, americanii Erei Spaţiale fuseseră capabili de toate subtilităţile imaginabile de noi, oamenii moderni, şi de o infinitate în plus.

— Iar tu eşti… *turistul,* spuse Ryan calm. Un turist care îşi închipuie că ştie totul despre oamenii Erei Spaţiale. Haide, vino după mine, băi prostule!

Cu un zâmbet amar, de om care ştie despre ce e vorba, Ryan intră primul, urmat fără ezitare de Lumumba. Ceea ce făcui şi eu, atras de sclipirea luminilor şi de atât de multe altele…

Interiorul se dovedi a fi de formă cubică, trimiţându-te imediat cu gândul la o noapte petrecută într-un deşert hiperreal, văzută prin ochii unui profet sau ai unui nebun. Pereţii şi tavanul erau luminoşi: mozaicuri alcătuite din milioane de minuscule puncte clipeau strălucitor în albastru intens, amestecate ici şi colo cu luminiţe roşii, verzi şi galbene, fulgerând aparent la întâmplare pe durate ce nu erau mai mari de circa o zecime de secundă. Am rămas încremeniţi sub acest cer electronic supranatural. Universul ameţitor de lumină avu asupra minţilor noastre un efect uluitor; în prezenţa lui aveam sentimentul că nu suntem cu nimic superiori locuitorilor metroului, acele fiinţe care-şi morfoleau stupid furajul.

Am auzit ca prin vis vocea profundă a lui Kulongo pronunţând în spatele meu:

— Înăuntru există demoni, dornici să soarbă sufletul omului. Nu vom intra acolo.

Cât de neghioabe sunau acele cuvinte îndepărtate…

— Nu trebuie să ne temem de nimic… m-am auzit eu spunând.

Vibraţiile propriei mele voci mă readuseră cu picioarele pe pământ. De-abia atunci am înţeles că trecusem printr-o stare de transă şi tot atunci am văzut şi oasele.

În cameră se găseau şase şiruri de fotolii stranii, câte şase în fiecare şir, asemănătoare unor ouă gigantice şi roşii, aşezate cu partea ascuţită în jos, în interiorul cărora existau nişte banchete căptuşite şi comode, prevăzute cu dispozitive pentru reglarea poziţiei. Tot înăuntrul lor găseai căşti metalice proiectate astfel încât să acopere tot capul, atârnând din cabluri. Majoritatea fotoliilor conţineau schelete umane. Şi podelele erau presărate cu oase.

Ryan şi cu Lumumba păreau să fi fost cuprinşi de o transă mai profundă decât a mea, având nevoie de mai multe secunde să-şi revină. În ochii lui Lumumba se citi frica de îndată ce observă oasele. Ryan, în schimb, în cunoştinţă de cauză, zâmbi văzând teama adversarului său.

— Te-a cam băgat în sperieţi chestia asta, băiete, nu? spuse Ryan. Mai eşti dispus să-ţi pui pe cap o cască din astea?

Luminile de pe pereţi păreau să intre în rezonanţă cu râsul lui vioi.

— Ce anume i-a ucis? se interesă Lumumba.
— De unde să ştiu eu?
— Dar ai zis că ai încercat!
— Să zicem că eu sunt mincinos. Iar tu eşti un laş.
În timp ce ei se certau, m-am apropiat de şirurile de scaune roşii; pe suprafaţa exterioară a fiecăruia dintre ele era prinsă o plăcuţă metalică, cu următorul text:

Două jetoane – CONTOPIŢI-VĂ CU ÎNTREGUL COSMIC. Două jetoane. Introduceţi jetoanele în aparat. Aşezaţi-vă casca pe cap. Acţionaţi maneta şi VĂ VEŢI CONTOPI CU ÎNTREGUL COSMIC. Sistemul automat de cronometrare va reduce toate CONTOPIRILE la o durată de două minute, în conformitate cu legea federală.

— Nu sunt cu nimic mai laş decât tine, Ryan. Tu nu aveai de gând să-ţi aşezi pe frunte o cască din acestea.
— Dacă îţi puneai tu, îmi puneam şi eu, insistă Ryan.
— Ba n-ai fi făcut-o! Atât de nebun nu este niciunul dintre noi. De ce să-ţi rişti viaţa pentru o asemenea prostie?
— Pentru că aş fi în stare să pun oricând pariu pe viaţa mea că un frate negru ca tine nu ar avea niciodată curajul să-şi pună o cască pe cap.
— Alb împuţit ce eşti!
— Ce-ar fi să terminăm odată cu porcăria asta, Lumumba? Tu n-ai de gând să-ţi pui pe cap o cască din alea, şi nici eu. Marea diferenţă dintre noi este că eu nu o să trebuiască să o fac din cauză că tu *nu poţi.*
În mijlocul cubului acela de lumină, Lumumba arăta ca un idol al furiei sculptat în lemn.
— Stai puţin, alb afurisit, zise el. Profesore, ai idee de ce-or fi murit ăştia când şi-au pus căştile pe creştet?
Eu începusem să înţeleg câte ceva. Oare nu cumva cele ce se afirmau despre maşinăria asta erau adevărate? Oare nu cumva cele două jetoane puteau să ofere fericirea transcendentală totală?
— Nu cred că au murit în clipa în care şi-au pus căştile pe cap, am răspuns eu. După părerea mea, au murit de foame, la câteva zile mai târziu. Potrivit plăcuţei acesteia, ceea ce trebuie

să se întâmple nu durează mai mult de două minute, după care un circuit automat scoate aparatul din funcţiune. Mă întreb dacă nu este vorba de stimularea electronică a centrilor plăcerii? Nimeni nu a descoperit până în prezent un asemenea dispozitiv, dar literatura Erei Spaţiale era plină de astfel de lucruri. Stimularea centrilor nervoşi ai plăcerii era considerată inofensivă în sine, dar să presupunem că intervenea o defecţiune a circuitului de întrerupere automată! Omul putea să rămână paralizat într-o stare de fericire absolută, stingându-se în acelaşi timp de foame. Cred că asta s-a întâmplat aici.

— Vreau să fim foarte bine înţeleşi, spuse Lumumba, a cărui furie părea să se fi topit, transformată într-un soi de perspicacitate de om nebun. Căştile, în sine, sunt inofensive? Chiar dacă nu ni le-am putea scoate singuri, altcineva ar putea să o facă în locul nostru... Cu alte cuvinte, am mai fi cu adevărat în primejdie?

— Cred că nu, i-am spus. Potrivit plăcuţei, această experienţă costa două jetoane. Mă îndoiesc, deşi e vorba de oamenii Erei Spaţiale, că erau dispuşi să plătească bani pentru un lucru care avea să le facă rău, şi în niciun caz la scară industrială. Iar ei erau foarte atenţi la tot ceea ce putea aduce un profit.

— Ai fi în stare să îţi rişti viaţa pe aceste afirmaţii, doctore Balewa? Ai fi de acord să încerci şi dumneata?

Să încerc şi eu? Adică să-mi pun o cască pe creştet şi să mă las în voia unei vrăjitorii de-a Erei Spaţiale, a unui dispozitiv electronic menit să provoace o experienţă mistică la simpla cuplare a unui contact? Un om mai puţin echilibrat ar fi putut să afirme – dacă aparatul ar fi funcţionat – că exista un zeu în interiorul căştilor, un zeu creat de specialiştii Erei Spaţiale din componente electronice. Iar dacă aceasta se dovedea un fapt real, el reprezintă cu adevărat apogeul civilizaţiei Erei Spaţiale – şi, de fapt, cui în afară de ei i-ar fi putut trece prin minte să se gândească la fabricarea unui zeu autentic?

Da, sigur că doream să încerc! *Trebuia* să încerc; ce fel de om de ştiinţă eram eu dacă lăsam să-mi scape prilejul de a-i înţelege pe oamenii Erei Spaţiale, aşa cum nu îi mai înţelesese nimeni până acum, în epoca modernă? Atât Ryan cât şi Lumumba nu erau capabili să exploateze cum se cuvine o asemenea experienţă. Consideram de datoria mea să-mi aşez

casca pe cap, totodată fiind pentru mine şi o plăcere să o pot face.

— Da, domnule Lumumba, i-am răspuns. Am şi eu de gând să fac o probă.

— Atunci înseamnă că facem toţi trei, zise Lumumba. Eşti de acord, domnule Ryan? Eu sunt gata să-mi pun casca pe cap, la fel şi profesorul; tu ce-ai de gând?

Amândoi erau nebuni, Lumumba şi cu profesorul! Căştile acelea uciseseră deja nişte oameni. Cum naiba reuşea Balewa să ştie ce se întâmplase citind doar ceva de pe plăcuţa aia idioată? Africanii ăştia afurisiţi îşi închipuie că ei îi pot pricepe pe oamenii din Era Spaţială pe baza căcaturilor scrise prin cărţi de alţi africani. Ce naiba ştiu ei? Cât naiba ştiu ei de fapt?

— Ei, Ryan, ce zici? Ai de gând să recunoşti că nu ai curajul să te bagi în chestiile alea, ca să putem să o luăm spre casă?

— Hai să vedem despre ce-i vorba, amice! m-am auzit eu spunând.

Fir-ar să fie, în ce mă băgasem? Dar nu puteam să-i permit jegosului ăsta de Lumumba să mă prindă cu o cacialma; încă nu s-a născut africanul care să se dovedească mai presus decât un *american!* Pe urmă, după cât mă tăia pe mine capul, Balewa avea dreptate; ce spunea el părea cu miez. Sigur că da, avea mult miez. Fir-ar al naibii de frate negru împuţit!

— Domnule Kulongo, n-ai vrea să vii aici şi să ne scoţi căştile de pe cap peste două minute? l-am rugat eu.

Dintre toţi nesuferiţii ăştia, în Kulongo aveam cea mai mare încredere.

— Eu nu intru acolo, spuse Kulongo. Înăuntru bântuie spirite, puternice şi rele. Mă ruşinez că trebuie să spun asta de faţă cu tine, dar teama mea faţă de ceea ce se află înăuntru este mai mare decât ruşinea.

— Mi se pare ridicol! spuse Koyinka, dându-l pe Kulongo deoparte şi intrând. Spirite rele! Mai bine o lăsăm baltă, suntem doar în secolul al XXII-lea! Dacă ţineţi neapărat să faceţi prostia asta, vă ajut eu.

— Foarte bine, amice, haide să-i dăm drumul.

Le-am oferit celorlalţi jetoane şi ne-am ales primele trei fotolii. Eu l-am curăţat pe al meu de un schelet, l-am trântit,

zuruind, de podea, ei şi ce dacă, n-ai de ce te speria de o grămadă de oase care zac acolo cine ştie de când! În schimb, am observat că Lumumba se înverzise puţin la faţă, fiind şi el silit să-şi cureţe scaunul.

M-am căţărat în ou şi m-am întins în scaunul comod şi capitonat din interior. Un soi de husă din material plastic făcea totul să pară curat şi confortabil; nici măcar praf nu se vedea, chiar dacă trecuseră nişte sute de ani. Oamenii ăia din Era Spaţială au fost cu adevărat nemaipomeniţi. Am introdus jetoanele într-o fantă din mânerul fotoliului. Lângă fantă exista o manetă. Jur împrejurul meu, camera licărea cu luminile ei albastre; nu pot explica de ce, însă mă simţeam foarte bine. Fotoliul era foarte plăcut. Koyinka se afla lângă noi. Începusem să mă simt cu adevărat excelent. De ce ar fi fost nevoie să mă tem? Doamne, după profesor aparatul ăsta era făcut ca să-ţi producă plăcere, sau ceva de genul ăsta. Dacă a avut dreptate, atunci s-ar putea să fie o chestie nemaipomenită. Dacă apuc să supravieţuiesc.

Am strâns maneta cu dreapta. Am observat că profesorul şi Lumumba se aşezaseră deja sub căşti. Mi-am potrivit şi eu casca pe cap. În interiorul ei exista un fel de tampon care îmi acoperi tot craniul, până la sprâncene; aproape ai fi zis că poseda o viaţă a ei, pentru că se modelă exact după forma capului meu la fel de strâns ca un al doilea strat de piele.

Am respirat adânc şi am tras de manetă.

Vârfurile degetelor începură să mă furnice, palpitând de plăcere, nu de durere. Şi picioarele începură să mă furnice, iar forme lipsite de formă, care erau mai negre decât negrul ce le servea drept fundal păreau să-mi plutească peste tot în cap. Furnicătura îmi trecu din degete în mâini, iar din tălpi se întinseră până spre genunchi. Acum mă furnica în braţe. Vai, băi băiete, era atât de bine! Cu nicio femeie nu fusese aşa de bine! Era chiar mai plăcut decât să-i dau un pumn în bot lui Lumumba!

Lucrurile care îmi dansau în cap nu erau de fapt în cap, ci undeva în jurul capului, sau ele erau chiar capul meu, rotindu-se în jurul unei găuri negre şi adânci, care de fapt nu era o gaură, ci un loc în care să intri şi apoi să ieşi iarăşi la suprafaţă, într-un vârtej fără sfârşit. Tot corpul îmi fremăta acum. Măi

băiete! Acum freamătul eram chiar *eu,* corpul meu nu mai era decât *freamăt.*

Mă simţeam tot mai puternic şi din ce în ce mai bine; nu eram un freamăt, ci o căldură, o dogoare, o vibraţie, un foc de plăcere pură, un urlet, o arsură, un vârtej de foc, sorbindu-mă, răsucindu-se către o gaură adâncă şi neagră din mine, care explodează ca un vulcan, revărsând peste mine o *senzaţie pură şi aşa de bună aşa de bună aşa de bună...*

O, dansul perpetuu, dansul, un foc *aşa de bun aşa de bun aşa de bun,* trecând apoi *prin* focul din gaura cea neagră *arzând în propriul meu orgasm.* Eram propriul meu orgasm de corp-minte-împreunare-gust-miros-pipăit-senzaţie, ce continua *mereu mereu mereu mereu* în arderea orbitoare şi pură *aşa de bine aşa de bine aşa de bine* nefiinţă obscuritate moarte orgasm *mereu mereu mereu* ţâşnind din mine în dulcea clipă a durerii-plăcerii totale *aşa de bine aşa de bine aşa de bine* clipa arzătoare a morţii şi împreunării *mereu mereu mereu aşa de bine aşa de bine mereu aşa de bine mereu aşa de bine mereu...*

Am tras de manetă şi am aşteptat în întuneric şi recluziune. Cel dintâi lucru pe care l-am simţit a fost o furnicătură în vârfurile degetelor, ca şi cum aş fi fost conectat la o sursă de curent electric slab; câtuşi de puţin o senzaţie neplăcută. O furnicătură la fel de plăcută se stârni apoi în tălpi. Nişte plăsmuiri stranii, vagi, păreau să se rotească în jurul şi în interiorul ochilor mei.

Senzaţia de plăcere începu acum să mi se răspândească în mâini şi în partea de jos a picioarelor. Pe măsură ce îmi cuprindea membrele, puterea senzaţiei creştea tot mai năvalnic. Simţeam această desfătare fizică într-un fel ciudat şi abstract, exista în schimb şi o undă vag ameninţătoare şi necurată.

Plăsmuirile prinse în vârtej păreau acum să se rotească în jurul unei vâltori fără fund; ele nu se aflau de fapt în ochii sau în capul meu; capul meu se afla în ele, sau mai exact ele *mi se substituiau.* Experienţa era, nu pot explica în ce mod, vizuală-şi-totuşi-nonvizuală, fiind rotit în jos şi spre interior într-o spirală vertiginoasă, în direcţia unei găuri negre, foarte negre, ce părea să existe în mine. Furnicătura mi se răspândise acum în

tot corpul; nu mai simţeam nimic *decât* acea senzaţie stranie, extrem de plăcută. Îmi umplea întregul meu spectru senzorial, devenea *eu.*

Intensitatea creştea tot mai mult, depăşise stadiul de furnicătură, se transformase într-o plăcere rece, electrică, mereu mai puternică, mereu mai sălbatică, voltajul creştea, amperajul creştea, luându-mă într-un vârtej ce mă purta în jos, tot mai jos, către acea gaură neagră din mine arzând de pofta de a mă înghiţi, transformându-se într-o învolburare din foc negru şi pur durerea plăcerii jos tot mai jos şi jur împrejur…

Sorbindu-mă pe mine însumi prin teribila învolburare neagră a propriei mele dureri-plăceri pure, strivit de suprafaţa propriei mele fiinţe, strivit de momentul propriei mele *morţi.* Vai! Vai! *Moarte, moarte, moarte.* Nu… Nu… plăcerea durerea moartea împreunarea orgasmul tot ceea ce eram eu plesneşte. Nu! Nu! *Tot mai departe, prin mine!* devenire momentul morţii simţurile se dezlănţuie în plăcere pură durere groază gaura neagră *mereu mereu* în acest univers teribil era momentul fără sfârşit al orgasmului moarte plăcere electrică totală *nu! nu!* momentul oribil şi delicios al purităţii prin *moarte durere orgasm gaură neagră vârtej nu! nu! nu! nu!…*

M-am trezit fără veste, întins pe un fotoliu în interiorul unui ou roşu, dintr-o cameră plină de licăriri albastre, uitându-mă drept în ochii tâmpi ai lui Koyinka.

— Te simţi bine? se interesă el.

Ei, *asta* zic şi eu întrebare!

— Da, da, am murmurat eu.

Măi băiete, oamenii ăia din Era Spaţială! Îmi venea să borăsc. Primul gând a fost să-mi îndes iarăşi casca pe cap. Vroiam să plec dracului odată de acolo! Vroiam să trăiesc mereu acel sentiment perfect şi fantastic până când trupul îmi putrezea şi nu mai rămânea din el decât o grămadă de oase.

Mi-era o frică infernală.

Adică, ceea ce se petrecea în interiorul acelei căşti era lucrul cel mai minunat şi cel mai îngrozitor de pe lumea asta. Puteai să rămâi cu obiectul acela pe cap şi să mori în mijlocul unor plăceri fără nume, închipuindu-ţi că trăieşti veşnic. Măi băiete, ce să mai vorbim de *ispită*! Oamenii aceia au pus aici un zeu sau un diavol, cine ar mai fi putut spune ce? Oare ei ştiau? Măi

băiete, să ştii că iepuraşul acela de junglă, Kulongo, avea dreptate până la urmă: aici existau *cu adevărat* demoni, care de-abia aşteptau să-ţi soarbă sufletul. Însă demonii erau probabil chiar *tu* însuţi. Sorbindu-ţi sufletul într-un vârtej de plăceri până ce mureai sufocat. Şi dacă totuşi merita?

De îndată ce s-a convins că mă simt bine, Koyinka fugi la profesor, care încă zăcea cu obiectul acela pe cap. Scârbosul de Lumumba ieşise deja de sub cască. Se uita ţintă la mine; nu era furios, nu-i era nici teamă, neapărat, ci pur şi simplu încerca să mă privească în ochi. Poate din cauză că simţeam ceea ce simţea şi el.

M-am uitat şi eu în ochii mari ai lui Lumumba, în timp ce Koyinka îi scoase profesorului casca de pe cap. Nu m-am putut stăpâni. Nu că l-aş fi agreat mai mult pe fratele negru, dar acum exista între noi ceva, Dumnezeu ştie ce. Profesorul era cam verde la faţă. Nu prea părea să ne bage în seamă. Lumumba şi cu mine am rămas uitându-ne unul la celălalt, făcându-ne chiar şi nişte mici semne din cap. Da, da, pătrunsesem amândoi într-un tărâm pe care nu trebuie să calce niciun om viu. Cei din Era Spaţială fuseseră zei sau demoni, sau poate altceva, care îi făcea atât pe zei cât şi pe demoni să se caţere pe pereţi, ţipând cât îi ţinea gura. Atunci când le zicem oameni, nu ne referim de fapt la acelaşi lucru ca atunci când ne spunem nouă înşine oameni. Şi când s-au stins, de pe lume a dispărut un lucru pe care nu-l vom înţelege niciodată. Nu ştiu dacă trebuie să-i mulţumesc Domnului sau să plâng.

Mi se părea că puteam şti cu exactitate ceea ce se întâmpla în mintea lui Lumumba: gândurile lui coincideau cu ale mele.

— Au fost un popor măreţ şi îngrozitor, spuse Lumumba într-un târziu. Şi îşi pierduseră minţile.

— Amice, ei erau aşa cum noi nu vom putea fi niciodată. Şi nici nu ne dorim.

— Ştii ceva, albule, am impresia că de data asta ai perfectă dreptate.

În timp ce străbăteam drumul de întoarcere prin staţia de metrou, urcând apoi în lumea ireală, cu licăriri albastre, din Fuller Dome, simţeam că între Ryan şi Lumumba se stabilise o relaţie dintre cele mai ciudate. Nu era vorba de camaraderie,

nici măcar de un respect răutăcios; se petrecuse o schimbare pe care îmi era imposibil să o pătrund. Privirile lor se încrucişau mereu, aproape pe furiş. Nu reuşeam să înţeleg. Nu înţelegeam câtuşi de puţin.

Nu trecuseră şi ei prin aceeaşi experienţă ca şi mine? În acest moment, judecând la rece, puteam spune că nu fusese vorba decât de o stimulare electronică a unor anumiţi centri cerebrali; dar oroarea aceea – de a te vedea silit să treci printr-un moment de moarte, durere şi plăcere totală intrate în simbioză şi aparent durând la infinit – fusese mai reală decât realul. O experienţă mistică, în cel mai adevărat înţeles al cuvântului, creată pe căile electronicii.

Dar de ce să fi urmărit ei să-şi provoace asemenea stări? De ce-şi doreau ei oare să poată plonja în acel moment perfect oribil ce se continua apoi la nesfârşit?

Ajunşi în cele din urmă la bordul elicopterului, am înţeles, nu aş putea preciza în ce fel, că experienţa comună a lui Lumumba şi Ryan era diferită de aceea prin care trecusem eu.

Pilotam elicopterul printre zgârie-norii încremeniţi, asemănători unor uriaşe lespezi de morminte, spre marginea exterioară a lui Fuller Dome, gândindu-mă că trebuia neapărat să ies cât mai repede cu putinţă din afacerea asta afurisită cu turismul. Acum ştiam ce zăcea de fapt îngropat aici, sub lumina albastră şi smintită, ca de fantome, sub toate betoanele, sub smogul puturos, sub o groapă din interiorul unei gropi săpate în pământ: oasele unui popor pe care oamenii de teapa noastră era preferabil să le lase neatinse.

Strămoşii noştri erau zei sau demoni, sau amândouă aceste lucruri deodată. Dacă ne apropiem prea tare de locurile unde se află îngropate lucrurile care arată ce erau ei *cu adevărat,* ne vor sorbi sufletele.

În orice caz, n-am să mai fac niciodată excursii în metrou; la ce bun mi-aş mai plăsmui planuri în legătură cu Amazonul, dacă nu mai apuc oricum să ajung acolo? Dacă aş avea o bombă atomică, i-aş da drumul exact peste locul ăsta, ca să fiu sigur că nu am să mă mai întorc.

Zburând chiar în direcţia unui apus splendid, învăluindu-ne

în fantastice tonuri oranj şi purpurii, îndreptându-ne spre Milford şi America modernă – o replică palidă a civilizaţiei africane crescută de-a valma în interstiţiile unui continent acoperit de ruine incredibile – mi-am întors privirile peste apele late ale fluviului: dedesubtul şi în urma noastră se vedea o mare de flăcări, aprinse de soarele coborât la apus. Fuller Dome strălucea în razele astrului aidoma unui uriaş diamant montat în lespedea de mormânt a unui neam ce se înălţase până la Lună, care transformase atmosfera într-o otravă splendidă şi teribilă, care acoperise un întreg continent de ruine profund impresionante pentru întreaga lume modernă, care invocaseră un demon din nişte circuite electronice şi care, în cele din urmă, reuşise să se distrugă total pe el însuşi.

Mă încerca un îngrozitor acces de tristeţe: simţeam cum perspectiva restului călătoriei îmi lăsa în gură un gust de cenuşă, iar din cariera mea ştiinţifică viitoare nu mai rămânea decât un cadavru acoperit de pulbere. Chiar dacă mă târâm peste ruinele acestea şi citeam întreaga literatură de specialitate, până în ultima clipă a vieţii, tot n-aş fi înţeles ce anume fuseseră americanii Erei Spaţiale. Nu exista om pe lumea asta care să fi reuşit în această întreprindere. Indiferent cum au fost ei, asemenea fiinţe nu mai vieţuiau pe faţa pământului.

În felul lui simplu, Kulongo spusese tot ceea ce se putea spune: „Sufletele lor nu erau ca ale noastre.”

Introducere la „Ultimul Război Mondial”

Într-o seară, în timpul unui congres de science fiction, am avut o îndelungată conversaţie cu Betsy Mitchell, redactor la Baen Books, despre arme nucleare, terorism, ayatollahul Khomeini, colonelul Kaddafi, harababura din Liban şi cine mai ştie câte. Singurul scop al dialogului a fost petrecerea cât mai plăcută a vremii, sărind cu uşurinţă de la un subiect la altul şi, trebuie să mărturisesc, îmi aduceam prea puţin aminte despre convorbirea noastră câteva luni mai târziu, când ea m-a căutat la telefon, adresându-mi rugămintea de a contribui cu un roman scurt la volumul pe care tocmai îl edita, intitulat After the Flames (După văpaie).

— Este o antologie tematică, mi-a explicat ea, trei romane scurte despre războiul nuclear sau despre urmările lui.

Am oftat. Practic, nu scriu niciodată la comandă, pe o temă dată. Mintea mea pur şi simplu refuză să lucreze în acest fel. Nu pot născoci ideea unei naraţiuni la cerere, ca să nu mai vorbim de o idee care să se conformeze neapărat conceptului tematic al altcuiva, lucru pe care i l-am şi comunicat.

— Eu mă gândeam la ceea ce am discutat în timpul congresului, îmi spuse Betsy.

Am înţeles imediat la ce anume făcea ea aluzie. Era vorba de o idee înspăimântătoare, infernală, la care eu mă gândisem însă cu toată seriozitatea. Anume că n-ar fi rău dacă un dictator oarecare, nebun şi nesemnificativ, din Lumea a Treia ar pune mâna pe o bombă atomică şi s-ar folosi de ea. Dacă un asemenea lucru se întâmpla o dată, prezisesem eu, nu avea să se mai repete niciodată, deoarece Statele Unite şi Uniunea Sovietică s-ar vedea constrânse să acţioneze împreună pentru a-i servi unei asemenea mici naţiuni teroriste o lecţie pe care lumea să nu o uite niciodată.

— Mi se pare nemaipomenit pentru cartea mea, îmi spuse Betsy.

Am ezitat. Exprimarea unei asemenea idei într-o conversaţie particulară era una, iar dezvoltarea ei într-un roman scurt cu totul altceva. În orice caz, nu era genul de proiect pe care să

mă simt în stare să-l abordez în momentul respectiv.

— Mda, sigur că da, i-am răspuns eu fără tragere de inimă, încercând să ocolesc un răspuns ferm, însă numai dacă mi se permite să tratez subiectul în genul satiric.

— O satiră despre războiul nuclear?

— Exact, i-am răspuns, închipuindu-mi că reuşisem să mă salvez.

— Tocmai de asta am şi eu nevoie. Apucă-te de scris.

— Am voie să scriu cum îmi trece prin cap? am insistat eu, căutând în continuare o scăpare.

— Poţi să scrii orice.

— Chiar orice? Nu există tabuuri?

Jim Baen, patronul ei, publicase cartea de viitorologie a lui Newt Gingrich, ale cărui tendinţe de dreapta sunt bine cunoscute. Jim Baen era un susţinător înfocat al Iniţiativei de Apărare Strategică. Deşi îmi editase şi mie culegerea de nuvele, The Star Spangled Future (Viitorul înstelat)[1], ştiam bine că ideile mele politice se situau cu mult mai la stânga faţă de ale lui, prin urmare orice satiră despre războiul nuclear, indiferent cum aş fi alcătuit-o eu, avea să-l scoată din sărite; dacă lucrarea avea să fie pe placul meu, nu avea cum să-l mulţumească şi pe el, sau cel puţin aşa îmi închipuiam la vremea respectivă.

— Orice, repetă Betsy, răpindu-mi şi ultima speranţă.

Îmi doream, oricum, de foarte multă vreme să-mi încerc mâna cu o lucrare umoristică de dimensiuni mai mari, ea îmi acordase libertate deplină, prin urmare am renunţat la orice urmă de constrângere şi am scris „Ultimul război mondial”. Povestirea odată terminată, mi-am închipuit că ea conţine suficiente lucruri care să supere, într-un fel sau altul, pe toată lumea.

Am trimis manuscrisul editurii Baen Books şi am aşteptat ţipetele de indignare şi scrisoarea de respingere. Zadarnic, însă.

Lui Betsy şi Jim le-a plăcut.

Peste un timp, înainte de publicarea „Ultimului război mondial” în cadrul culegerii After the Flames, discutam cu

[1] Aluzie la Star Spangled Banner, denumirea dată drapelului Statelor Unite (n. trad.).

Shawna Mecarthy, editoarea revistei Isaac Asimov's Science Fiction Magazine.

— Nu cumva ai ceva inedit? mă întrebă ea. Am o gaură imensă în planificare, pe care trebuie să o umplu cumva.

— Păi… he, he, am o nuvelă pe care am scris-o pentru Betsy Mitchell, dar nimeni nu poate să aibă atâta curaj încât să publice un lucru de genul acela într-o revistă, *Shawna…*

— Bine, dar eu ţi-am publicat „Carnea vie a străzii" nu? sublinie ea.

Mda, asta era adevărat. Iniţial o refuzase, însă mă chemase înapoi peste câteva ore şi îmi ceruse să o conving să o cumpere, ceea ce am şi făcut. Shawna avea mai multă siguranţă de sine decât oricare alt editor de revistă pe care-l cunoşteam eu, totuşi…

— Totuşi, „Ultimul război mondial" este cu mult mai necuviincioasă decât „Carnea vie a străzii" i-am zis eu.

— Mai necuviincioasă decât „Carnea vie a străzii"?

Mi-am dat seama că îi venea destul de greu să creadă acest lucru.

— Ăsta-i adevărul, Shawna. Este imposibil să o publici în Asimov's *fără ca mai întâi să o cenzurezi la sânge, iar eu nu vreau să-mi apară o versiune „purificată".*

— Acordă-mi o şansă, insistă ea.

Aşa am făcut.

Şi ea mi-a achiziţionat-o. Şi a publicat-o, tăind doar trei rânduri din versiunea definitivă, care apar însă în After the Flames *şi în volumul de faţă.*

Puteţi ghici care *sunt cele trei rânduri?*

ULTIMUL RĂZBOI MONDIAL

CU ŞASE SĂPTĂMÂNI înainte de ziua alegerilor, Elmer Powell, faimosul director al agenţiei de sondare a opiniei publice, primi un telefon de la un anonim oarecare din Ambasada Koramului; acesta îi făcu o ofertă pe care îi veni imposibil să o înţeleagă, cu atât mai puţin să o refuze.

Hassan al Korami dorea o consultaţie particulară, pentru care era dispus să plătească echivalentul a un milion de dolari, în moneda stabilită de Powell.

Exista un singur clenci: Hassan dorea să-i vorbească *chiar acum,* cu alte cuvinte Powell trebuia să plece spre Koramibad în următoarele patru ore, iar dacă nu-i convenea, afacerea cădea cu totul…

Powell acceptă propunerea. Peste trei ore, o limuzină de la Ambasada Koramului veni să-l ia de la birou, situat în centrul Washingtonului, după o oră şi jumătate reuşise cu greu să-şi croiască drum prin traficul intens până la Dulles International Airport, iar cincisprezece minute mai târziu Powell se afla la bordul unui avion Concorde al companiei Korami Airlines, în zbor spre minusculul emirat arab.

Părea să fie unicul pasager de la bord, deşi era foarte greu să fii sigur, deoarece interiorul avionului era amenajat aidoma unui şir de mici corturi particulare. I se servi un excelent dejun franţuzesc format din cinci feluri, însă fără niciun fel de vin sau altă băutură alcoolică, deşi narghileaua ce-l aştepta lângă luxosul divan fusese prevăzută cu o bucată de haşiş mare cât o minge de baseball.

După masă, în loc de film, apăru o tânără splendidă şi sumar îmbrăcată, care îi aduse la cunoştinţă că avea să fie huria lui în timpul acelui zbor şi se porni să-l transporte într-o versiune pământeană – altfel impresionant de realistă – a paradisului musulman, atât cât putea el duce.

Când avionul începuse să coboare pe deasupra pustiului ofilit spre Koramibad International Airport, Powell se simţea prin urmare îndopat până la saturaţie, aburit de nici nu mai vedea bine şi aiurit de atâtea exerciţii amoroase. Citise şi el poveştile

despre Hassan ce apăreau din când în când în *People, High Times* şi *The National Enquirer,* dar acum începea să creadă cu adevărat în ele.

Emiratul Koram era un principat din zona deşertului cam de dimensiunile lui Los Angeles County[1], plutind ca un dop deasupra unui imens lac de ţiţei. Uşoarele cutremure ce scuturau emiratul din când în când nu erau manifestări ale aşa-numitei Furii Sacre a lui Hassan al Korami, după cum credeau beduinii care bântuiau dunele de nisip în Land Rover-ele şi casele lor pe roţi, ci urmări ale faptului că întregul Koram se scufunda încet, pe măsură ce pădurea de sonde ce o acoperea sugea încet din masa de ţiţei de dedesubt, transferând-o direct în conturile de la băncile elveţiene.

Hassan Asasinul, şeicul Koramului, practica şi impunea modelul său islamic narcotizat, care îi făcea într-adevăr pe ayatollahii iranieni şi pe mujahedinii şiiţi să pară nişte liberali decadenţi, acuzaţie pe care, de altfel, le-o adresa nu de puţine ori.

Alcool nu. Filme nu. Televiziune nu. Ziare nu. Închisori nu. Până şi infracţiunile minore erau pedepsite prin decapitare, în cadrul unor execuţii publice, asta dacă nu cumva Hassan avea întâmplător o zi deosebit de blândă; în acest caz, o persoană care nu respectase legea circulaţiei putea să scape cu amputarea unui membru şi un ultim avertisment.

Consumul de haşiş, pe de altă parte, era legalizat până la punctul în care devenise obligatoriu. Hassan al Korami, care era cel de-al treilea fiu şi nu intra în calculele succesiunii la tron, îşi petrecuse prima tinereţe jucând rolul unui Ali Khan hipiot prin cotloanele nu prea respectabile ale Occidentului decadent, unde puteai găsi carne vie şi droguri, până într-o bună zi, când – în timp ce citea William Burroughs sub influenţa acidului[2], din câte se spunea – a trecut printr-o stare de revelaţie mistică, care l-a transformat într-un Musulman Renăscut.

A început pe neaşteptate să apară în tot felul de dialoguri televizate ale unor posturi anonime de televiziune prin cablu, declarându-se o reîncarnare a lui Hassan i Sabah, legendarul

---

[1] Ţinut (n. trad.).

[2] Sinonim argotic pentru L.S.D. (n. trad.).

Stăpân al haşişinilor. La scurt timp după aceea, fraţii lui au decedat în circumstanţe cam dubioase, după care tatăl său a fost călcat în picioare de o turmă de cămile, chiar la momentul oportun.

După ce se suise pe tron, Hassan a început să propovăduiască o formă drogată de islamism, în care el era papa, iar haşişul juca rolul cuminecăturii. Toţi funcţionarii guvernului şi soldaţii aveau datoria de a fi drogaţi în timpul orelor de serviciu, pentru a-şi menţine puritatea fanatismului lor. Uneori se efectuau inopinat analize ale urinei, iar militarul sau oficialul care era descoperit că nu are suficient tetrahidrocanabinol în pipi avea posibilitatea de a alege între castrare şi execuţie.

El s-a mai autodesemnat şi conducător predestinat al întregului islam în războiul sfânt, jihadul, pe care îl declarase Israelului; îşi anunţa periodic intenţia de a-i arunca pe evrei în mare. Având în vedere că întreaga populaţie bărbătească adultă a Koramului număra mai puţin de cincizeci de mii, nimeni nu îi lua foarte în serios afirmaţiile belicoase, cu excepţia negustorilor internaţionali de armament, care, din câte se presupunea, luau, fără îndoială, peste trei miliarde de dolari pe an din vistieria fără fund a Koramului.

Aidoma majorităţii occidentalilor, Powell nu dădea crezare la cea mai mare parte a acestor lucruri, considerându-le nişte hiperbole dar, coborând din Concorde pe pista fierbinte, cu toate că era ameţit de drog, se văzu nevoit să creadă ceea ce vedea cu ochii.

Elementul central din Koramibad International Airport era terminalul în avântatul stil Bauhaus, încununat cu minarete şi un imens dom aurit, deloc potrivite cu restul construcţiei. În jurul acestei monstruozităţi, ocupând practic tot spaţiul disponibil al imensului aeroport, cu excepţia pistei principale, exista un adevărat cimitir unde se decolorau şi rugineau în soarele crud al deşertului avioane de luptă de cele mai diverse tipuri şi provenienţe.

Avioane americane F-16, F-15, F-21. Mig-uri 21 şi 27 ruseşti. Aparate franceze Mirage 3000 şi Super Entendards. Saab-uri suedeze. Super Harrier-uri britanice. Dumnezeule mare, existau până şi Kfir-uri israeliene, de parcă Hassan ar fi ţinut

morţiş să aibă o colecţie completă.

Probabil că era cea de a treia forţă aeriană a lumii, după cea rusească şi cea americană, iar israelienii s-ar fi văzut în rahat până la gât dacă Hassan ar fi reuşit să găsească suficienţi piloţi ca să ridice în aer măcar jumătate din flotă, înainte de a se transforma irevocabil în fiare vechi. Din fericire, însă, mercenarii evitau Koramul ca pe sculament, cu toate că erau plătiţi foarte bine, pentru că li se pretindea să trăiască în conformitate cu legile draconice ale celui ce se intitulase Biciul Necredincioşilor şi să zboare şi ei drogaţi, iar puţinii băştinaşi din Koram ce se încumetau câteodată să piloteze dădeau în primire după cel mult o lună sau două.

Un Rolls cu aer condiţionat, cu doi dintre haşişinii din Koram aşezaţi pe bancheta din faţă, înzestrat din belşug cu cafele, kalaşnikovuri şi ţigări enorme cu haşiş, îl aştepta lângă avion; Powell fu invitat să se urce în spate, primi şi el una dintre uriaşele ţigări, după care plecară într-o aventuroasă călătorie spre palat.

Koramibad, aşa cum se înfăţişa el acum, fusese construit din temelii în decursul a câţiva ani, cu cheltuieli inimaginabile, pentru a oferi emiratului, care avea o populaţie de nicio sută de mii de locuitori, ceea ce urma să devină o metropolă şi capitală de nivel mondial, în viziunea lui Hassan al Korami.

Bazinul unui lac uriaş fusese excavat, căptuşit cu beton şi apoi umplut cu apă, care în momentul de faţă era la fel de sărată ca Marea Moartă. Koramibad însuşi fusese construit pe o insulă artificială din mijlocul Lacului Korami. În oraş nu se putea ajunge decât pe calea aerului, de vreme ce nu existau poduri peste lac, iar insula era înconjurată de un zid din beton înalt de cincisprezece metri, pe care fuseseră plantate cuiburi de mitralieră din zece în zece metri; Hassan al Korami nu avea de gând să împărtăşească soarta lui Hassan, sau a propriului său tată.

O autostradă cu opt benzi plină de panouri electronice cu lozinci înconjura oraşul; numeroasele căi de acces spre autostradă erau păzite de un sistem complicat de control al accesului, deşi nu circulau decât tancuri şi transportoare blindate, ori de câte ori soldaţii chiauni ai lui Hassan reuşeau să pună câteva asemenea vehicule în funcţiune. O altă

autostradă, ceva mai funcţională, lega aeroportul de palat.

Restul oraşului era un vast şi pustiu Sat Potemkin. Bulevarde radiale largi străjuite de cedri imenşi ce arătau destul de uscaţi, fiind menţinuţi cu greu în viaţă de sisteme de irigaţie ce pretindeau cheltuieli infernale, convergeau spre palat. De-a lungul majorităţii acestor străzi imaculate şi goale se înălţau impecabile blocuri turn uriaşe, cu apartamente de lux nelocuite. Pe alte bulevarde găseai sucursale înzorzonate aparţinând tuturor băncilor importante din lume. Exista un Hilton, un Sheraton, un Meridien, un Ramada Inn precum şi o replică a lui Waldorf Astoria, subvenţionate şi menţinute pe linia de plutire, fără excepţie, din vistieria Koramului. Sucursale pustii ale lui Macy, Bloomingdale, Harrod şi GUM îşi datorau şi ele supravieţuirea sprijinului guvernamental, deşi Gucci, Tiffany şi Rolls Royce, ca şi reprezentanţa Frederick din Hollywood reuşeau să reziste prin forţe proprii.

Din fuga turbată a Rolls-ului către palat, Powell reuşi să distingă ce se găsea în vastele spaţii dintre monoliţii nelocuiţi, anume enorme terenuri de parcare înţesate cu impresionantele acumulări ale lui Hassan al Korami: tancuri, transportoare blindate, artilerie mobilă, lansatoare de rachete Katiuşa, tunuri antiaeriene, jeep-uri şi tot felul de vehicule blindate.

Powell se trezi pufăind nervos din ţigară şi regretând că nu avea ocazia să tragă nişte pahare zdravene de băutură atunci când limuzina traversă podul mobil peste şanţul ce înconjura palatul, pentru că în apă mişunau crocodili uriaşi şi flămânzi de Nil, iar ţepuşele ce împănau zidul din jurul palatului erau împodobite cu un şir de căpăţâni de-ale infractorilor mărunţi, intrate în stare de putrefacţie.

Înăuntru, însă, descopereai o versiune destul de reuşită a paradisului, în concepţia unui locuitor al deşertului. Palatul era construit în jurul unei grădini centrale ce imita o pădure ecuatorială amazoniană. Zeci, poate sute de hurii splendide şi dezbrăcate bântuiau prin tot locul, ocupându-se de omenirea soldaţilor. Papagalii ţipau, maimuţele zburau din copac în copac şi, în timp ce era condus spre reşedinţa personală a lui Korami, auzi *Boleroul* lui Ravel, într-o interpretare tărăgănată, revărsându-se la nesfârşit din difuzoare ascunse.

Palatul propriu-zis al lui Hassan al Korami era o replică de

cinci ori mai mică a Taj Mahalului, prevăzut inclusiv cu lacul în care să se reflecte, iar sala tronului era o încăpere mare, rotundă şi înaltă, decorată cu filigran de aur bătut cu rubine, safire şi smaralde.

Pe platforma de marmură neagră din mijlocul sălii, o figură scheletică şi tremurândă, învăluită într-un burnuz din mătase albă brodat cu mult aur stătea întinsă pe un tron aurit, enorm, acoperit de perne, sorbind avid din muştiucul de fildeş al unei narghilele imense. Tronul era flancat de o pereche de haşişini purtători de kalaşnikovuri, care pufăiau din ţigările standard cu haşiş. Înaintea tronului existau mai multe perne imense din pluş aşezate în semicerc, fiecare având alături propria ei narghilea. Pe una dintre acestea stătea sprijinit un domn elegant coafat, cu păr argintiu, îmbrăcat într-un costum Yves Saint Laurent cafeniu şi-şi muşca nervos muştiucul narghilelei, în timp ce bărbatul de pe tron tuna şi fulgera spre el.

— Arme nucleare, Armand, *arme nucleare!* îi pretindea Hassan al Korami. Vreau să am *armele mele nucleare!* Vezi bine, nu cer submarine Trident sau bombardiere Stealth, SS-25-uri sau rachete MX! M-aş mulţumi cu nişte duzini de rachete de croazieră Tomahawk şi vreo câteva Pershing-uri, pe barba profetului, nu mi-ar strica nici câteva din bătrânele B-52-uri, pe care americanii oricum au de gând să le vândă la fier vechi. Aş plăti bine chiar şi pentru nişte Vulcan-uri, în ultimă instanţă, şi sunt convins că măcar falimentarii ăştia de englezi nu o să aibă cum să-mi refuze oferta!

Cu părul lui negru, bogat şi sălbatic, cu barba neagră şi lungă şi cu ochii căprui şi imenşi, strălucitori şi injectaţi, Biciul Necredincioşilor îi aducea aminte lui Powell de turbatul Rasputin – nici mai mult, nici mai puţin.

— Dacă ar fi după mine, *mon ami,* spuse politicosul bărbat cu părul cărunt, mi-ar face plăcere să pun la dispoziţia Cauzei tale Sacre toate megatonele şi sistemele purtătoare pe care ţi le poţi permite. Dar, vai! pe americani i-ai declarat marele satan, pe ruşi nişte diavoli atei şi nelegiuiţi, pe britanici nişte ticăloşi decăzuţi şi puturoşi, pe germani nişte pui de lele cu verze în loc de căpăţâni, pe chinezi nişte degeneraţi şi consumatori de opiu, iar pe francezi o naţie de poponari şi mâncători de broaşte. Din nefericire, acest fapt nu îi stimulează pe niciunul dintre ei să

coopereze…

— Cum? urlă Korami. Ai îndrăzneala să pui propriile tale eşecuri pe seama declaraţiilor mele curajoase şi tot atât de adevărate pe cât este cuvântul lui Allah, cap de varză decăzut puturos mâncător de broaşte degenerat diavol câine hăituit al marelui satan ce eşti?!

Gardienii îşi armară nerăbdători pistoalele-mitralieră. Bărbatul cu păr argintiu tuşi, scuipând un nor de fum şi tremurând.

— *Non, no, nein!* exclamă el. Cine poate să tăgăduiască adevărul cuvintelor tale, o, tu, Leu al Deşertului! De îi vei cruţa viaţa nevrednicului tău servitor, îmi voi dubla eforturile în folosul tău, iar o cale s-ar putea să existe… *Naturallement,* va fi destul de scump…

— Arme nucleare! urlă cât îl ţinea pieptul Hassan al Korami. Vreau armele mele *nucleare!* Mişcă-ţi fundul, necredincios perfid ce eşti, şi să nu te întorci fără ele!

— Ascult şi mă supun, o, Bici al Necredincioşilor, declară bărbatul cu păr cărunt, ridicându-se în picioare şi înclinându-şi capul într-un şir nesfârşit de plecăciuni, ieşind din sala tronului pe lângă Elmer Powell, care rămăsese încremenit, simţind cum i se umeziseră tălpile în ciorapi.

Îi adresă lui Powell un mic zâmbet şi îi făcu semn cu ochiul, în trecere.

— Ai noroc, *mon ami,* îi şopti el. Astăzi e în dispoziţie bună.

— *Elmer Powell?* tună Hassan al Korami, holbându-se la el cu ochii lui mari, înroşiţi din pricina haşişului.

— Chiar el, înălţimea Voastră, Majestatea Voastră… ăă… ăă, se bâlbâi Powell, cuprins de spaimă.

— Aşază-te, Elmer Powell, îi comandă Hassan. Ia de pufăie ceva! Fă-ţi puţin curaj, e din cel mai bun, adus din Afganistan!

Powell se prăbuşi pe cea mai apropiată pernă şi trase o gură zdravănă de fum, aspirându-l până în fundul plămânilor. Hassan al Korami îl măsură încruntat.

— Îmi vei răspunde la o singură întrebare, o, învăţat al necredincioşilor! De vei grăi adevărul, voi face să se abată asupra contului tău bancar din Elveţia o ploaie de valută forte neimpozabilă, dar de se va dovedi vorba ta înşelătoare, căpăţâna îţi va fi adăugată la colecţia de pe zidul palatului meu!

— Ai încredere în mine… murmură Powell, pierit de teamă, întrebându-se ce avea să urmeze: vreo ghicitoare criptică din arsenalul misticilor musulmani? Vreun paradox aducător de moarte de-al gânditorilor zen? Vreo şaradă de nedezlegat?

Biciul Necredincioşilor pufăi gânditor din narghilea.

— Cine va fi următorul preşedinte al Statelor Unite? întrebă el într-un târziu.

— *Ce?*

— Deocamdată nu ţi-am smuls limba, nu? Tu eşti Elmer Powell, unul şi acelaşi cu directorul firmei de sondare a opiniei publice Powell Poli, greşesc oare? Cine va câştiga alegerile prezidenţiale americane?

Elmer Powell răsuflă cu imensă uşurare, emiţând un nor de haşiş.

— Samuel T. Carruthers, spuse el.

Hassan îl studie cu atenţie.

— Eşti sigur? insistă el. Găoază ăla? Îţi pui viaţa chezaş că el va fi…?

— Estimările arată că deţine şaizeci la sută din votul popular, plus sau minus şase la sută, adică va avea de partea lui cel puţin trei sute de electori, asta dacă nu i se întâmplă cumva să dea-n primire sau să-l apuce nebunia şi să facă spume la gură în plină emisiune la televizor, cu o zi înainte de alegeri, şi chiar şi în cazul ăsta va obţine un egal, probabil, îi spuse Powell plin de încredere. E un câştigător sigur. America îl iubeşte pe Unchiul Sam.

Hassan al Korami izbucni într-un râs răguşit.

— America îl iubeşte pe Unchiul Sam! urlă el de parcă ar fi fost poanta glumei lui favorite, apoi hohoti din nou, rotindu-şi ochii, tremurând de veselie şi împroşcând stropi de salivă înjur, părând cu adevărat un Rasputin năucit de droguri.

Bolborosi ceva nedesluşit, fiind încă scuturat de râs, şi făcu un gest oarecum vag în direcţia lui Powell. Unul dintre gardieni îl smuci pe Powell, ridicându-l în picioare şi îl escortă în afara sălii tronului.

— *Asta-i tot?* exclamă Powell. Un milion de dolari? Un drum de opt ore, dus-întors, cu avionul? Doar pentru…

— Necunoscute sunt căile lui Hassan Asasinul, spuse gardianul, vârându-i încă o ţigară în gură. Stai calm şi nu face

valuri.

Nu mai erau decât trei săptămâni până la alegeri, iar Samuel T. Carruthers se înălţa tot mai sus, apropiindu-se de apoteoza Visului American – o poveste cu final fericit aşa cum nu poate să se întâmple decât în Ţara Oamenilor Liberi şi în Patria Oamenilor Curajoşi! Unde se mai putea întâmpla ca proprietarul unui parc de maşini uzate, şi încă unul dintre cele mai amărâte, din Santa Ana, California, să fie purtat pe aripile gloriei şi să ajungă în zece ani preşedinte al Statelor Unite, dacă nu sub culorile Roşu, Alb şi Albastru?

După ce şi-a servit ţara timp de trei ani în junglele mizerabile din America Centrală, în calitate de sergent însărcinat cu aprovizionarea, Carruthers adunase exact atât capital cât să-şi permită cumpărarea unui jalnic parc de maşini uzate din Santa Monica, împreună cu întregul lot de rable murdare şi vechi, într-o bună zi, nu mult după aceea, în timp ce mergea pe autostrada din Santa Ana în Buick-ul lui vechi de cinci ani, trecuse pe lângă un panou publicitar din apropiere de Knott’s Berry Farm care pur şi simplu îl făcuse să renască, schimbând în ultimă instanţă şi cursul istoriei.

Un Unchiul Sam caricaturizat stătea scufundat până la genunchi într-o mare de cerneală roşie privindu-i mustrător pe şoferii ce treceau prin zonă, îndreptând spre ei un deget dojenitor. Valurile din jurul rotulelor lui erau despicate de mai multe nave construite după tipicul chinezesc, arborând drapele japoneze şi încărcate ochi cu automobile, video-recordere, aparate TV şi roboţi.

„Cumpăraţi marfa americană!” striga Unchiul Sam în litere roşii, albe şi albastre şi, ca nu cumva cineva să nu priceapă, navele de pe panou mai arborau şi nişte drapele pe care scria, „Gunoaie japoneze ieftine”.

— *Iaca,* Margot! exclamă Carruthers, trăgându-i o palmă nevesti-si peste coapsă; era atât de distrat, încât aproape lovi Toyota ce mergea pe banda învecinată. Să te ia dracu’, găozar lipsit de patriotism! îi strigă el şoferului Toyotei, când stimabilul se încumetă să claxoneze bidiviul lui sută la sută pur sânge de Detroit. Lăudat fie Domnul şi enormul nostru deficit comercial, mi s-a arătat lumina!

Viitorul a demonstrat că ea i se arătase cu adevărat.

Carruthers lichidă toate maşinile de construcţie străină din parcul său contra unor sume derizorii, încasă o a treia ipotecă pentru casa lui şi îşi completă din nou stocul cu cea mai ieftină colecţie de jafuri vechi americane – din cele care consumă benzină în neştire – pe care a reuşit să pună mâna. Şi-a reintitulat stabilimentul „Parcul de maşini folosite sută la sută roşii-albe-albastre americane al Unchiului Sam Carruthers.” Îşi cumpără un costum uzat de Unchiul Sam dintr-un magazin cu obiecte pentru festivităţi, o puse pe Margot să-l lărgească până ce reuşi mai mult sau mai puţin să-şi îndese burtoiul în el, îşi rezervă un spaţiu comercial la un post local de televiziune şi, în măreaţa tradiţie a celor mai grozavi vânzători de rable din sudul Californiei, apăru în chip de vedetă în propriile sale spoturi publicitare, reuşind să se remarce în faţa unui public tot mai larg prin discursurile dezinvolte care, peste zece ani şi un faliment, aveau să-l facă preşedinte al Statelor Unite.

„Lume, lume, veniţi să vedeţi, veniţi să cumpăraţi din Parcul de maşini folosite sută la sută roşii-albe-albastre americane al Unchiului Sam Carruthers!” declama el din faţa ruginiturilor lui, înţolit în costumul de Unchiul Sam. „Nu-i mai bine să cumpăraţi o maşină folosită *Americană* de la bătrânul Unchi Sam decât cine ştie ce porcărie scumpă şi nepatriotică de la cineva care a trădat Stilul de Viaţă American? Dacă nu puteţi avea încredere nici în bătrânul vostru Unchi Sam, *atunci pe cine să vă mai bizuiţi!* Lume, lume, veniţi să vedeţi, veniţi să cumpăraţi, ia uitaţi-vă, ia uitaţi-vă, fraţii mei americani, aici avem o camionetă Dodge din 1985, cu radio stereo, totul automatizat, doar cu cincizeci şi cinci de mii de mile la bord, să-mi ziceţi mie că-s rus dacă vă mint, cine sare primul cu cinci mii, a lui să fie. Pe frumoasa asta mică o vând în asemenea pierdere numai pentru că primul ei proprietar a fost un *adevărat* erou american ce a luptat sub drapelul patriei lui în Patagonia, fiind silit să mi-o lase în consignaţie din pricină că a fost rănit în război, pentru care trebuie să-şi ia un model condus doar cu mâinile, iar băiatul ăsta viteaz nu poate să iasă iarăşi pe şosea până ce nu se vinde maşina din parc, trecând în grija unuia dintre voi, norocoşii mei patrioţi...”

„Lume, lume, veniţi să vedeţi, veniţi să cumpăraţi acest

Cadillac Seville 1980, cu doar şaptezeci şi cinci de mii de mile la bord, parcurse toate de o Mamă din Statul Stelei de Aur[1] pe drumul ce duce la biserică, iar acum trebuie să-l vândă şi să apeleze la *asistenţa socială,* pentru că soţul ei şi-a pierdut slujba la firma Ford din cauza muncii cu sclavi care se practică în Coreea…”

Profitând de anii aceia trecători de abundenţă în ceea ce priveşte petrolul, de sentimentele renăscute ale patriotismului american, de mişcarea *Cumpăraţi marfă americană* şi de şomaj, Unchiul Sam Carruthers a atins o coardă sensibilă a psihicului colectiv. Nu numai că a reuşit să scape de o groază de fiare vechi şi mucegăite fabricate la Detroit, pe preţuri din cele mai bune, doar pe seama faptului că se pricepuse să ambaleze rablele în drapelul american, dar a izbutit să devină un erou la fel de cunoscut al mediilor de informare pe cât Ralph Williams sau Cal Worthington, iar din când în când era chiar invitat să ia parte la circuitul de dialoguri televizate al posturilor locale din Los Angeles.

În cadrul unuia dintre aceste programe l-a întâlnit pe cucernicul Allan Edward Wintergreen şi cu acelaşi prilej s-a petrecut şi renaşterea lui – de această dată în chip de concesionar.

Wintergreen ocupa unul dintre locurile de frunte în rândul predicatorilor din ţară în ceea ce priveşte succesul şi, în orice caz, era cel mai bogat dintre ei, deoarece nu numai că solicita, la fel ca toţi ceilalţi, donaţii în timpul orei de emisie ce-i era oferită, el era unicul care vindea *spaţiu comercial* între predici şi corul disco.

— Domnul a făcut să ne întâlnim între noi, fiule, ca să salvăm Naţiunea şi să ne alegem cu o groază de bani, în acelaşi timp, îi spuse el lui Carruthers, iar după ce predicatorul cu limbă de argint şi contabilul său i-au expus problema detaliat, în dolari şi în cenţi, Carruthers a văzut iarăşi Lumina.

De ce n-ar *concesiona* o reţea naţională de Parcuri de maşini folosite sută la sută roşii-albe-albastre americane ale Unchiului Sam Carruthers? În schimbul a zece la sută din venitul total, concesionarul dobândea dreptul de a folosi acest nume şi de a culege roadele reclamei făcute de Unchiul Sam Carruthers în

[1] Statul California.

timpul programului difuzat la scară naţională al reverendului Allan Edward Wintergreen.

Apoi, de vreme ce Carruthers se îngropase deja în ipoteci până la gât, venerabilul Wintergreen, care înota în bani, se convinse destul de uşor să pună la dispoziţie capitalul necesar, în schimbul a doar 49 la sută din afacere.

Toate merseră ca pe roate până la Marea Foamete de Petrol, când ţărilor producătoare de ţiţei le-a venit mintea la cap, au suspendat întreaga producţie pe timp de trei luni, după care au dublat preţurile.

Fierul vechi roşu-alb-albastru sută la sută american însetat de benzină de la Detroit îşi pierdu practic orice valoare peste noapte şi nu a mai servit niciun apel patriotic la onoarea naţională ca să-l facă să dispară din parcurile de maşini, iar concesionarii din întreaga ţară începură pe rând să se pună cu burta în sus, urmaţi la scurtă vreme chiar de baza acestei reţele de parcuri auto, al cărei faliment fu la un pas să provoace prăbuşirea Bisericii înţelepciunii Revelate a cucernicului Wintergreen.

Falit, faimos, sărac lipit pământului şi lipsit de orice perspectivă, ce-i mai rămânea de făcut Unchiului Sam Carruthers decât să participe la cursa electorală pentru Senatul Statelor Unite? Tranziţia nu-i ridică niciun fel de probleme. Nu avea decât să continue prezentarea unor reclame aproape identice în programul de televiziune al reverendului Wintergreen, în care trebuia să se laude pe sine în locul maşinilor uzate, iar apariţiile în public şi le făcea îmbrăcat în acelaşi costum al Unchiului Sam, spumegând la adresa ciuhabilor, japonezilor şi rusnacilor, care puseseră pe butuci afacerile lui, dar şi spiritul de iniţiativă al întregii naţiuni.

Alegerea lui Sam ca senator junior de California a fost asigurată odată cu refuzul de a candida împotrivă-i din partea lui Johnny Carson, retras de multă vreme din viaţa publică, iar statutul de erou naţional l-a obţinut încă înainte de a ajunge la Washington. Fotografia lui apărea pe coperta lui *Time, Newsweek* şi *People,* ba nici măcar cei de la *Rolling Stone* nu se dădură în lături să-i prezinte chipul. Refuză categoric să-şi piardă vremea cu îndatoriri plicticoase din comisii, concentrându-se în schimb să profite cât mai mult cu putinţă de

emisiunile transmise pe reţeaua naţională de televiziune direct de la lucrările Senatului, bătând câmpii următorii patru ani cel puţin câte o oră pe săptămână; aşa se explică faptul că – după cum rezulta din sondaje – figura şi numele lui erau recunoscute de un număr dublu de persoane decât ale celui mai important rival al său, atunci când începură întâlnirile electorale în vederea desemnării candidatului pentru alegerile prezidenţiale.

Alegerile propriu-zise, la rândul lor, se transformară într-un soi de Sărbătoare triumfală Roşie-Albă-Albastră, având în vedere că Unchiul Sam s-a dovedit cel mai târşit actor de televiziune pe care îl cunoscuseră campaniile prezidenţiale de la Ronald Reagan încoace, şi nici măcar Reagan nu avusese curajul să-şi joace rolul în costumaţia respectivă.

Pentru ca întreaga afacere să devină beton, venerabilul Wintergreen forţase mâna unui număr suficient de tipi din ierarhia de partid, care, ţinându-se de nas, au desemnat drept candidat la postul de vicepreşedinte pe Fast Eddie Braithewaite, şi el predicator la posturile de televiziune.

Fast Eddie se vârâse pentru prima oară pe gâtul conştiinţei publice sub titulatura de „Bob Marley al Americii"; chiar dacă muzica lui disco reggae nu urcase niciodată prea sus în clasamente, rap-ul Reformed Rasta avu darul să-l propulseze într-o a doua carieră, aceea de tele-evanghelist, pe care ajunse să o practice, în chip original, la vârsta maturităţii depline, când vocea începuse să-l cam lase.

— Lipsa de bani gheaţă e cel mai mare rău din Babilon, le comunica el celor ce-l urmăreau pe ecran. Toţi oamenii sunt verzi înaintea lui Jahve! Nu se există ciocănitoare să-ţi zică negru în faţă dacă ai portmoneul burduşit de cărţi de credit, omule! Aruncaţi mălai în apele Sionului, şi fiţi siguri că veţi fi mântuiţi! Datorită donaţiilor *voastre* pline de pocăinţă mi-am permis să acord împrumuturi cu două puncte sub preţul pieţei! împreună putem construi propriul nostru Sion chiar în Măruntaiele Bestiei şi împreună putem face să Prima Bancă a Babilonului să urce în rândul celor mai bogate cinci sute de firme!

Această idee s-a dovedit o lovitură de geniu, deoarece, chiar dacă mai toţi negrii îl considerau pe Unchiul Sam Carruthers o găoază albă, iar majoritatea lor era de părere că Fast Eddie

Braithewaite nu-i decât un artist şarlatan, câţi se puteau cu adevărat abţine în solitudinea cabinei de vot să meargă pe mâna celui dintâi artist escroc *negru* ajuns pe lista naţională de candidaţi?

Mai mult, lista respectivă se afla în situaţia fericită de a putea fi votată cu mândrie şi de bigoţii din Sud şi de aiurea; puteau să voteze şovinismul Roşu-Alb-Albastru al Unchiului Sam Carruthers şi în acelaşi timp să facă paradă şi de spiritul lor american de echitate rasială, pe care de fapt nu-l posedau câtuşi de puţin.

Cât despre felul cum aveau să se descurce cei doi gogomani în funcţiile lor, ei bine, acesta era genul de situaţie pe care profesioniştii din culise şi oamenii cu bani din spatele politicienilor ştiau că poate fi ţinută sub control.

Cu trei săptămâni înainte de ziua alegerilor, într-un moment în care domina absolut sondajele preelectorale, Samuel T. Carruthers luă parte la o conferinţă organizată în Century Piaza Hotel pentru strângerea de fonduri, apoi, după ce se ghiftuise cu friptură de pui cu gust de cauciuc, se duse la toaletă, însoţit de doi agenţi din Serviciile Secrete.

Trecură cinci minute, zece, un sfert de oră, timp în care secretarul de presă şi directorul campaniei se agitau nervoşi, sperând că pe Carruthers nu-l lovise iarăşi diareea, şovăind însă, la modul oarecum arogant, să-l întrerupă pe Marele Om aşezat pe tron, pentru ca să se intereseze de starea mişcărilor din măruntaiele lui.

Dar după o jumătate de oră, nu mai exista nicio altă soluţie, trebuia neapărat târât din căcăstoare, altfel nu mai prindeau avionul spre Minnesota.

În toată toaleta nu se vedeau decât două perechi de picioare, pe sub două din uşile unor cabine alăturate. Se dovedi că ele aparţineau celor doi oameni din Serviciul Secret, care fuseseră legaţi şi li se pusese căluş la gură, fiind apoi abandonaţi cu pantalonii în vine. Ultimele lucruri de care îşi aduceau aminte erau că intraseră în toaleta bărbaţilor, unde fuseseră întâmpinaţi de un miros oribil. Iar când se treziseră, erau legaţi de vasele din cabină, iar următorul preşedinte al Statelor Unite dispăruse fără urmă.

Chiar în momentul în care se pregăteau cu toţii să se

năpustească din W.C. Şi să pornească tot tămbălăul cuvenit, telefonul de buzunar al secretarului de presă începu să sune.

— Suntem Frontul de Eliberare Mendocino, braţul activ al Agenţiei de Impunere a Drogurilor. Carruthers se află la această oră într-un sac din pânză groasă, în drum spre sediul nostru secret din Sierras[1], se auzi o voce stridentă, nazală, de femeie. Ascultaţi foarte atent, iată care este târgul pe care-l propunem. Noi nu urmărim decât să-l *educăm* puţin pe viitorul preşedinte al Statelor Unite, nu mai mult de douăzeci şi patru de ore. Dacă procedaţi exact aşa cum vi se cere, vi-l dăm înapoi pe găoază ăsta, şi nimeni nu o să afle nimic. Dar dacă scapă un singur cuvinţel în presă sau către oricare agenţie de poliţie, îl vom băga cu picioarele înainte într-o maşină de tocat trunchiuri de copaci şi-i vom transmite căpăţâna prin poştă la *Washington Post.* Putere şi beneficii pentru Fermierii Americani de Droguri şi pentru balanţa noastră comercială naţională! Boicotaţi Importurile Columbiene! Cumpăraţi doar Droguri Cultivate în America!

Secretarul de presă şi directorul campaniei avură o scurtă consultare rapidă, dură, profesională. Dacă maniacii ăia îl ucideau cu adevărat pe Carruthers şi-i expediau capul prin poştă, rămâneau cu *Fast Eddie Braithewaite* în fruntea listei. Dacă pierdeau în alegeri, rămâneau cu toţii fără slujbă, iar dacă învingeau se trezeau oricum pe stradă, pentru că negroteiul ăla nebun îi ura îngrozitor. Dacă procedau aşa cum li se ceruse, existau cel puţin vagi şanse că-şi vor recăpăta cartela de masă.

Trăgând linie, instinctul lor sigur le spunea că e cel mai bine dacă-şi ţin gura şi rămân stăpâni pe situaţie cât mai bine şi cât mai mult cu putinţă, aşa cum procedaseră ruşii, timp de cel puţin cinci ani, cu Piotr Ivanovici Bulgornîi. La urma urmei, ei erau nişte profesionişti sofisticaţi, iar Unchiul Sam Carruthers nici măcar nu lepădase încă potcoavele. Dacă ruşii reuşiseră să se descurce atâţia ani, know-how-ul american trebuia să facă faţă, într-o situaţie similară, cel puţin douăzeci şi patru de ore.

Fast Eddie Braithewaite mirosise ceva necurat încă din ultimele câteva săptămâni ale campaniei. În primul rând, chiar dacă el şi Carruthers nu petrecuseră oricum prea mult timp

[1] Munţi (sp.).

împreună, în momentul de faţă nici el şi nimeni altcineva dintre cei pe care îi întrebase nu primise din partea echipei ce se ocupa de campanie permisiunea să se afle în aceeaşi cameră cu preşedintele, împânziseră eterul cu o furtună de vechi reclame înregistrate, tăiaseră metraje vechi din filme şi alcătuiseră din fragmente false interviuri televizate, pretinzând că este vorba de transmisiuni în direct, Samuel T. Carruthers nu mai apăruse în persoană decât de vreo zece ori, iar prezentările făcute cu aceste ocazii în jurnalele de ştiri lăsau impresia că este total sedat, mişcarea buzelor fiind prost sincronizată cu sunetul înregistrat pe bandă.

Discursul pe care îl susţinuse cu prilejul victoriei fusese transmis seara târziu, din camera de hotel, şi nu dintr-o întâlnire directă cu susţinătorii credincioşi, iar el păruse să moţăie mai tot timpul, fapt pentru care trebuise să fie înghiontit de mai multe ori, ceea ce nu scăpase camerelor de luat vederi.

Între seara alegerilor şi instalare l-au ţinut închis pe un domeniu particular din Palm Springs, în timp ce se alcătuia guvernul; cert este că fusese convocată gaşca obişnuită de suspecţi în vederea organizării cabinetului, iar profesioniştii din statul major al campaniei se instalaseră imediat la Casa Albă.

Dar prestaţia lui Samuel T. Carruthers cu prilejul Zilei Inaugurării depăşi o limită dincolo de care Fast Eddie nu mai era dispus să pretindă că nu se întâmpla nimic ciudat. Pronunţase jurământul de-ai fi zis că este un zombie doftoricit cu methedrină[1], bolborosind tot textul de două ori, înainte ca preşedintele curţii de judecători să apuce măcar să pronunţe un cuvânt. În timpul discursului, gura îi fusese ascunsă de un podium prost plasat, iar el stătuse înţepenit, privind în gol, de parcă tălpile i-ar fi fost ţintuite în podele.

Chiar a doua zi, Fast Eddie pătrunse furtunos în camera unde se ţinea o şedinţă a personalului Casei Albe şi ceru să-l vadă pe preşedinte, ameninţând că altfel se duce şi anunţă presa că prelua puterea în conformitate cu cel de-al Douăzeci şi treilea Amendament, deoarece preşedintele fusese capturat, ca urmare a unei lovituri de palat.

— Să nu zici că nu te-am prevenit, îi spusese atunci, cu figură

[1] Metamfetamină, varietate de droguri (n. trad.).

enigmatică, şeful de personal al Casei Albe.

El şi întreg cercul intim se înghesuiră în mai multe elicoptere care îi transportară la Camp David.

Holul principal fusese transformat. Jumătate din el era ocupat de un foarte complicat studio de televiziune, iar în cealaltă jumătate se găsea un fel de instalaţie medicală.

— Unde l-aţi ascuns pe băiatu'? se interesă Fast Eddie.

— E la loc sigur.

Îl conduseră pe un coridor către ceea ce fusese dormitorul principal. Uşa din lemn era înlocuită cu o placă din oţel prevăzută cu o fereastră închisă cu zăbrele.

Secretarul de presă fluieră un marş triumfal.

— Domnule preşedinte al Camerei Reprezentanţilor, membri ai Congresului, distinşi oaspeţi, fraţi ai mei americani, spuse consilierul cu probleme de securitate naţională, îndreptând atenţia lui Fast Eddie spre fereastră, vi-l prezint pe preşedintele Statelor Unite ale Americii.

Dormitorul fusese transformat într-o celulă uriaşă, luxos capitonată. În interiorul ei, Samuel T. Carruthers zăcea gol pe saltelele bej-pal, mormăind ceva pentru sine şi fiind cuprins din vreme în vreme de spasme.

— Păsărică, produs american sută la sută, păsărică Roşie-Albă-Albastră fusta şefei galeriei arborată pentru Unchiul Sam produs american de prima calitate nu jaf de-ăla japonez…

— După cum puteţi constata, spuse secretarul de presă, deocamdată avem nişte dificultăţi tehnice.

— Însă nu sunt lucruri ce nu pot fi rezolvate, dacă le abordezi în mod profesionist, completă şeful de personal şi, chiar înainte ca Fast Eddie să apuce să-şi închidă gura, îl şi împinseră într-o cameră alăturată, ca să aibă o discuţie cât se poate de serioasă.

— Purtaţi-vă extrem de atent cu mine, puişorilor, le sugeră Fast Eddie, pentru că eu voi fi preşedinte al Babilonului ăstuia cât ai zice peşte, băi băiete! Păi voi aveţi aici un nebun sadea, şi prima oară când e nevoie să apară în persoană, îl expediază imediat la balamuc, îl încuie acolo şi aruncă cheia.

Feţele uniforme ale oamenilor din personalul Casei Albe – îmbrăcaţi în costumele conservatoare şi uniforme – arborau zâmbete infatuate şi uniforme, semn al superiorităţii lor birocratice privind de sus, de-a lungul nasurilor mici şi subţiri

pe negroteiul care, spre ghinionul lor, era pe cale să devină preşedinte al Statelor Unite.

Cremă de ciocolată cu frişcă pe pâine din cea mai albă, băi băiete! Pe Fast Eddie avea să-l încânte la nebunie să le dea câte un şut în cururile lor albe şi vânjoase, azvârlindu-i tocmai în capătul lungilor cozi de la birourile de plasare a şomerilor, acolo unde le şi era locul!

— Ce i s-a întâmplat? De când staţi voi cu fundurile pe porcăria asta, ca să nu afle nimeni? îi întrebă el. Să spuneţi adevărul curat, că de nu, când iau hăţurile am să dezvălui tot gunoiul, iar voi o să aveţi parte de nişte vacanţe gratis tocmai la Allenwood!

— Preşedintele a fost victima unui act terorist, nimic mai mult, de pe urma căruia îşi va reveni în curând, din câte ne asigură doctorii, care sunt şi ei interesaţi să-şi păstreze slujbele, îi răspunse şeful de personal.

— Act terorist?

— O organizaţie oarecare, numită Frontul de Eliberare Mendocino, l-a ţinut ostatic timp de douăzeci şi patru de ore.

— L-am găsit într-una din casele acelea dubioase din Nevada, într-o postură care aducea aminte de cea mai neagră robie, spuse secretarul de presă.

— Din câte povesteşte Unchiul Sam, au băgat în el amfetamine, LSD şi L-dopa[1] cu toptanul şi i-au dat drumul să zburde într-o cameră plină de curve târşite o zi şi o noapte la rând…

— Ce ştire dezgustătoare…

— Ceea ce nu înseamnă că nu putem menţine situaţia *sub control,* domnule vicepreşedinte…

— Mijloacele tehnice din zilele noastre sunt cu mult mai sofisticate decât ai crede, spuse secretarul de presă. Graţie înregistrărilor audio şi video şi a prelucrării pe calculator, putem să-l prezentăm oricând pe Unchiul Sam la televiziune, ciripind vioi exact ceea ce dorim noi. Avem şi trei actori cărora li se fac intervenţii de chirurgie plastică şi care urmează să preia apariţiile în direct. Ne descurcăm noi şi cu un preşedinte nebun de legat…

— … în definitiv, ruşii se descurcă şi ei cu Piotr Ivanovici

[1] Aminoacid utilizat în mod normal pentru tratamentul Parkinson-ului.

Bulgornîi…

— Deşi toată lumea a aflat că a murit de cel puţin opt ani.

— Om fi noi în Babilon, mai avem însă până să ajungem ca-n Rusia, măi omule, spuse Fast Eddie. Dacă vicepreşedintele Statelor Unite apare pe ecran şi afirmă că preşedintele şi-a ieşit din minţi, o să trebuiască să-l prezentaţi în direct şi în public. Eu am să pretind să i se ia amprentele, am să pun dentiştii să-i facă o hologramă a danturii cu laserul, iar când va fi aruncat în casa de nebuni, eu voi fi preşedinte, iar voi aţi bulit-o.

— Nu cred că-ţi va conveni să faci lucrul acesta, îi spuse consilierul cu probleme de securitate naţională. Asta ar putea afecta siguranţa naţională, dacă înţelegi ce vreau să spun, şi nu-i exclus să fie nevoie să dispari de pe scenă cu pantofi din cei mari, de ciment.

— Băi băiete, tu crezi că poţi să-l lichidezi pe vicepreşedintele Statelor Unite chiar aşa, înainte să apuce să zică ce are de zis?

Secretarul de presă izbucni în râs.

— Din punct de vedere al credibilităţii, coeficientul tău Nielsen va fi zero barat, dragul meu bărbat, spuse el. *Nimeni* nu te va crede că Unchiul Sam bate în momentul de faţă câmpii ca un maniac sexual oarecare, din simplul motiv că nimeni nu va *vrea* să-ţi dea crezare. Pentru că, dacă Unchiului Sam i s-a întâmplat cu adevărat chestia asta, atunci preşedintele lor eşti chiar *tu*…

— Pe lângă aceasta, interveni consilierul cu probleme de securitate naţională, pentru cei de teapa ta, dacă fac prea multe valuri, există oricând şi opţiunea Bulgornîi.

— Opţiunea Bulgornîi…? exclamă Fast Eddie, simţind că filfizonul ăsta vorbea despre o afacere extrem de serioasă.

— Adică, dacă ruşii pot să-l scoată pe Bulgornîi de două ori pe an la mormântul lui Lenin, ca să ţină un discurs Sovietului Suprem, exact când poporul începe să murmure că a cam prins mucegai, îţi închipui că noi nu suntem în stare să împăiem şi să punem pe sârme un vicepreşedinte ca să stea smirnă, ca mortul la înmormântare?

— Şi dacă nu-ţi ţii pliscul, primele funeralii la care vei lua parte vor fi chiar ale tale, domnule vicepreşedinte, îi comunică şeful de personal. O să te punem să umbli prin faţa camerelor

şi să comunici naţiunii că acuzaţiile acelea ridicole erau doar urmare a faptului că ai băut prea mult vin roşu din cel ieftin, iar tu n-o să ai habar. De altfel, nici nu vei fi acolo.

— Vezi, domnule vicepreşedinte, situaţia se află sub control, îi spuse consilierul cu probleme de securitate naţională. Am studiat toate scenariile posibile, am acoperit toate unghiurile de vedere. Sunt convins că acum vei fi de acord că ne putem descurca foarte bine cu un maniac în Casa Albă şi cu un cadavru mânuit ca o marionetă în loc de vicepreşedinte, dacă e neapărată nevoie.

— Ei bine, dacă stau şi mă gândesc, recunoscu vicepreşedintele nervos, logica voastră este destul de greu de contrazis.

Pentru ca să-ţi faci rost de haşiş la Moscova, ca de altfel de orice alt lucru, era nevoie de relaţii stabile şi sigure, relaţii cu o categorie ce nu avea interesul să te vândă vreodată autorităţilor. De vreme ce niciun cetăţean sovietic nu putea să prezică sigur când sau dacă avea să nimerească la Lubianka şi să se târguiască pentru propria-i supravieţuire, descoperirea, cu riscuri minime, a unei surse de haşiş nu era chiar un lucru simplu.

Toţi speculanţii de haşiş de pe piaţa liberă intrau, fără excepţie, în categoria elementelor prin definiţie antipartinice, fiind, în acelaşi timp, angajaţi sau agenţi ai KGB-ului.

Armata Roşie nu numai că pierduse o mare parte a influenţei de care se bucura în Biroul Politic din cauza eşecului suferit în Afganistan, dar dăduse în asemenea hal peste cap situaţia economică, încât Serghei Polikov, ţarul KGB-ului, ieşise din toată această situaţie deţinând controlul cvasitotal asupra întregului comerţ cu haşişul.

Toate caravanele traversau acum frontiera direct în Turkestan, unde 250.000 de soldaţi sovietici pândeau ostentativ, gata să se năpustească iarăşi fulgerător asupra Afganistanului, dacă mujahedinii nu-şi respectau cumva promisiunile.

În aceste condiţii, Armata Roşie putea să-i ţină pe soldaţi mai mult sau mai puţin izolaţi de tentaţia haşişului, atât timp cât rămâneau încartiruiţi departe de marile oraşe, Uniunea Sovietică făcea rost de valuta forte de care avea nevoie

disperată, iar KGB-ul putea controla livrările, fixa preţurile şi limita cantitatea de haşiş ce se strecura pe piaţa internă, după ce vaste cantităţi de marfă luaseră noi destinaţii.

Odată ce aveau sub control toate sursele de aprovizionare, KGB-ul ar fi putut, în mod sigur, să elimine fără efort deosebit populaţia vastă de fumători de haşiş ce înflorise în Uniunea Sovietică în timpul perioadei când cei 200.000 de soldaţi care se vânturau anual spre şi dinspre Afganistan se lansaseră pe piaţă, devenind mici speculanţi particulari.

Încă înainte de încheierea acordului ce a pus capăt războiului, Serghei Polikov şi-a dat seama că există avantaje de natură politică, dar şi economică şi a permis comerţului interior să existe în continuare. Fiecare comerciant trebuia să se aprovizioneze de la o sursă, care, mai devreme sau mai târziu, avea să-şi cumpere marfa nemijlocit de la KGB. KGB-ul avea astfel acces la identităţile a sute de mii de mărunţi paraziţi economici implicaţi în acest comerţ, ceea ce însemna că oricare dintre ei putea oricând fi convins să dea informaţii. Iar aceşti mici negustori, la rândul lor, cunoşteau identităţile a mai multe milioane de cetăţeni sovietici vinovaţi de o încălcare a legii ce atrăgea după sine o pedeapsă de cinci ani de exil intern.

Nicicând nu mai reuşise KGB-ul să-şi întindă antenele lui fine atât de profund în cele mai delicate straturi ale maselor. Undeva, în acea Mare Celulă de Anchete a Cerurilor, Iosif Stalin şi Lavrenti Beria se înverziseră, fără îndoială, de invidie.

Totuşi, Ivan Igorovici Gomikov descoperise sau fusese descoperit de o sursă ce poseda puterile misterioase de a nu putea fi detectată de KGB.

Mustafa Kamani era ataşat cultural al Ambasadei Koramului şi, dacă ne gândim că acest stat nu avea nici măcar rudimentele unei culturi pe care să o poată scoate la export, adevărata însărcinare a lui Kamani la Moscova nu putea fi decât una singură – aceea de agent comercial al guvernului lui Hassan al Korami, cel mai important client al KGB-ului.

Haşişul pe care îl plasa Kamani câtorva prieteni ruşi, preferaţi de-ai săi era, fără îndoială, subtilizat din transporturile ce plecau spre Koram, prin urmare fuseseră deja bifate, plătite şi scoase din catastifele KGB-ului. Nici măcar Serghei Polikov, ba în primul rând Serghei Polikov, nu ar fi

arestat vreodată o găină cu ouă de aur bucurându-se de imunitate diplomatică.

Şi chiar dacă ar fi făcut-o, Kamani ştia ce anume avea să se întâmple cu el dacă îi dădea în vileag pe ruşii cu care menţinea contacte, deoarece aceşti prieteni ruşi, sau cel puţin cei pe care îi ştia şi Ivan, erau, fără excepţie, ca şi Ivan însuşi, tovarăşi în Conspiraţia Calculatoarelor. Ca să fim drepţi, nici nu ar fi *existat* o Conspiraţie a Calculatoarelor Sovietice în absenţa implicării Koramului.

Deşi se cunoştea prea bine că Hassan al Korami putea plăti cu sume mărunte, din punctul lui de vedere, tonele de haşiş cumpărate în fiecare an de la KGB, Koram pusese la cale să oblige KGB-ul să accepte o parte a preţului în ruble, care proveneau din contrabanda cu echipament de calcul făcută cu ajutorul valizelor diplomatice şi vânzarea acestuia unor ruşi avizi să pună mâna pe nişte hard[1], chiar şi la preţuri de-a dreptul neruşinate. Pe un Macintosh străvechi puteai obţine cincisprezece mii de ruble, pe ultimul IBM mini cincizeci de mii şi erau cunoscute cazuri când, pentru un Sinclair de 16k, se obţinuseră cinci mii. Cât despre printerele cu ace, acestea valorau greutatea lor în icre negre, pentru că astfel se puteau difuza opere samizdat pe dischete şi tipări exemplare la două sute de semne pe secundă.

Exista doar un singur lucru pe care KGB-ul îl ura mai aprig decât Conspiraţia Calculatoarelor, şi anume gândul de a pierde miliardele de dolari cheltuite anual de Koram în Uniunea Sovietică pentru haşiş.

Dar Ivan ştia că dacă se întâmpla ca *el* să fie dovedit membru al Conspiraţiei Calculatoarelor, iar KGB-ul afla că Ambasada Koramului îi pune *lui* la dispoziţie haşiş, întregul joc avea să se prăbuşească, fără putinţă de scăpare pentru nimeni.

Ivan Igorovici Gomikov fiind operatorul din schimbul de zi pentru Bulgornîi, era, prin urmare, unul dintre puţinii aleşi ce se bucurau de acces la programul de calculator ce îl reprezenta pe Secretatul General al Comitetului Central al Partidului Comunist Sovietic şi Preşedinte al Uniunii Republicilor

---

[1] Prescurtare a termenului de *hardware*, ce se referă la componentele fizice ale echipamentului de calcul, spre deosebire de *software*, sau *soft*, reprezentând partea de program a respectivului echipament (n. trad.).

Sovietice Socialiste.

Iar Ivan se străduise să-l informeze cât mai exact cu putinţă pe Mustafa Kamani cum lucrează el în calitate de „negru”, de scrib al lui Bulgornîi, sperând ca astfel să-i ofere acestuia o motivaţie în plus ca să nu recunoască vreodată că el, în calitate de agent străin, ştiuse acest lucru şi, cu toate acestea, continuase să-i dea halucinogene.

Iată de ce nu exista vreo urmă de tensiune în apartamentul închiriat de Kamani tocmai la capătul opus al oraşului, faţă de ambasadă şi pus la dispoziţia prietenilor săi: toţi cei de aici se cunoşteau bine între ei, erau personaje disperate, întru totul motivate să nu-i trădeze pe ceilalţi.

Aici îi întâlneai pe Boris, operatorul de noapte al lui Bulgornîi şi pe Tania, care lucra în echipa ce elabora statisticile Ministerului Agriculturii, pe Anatoli, care scria programe potrivit cărora erau stabilite cifrele de producţie pentru televizoare, automobile şi hârtie igienică şi pe Grişka, cel ce se ocupa de calculatorul pe care exista lista de priorităţi pentru acordarea de apartamente din întreaga Moscovă. Împreună, introduseseră suficienţi viruşi, glume tehnice şi bruiaje în programele de calculator ale statului cât să fie condamnaţi, fiecare dintre ei, să petreacă un milion de ani în Siberia, dacă prindea cumva cineva de veste, iar micile lor întruniri din apartamentul lui Mustafa Kamani şi le petreceau fumând haşiş şi luându-se la întrecere în născocirea unor noi pozne, care de care mai năstruşnice.

— … prin urmare, jumătatea de garsonieră i-a fost repartizată profesorului de astrofizică, iar baba care mătura strada asta a primit vila de lux…

— … iată de ce, când îl veţi ridica iarăşi cu macaraua ca să cuvânteze Sovietului Suprem, tovarăşul Bulgornîi se va putea lăuda cu faptul că suntem pe primul loc în lume în ceea ce priveşte producţia de hârtie igienică, deşi majoritatea vom fi siliţi să ne descurcăm în continuare cu *Pravda,* având în vedere că toată cantitatea a fost expediată spre Novosibirsk…

— Dacă am avea curajul să-l facem cu adevărat să spună chestia asta! exclamă Boris, în timp ce Kamani împacheta nişte bani în hârtie igienică, de parcă ar fi vrut să se laude cu accesul lui nelimitat la o asemenea marfă de lux.

— De ce nu? spuse Ivan. Tot ceea ce avem de făcut este să combinăm câteva discursuri mai vechi despre normele de producţie referitoare la hârtia igienică cu atacul lansat la adresa neajunsurilor din reţeaua de distribuire, atunci când ne vor cere să le propunem un lucru de laudă şi unul care să le permită să-i critice pe funcţionarii mărunţi, răspunzători de tot ce nu merge bine.

— Dacă vreţi să cunoaşteţi părerea mea, ăsta-i umor mărunt, de toaletă, chicoti Tania. Aşa sunt băieţii…

— Poate unul dintre voi ar dori să se despartă de două mii de ruble în schimbul *acesteia*? pronunţă deodată Mustafa Kamini, însoţindu-şi vorbele de un gest teatral, prin care scoase la iveală, dintr-un buzunar, o dischetă.

— Două mii de ruble pentru un *program*? râse Grişka batjocoritor. Las-o jos, Mustafa, programele putem să ni le scriem şi singuri, aşa că-ţi mulţumim frumos.

— Poate că ai dreptate, eu nu prea mă pricep la lucrurile acestea, dar persoane versate mi-au zis că este cel mai perfid virus născocit vreodată, spuse Kamani, trăgând din narghileaua comună.

— Aşa?

— Ce ştie să facă?

— Poartă numele de Joker, tinerii mei prieteni, şi face furori în cercurile Occidentale, potrivit presei burgheze. A fost conceput în jurul unui generator de număr aleator, care, s-ar putea zice, dispare în interiorul sistemului fără urmă şi acoperă toate interfeţele cu tot soiul de ciudăţenii. Odată ce l-ai introdus, nu există nicio metodă de a scăpa de el, decât dacă renunţi practic la toate datele şi programele din memorie…

— Un fel de haşiş pentru computere! exclamă Boris. Ele de ce să nu se distreze?

Ivan râse.

— De ce nu i-am acorda şi lui *Piotr Ivanovici* o şansă să se drogheze? zise el. Bietul ticălos, probabil că nu a mai avut nicio ocazie să se distreze de când a dat ortul popii.

— Te referi la *Bulgornîi!* exclamă Boris. Ai fi tu în stare să dereglezi programele şi să intri în băncile de memorie ale iubitului nostru secretar general al Partidului? Sau ai vrea ca Bulgornîi să înceapă să se bâlbâie ca Hruşciov, când o dădea pe

vodcă?

— Chiar mai ceva de atât, spuse Ivan. Adu-ţi aminte, dacă forţele din Biroul Politic nu ar fi fost într-un astfel de echilibru perfect de-a lungul acestor ani, l-ar fi îngropat de mult pe Bulgornîi în mausoleul lui Lenin, acolo unde îi este locul şi ar fi căzut de acord asupra unui succesor viu…

— Programul care ia hotărâri! exclamă Boris.

— Corect, virusul acesta l-ar distruge şi pe el!

— Mi se pare o idee nemaipomenită, Ivan!

— Hei, voi ăştia, despre ce discutaţi? interveni Tania vădit enervată.

— Este vorba de cel mai tainic şi mai întunecat secret al Statului Sovietic, spuse Boris, trăgând din narghilea. Să le povestim, Ivan?

— Nu suntem cu toţii tovarăşi în Conspiraţia Calculatoarelor, Boris? zise Ivan, umplându-şi la rândul lui plămânii cu fum. În Biroul Politic, după cum vă puteţi imagina cu uşurinţă, apar adesea blocaje, le explică el. În vremurile de demult, când aveam un secretar general viu al Partidului şi nimeni nu putea să întrunească o majoritate împotriva lui, asta era situaţia. Acum i se cere lui Bulgornîi să treacă peste momentele de blocaj.

— *Bulgornîi* în persoană? exclamă Grişka. Dar Piotr Ivanovici a murit de mai bine de patru ani!

— Opt.

— Şase.

— Nu contează. Secretarul general nu-i decât un cadavru acţionat de sârme, care îl fac să se mişte şi să vorbească, cum poate el să decidă ceva?

— Fiecare membru al Biroului Politic are propria sa pondere în procesul de votare, calculată de computer în funcţie de situaţia luptei pentru putere din momentul respectiv, hotărâtă prin votul secret al rivalilor săi. Aceste date sunt tabelate statistic, pe baza unui sistem de balotaj australian, până când rezultă un consens matematic. El este pus în legătură cu băncile de memorie pe baza unui program de indexare, care selecţionează şi editează vechi discursuri ale lui Bulgornîi, în aşa fel încât secretatul general să-şi poată anunţa hotărârile în stilul lui atât de familiar, plicticos de moarte.

— Bulgornîi îşi poate scrie singur propriile discursuri? întrebă Grişka.

— Încă mai bine decât pe vremea când mai trăia, spuse Boris. Computerul care îl controlează îşi aduce aminte până şi ultimul cuvânt anost care i-a ieşit vreodată pe gură, iar dacă ar fi în viaţă şi ar vedea ce se întâmplă, cred că ar mai muri o dată!

— Şi dacă Joker, programul ăsta, introduce interfeţe aleatorii între datele statistice şi cele cuprinse în tabele…

— Şi între programul pentru luat hotărâri şi băncile de memorie, unde ar trebui să existe şi programul de indexare…

— Înseamnă că hotărârile Statului sovietic vor fi luate dintr-o stare completă de confuzie a programelor…

— Iar Piotr Ivanovici Bulgornîi le va pronunţa în păsăreşte…

— Lucru pe care nimeni nu va îndrăzni să-l remarce…

— Şi atunci vor trebui toţi să pretindă că le înţeleg…

— Şi nu vor reuşi să iasă la capăt fără să-l înmormânteze, în sfârşit…

— Lucru pe care nu-l vor face până ce cadavrul nu începe să putrezească!

În tot acest răstimp, Mustafa Kamani se lăsase pe spate, sugând din narghilea, ascunzându-şi un mic zâmbet secret. Surâsul lui se transformă acum într-un rânjet îngâmfat.

— Ah, voi, ruşii, sunteţi un popor minunat! spuse el. În vestul decadent, programul Joker este folosit ca un simplu amuzament, glumeţii îl introduc în jocurile video ale prietenilor şi învălmăşesc datele agenţiilor de încasare a impozitelor, dar aici ne aflăm în Mama Rusia, unde el devine o armă împotriva statului.

— Haide, haide, Mustafa, potoleşte-te! spuse Tania. Noi nu suntem inamici ai statului.

— Noi suntem doar nişte programatori de mâna a doua, nu elemente antisovietice.

— Iar programatorii de mâna a doua vor şi ei să se distreze.

Armand Deutcher înghiţi încă o stridie şi bău o gură zdravănă de vin, apoi se rezemă mulţumit de speteaza scaunului, ca şi cum ar fi vrut să se învăluie în atmosfera

specială ce domnea în La Coupole. Această zgomotoasă cafenea din cartierul Montparnasse fusese odinioară locul de adunare al triştilor existenţialişti parizieni, apoi local de petrecere pentru artişti, pe urmă o capcană întinsă turiştilor, iar în momentul de faţă baraca devenise casă de *rendez-vous* a negustorilor de armament, a agenţilor străini şi a exilaţilor politici americani, despre care se spunea că alcătuiau un sfert din populaţia actuală a Parisului. Era un local unde mergeai pentru ambianţă şi nu în căutarea vreunui rafinament culinar sau a vinurilor nobile, dar, oricât de nepriceput ar fi fost bucătarul şef, nu putea compromite stridiile crude, proaspete.

— Sunt convins că nu ţi-ar face plăcere, Zvi, să vezi acest contract încăput pe mâna celor din Blocul Răsăritean, spuse Deutcher. Tu eşti ultima mea speranţă, dacă nu vei fi de acord să-i livrezi focoasele, Hassan se va adresa sovieticilor şi, pe deasupra, pierdem şi ocazia de a vinde sistemul de lansare.

— Îmi vine greu să cred toate acestea, chiar dacă le aud de la tine, spuse Zvi Bar David, vârându-şi în gură o linguriţă cu profiterol de ciocolată insipid. Nici măcar ruşii nu sunt atât de nebuni încât să-i vândă rachete nucleare unui maniac de talia lui Hassan al Korami, lucru pe care îl ştim amândoi. Tocmai *Israelul* să le vândă arme nucleare? În primul şi în primul rând, nu cred că va accepta să le cumpere de la noi!

— Ah, *naturellement,* nu va afla niciodată că focoasele lui sunt de fabricaţie israeliană, îl asigură Deutcher. Voi le veţi livra sud-africanilor, care vor permite să fie strecurate în Zair, care le vor vinde angolezilor, care îi vor asigura pe cei din Korami că au fost fabricate în Cehoslovacia şi date cubanezilor prin Germania Răsăriteană în schimbul trupelor de mercenari care să lupte împotriva Rezistenţei Rastafariene din Jamaica de Sud.

— Ce-ţi imaginezi tu că ne-ar putea convinge să facem un asemenea lucru?

— Păi mi se pare simplu! exclamă Deutcher bine dispus. Banii!

— Doar nu te aştepţi din partea noastră să-i vindem arme nucleare unui maniac antisemit, indiferent ce preţ ar fi dispus să plătească!

— Dar Kfir-urile acelea i le-aţi vândut, nu?

— Le-am vândut în Singapore, de unde au fost date Taiwan-ului, care le-au pasat chinezilor prin Hong Kong, care la rândul lor le-au schimbat cu iranienii pe ţiţei, iar iranienii le-au zis celor din Koram că făcuseră rost de ele atunci când brazilienii au invadat Paraguayul.

— Haide, haide, Zvi, indiferent cum s-au petrecut lucrurile, Mossadul ştia cu siguranţă încotro se duc!

Zvi Bar David ridică din umeri.

— Cine-ar fi putut rezista? recunoscu el cu un rânjet. Erau nişte epave rămase de pe vremea Războiului de Yom Kippur. Nici măcar haitienii n-ar fi fost interesaţi să cumpere aşa ceva. Dacă am avea nişte avioane Spitfire de prisos, am fi bucuroşi să i le punem şi pe astea în cârcă lui Hassan! Însă sub niciun motiv nu vom vinde Koramului artilerie pe care ar putea cu adevărat să o folosească împotriva noastră, ca să nu mai vorbim de focoase nucleare!

— Nici vorbă, *mon ami,* îi spuse Deutcher cu şiretenie. Dimpotrivă, ceea ce propun eu este ca să vindem în Koram douăzeci de rachete nucleare în schimbul a zece miliarde de dolari, pe care voi îi veţi putea folosi împotriva lor.

Bar David îl studie acum cu mare atenţie, ştergându-şi urmele de profiterol de pe bărbie. Armand Deutcher clătină din cap.

— Am achiziţionat din Senegal, prin Algeria, douăzeci de F-111 americane în ultimul hal, pe care vietnamezii au pus mâna acum cine ştie câţi ani, când au năvălit în Saigon, îi explică lui Bar David. Cu doar zece la sută peste preţul de fier vechi, ţinând cont că motoarele şi carcasele nu mai rezistă decât vreo câteva mii de mile, iar de pilotat n-ar mai îndrăzni nici măcar un kamikaze…

— Nu erau prea grozave nici cât au fost noi, din câte mi-aduc eu aminte, remarcă Bar David acru.

— Un strălucit exemplu pentru tendinţa americanilor de a se complica peste poate, se arătă Deutcher de acord. În schimb, pentru noi este un adevărat noroc, deoarece americanii au echipat aceste aparate cu sisteme radar de joasă înălţime, care baleiază terenul, fiind practic premergătoarele directe ale sistemului rachetelor de croazieră, pe care l-au realizat ceva mai târziu…

— Dacă nu mă înşel, aveau mici probleme din cauza flapsurilor care cădeau…

— Ah, dar asta nu este deloc problema noastră, Zvi, n-am dreptate? zise Deutcher voios. Chiar dacă sunt un dezastru, folosite ca avioane de vânătoare-bombardament, imaginează-ţi-le numai cum vor arăta în postura de rachete de croazieră mari, ieftine, rapide şi nemaipomenit de nesigure!

— Cred că am început să înţeleg încotro baţi, Armand…

— Păi mi se pare corect! Arunci nişte focoase nucleare din cele mai nesofisticate în cala de bombe, montezi sistemele de control de la distanţă ale avioanelor voastre supersonice de recunoaştere fără pilot şi, poftim, douăzeci de rachete de croazieră cu rază medie de acţiune supersonice ieftine, a căror toaletă completă ne va costa cam o jumătate de milion bucata în cel mai rău caz şi pe care i le plasăm apoi lui Hassan al Korami în schimbul a *cinci miliarde* de dolari; cinstit vorbind, după cum ai ghicit deja, probabil, sunt la ananghie din cauza focoaselor, aşa că accept să împart profitul pe jumătate, cu alte cuvinte situaţia balanţei de plăţi a Israelului se reface cu două miliarde de dolari, prin bunăvoinţa Biciului Necredincioşilor!

Bar David mai luă o linguriţă de desert şi savură gânditor sosul de ciocolată, gros şi întunecat la culoare.

— Foarte atrăgător… recunoscu el. Dar şi neînchipuit de periculos! Trei miliarde noi, unul tu.

— Doar pentru Hassan al Korami, îi zise Deutcher, ştiind că acum aruncă argumentul decisiv. Deoarece *voi* veţi livra sistemele de orientare la distanţă, *n'est ce pas?*[1] Cincizeci şi cinci, patruzeci şi cinci.

— Aşa este, spuse Bar David încet. Aşa este… Şaizeci şi cinci, treizeci şi cinci…

Armand Deutcher începu să râdă.

— Haide să ne învoim cu şaizeci la patruzeci, iar eu dau şi un lot de computere japoneze de mâna a treia, pentru jocuri, pe care l-am cumpărat în Şanhai, împreună cu un program numit *Cruise Missile Commander*[2], suficient de asemănător cu realitatea ca să-i convingă pe maniacii ăia îndobitociţi de haşiş – care n-au văzut în viaţa lor un joc video – că apasă nişte

---

[1] Nu-i așa (fr.).

[2] Comandantul rachetei de croazieră (n. trad.).

butoane adevărate.

— Am putea construi un pupitru de comandă fantezist pentru acest joc de computer, la care să se poată desfăta controlorii lor, cu ecrane mari de televiziune, joystick-uri, eventual chiar şi cu sunet stereo…

— Şi după aceea montaţi în carlingă o grămadă de fleacuri cu beculeţe clipitoare şi indicatoare cu leduri, iar circuitul real de comandă îl ascundeţi pe un cip[1], în cu totul alt loc…

— Deci dacă lansează vreodată chestiile alea, pur şi simplu preluăm ghidarea lor…

— Şi le faceţi inofensive, aruncându-le în mare!

— Poate… spuse Zvi Bar David.

Deutcher râse.

— Doar nu vă trece prin minte ca să-l aduceţi pe Biciul Necredincioşilor în situaţia de a ţinti spre Tel Aviv şi a lovi Mecca, *peut-etre?*[2]

— Ce idee delicioasă, Armand! exclamă Bar David. În acest caz, onoarea i-ar cere să declare Războiul Sfânt împotriva lui însuşi!

— Uite că am ajuns prima doamnă, dar promisiunile pe care mi le făcea Sam nu se îndeplinesc deloc, se tângui Margot Carruthers.

— Şi ce-mi spui mie, mamă? o întrebă Fast Eddie Braithewaite. Crezi că mie-mi convine rahatul ăsta mai mult decât ţie?

— Nu, domnule vicepreşedinte, nu cred, îi răspunse doamna Carruthers cu răceală. Tocmai de aceea cred că noi doi putem încheia un târg.

Pentru prima oară de când ea îl sunase de la un telefon public şi insistase să se întâlnească în garajul Watergate, Fast Eddie începuse să o ia în serios pe prima doamnă.

Fără îndoială, avea perfectă dreptate să fie aşa de şucărită, cu bărbat-su pus la păstrare într-o celulă capitonată de propria lui echipă şi incapabil, prin urmare, să organizeze petreceri la Casa Albă şi să o plimbe cu elicopterul, după cum îi promisese.

Cât despre Fast Eddie, acesta îşi scrâşnea dinţii, văzându-se

---

[1] Circuit integrat (n. trad.).

[2] Poate (fr.).

silit să tot asiste la înmormântări şi să-şi ţină gura, frământat mereu de gândul că ar fi trebuit să se fi mutat de mult în Biroul Oval, acolo unde îi era locul.

— Un târg? repetă el. Ce-avem noi doi de împărţit?

Margo Carruthers se strecură ceva mai aproape de el pe bancheta din spate a Mercedesului închiriat de ea.

— Mi-am închipuit că *tu* mă vei înţelege, Fast Eddie, îi spuse ea respirând greu şi ezitând, în acelaşi timp. Adică, m-am gândit că voi aţi inventat rock and roll-ul, este? Sunteţi în ton cu tot ceea ce e modern… ah… vibraţi în ritmul muzicii…

— *Cum ai zis?*

Ei, fir-ar al dracului, nu cumva baba lu' Unchiu' Sam Carruthers *îi dădea târcoale*? Nu ştia bine ce să facă, să râdă sau să borască.

— Sam şi cu mine nu ne-am mai dat la pat de ani şi ani, îi spuse ea. Până la urmă am şi uitat ce înseamnă să te exciţi aşa, ca lumea, prin urmare nici nu prea mai duceam dorul.

Femeia oftă şi zâmbi fericit, apoi continuă:

— Dar după aia, când s-a întors Sam de la terorişti, nu ştiu exact ce i-or fi făcut, că înainte să apuce indivizii ăia din personalul Casei Albe să mă dea afară din dormitorul nostru şi să-l transforme într-o celulă capitonată, Sam m-a regulat până mi-au ieşit ochii din cap. Cât a fost noaptea de lungă. La micul dejun. Pe toaletă. De douăzeci de ani nu m-am mai simţit aşa de grozav.

Fast Eddie se holbă spre ea, mut de uimire.

— Nu te uita la mine cu ochii ăia! îi spuse ea. Deşi acum poate nu ţi-ar trece prin minte chestia asta, dar mai de mult, cât a hălăduit Sam trei ani de zile prin America Centrală, m-am distrat şi eu puţintel, bântuiam ca o regină prin barurile pentru cei singuri, ba chiar m-am ţinut şi de o şmecherie sau două mai serioase la vremea mea, într-o doară, că aşa mi-a venit mie atunci. Deci, când plicticosul de moş Sam s-a transformat într-un izvor nesecat de bucurii, aveam amintiri destul de suculente ca să mă trezesc din nou la viaţă, iar acum am aşa nişte draci în mine de-mi vine să urlu tot timpul.

Consternat, Fast Eddie se trase din calea ei cât mai mult cu putinţă, până ce simţi în spinare mânerul uşii.

— *Doamna Carruthers,* zise el, de fapt, ce anume vrei să-mi

spui?

— Uită-te puţin la mine, îl îndemnă ea, nu arăt chiar aşa de rău la cei cincizeci şi cinci de ani ai mei, dacă mi-este permis să afirm singură lucrul ăsta, dar să încep să mă pipăi cu ăştia din înalta societate nu se face la vârsta mea, iar prima doamnă a Statelor Unite ar cam atrage atenţia într-o discotecă. Pe deasupra, a fost ca a doua lună de miere, nu că aia dintâi mi-ar fi lăsat cine ştie ce amintiri din punctul ăsta de vedere…

Pe figura ei se citea limpede cât de hotărâtă este.

— Nu-mi pasă dacă Sam este sau nu competent să fie preşedinte al Statelor Unite, eu îl vreau la mine în pat, nu într-o celulă, şi nici *nu doresc* să fie vindecat. *Prefer* ca soţul meu să fie maniac sexual.

— Foarte bine, mami, şi cam la ce te-ai gândit? exclamă Fast Eddie. Eu de când mă ştiu am fost mare amator de aventuri romantice adevărate!

— Ai să ajungi să zbori cu Air Force One[1], îi promise Margot Carruthers, căţărându-se din nou peste el. Am să-l vizitez pe Sam. Îl scot din celulă şi-l sui într-un elicopter, iar tu ne aştepţi cu avionul gata pregătit la Dulles. Zburăm cu el la Los Angeles şi-l ducem la *America Tonite.*

— Iar ei au să-l trimită înapoi la balamuc, cât ai zice peşte!

— Da, dar tu vei fi preşedinte, Fast Eddie. Iar dacă Ford a reuşit să se ţină de cuvânt şi să-l graţieze pe Nixon, după cum se înţeleseseră, sunt sigură că şi tu vei fi în stare să ne laşi să ne petrecem bătrâneţile pe undeva. Tot ceea ce doresc eu din aranjamentul ăsta este să-mi recapăt soţul.

— Şi cum ai să-l scoţi din celulă?

— Am eu nişte învârteli în minte… îi răspunse Margot Carruthers, lipindu-se cu ambele coapse de el.

— Şi căpitanul lui Air Force One, cu el cum rămâne…? întrebă Fast Eddie, aplecându-se spre ea.

— Vai, nu a fost atât de rău, ţinând cont că nu e chiar pe genul meu, îi mărturisi ea cu un zâmbet sălbatic. Poate mă întrebi de viitorul preşedinte al Statelor Unite? Nu ştiu cum să-ţi spun, nu te supăra, dar de când sunt am avut dambla la banchetele din spate ale maşinilor şi la negri.

---

[1] Avionul numărul unu al forţelor aeriene americane, rezervat preşedintelui Statelor Unite (n. trad.).

— Ce coincidenţă, şi eu am avut totdeauna o dambla cu femeile albe măritate care se dau în vânt după negri.

— A sosit ziua, a bătut ceasul când Biciul Necredincioşilor se va abate asupra curului sionist! declară Hassan al Korami.

Proiectoarele televiziunii erau mai strălucitoare decât soarele deşertului. Reporterii rătăciţi mormăiau comentarii stupide în microfoanele lor, având ceva din graţia unor jucători de fotbal care nu-şi prea găsesc locul pe teren, iar gărzile palatului ce înconjurau mica estradă pe care se afla Biciul Necredincioşilor îşi mângâiau nervos pistoalele-mitralieră Kalaşnikov, învăluindu-l pe Hassan într-un asemenea nor de fum cu ţigările lor, încât cameramanii înjurau în barbă, încercând să menţină focalizarea asupra figurii aflate înaintea cortului uriaş, ridicat în grabă.

Soldaţii Koramului, oficialităţile şi echipele agenţiilor străine de presă, fără excepţie, îşi aruncau priviri paranoice peste întinderea de asfalt a pistei, cei dintâi scandalizaţi de priveliştea indecentă oferită de sute de reprezentanţi spurcaţi ai lui Satan poluând puritatea pământului sfânt al Koramului cu maşinăriile lor malefice, iar aceştia din urmă urmărind cu înfiorare militarii scoşi din minţi de droguri, cu ochi roşii, care-şi dezmierdau mitralierele, întrebându-se ce-i venise Leului Deşertului ca să deschidă mediilor de informare străine frontierele pentru prima oară în cursul domniei lui, cu scopul de a organiza o conferinţă de presă la aeroport.

Cu trei zile în urmă, principalele agenţii de presă europene, americane, sovietice şi japoneze fuseseră invitate, de fapt aproape *somate* să-şi trimită oamenii aici, la Korami International Airport, pentru a fi martori cu prilejul anunţării unui eveniment care, se promitea cu modestie, „va schimba cursul istoriei lumii”.

Avioanele lor aterizaseră unul câte unul, fiind înconjurate de soldaţi ai Koramului înarmaţi până în dinţi şi îmbătaţi de fumul ţigărilor. Reporterilor şi echipelor respective li s-a permis să coboare din avioane cu aparatură cu tot, fiind cu toţii mânaţi şi îngrămădiţi într-un loc unde buldozerele ridicaseră mari movile de fier vechi ale unor foste avioane de vânătoare ruginite, curăţând o suprafaţă suficientă în marele cimitir de deşeuri

pentru a se înălţa cortul imens care, se putea bănui, ascundea marea surpriză a lui Hassan.

— Ascultă-mă, o, Israel! urlă Biciul Necredincioşilor în microfonul lui, trăgând din muştiucul unei narghilele mari şi părând să se monteze încetul cu încetul, ca să ajungă la cuvenita stare de furie. Ascultaţi cuvintele lui Hassan al Korami şi nu vă faceţi nicio speranţă, o, voi lipitori sioniste care vă spurcaţi cu cămilele! În cel mult patru zile şi patru nopţi, veţi scuti de prezenţa voastră necurată întregul Ierusalim Sfânt şi veţi retrage toate trupele voastre pe malul de Est al Iordanului. Toţi jidanii, toate sinagogile, toate magazinele de semipreparate cuşer trebuie să dispară din Ierusalim până în zorii celei de a cincea zile, aşa porunceşte Hassan al Korami, Şeicul Koramului, Leul Deşertului, Biciul Necredincioşilor, Stăpân al Haşişinilor Divini!

Murmure de mirare, râsete răguşite, apoi un mârâit supărat, semn al mâniei, se auziră din partea unde se afla presa. Nemernicul ăsta nebun reuşise în fine să-şi administreze o supradoză de haşiş! Încă de la urcarea pe tron lansase tot felul de pretenţii de tot rahatul la adresa israelienilor, iar acum ajunsese să fumeze ierburi în mijlocul a sute de aparate de luptă într-un hal fără de hal, îndrăznind să le pretindă duşmanilor lui să capituleze!

Până aici, întâmplarea fusese suficient de amuzantă, dar nici pe departe suficient de importantă ca să intre în jumătatea de oră a ştirilor de seară, chestie care nu li se mai părea veselă: ticălosul ăsta nebun îi făcuse pe toţi să vină până în deşertul mizerabil, cu mari cheltuieli, pentru o ştire inexistentă. Măcar să fi scos şi el ceva de băut.

— Ne-ai făcut să ne târâm fundurile până aici doar pentru atâta lucru? strigă furios directorul departamentului de ştiri al lui NBC, acompaniat de un adevărat cor de voci guturale, exprimându-şi acordul faţă de spusele lui. Nu ai dreptul să te porţi astfel cu presa mondială, limbric în cearşafuri ce eşti! Să ţii minte, ai să plăteşti din greu – din punct de vedere al imaginii tale – pentru bancul ăsta idiot pe care l-ai făcut!

Biciul Necredincioşilor îl învrednici cu o privire lipsită de expresie. Pufăi din narghilea. Apoi zâmbi subţire şi-şi îndreptă degetul mic de la mâna stângă spre importantul personaj al

reţelelor de ştiri.

Cinci dintre gărzile palatului îşi îndreptară Kalaşnikovurile spre el şi îl făcură ciur.

— Oare acum mă voi bucura de atenţie din partea voastră, discipoli ai Marelui Satan? îi întrebă Hassan al Korami cu dulceaţă. Iată pentru ce vă aflaţi voi aici, pronunţă el, în timp ce faldurile marelui cort din spatele lui începeau să cadă la pământ. Dacă un singur israelian rămâne în Ierusalim sau pe malul de Vest al Iordanului în dimineaţa celei de a cincea zi, am să folosesc *acestea!*

Odată ce pânza cortului căzu cu totul, camerele de televiziune se pomeniră că filmează imaginea cutremurătoare a încă cinci aparate din vasta colecţie de epave aviatice, care nu ieşeau în evidenţă decât prin faptul că erau încă şi mai coclite şi bătrâne decât majoritatea celorlalte.

— Cristoase, alea sunt chiar F-111! exclamă cineva. Au pe puţin treizeci de ani!

— Băgaţi bine de seamă ce scrie pe ele, necredincioşilor, îi îndemnă Hassan al Korami.

Cele cinci străvechi F-111 erau proaspăt vopsite în nuanţa specifică de verde a Koramului, care începuse deja să sară ici şi colo, dezvăluind metalul ruginit de dedesubt. Pe aripi şi pe fuselajul posterior apărea stema Koramului – o frunză de marijuana încrucişată cu o mitralieră – în poleială de aur.

Pe botul aparatelor se distingea un cerc alb ce conţinea cuvinte scrise în arabă, engleză şi ebraică, pictate în albastru de Israel.

Tel Aviv.

Haifa.

Eilat.

Beerşeba.

Galileea.

— Acestea sunt ţintele pe care le vom distruge, centrele cele mai populate ale Israelului şi sistemul de irigaţii al Iordanului, declară Hassan al Korami. Dacă poruncile noastre nu sunt respectate la timp şi întocmai, vom transforma statul Sionist într-un cimitir şi deşert radioactiv, unde nimeni nu vieţuieşte şi nimic nu creşte.

— *Cu astea?* strigă o voce anonimă, iar corpul de presă se sili

să-şi ascundă chicotele, de teamă să nu se ajungă iarăşi la vreo sângeroasă corecţie.

Dar Korami ignoră de această dată jignirea ce se aducea demnităţii lui de suveran absolut.

— Sunteţi poftiţi să vă apropiaţi şi să cercetaţi acest triumf al tehnologiei militare a Koramului, Racheta de Croazieră Nucleară Supersonică Sabia lui Hassan, zise el, iar în ochii injectaţi luci pasiunea adevăratului colecţionar. Au o rază de acţiune de două mii de mile şi viteză de o mie de mile pe oră, sunt echipate cu radare ce urmăresc terenul, care-i permit să nimerească oriunde la fix, exact ca o Exocet Three Thousand, ultimul răcnet în materie de tehnologie de control prin computer, precum şi un focos nuclear de un sfert de megatonă.

Timp de aproape o oră, reporterilor şi tehnicienilor li se permise să studieze atent avioanele. Cu toate că părea realmente problematic ca măcar jumătate dintre hârburile astea să ajungă cu adevărat în Israel, dacă reuşeau, totuşi, să parcurgă distanţa respectivă fără să le pice aripile între timp, atunci era foarte probabil ca ele să fie în stare să se strecoare nevăzute de radar, deoarece vechile lor sisteme originale de ghidare, bazate pe studierea terenului, lăsau cât de cât impresia că sunt funcţionale, iar ele fuseseră proiectate de la bun început tocmai pentru acest scop.

Li se puseră la dispoziţie aparate Geiger şi li se permise să intre cu ele în interiorul calelor de bombe, acţiune însoţită de nenumărate declicuri – semn că existau cu adevărat radiaţii – şi gemete. Carlingile fuseseră ticsite cu tehnică electronică suficientă să mixezi un album muzical şi exista şi un camion cu echipament de control; mulţimea de monitoare, tastaturi, joystick-uri îi impresionară peste poate pe reporteri şi pe mai-marii reţelelor de informaţii, constituind în acelaşi timp un excelent material, de înalt nivel tehnic, pentru filmările lor.

Cameramanii şi sunetiştii, în schimb, erau departe de a fi impresionaţi, ba chiar încercau să-şi ascundă amuzamentul.

Ochiul lor versat reuşea să detecteze că toată aparatura aceea minunată fusese adunată din te miri ce piese luate de ici şi de colo, module total nepotrivite între ele, scoase din computere Commodore, pentru jocuri, televizoare japoneze, truse „Să ne construim singuri un robot” şi ceea ce arăta

aidoma măruntaielor unor sintetizatoare de sunet Moog. Cât despre efectele pe care îl putea produce bazarul dinaintea lor, ar fi trebuit mai întâi să fii membru al Conspiraţiei Calculatoarelor din Rusia, ca să ai în tine tăria să te apuci de descurcarea circuitelor de aici.

— Spuneţi lumii că Hassan al Korami ştie bine ce vorbeşte, le recomandă Biciul Necredincioşilor profund şocaţilor reprezentanţi ai presei mondiale după terminarea cercetării a ceea ce li se înfăţişase. Dacă împilatorii sionişti nu-mi îndeplinesc poruncile până la ultima iotă, în cinci zile îi voi şterge de pe faţa pământului cu armele mele!

Apoi îi făcu un semn comandantului gărzii palatului.

— Fă-i să dispară imediat de pe Pământul nostru Sacru pe aceşti viermi ai lui Satan, îi spuse el nepăsător.

Şi, cu un dispreţ care i-ar fi făcut nu pe puţini foşti preşedinţi americani să-şi frece mâinile şi să râdă triumfător, doamnele şi domnii din presa mondială fură înghiontiţi şi îmboldiţi spre avioanele lor cu ţevile armelor şi obligaţi să-şi ia tălpăşiţa cât se poate de repede, în mijlocul unor salve şi focuri de armă automată trase la întâmplare.

— Haide, Sam, te rog să stai cuminte şi să faci exact cum îţi spun eu, ca să putem să te scoatem de aici, zise Margot Carruthers, pe când preşedintele Statelor Unite, aflat în celula lui capitonată, o pipăia de zor.

— Dacă mă săruţi unde ştiu eu, te urmez peste tot, îi replică el, oferindu-i spre inspecţie venerabilul său instrument de stat, la care făcuse aluzie mai devreme. Nu m-au mai lăsat să mă dau în bărci de săptămâni de zile! Bătrâna doamnă nu mai poate suporta situaţia, i s-a făcut de zbânţuială!

— Bine, bine, ne jucăm imediat de-a ala-bala banana, îl asigură Margot, deloc speriată de această perspectivă. Dar după ce ne-apucăm, am să încep să ţip şi să urlu, ca şi cum ai vrea să mă silueşti!

— Mamă măiculiţa mea! spuse preşedintele. Îmi dai voie să te şi leg cu ciorapii dacă-ţi promit că fac şi eu cum ţi-e ţie drag?

— Nu, Sam! Nu *acum!* îi răspunse prima doamnă. Ai răbdare până ce ajungem la Burbank. Când intră soldatul de pază, lasă totul în seama mea şi fă aşa cum îţi zic eu…

— Săriţi! Mă violează! Ooo! Iii! Aaah! Aaah! Aaah! *Aaah!*

Sergentul Carswell avea ordine stricte să nu intre în Celula Prezidenţială Capitonată, dar când auzi ţipete, gemete şi semnele unei lupte venind din interior, toate instinctele lui de gentleman se treziră la viaţă şi se năpusti în încăpere fără a mai sta pe gânduri.

Preşedintele Statelor Unite, gol puşcă, ridicase rochia primei doamne cam până la buric, îi atârnase chiloţii în jurul gâtului şi-i trăgea de zor, mormăind ceva în ritm de marş, în timp ce ea îl zgâria şi îl muşca.

La vederea acestei obscene stări a uniunii, o sinapsă a creierului de creştin şi patriot al sergentului Carswell suferi un scurt circuit. Cu alte cuvinte, indiferent că era vorba de însuşi Comandantul Suprem, niciun american patriot şi cu frica lui Dumnezeu nu putea permite să se întâmple o asemenea porcărie.

Se repezi peste saltelele de pe podea, îl apucă într-un simplu nelson, smucindu-l de pe prima doamnă şi săltându-l în sus, apoi îl răsuci spre el şi îi făcu vânt în direcţia unui perete capitonat.

Simţi ceva în spatele lui şi se întoarse, dar nu mai apucă să vadă decât pumnul puternic al lui Margot Carruthers, care îi explodă drept în falcă.

— Nu uita, Sam, *tu eşti preşedintele,* nu-i lăsa pe lacheii ăştia să te conducă aşa cum vor ei, arată-le cine-i şeful, îi spuse Margot Carruthers preşedintelui, după ce îl scosese pe coridor. Să nu le permiţi să-ţi întoarcă vorba.

Mână în mână cu soţul ei gol puşcă, prima doamnă parcurse coridorul până la cel dintâi punct de control, unde drumul le era blocat de doi tineri marinari din corpul de gardă, în poziţie de pe loc repaus.

— *Atenţiune!* urlă fostul sergent cu aprovizionarea şi negustor de maşini uzate.

Cei doi marinari surprinşi înţepeniră din reflex în poziţie de drepţi, după care începură să bâjbâie timid după tocurile în care îşi ţineau revolverele şi să se uite unul la celălalt, neştiind cum să reacţioneze la apariţia comandantului, care se

înfăţişase înaintea lor pe neaşteptate, dezbrăcat şi într-o stare de enormă erecţie.

— Ce vă holbaţi aşa, băi poponarilor? îi luă preşedintele din scurt. Ce, nu aţi mai văzut aşa un Comandant Suprem până acum?

— Oh… ah… domnule preşedinte, avem ordin… se bâlbâi marinarul alb.

— Eu ordon aici! tună preşedintele. Dacă nu mă înşel, eu sunt preşedintele Statelor Unite, cât despre banda aia de comunişti care nu m-au lăsat să-mi fac şi eu pofta, chiar din acest moment sunt concediaţi cu toţii!

— C-comunişti! exclamă marinarul negru.

— Ăsta-i purul adevăr, interveni Margot Carruthers, personalul Casei Albe a fost penetrat de agenţii albanezi, care v-au tras pe sfoară şi v-au făcut să credeţi că soţul meu este nebun, pentru că i-au luat hainele, i-au dat să înghită cantaridă şi l-au silit să se uite tot timpul la melodrame ruseşti.

— Şi nici nu m-au lăsat la femeie, băi băieţi, completă preşedintele cu arţag.

— Ajutaţi-ne să scăpăm şi veţi fi declaraţi eroi, le spuse prima doamnă.

— Eu am o idee şi mai bună, vă ridic chiar în clipa asta pe amândoi la rangul de generali cu patru stele, spuse comandantul şef. Ei, băieţi, acum ce mai ziceţi, cine e nebunul?

— Generali cu patru stele?

— Poate face chestia asta?

— Doar dacă mai este preşedinte.

— Rahat, tu crezi că filfizonul ăsta mai e preşedinte?

Celălalt marinar îi zâmbi.

— Este, atât timp cât zicem noi că e, n-am dreptate?

— Unde mergem, domnule preş…?

— La cel mai apropiat elicopter, interveni Margot Carruthers.

Înainte de sosirea cuplului prezidenţial la terenul de aterizare al elicopterelor, liniştea fusese asigurată la Camp David, cel puţin pentru moment. Subofiţerii fuseseră promovaţi la rangul de generali, soldaţii se văzură făcuţi pe neaşteptate sergenţi, ofiţerii fuseseră degradaţi şi arestaţi sub acuzaţia de trădare, doctorii şi psihiatrii fuseseră asiguraţi că vor primi

posturi grase în cadrul programului de asistenţă medicală pentru bătrâni, iar tuturor celor din echipa de televiziune li s-au promis scrisori prezidenţiale de recomandare adresate celor mai grozavi directori de producţie de la Hollywood.

Preşedintele, împachetat într-o pătură, şi prima doamnă, care susţinea cea mai mare parte a dialogului, se urcară la bordul unui elicopter şi porniră în cea mai mare viteză până la aeroport, unde ateriză chiar lângă Air Force One, care îi aştepta pe pistă cu motoarele încălzite şi având deja permisiunea de decolare.

Imediat după pornire, fură întâmpinaţi cu urări de bun venit în luxoasa cabină prezidenţială de vicepreşedintele Fast Eddie Braithewaite şi de căpitanul Bo Bob Beauregard, comandant al echipajului şi pilot, un zdrahon blond şi radios, care-i făcu un semn cu ochiul primei doamne, îl salută pe preşedinte şi, afişând pe nobilu-i chip expresia cea mai eroică din panoplia lui, spuse:

— Să nu vă faceţi griji, domnule preşedinte, de acum veţi fi în deplină siguranţă, sub ocrotirea Forţelor Aeriene ale Statelor Unite. Margot mi-a povestit cum agenţii cubanezi au înlocuit în secret personalul Casei Albe cu est-germani care v-au răpit şi v-au supus unor perversiuni inimaginabile cu nişte lesbiene rusoaice care trăgeau ca nişte diesele – simt cum fierbe sângele în mine numai când mă gândesc – dar vă rog să-mi permiteţi să vă asigur că Forţele Aeriene ale Statelor Unite vă susţin sută la sută! De ce nu ne daţi comanda să-i punem pe fugă cu mini-rachetele noastre de croazieră Gorilla Killa? Rahat, dacă ne punem mintea, le putem expedia ticăloşilor chestiile alea micuţe drept în cur!

Fast Eddie făcu o moacă de parc-ar fi dat cu ochii de dracul. Preşedintele îşi mângâie gânditor erecţia, părând să cântărească foarte atent situaţia.

— Stai puţin Bo Bob… ăă, căpitane Beauregard, spuse prima doamnă. Nu trebuie decât să ne duci la Burbank.

— Haide, Margot, se tângui preşedintele, haide să ne distrăm şi noi puţin.

— Să vezi ce-o să ne mai distrăm, Sam, când ajungem la Hollywood!

Preşedintele se lumină imediat la faţă.

— Ne ducem chiar la Hollywood? exclamă el. Măiculiţa mea! O să-mi fac rost de câteva stele din alea de cinema, exact ca John F. Kennedy!

— Ba o să te descurci mai ceva ca el, Sam, îi replică Margot Carruthers, ascunzându-şi enervarea. Tu ai să vorbeşti la *televiziune.* Ai să te adresezi Naţiunii.

— Chiar aşa? spuse preşedintele. Şi ce trebuie să le zic? Să le citesc un discurs?

— *Unchiul Sam Carruthers* nu are nevoie de cine ştie ce şarlatan ca să-i scrie discursurile, este? băgă Fast Eddie un fitil, rânjind. Tu eşti *preşedintele,* omule, ai dreptul să zici tot ce-ţi vine în capul tău de alb, singurul lucru de care trebuie să ai grijă e să nu ţii nimic în tine.

— Are dreptate, Sam, îi dai bătaie ca şi cum ai vinde şi acum Buick-uri vechi, spune-i poporului american ceea ce consideri tu că trebuie neapărat să audă, îi zise Margot Carruthers, împungându-l cu degetul. De stelele alea ne ocupăm mai târziu.

Iar când au să-şi dea seama ce ţap bătrân, năbădăios şi sculăreţ ai ajuns, Sam Carruthers – gândea ea – ai să rămâi doar al meu.

Undeva deasupra Coloradoului, căpitanul Bo Bob Beauregard reapăru în cabina prezidenţială, scărpinându-se în cap. Între timp, Margot îl îndesase pe preşedinte mai mult sau mai puţin în costumul lui de Unchiul Sam, deşi nu reuşise sub niciun chip să-l convingă să se încheie şi la şliţ.

— Domnule preşedinte, aud nişte relatări cam ciudate la radio despre nişte lucruri care se întâmplă, spuse căpitanul Beauregard. Un arab nebun a pus laba pe nişte rachete de croazieră şi ameninţă că le dă la cap evreilor dacă nu renunţă la Ierusalim, iar acum israelienii zic, fir-aţi voi ai dracului, oricine ştie că noi nu avem arme nucleare, dar dacă vă trece prin minte să aruncaţi cu aşa ceva în noi, am putea să ne facem rost, cât ai zice peşte, de cincizeci de rachete balistice intercontinentale mobile Praştia lui David cu focoase nucleare de o megatonă şi vă umplem de radiaţii de vă săturaţi.

— Eşti sigur că nu asculţi Radio Nebunul Liber şi nu tragi la ţigări din alea deocheate? se interesă Fast Eddie. Poate că ai prins un disc jockey ameţit, care se crede Orson Welles.

Căpitanul Beauregard se încruntă.

— Pe naiba, am vorbit la telefon cu oamenii din camera cu butonul… erau cam daţi peste cap. Ei de-abia aşteaptă să declare Alarmă Roşie, să se pună la adăpost şi să ridice în aer bombardierele B-1 ale Comandamentului Strategic Aerian, pentru orice eventualitate, dar tot ceea ce pot scoate de la Washington este „niciun comentariu” din partea secretarului de presă al Casei Albe şi „nu e treaba mea” din partea secretarului răspunzător cu apărarea.

— Spune-le să nu mai plece urechea la ce le zic spionii ăia comunişti! ţipă comandantul şef. Unchiul Sam Carruthers a luat iarăşi hăţurile în mână! Comunică-le generalilor mei că mă voi adresa curând Naţiunii printr-un discurs televizat şi că dorinţa mea este ca Forţele Aeriene să fie pregătite să-i radă de pe faţa pământului pe ruşii atei şi necredincioşi, pe arabii nebuni, pe evreii cu nasul pe sus şi pe oricine încearcă să ne mai facă de căcat – atunci când am să le zic eu să-i dea bătaie!

— Am înţeles, sir, domnule preşedinte! îi răspunse căpitanul Beauregard, salutându-l cu entuziasm. Este exact ceea ce îşi doreau să audă Forţele Aeriene ale Statelor Unite!

— Stai puţin! strigă Fast Eddie. Nu poţi face chestia asta!

— De ce nu, băiete? se interesă Bo Bob Beauregard.

— Pentru că… „Pentru că barosanul e plecat cu pluta rău de tot”, asta era să-i iasă pe gură lui Fast Eddie, dar fălcile ca din granit, de patriot convins, ale interlocutorului său, îl convinseră că era mai bine să renunţe la o asemenea idee.

— Pentru că… pentru că… pentru că n-au să te creadă, omule! reuşi el să îngaime într-un târziu. Ăia de la Casa Albă au vreo şase actori care ştiu să imite vocea preşedintelui! Vor anula ordinele! Au să-i pună pe cei din Serviciul Secret să ne înhaţe de îndată ce ne dăm jos din avionul ăsta!

— Pot să facă una ca asta, căpitane? întrebă preşedintele cu teamă. E posibil să mă pună iar sub cheie şi să mă lase cu sula-n vânt?

— Nu e cazul să vă faceţi griji în privinţa *asta,* domnule preşedinte, îi aduse la cunoştinţă triumfător căpitanul Beauregard. Noi, cei din Forţele Armate ale Statelor Unite suntem întotdeauna pregătiţi.

Intră într-un mic birou şi se întoarse cu un telefon fără fir, de

un roşu aprins.

— Legătura pleacă din flecuşteţul ăsta drept spre un satelit sigur, aflat pe o orbită geosincronă, de unde o rază laser pleacă drept spre camera cu butonul. Acolo există şi un analizator de voce, care le va spune că e vorba de dumneavoastră, iar tot ceea ce-mi rămâne mie de verificat este ca discuţia să fie cu adevărat purtată în direct. Pur şi simplu ridicaţi receptorul şi le comunicaţi să treacă pe Condition Black[1]. Asta înseamnă că vor trece toate forţele strategice în stare de Alarmă Roşie, vor izola centrul de control şi nu vor accepta alte ordine în afara celor venite prin acest telefon, cu vocea autentificată a preşedintelui Statelor Unite.

Radiind, preşedintele puse mâna pe telefonul roşu.

— Sam, părerea mea e că nu trebuie să faci asta, spuse Margot Carruthers cuprinsă de agitaţie, în timp ce el se juca, neglijent, cu o mână pe telefon şi cu cealaltă pe părţile mai gingaşe.

— Întotdeauna simţi nevoia să îmi spui ce nu am voie să fac, Margot! se plânse preşedintele. Sam, să nu mai bei încă un martini, Sam, conduci prea repede, Sam, nu mai sta cu ochii pe fetele alea frumoase, care fac galerie! Ei bine, acum sunt preşedintele Statelor Unite şi nu mai permit nimănui să-mi spună ce n-am voie să fac, nici maică-mi, nici ruşilor şi nici ţie!

— Aşa, frecaţi-le ridichea, domnule preşedinte! îi spuse căpitanul Beauregard radios, arătându-i cum să obţină legătura cu telefonista.

— Alo, alo, la telefon preşedintele… Adică ce vrei să zici, cum să închid şi apoi să formez singur numărul?

„Aici Radio K-RAB – Vocea Rockerilor Arabi – emiţând vibraţii delicioase ale muzicii cu o putere de o sută de mii de waţi special pentru voi, dragii noştri ascultători pasionaţi, şiiţi sau suniţi, transmitem pentru dumneavoastră de pe Nava Fanilor absoluţi ai Rock and Roll-ului, aflată lângă dumneavoastră, în apele Golfului… iată deci numărul doisprezece în topul Radio K-RAB de astăzi, marele succes *Jihad Jump* interpretat de Abou Abou şi Haşemiţii lui, nu înainte însă de a auzi aceste cuvinte despre Kalaşnikov, ultimul răcnet

[1] Condiţie sau situaţie „neagră” (n. trad.).

în materie de arme automate, puse la dispoziţia doritorilor la un preţ pe care ţi-l permiţi chiar şi fără să fii şeic al petrolului!”

Armand Deutcher răsuci butonul radioului la minim înainte de începerea reclamei şi îşi îndreptă iarăşi atenţia spre monitoarele prezentând canalele internaţionale de ştiri, pe care le montase provizoriu în camera de comandă a acestui post de radio pirat, emiţând din largul mării.

După cum prevăzuse şi Zvi Bar David, Hassan al Korami nu aşteptase până la sosirea întregului lot de rachete de croazieră Sabia lui Hassan ca să-şi lanseze provocarea lui furioasă. Deocamdată, toate mergeau cât se poate de bine.

NBC anunţa acum că şi israelienii declaraseră ultimatum, la rândul lor. Hassan avea la dispoziţie patru zile pentru a renunţa la rachetele nucleare de croazieră în favoarea Israelului, dacă nu, israelienii le vor lua cu ajutorul forţelor lor aeriene, superioare din punct de vedere tehnic, fără a fi nevoie să se recurgă la un atac atomic. De vreme ce Koramul ameninţase Israelul cu anihilarea nucleară, opinia publică mondială nu avea cum să le reproşeze dacă lansau un atac aerian total împotriva mizerabilului, atât timp cât îşi ţineau propriile arme nucleare ascunse cu grijă în mânecă.

Iar acum, Radio Moscova afirma că Hassan al Korami era pe cale să cadă în această cursă. Tocmai declarase că în momentul în care un avion israelian va traversa frontiera, avea să distrugă oraşele Tel Aviv, Haifa, Berşeba, Eilat şi sistemul de irigaţie de pe malul Iordanului.

Israelienii îl ademeneau pe Hassan să meargă mai departe, orbeşte. Probabil aveau de gând să aştepte chiar până la expirarea ultimatumului, ca să-l pună cât mai mult pe foc. Apoi atacau Emiratul Koram cam cu o mie de avioane de vânătoare-bombardament fără pilot, echipate cu rachete Pitchfork, care loveau ţinte metalice, distrugând astfel total forţele Koramului, spre marea încântare a întregii lumi.

Deutcher nu putea decât să spere că israelienii nu aveau să fie *prea* eficienţi. Trebuia să primească mai multe miliarde de franci din partea lui Hassan în mod condiţionat, anume după lansarea chiar şi a unei singure rachete de croazieră, ceea ce presupunea ca aceasta să se întâmple înainte de anihilarea lor prin atacul fulger dezlănţuit de Israel; ar fi fost fericit dacă

israelienii aşteptau până ce erau convinşi că fuseseră atacaţi.

La urma urmei, cu ce i-ar fi deranjat? Chiar dacă Leul Deşertului izbutea să le pornească pe toate cinci, israelienii le-ar fi putut oricum arunca în mare, sau cel puţin aşa ar fi trebuit să gândească.

Însă Deutcher se afla acum sub ameninţarea unui mare eşec financiar. Deutcher se bazase pe interesul israelienilor de a-l lăsa pe Hassan să-şi ridice cel puţin o rachetă de la sol, pentru a deturna această lovitură spre Mecca, ba chiar îi strecurase această idee lui Zvi Bar David pe gratis.

Apoi, folosind emiţătorul cu o putere de o sută de mii de waţi al lui K-RAB – Vocea Rockerilor Arabi – ar fi reuşit să pună la rândul lui sub stăpânire racheta pe care israelienii o preluaseră de la controlorii de zbor ai lui Hassan, ca să o trimită acolo unde i-ar fi servit *lui* cel mai bine.

Îl costase o grămadă de bani să închirieze vaporul echipat cu un post de radio clandestin, ca să nu mai vorbim de cât de adânc fusese silit să sape pentru a-şi aranja anumite speculaţii cu proprietăţi mobiliare, iar acum israelienii ameninţau să-i încurce toate socotelile lui atât de bine ticluite!

Ivan Igorovici Gomikov nu mai văzuse niciodată Biroul Politic într-un asemenea hal, chiar dacă, în postura de operator pe timp de zi a programului Bulgornîi, trăise multe la viaţa lui!

Când Hassan al Korami anunţase primul ultimatum adresat Israelului, se întruniseră fără întârziere; când israelienii ameninţaseră să distrugă rachetele prin mijloace altele decât nucleare, ei intraseră în sesiune permanentă; iar când Hassan declarase că-şi va lansa rachetele în momentul expirării perioadei anunţate, intraseră în panică şi hotărâseră să se refugieze aici, la „Vilă”, centrul de control pentru momente de criză, îngropat la o jumătate de kilometru în inima Uralilor.

De altfel, aceasta rămase singura hotărâre asupra căreia Eroii Muncii Socialiste reuşiseră să ajungă la un consens. Mareşalului Borodin îi venise ideea că era momentul potrivit pentru a institui o blocadă asupra Berlinului. Ministrul de externe era de părere că trebuia să se declanşeze o ofensivă pentru pace, trecând de partea celor care erau primii atacaţi. Serghei Polikov insista că trebuie să-i ţină parte lui Hassan,

protejându-l astfel pe cel mai bun client pentru haşiş. Ministrul de finanţe adoptă acelaşi punct de vedere. Ministrul propagandei credea că trebuie să fie de partea Israelului, care, odată bombardat cu arme atomice, avea să se bucure de bunăvoinţa opiniei publice mondiale. În momentul de faţă erau, fără excepţie, răguşiţi şi extenuaţi după ce repetaseră la nesfârşit aceleaşi puncte de vedere.

Iar în tot acest răstimp, Piotr Ivanovici Bulgornîi – cu pielea lui lustruită şi polimerizată, sulemenită astfel încât să pară că plesneşte de sănătate – stătea în capul mesei, tăcut, nemişcat şi imperturbabil. Trebuie să recunoaştem, însă, că detaşarea pe care o arbora primul secretar, în comparaţie cu agitaţia celorlalţi, se datora în oarecare măsură şi faptului că murise de mult.

Cât despre Ivan Igorovici Gomikov, starea lui de spirit era departe de a fi echilibrată, deoarece el cunoştea seninele. Biroul Politic se afla în stare de blocaj total, iar majoritatea membrilor apucaseră să se îmbete. Iar atunci când se vedeau la ananghie şi trebuiau neapărat să ia o decizie, întotdeauna apelau la Bulgornîi, cerându-i să le vorbească.

Iar Ivan, introdusese deja, vai, programul Joker în băncile de memorie şi în programele de luare a hotărârilor ale lui Piotr Ivanovici. Nu avea habar ce bălmăjeală va ieşi din difuzorul montat în spatele dinţilor cadavrului atunci când aveau să-i pretindă să-l solicite pe Secretarul General al Comitetului Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice. Spre binele sau spre răul ei, Uniunea Sovietică avea să se afle curând sub semnul unui sistem decizional relativizat şi colectiv.

— Tocmai am primit asta de la ambasada noastră din Londra, spuse un funcţionar mărunt de-al ministerului, înmânând o singură coală de hârtie ministrului de externe. Mesajul a fost transmis de la un telefon public de către cineva care pretindea că vorbeşte în numele Mossad-ului.

Ministrul de externe o citi şi se făcu şi el de culoarea hârtiei.

— Ce s-a întâmplat, Nikolai? întrebă Polikov. Ai făcut o moacă de parcă ai fi muşcat dintr-un găinaţ.

— Din câte se pare, Mossad-ul se teme acum ca nu cumva propriul lor guvern să nu meargă prea departe, spuse ministrul de externe. Din câte zice aici, dacă se întâmplă ca vreuna

dintre rachetele lui Hassan să lovească într-adevăr ceva, ei se vor folosi de asta ca scuză ca să-l distrugă, recurgând la propriul lor arsenal nuclear, anunţând şi existenţa lui cu acest prilej, forţând astfel lumea să accepte hegemonia israeliană – în postura de nouă mare putere nucleară – asupra Orientului Apropiat. Mossad-ul imploră Uniunea Sovietică să oblige Koramul să cedeze în faţa ultimatumului israelian, împiedicând prin aceasta elementele sioniste extremiste să-şi atingă scopul.

— Au dreptate! Nu le putem permite israelienilor să stăpânească Orientul Apropiat!

— Să ne impunem punctul de vedere!

— *Cui* să ni-l impunem?

— Israelului!

— Koramului!

— Berlinului!

Continuară să strige şi să urle unii la alţii, întărindu-se mereu cu vodcă, dar nu peste multă vreme adunarea începu să-şi epuizeze rezervele de energie; unul câte unul, cei din Biroul Politic amuţeau şi-şi întorceau privirile spre conducătorul liniştit şi impasibil, Piotr Ivanovici Bulgornîi, care zăcea, ca orice cadavru, contemplând cu detaşare acest indecent spectacol.

— Gomikov! spuse în cele din urmă mareşalul Borodin. Din câte se pare, trebuie să-l consultăm pe tovarăşul Bulgornîi în legătură cu această problemă. Pregăteşte-l şi încarcă-i de îndată programul de luare a deciziilor!

Tremurând, Ivan se puse la lucru pe claviatura computerului de control.

— Haide, să fii băiat cuminte, Piotr Ivanovici, îi şopti el în ureche lui Bulgornîi. În interesul Mamei Rusia şi de dragul lui Ivan Igorovici.

— A fost ideea *ta,* Margot, se plânse preşedintele. N-am vrut *eu* să ţin un discurs, tot ce-mi doream era să zbor la Hollywood, ca să mă distrez cu nişte actriţe din filme!

Air Force One ajunsese pe Aeroportul Burbank, unde nu apăru niciun agent din Serviciul Secret sau de-al FBI-ului şi se părea că ar fi putut să-l ducă pe Unchiul Sam Carruthers la Studiourile NBC din Burbank şi să facă o emisiune în direct

fără a fi interceptaţi, exact aşa cum fusese planul iniţial.

În acel moment, însă, vicepreşedintele şi prima doamnă nu puteau privi cu tot atâta sânge rece ideea de a-i permite preşedintelui să apară în direct, cu telefonul roşu în mână, când forţele strategice primiseră deja consemnul Condition Black, fiind în stare de alertă maximă. Dacă Sam începea să bată câmpii despre zdrobirea ruşilor necredincioşi, sau despre răzbunarea împotriva japonezilor, care provocaseră căderea preţurilor, sau chiar despre cum trebuia scăpat Washington D.C. De birocraţii şperţari şi poponari, cu telefonul roşu în stare de funcţiune, Forţele Aeriene ar fi trecut probabil la îndeplinirea acestor ordine, fără să-i mai poată stăvili cineva.

Iar Samuel T. Carruthers tot mângâia afurisitul de receptor şi nu o lăsa pe Margot să i-l ia.

— E prea periculos, Sam, încerca ea să-l convingă. Odată ce află că ai scăpat şi ştiu unde te găseşti, vor întrerupe emisiunea şi vor trimite pe urmele noastre FBI-ul şi Serviciul Secret.

— Trebuie să recunosc, domnule preşedinte, că domniţa are dreptate, interveni căpitanul Bo Bob Beauregard. Cel mai bine ar fi să rămâneţi aici, la bordul sigur al lui Air Force One, unde comuniştii ăia, cu plasele lor de prins fluturi, nu pot ajunge până la dumneavoastră.

Figura i se lumină:

— Dacă mă gândesc bine, ca să ne simţim în deplină siguranţă, aş putea să cer nişte acoperire aeriană la telefon! Consider că ar fi suficient dacă ne-ar pune la dispoziţie câteva duzini de F-25 de la Edwards, ca să putem ţine steagul sus.

— M-am cam săturat să stau în cur în avionul ăsta, fără să fac nimic! strigă preşedintele enervat. Vreau să mă dau jos şi să mă distrez!

— Am putea să le dăm la cap ălora din Washington cu nişte bombe nucleare, îi sugeră Bo Bob îndatoritor. Poporul american ar înţelege. A fost nevoie să distrugem oraşul pentru a-l salva de Conspiraţia Comunistă.

— Oricum e plin doar de funcţionari obraznici, de străini şi de escroci de la asistenţa socială, care au votat împotriva mea, nu…? spuse preşedintele, căzut pe gânduri.

— Se poate spune, cu îndreptăţire, că nu face parte din trunchiul viguros al adevăratei Americi… se arătă căpitanul

Beauregard de acord. Eu aş recomanda patru explozii la mică altitudine ale unor rachete balistice cu rază medie de acţiune Windowmaker de câte cinci megatone, lansate de la bordul unor bombardiere hipersonice B-7 Penetrator. Cu reţeta asta putem fi siguri că scăpăm de tot personalul de la Casa Albă, oriunde s-ar ascunde ticăloşii ăia mizerabili; eventual se poate creşte la şase megatone, dacă vrei să moară şi câţiva în plus…

— Le arăt eu nerecunoscătorilor ăia ce se întâmplă dacă m-au lăsat fără fofoloancă! spuse preşedintele, pregătindu-se să se folosească de telefon.

— Stai, stai! strigă Fast Eddie. Am o idee mai bună!

— O idee mai bună? spuse Bo Bob. Poate nu zici rău, băiete! într-adevăr, *New York* este un oraş pe care foarte multă lume ar dori să-l extirpe din trupul ţării…

— Nu, nu, nu, interveni Fast Eddie pe neaşteptate. De ce nu le dai mai bine un telefon ca să-i sileşti să capituleze?

— *Să capituleze?*

— Fă măcar o încercare, înainte de a porni Al Treilea Război Mondial pentru o asemenea prostie, omule! Anunţă-i că ai scăpat de la colivie şi că ai de gând să apari pe ecran şi să aduni o ceată care să-i linşeze, dacă se mai ţin de fundul tău.

Pus în această situaţie, personalului de la Casa Albă nu-i mai rămânea decât să-i acorde *lui* preşedinţia, în schimbul promisiunii că urmau să-şi păstreze slujbele, apoi el îl va scoate din joc cu cea mai mare bucurie pe albul ăsta bătrân şi nebun şi va pune gheara pe telefonul legat de camera cu buton.

— Are dreptate, Sam, laşii ăia mucoşi vor renunţa fără să lupte, zise Margot Carruthers, mângâindu-l prin părţile sensibile.

Sau, în orice caz, vor trage suficient de timp ca să am răgazul să te duc departe de telefonul roşu, continuă ea în gând.

— Fir-ar al dracului, spuse căpitanul Bo Bob Beauregard, înseamnă că nu mai curăţăm Washington-ul?

— Consider că mai întâi voi avea plăcerea să le spun ticăloşilor ălora ce cred despre ei, hotărî preşedintele.

— Nu fi aşa de trist, Bo Bob, îl consolă prima doamnă. Până

una alta te poţi duce să te joci cu avioanele tale de vânătoare!

— Degeaba se zice că aş fi nebun, de fapt nu sunt, chicoti Hassan al Korami pentru sine.

Trase încă o dată din narghilea şi zâmbi radios ofiţerilor şi miniştrilor adunaţi în sala tronului, tolăniţi pe perne sau stând în poziţie de drepţi şi trăgând din ţigările cu haşiş.

Totul se petrecuse exact aşa cum îi prevestise inspiraţia lui divină. Preşedintele american se masturba, închis undeva, într-o celulă capitonată, fapt necunoscut israelienilor, care credeau că americanii îi vor proteja de mânia lui. Conspiraţia Calculatoarelor din Rusia, pe care o crease exact în acest scop, introdusese deja haşiş electronic în computerul care controla cadavrul conducătorului Rusiei.

Acum venise momentul să stârnească muşuroiul de furnici şi să urmărească vermina satanică zbătându-se şi târându-se spre sfârşitul implacabil.

— Vizirule, porunci el, ordonă evacuarea din Koramibad, acum ne vom întoarce în nisipurile neîntinate ale deşertului, de unde ne tragem!

— Generale, agaţă rachetele noastre de croazieră Sabia lui Hassan de Rolls Royce-urile palatului! comandă el.

— Scribule, transmite-le mediilor internaţionale de informare următoarea declaraţie: am evacuat Koramibad şi am dispărut în deşert împreună cu rachetele noastre, acolo unde niciun avion israelian nu ne va putea descoperi înainte de lansare. Eu, Biciul Necredincioşilor, pronunţ, aşadar, un nou ultimatum ce nu poate fi negociat. Asupritorii sionişti au la dispoziţie trei zile pentru a evacua toată populaţia lor la New York şi Miami, de nu, îi vom face să dispară de pe faţa pământului acolo unde se află!

Chiar şi la curtea lui Hassan al Korami, această comunicare stârni unele îngrijorări, deşi niciunul dintre cei prezenţi nu îndrăzni, bineînţeles, să exprime altceva în afară de deplină adeziune la înţelepciunea Leului Deşertului, de teamă să nu dea piept cu Mânia Sacră a aceluiaşi personaj. Însă oricât de mult haşiş ar fi consumat, convingerea lor rămânea că nimic nu putea să-i convingă pe israelieni să accepte pretenţiile respective.

Nici Hassan al Korami nu-şi făcea asemenea iluzii.

Totul i se arătase într-o viziune pe care o avusese cu o noapte în urmă.

Fireşte, sioniştii nu aveau să renunţe niciodată şi vor lupta pe viaţă şi pe moarte! Or fi ei Necredincioşi, dar în niciun caz nişte laşi pe care să-i calci în picioare! Ei vor proceda, în schimb, exact aşa cum îi silea el, adică vor scoate la iveală propriile lor rachete nucleare, Praştiile lui David, ameninţând că le vor utiliza primii împotriva Koramului.

Aha, şi atunci, ei bine, atunci ursul rusesc se va trezi şi va apărea pe scenă, cuprins de spasme şi poticnindu-se, scăpat de sub control!

— Afurisiţii ăia de israelieni au făcut-o, în cele din urmă! spuse consultantul naţional pe probleme de securitate naţională, întorcându-se de la toaletă în camera unde se ţinea şedinţa cabinetului, trăgându-şi încă fermoarul de la pantaloni.

— Vai, nu!

— Ce-au făcut?

— Au dat-o pe faţă!

— Ce-au dat pe faţă, nu cumva vrei să spui că…

— Nenorocita aia de forţă atomică de şoc, despre ea e vorba! Îşi prezintă la televiziune rachetele balistice intercontinentale mobile Praştia lui David şi declară că vor anihila în modul cel mai simplu rachetele lui Hassan dacă nu capitulează în termen de douăzeci şi patru de ore: vor transforma întreg Koramul într-un crater radioactiv, adânc de doi kilometri.

— Nu este un lucru pe care să nu-l putem ţine sub control, n-am dreptate? interveni secretarul de presă. Vreau să spun, din punct de vedere al imaginii, nu este problema noastră, nu?

Biroul de şedinţe al cabinetului, ca de altfel şi personalul Casei Albe, cunoscuse, fără îndoială, şi momente mai bune. Din clipa în care Hassan al Korami îşi înfăţişase rachetele de croazieră, se închiseseră aici, refuzând orice contact cu presa, care dorea să le pună întrebări la care nu puteau răspunde, cu Pentagonul, care aştepta din partea lor ordine pe care nu se pricepeau cum să le dea şi cu membrii cabinetului şi barosanii din congres, care pretindeau să-l vadă pe preşedinte. Iar acesta, pe lângă faptul că înnebunise, părea să fi reuşit să

scape.

Prin urmare, nu le rămăsese decât să subziste cu mâncarea ce li se aducea de afară şi să încerce a menţine situaţia sub control, care, aidoma mormanelor de ambalaje vechi de la pizza, oase de pui şi sandvişuri cu brânză, mâncate pe jumătate, ce acopereau masa mare şi lungă, era pe cale să se „deterioreze”.

— Nu mi se pare corect! declară şeful de personal. Nu este acesta oare motivul pentru care angajăm un preşedinte, ca să ia hotărârile din care nu iese nimic bun, pentru ca apoi să avem pe cine arunca vina? Noi suntem aici ca să ne îngrijim de bunul mers al businessului, şi nu ca să conducem toată porcăria!

Ivan Igorovici Gomikov transpira din plin şi ar fi fost în stare să cedeze salariul lui pe o jumătate de an pentru o singură doză de haşiş. Îl apucase tremuratul, dacă nu din cauza abstinenţei silite, în orice caz din cauza chinurilor la care îl supuneau căcănarii ăştia muraţi în vodcă.

De fiecare dată când spera că reuşise, în sfârşit, să actualizeze definitiv programul, intra în scenă cine ştie ce aparatcik insignifiant cu un raport sumbru despre situaţia ce se deteriora rapid, iar atunci trebuia să asiste câte o oră întreagă la discuţiile lor de beţivani, apoi să introducă în computer încă o rundă de decizii.

Aproape se simţea tentat să le declare că oricum nu avea nicio importanţă, că programele pe care se bizuia funcţionarea lui Piotr Ivanovici fuseseră destul de temeinic date peste cap, prin urmare datele suplimentare nu puteau decât să introducă un haos şi mai mare în sistem. Cel puţin pentru moment, însă, chiar şi situaţia lui de acum i se părea preferabilă unei colibe din buşteni în fundul Siberiei sau unui glonţ în ceafă.

Care oricum nu avea să întârzie prea mult, petrecându-se probabil atunci când mumia împăiată şi acţionată cu sârme a lui Piotr Ivanovici va primi comanda de a vorbi.

— Transmiteţi cuvintele mele întregii lumi! declamă Hassan al Korami. Câinii ăia sionişti au să se pişe pe ei în cel mai nedemn chip!

— Nu mă păcăleşti? se auzi vocea în aparatul de radio al

maşinii. Eşti sigur vestitul Hassan al Korami, Leu al Deşertului, Biciul Necredincioşilor, şi asculţi *cu adevărat* K-RAB, Vocea Rockerilor Arabi? Ei bine, mi se pare *nemaipomenit* şi te rog să le spui tuturor fanilor noştri ce ne ascultă în nisipurile mistice, dacă nu te superi, Hassan, preasălbaticule şi preanebunaticule, care-i melodia ta preferată în această lună?

— *Jihad Jump,* cu Abou Abou şi Haşişinii, se trezi Biciul Necredincioşilor declarând în receptor; fapt perfect normal, de vreme ce el însuşi era proprietarul formaţiei care intrase în topuri cu o versiune heavy-metal a Imnului Naţional al Koramului.

— Dar eu n-am sunat ca să vă fac vouă reclamă la discuri! urlă Leul Deşertului când îşi dădu seama ce se întâmplase. Vreau să vestesc o proclamaţie care va zgudui temeliile lumii şi va aşeza steagul islamului deasupra Ierusalimului! Ascultaţi-mă, o, voi…

— Ţine-te bine de narghilea, Hassan, ne întoarcem imediat la tine, de-abia aşteptăm să ne dai pe spate cu Furia ta Sacră, însă mai întâi câteva cuvinte despre Harada, producător al celor mai grozave săbii de samurai, încă înainte de vremea când Omar îşi înălţa cel dintâi cort, copii!

Biciul Necredincioşilor se văzu silit să aştepte cuminte până la terminarea spotului publicitar.

De aceasta dată, spre marea lui surprindere, nu îl deranja câtuşi de puţin pauza intervenită între meditaţie şi faptă. Cauza era că, pentru prima oară în viaţa lui, se simţea cu adevărat profund satisfăcut.

Momentul i se părea perfect, perfect era şi faptul că îl trăia aici, în nisipurile nesfârşite ale deşertului, liber sub soare şi cer, bântuind iarăşi pustiul, exact ca strămoşii lui, chiar dacă, după cum i se cuvenea Leului Deşertului, avea parte de condiţii cu mult mai bune, călătorind în habitaclul spaţios, înzestrat cu aer condiţionat al Rolls Royce-ului supradimensionat, şi nu zgâlţâit şi prăjit de soare pe spinarea cine ştie cărei cămile puturoase. Şi acum…

— Şi acum, Radio K-RAB – Vocea Rockerilor Arabi – are pentru voi un cadou special, dragii noştri euforici şiiţi şi suniţi, *live,* în direct, din cine ştie ce fund de lume, *rapper*-ul care în săptămâna aceasta a pus toată lumea să danseze rock pe

cărbuni încinşi, de la Moscova şi până la Washington, o ştire difuzată în premieră şi în exclusivitate de K-RAB, nu uitaţi, copii, aici aţi auzit-o prima oară, ultimul ultimatum necondiţionat al Biciului Necredincioşilor, *Hassan al Korami!*

— Ascultaţi cuvintele lui Hassan al Korami, vermină sionistă, începu Hassan temperat. Ameninţările voastre vane că veţi distruge rachetele noastre de croazieră Sabia lui Hassan cu drăceştile voastre Praştii ale lui David nu valorează mai mult decât băşinile cămilelor! Haşişinii mei şi cu mine am dispărut în deşert împreună cu rachetele noastre nucleare şi tot de aici vă vom distruge! Puteţi să vă lansaţi rachetele către Koram, jidani nemernici, după pofta inimii voastre, însă eu vă desfid să faceţi asta!

Se opri o clipă, zâmbi ca pentru sine şi continuă mai calm.

— Dar înainte să mergeţi mai departe, o, Israel, şi voi, câini americani turbaţi ai imperialismului sionist, aflaţi că tocmai am primit asigurări tari precum cremenea din partea Uniunii Sovietice, minţi el, că în secunda în care o singură explozie nucleară poluează pământul sacru al Koramului, Uniunea Sovietică va dezlănţui un atac nuclear general asupra Statelor Unite.

— *Senzaţional,* sunt convins că vom sta cu toţii ochi şi urechi, ca să vedem dacă lumea noastră va auzi Big Bang-ul înainte de acest sfârşit de săptămână, prin urmare, în aşteptarea evenimentelor, haideţi să intrăm în atmosfera caracteristic termonucleară cu melodia *Mai strălucitoare decât o mie de sori,* vechiul disc de aur radioactiv al Celor Patru Călăreţi ai Apocalipsei…

Hassan al Korami închise radioul şi pufăi din narghilea, chicotind încetişor. Lăsaţi de capul lor, americanii aveau să facă, indiscutabil, presiuni asupra israelienilor ca să predea imediat Ierusalimul şi Malul de Vest, în timp ce ruşii se vor da peste cap ca să dezmintă că ar fi promis Koramului un asemenea lucru.

Este de la sine înţeles că Hassan nu le lăsase pe aceste unelte gemene ale lui Satan chiar de capul lor! Frontul de Eliberare Mendocino îl transformase pe preşedintele american într-un maniac bun de legat, iar Conspiraţia Calculatoarelor din Rusia adusese computerul care îl controla pe secretarul

general rus într-o stare de perplexitate vecină cu aceea din Tumul Babei.

Ei între ei, preşedintele american smintit şi secretarul general rus mort, animat de un computer total dezorientat, vor reuşi să găsească metoda cea mai potrivită să se facă reciproc fărâme, şi, pe deasupra, nici Israelul nu va scăpa cu faţă curată.

Dacă americanii nu îi loveau pe ruşi, atunci ruşii se vor grăbi să lovească înaintea americanilor, sau poate israelienii îl vor lovi în Koram, forţându-i pe ruşi şi pe americani să se lovească reciproc şi simultan.

Nu conta câtuşi de puţin care anume unealtă a Satanei apăsa prima pe butonul panicii. Rachetele ruseşti aveau să şteargă de pe faţa pământului Israelul şi America, iar rachetele americane aveau să anihileze Rusia; Leul Deşertului declara atunci simultan Jihad-ul[1] şi victoria, şi îşi făcea intrarea triumfală la Ierusalim, în postura de imam al întregii Arabii şi sultan a ceea ce mai rămăsese din lume.

Desigur, în cursul evenimentelor, Koramul avea să încaseze probabil şi el nişte lovituri, dar acesta era un preţ pe care Biciul Necredincioşilor era dispus să-l plătească. În Koram se puteau distruge cel mult un oraş pustiu şi câteva triburi împrăştiate de beduini! Nici toate megatonele din lume nu ar fi fost suficiente să sece adevăratul izvor al puterii lui, lacul de ţiţei fără fiind pe care se sprijinea emiratul şi destinul lui transcendent. Atunci când mai toată lumea avea să fie o mare de ruine radioactive, putea să ridice preţul petrolului atât cât poftea!

Mareşalul Borodin citi cel din urmă comunicat ce-i fusese adus şi leşină pe loc. Ministrul de externe se însărcină să-l readucă în simţiri, turnându-i în cap rămăşiţele dintr-o sticlă de vodcă şi pălmuindu-l peste obraji, timp în care Serghei Polikov recuperă foaia de hârtie, o cercetă, se făcu alb la faţă, puse mâna pe o altă sticlă şi trase un gât zdravăn, apoi le făcu un rezumat membrilor Biroului Politic aflaţi încă pe baricade.

— Hassan al Korami a anunţat că Uniunea Sovietică va reacţiona la orice atac nuclear din partea israelienilor asupra

[1] Războiul sfânt la arabi (n. trad.).

teritoriului lui, lansând un atac general asupra Statelor Unite. Ba mai mult, declară că i-am fi promis că vom întreprinde acest lucru chiar şi în cazul în care *el* atacă primul Israelul! Ceea ce şi intenţionează să facă, din câte se pare!

— Serghei, imbecilule, cum i-ai putut promite aşa ceva? îl luă din scurt ministrul de externe.

— *Eu?* sări directorul KGB-ului. Nu i-am promis niciodată chestia asta. Probabil Armata Roşie e de vină.

Între timp, mareşalul Borodin îşi revenise suficient ca să-şi poată exprima indignarea.

— Cum îndrăzneşti să acuzi Armata Roşie de o asemenea tâmpenie? urlă el. Doar *tu* eşti cel care îi vinde maniacului haşişul, Serghei Polikov!

Toate privirile se întoarseră spre ministrul de externe.

— Nu fiţi ridicoli, se apără vrednicul bărbat. Toată lumea ştie că eu nu sunt decât un simplu tehnician.

— Ce ne facem? se tângui mareşalul Borodin. Dacă lansăm rachetele spre America, vor proceda şi ei la fel, iar adevărul este că, din păcate, avem fiecare la dispoziţie arme cât să ne distrugem reciproc de mai multe ori.

— Bine, dar chiar dacă noi *nu* lansăm rachetele atunci când Israelul răspunde atacului Koramului, americanii au să-şi închipuie, totuşi, că am reacţionat violent, şi atunci le vor declanşa *ei* primii, le atrase Polikov atenţia.

— Trebuie să anunţăm că Hassan minte, spuse ministrul de externe. Trebuie să-i informăm public pe americani că nu îi vom ataca, indiferent dacă Israelul şi Koramul se încaieră.

— Şi ne vor da crezare?

— Putem noi să-i credem dacă ne vor spune că ne cred?

— Iar dacă le permitem israelienilor să dea Koramului la cap fără să li se întâmple nimic, întreaga lume arabă se va întoarce împotriva noastră, noi ne subminăm credibilitatea în Europa Răsăriteană şi provocăm o revoltă în masă, iar Orientul Apropiat rămâne în mâinile unei noi puteri nucleare împotriva căreia sprijinim terorişti de o jumătate de secol încoace!

— Atunci să-i atacăm noi pe israelieni?

— Mai bine să-l distrugem pe Hassan, parazitul ăsta ipocrit!

— Cineva trebuie să vorbească pe firul direct cu preşedintele Statelor Unite, fu de părere ministrul de externe.

— Cine? rânji mareşalul Borodin. Categoric, nu tu!

— În orice caz, Armata Roşie nu poate ridica pretenţia să negocieze direct cu şeful unui stat!

— Tovarăşi, interveni Serghei Polikov, mi se pare suficient de limpede că atât protocolul cât şi faptul că nu vom cădea nicicând de acord asupra propunerilor pe care trebuie să le facem americanilor pretind ca Piotr Ivanovici, iubitul nostru secretar general şi şef oficial al statului, să fie cel ce va trata direct cu omologul său american, la nivelul suprem.

Ivan Igorovici Gomikov percepu aproape fizic izul de alcool al suspinelor de uşurare ce însoţeau acum, cu un ceas înainte de dezlănţuirea inevitabilă a Harmaghedonului, abandonarea conştientă şi recunoscătoare a responsabilităţilor lor de reprezentanţi în viaţă ai poporului sovietic în favoarea unui program de calculator ce insufla viaţă artificială unui cadavru.

— Gomikov, activează-l imediat pe Piotri Ivanovici, ordonă mareşalul Borodin.

— Da, tavarişci, spuse Ivan, trimiţând cele dintâi impulsuri de curent prin exoscheletul din oţel ascuns de faldurile bogate ale tradiţionalului costum albastru, care nu-i venea niciodată bine lui Bulgornîi. Piotr Ivanovici începu să se mişte convulsiv şi să tremure, pleoapele i se deschideau şi închideau desincronizat, buzele începură să murmure ceva doar de el ştiut, acestea fiind fenomenele ce însoţeau de obicei încălzirea sistemului audioanimatronic.

Programul ajunse la o stare de echilibru şi Ivan îl ridică pe primul secretar în picioare; acesta domina cu statura lui masivă întreg Biroul Politic, scrutându-i neclintit prin ochii lui neîndurători din sticlă, strivindu-i pur şi simplu prin chipul neclintit şi neobosit.

Indiferent că e mort de zece ani, indiferent dacă softul lui e pătruns de viruşi, îi trecu deodată lui Ivan prin minte, Piotr Ivanovici Bulgornîi face o impresie mult mai viguroasă decât oricare din colecţia lui de generali beţivi, gangsteri din serviciile secrete şi fripturişti ajunşi în funcţii de comandă ale partidului! Iar ironia soartei, gândea el, ne împinge pe toţi, elemente antipartinice, Biroul Politic şi pe mine însumi să fim în perfect consens.

Un secretar general al partidului bun este doar unul mort.

— Vă vorbeşte preşedintele Statelor Unite, găoaze comuniste şi decadente, şi sunt foarte cătrănit! răbufni vocea din difuzoarele conectate la telefon, moment în care prin sala de şedinţe răvăşită şi inundată de fumul ţigărilor trecu un geamăt de durere.

— E Unchiul Sam în persoană, am verificat, spuse consultantul pe probleme de securitate naţională. Vorbeşte din Air Force One, care, nu se ştie din ce motiv, se află parcat pe aeroportul din Burbank, iar pe deasupra lui se învârte o escadrilă de avioane F-25, care se ţine de acrobaţii aeriene supersonice de n-a mai rămas un geam întreg de la Pasadena şi până la Pacoima.

— Ticăloşilor ce sunteţi, cine v-a dat dreptul să mă băgaţi la răcoare şi să nu-mi daţi fofoloancă? tună Samuel T. Carruthers. Sunt stătut ca un ţap în călduri şi furios ca un ayatollah… să nu uitaţi că *eu sunt preşedintele Statelor Unite,* iar de acum încolo am de gând să cârmuiesc aşa cum se cuvine.

— Trimite Serviciul Secret într-acolo! Cheamă-i şi pe cei de la FBI! Să vină şi o echipă SWAT[1] de la Los Angeles! Trebuie să-i pună careva sacul peste cap ticălosului înainte de a prinde presa de veste!

— Ascultaţi-mă bine, rataţi nenorociţi, vreau să vă depuneţi demisiile chiar în momentul ăsta, dacă nu, voi vorbi în direct naţiunii americane, iar dacă poporul va afla cum i-aţi răpit preşedintele, l-aţi ţinut prizonier şi l-aţi torturat prin neagră abstinenţă, consider că o să începeţi să spargeţi stânci în Leavenworth încă înainte să-mi termin eu spiciul.

— Doamne Dumnezeule… se tângui secretarul de presă lăsând să-i alunece receptorul din mână de parcă ar fi fost un peşte mort şi sprijinindu-şi capul în mâini. Ruşii ne ameninţă că ne vor bombarda cu arme nucleare în caz că israelienii lovesc Koramul!

— Ce-i de făcut?

— În primul rând, trebuie să punem forţele strategice în stare de Alarmă Roşie, spuse consultantul pe probleme de securitate naţională şi ridică telefonul special, legat de camera cu butonul.

---

[1] Special Weapons and Tactic, arme şi tactică speciale (n. trad.)

— Şi nu care cumva să vă treacă prin minte să vă trimiteţi copoii după mine! îi preveni preşedintele. Paza mea aeriană are să-i nimicească. Iar dacă umblaţi cu şmecherii, am să-i permit lui Bo Bob să lovească Washington-ul.

— Iisuse Cristoase! ţipă consultantul pentru securitate naţională, scăpând şi el telefonul din mână, ca pe un cartof fierbinte. Deja au intrat în Condition Black!

— Condition Black? Ce naiba mai este şi *Condition Black*?

— Camera unde se află butonul atomic este izolată, funcţionând pe baza resurselor interne de aer şi energie. Tot ceea ce reuşesc eu să prind de aici este vocea unui robot, care îmi comunică faptul că linia este temporar suspendată. În acest moment nu mai există decât o unică legătură activă, anume telefonul roşu din Air Force One.

— Adică maniacul ăla descreierat dispune de forţele noastre nucleare?

— Te-ai prins! Dementul a pus mâna pe azil!

Ivan Igorovici îl lăsă pe secretarul general al partidului în poziţie de drepţi, în timp ce el îl punea la punct cu ultimele date, exact aşa cum proceda şi de 1 Mai sau cu prilejul aniversării Revoluţiei, atunci când Piotr Ivanovici stătea ore nesfârşite, cu un aer eroic şi imperturbabil, în curentul şi umezeala de lângă mormântul lui Lenin. Comenzile scheletului extern, cel puţin, nu păreau afectate de programul Joker.

Dar acum sosise momentul să pună la lucru programul virusat de luare a deciziilor, de la care el, unul, se aştepta la absolut orice surpriză: nici măcar în cercul lor de programatori de mâna a doua, în ciuda haşişului, nu reuşiseră să ajungă la o teorie comună despre ce avea să se întâmple la interfaţa dintre un proces relativizat de luare a deciziilor şi o bancă de date întoarsă cu fundul în sus. Boris credea că se pot crea bucle de feedback care să pună ordine în toată harababura. Tania era de părere că haosul cibernetic putea fi reordonat prin intervenţia ocultă a materialismului dialectic. Lui Grişka îi plăcea să spună că e ca şi cum ai mărunţi întreaga Enciclopedie Sovietică într-o maşină de tocat copaci şi ai publica materialul rezultat în locul ediţiei de a doua zi a ziarului *Pravda.*

Ivan Igorovici Gomikov nu avea nicio teorie de acest gen, în

schimb, acum era pe cale să afle ce avea să se întâmple în momentul declanşării programului de luare a deciziilor.

Piotr Ivanovici rămase o vreme tăcut şi nemişcat, apoi buzele cadavrului fură cuprinse de un tremur, ochii din sticlă i se plimbară încolo şi încoace prin orbite, după care secretarul general începu să pronunţe un amalgam multitonal şi pestriţ, alcătuit din cuvinte şi fragmente de mai mari dimensiuni extrase din biblioteca sonoră a vechilor lui discursuri.

— Salutări frăţeşti, iubiţi ţărani şi muncitori ai Uzinelor de frigidere Magnetogorsk şi vă urez bun venit la Planul Cincinal al Realismului Socialist…

— Cum?

— Gomikov! Ce-a păţit secretatul general? se interesă mareşalul Borodin.

Ivan făcu pe inocentul şi ridică din umeri.

— Nimic, în afară de faptul că e mort de zece ani.

— Soluţia marxist-leninistă corectă a crizei prin care trece acum huliganismul este să ne exprimăm solidaritatea frăţească cu interesul de clasă pe termen lung al factorilor celor mai interesaţi de realizarea normelor producţiei agricole…

— Atunci de ce bate câmpii în halul ăsta? se răsti Serghei Polikov.

— Bate câmpii? exclamă Ivan.

— Nu cumva vreţi să spuneţi că un intelectual marxist-leninist şcolit, ca dumneavoastră, are greutăţi în urmărirea noii linii trasate de secretarul general al partidului, când unui muncitor sovietic ignorant, dar pur din punct de vedere ideologic, aşa cum sunt eu, i se pare limpede ca un cristal?

— Trebuie să eradicăm elementele revanşarde din cadrul Baletului Kirov şi să-l trimitem pe omul nou sovietic să cucerească stelele, în drum spre Siberia…

— Nu mi se pare potrivit să-l punem să converseze cu preşedintele american, pe firul roşu! fu de părere ministrul de externe.

— Şi ce ne-ar rămâne de făcut?

Mareşalul Borodin cercetă un nou comunicat.

— Sateliţii de spionaj au ajuns la concluzia că americanii au decretat Condition Black! se văită el. Tot arsenalul pe care îl posedă se află acum sub controlul direct al unui vânzător de

maşini vechi, al unui *civil* împiedicat, al Unchiului ăsta, Sam Carruthers!

— Se pregătesc să declanşeze ei prima lovitură! exclamă Polikov. Trebuie să lansăm imediat tot ceea ce avem disponibil!

— Dar dacă preşedintele a preluat controlul asupra cercurilor militariste tocmai pentru a-l *împiedica* pe cine ştie ce general nebun să acţioneze pe cont propriu? N-aţi văzut filmul *Dr. Strangelove?*

— Are dreptate! spuse ministrul producţiei, revenindu-şi din starea de letargie. Mi se pare că echivalează cu o invitaţie implicită pentru desfăşurarea unui dialog la vârf.

Şi discuţia începu iarăşi să se prelungească la nesfârşit, în timp ce limbile ceasornicului înaintau implacabil, iar Bulgornîi bolborosea cine ştie ce; în cele din urmă, Ivan Igorovici Gomikov nu se mai putu stăpâni. Chiar dacă lumea nu se făcea ţăndări peste foarte puţină vreme, avea să fie oricum împuşcat de KGB-işti, atunci când prindeau de veste ce se întâmplase, prin urmare putea lua cuvântul fără să-i mai pese.

— Vă rog să-mi iertaţi îndrăzneala, tovarăşi, începu el timid, dar de ce nu îl întrebaţi pe *Piotr Ivanovici* dacă are chef să discute cu preşedintele american, înainte să ne apucăm să ne distrugem unii pe ceilalţi? Chiar dacă e mort, din partea lui te poţi aştepta întotdeauna la o hotărâre categorică.

— Ei, ce părere ai, Piotr Ivanovici? i se adresă mareşalul Borodin direct secretarului de partid împăiat şi pus pe sârme. Vrei să negociezi cu preşedintele american?

— … Uniunea Sovietică se declară în favoarea unei coexistenţe paşnice şi a dezarmării totale a tuturor tractoriştilor neo-colonialişti…

— Asta îl va pune pe gânduri pe preşedintele american… cugetă Polikov.

— Să nu se îndoiască nimeni de hotărârea noastră neabătută de a ne îndeplini planul la producţia de sorg şi de a urma drumul capitalismului spre o dictatură a activiştilor de partid, deoarece noi nu ne vom conforma niciodată pretenţiilor americane de a trece la înfăptuirea unei revoluţii motivate de profit fără a sparge ouă…

— Mi se pare că de aici se desprinde o linie de forţă a gândirii lui dialectice, nu sunteţi de aceeaşi părere? spuse

ministrul producţiei.

— Logica mi se pare fără cusur… se arătă de acord Serghei Polikov.

— S-ar zice că eşti singura noastră speranţă, Piotr Ivanovici, spuse mareşalul Borodin. Eşti de acord să vorbeşti cu preşedintele american?

Ivan mânui discret trupul secretarului general, care moţăi din cap, în semn de confirmare, ba îi apăru chiar şi un soi de rânjet ţeapăn pe chip.

— Nu trebuie să ne temem decât de tendinţele burgheze ale cercurilor americane conducătoare, zise Piotr Ivanovici încrezător, în timp ce scheletul exterior îi deplasă mâna neînsufleţită către telefonul ce stabilea legătura directă cu America.

— Iisuse, exclamă secretarul responsabil cu agenda de întâlniri, pe firul direct se află însuşi primul secretar al ruşilor!

— Bine, dar e *mort*!

— O fi mort, dar acum se află la aparat şi pretinde să vorbească chiar cu preşedintele, ameninţând că va lansa un atac dialectic ideologic total împotriva intereselor mărunte de clasă ale celor ce simulează boli şi ale bişniţarilor – ce-o însemna asta, nu ştiu – dacă îl refuzăm.

— Acum ce dracului facem?

— Ei bine, găoazelor, am cam obosit să tot aştept răspunsul vostru, se auzi vocea stridentă a lui Samuel T. Carruthers din difuzorul telefonului. Sunt nervos, plictisit şi de-abia aştept să ies de aici şi să dau peste o fofoloancă ca lumea!

Cei din personalul Casei Albe schimbară între ei priviri meditative şi speriate.

— Nu se poate!

— Ai vreo idee mai bună?

— Doar de-asta l-am angajat!

— Număr până la trei, după care îi spun lui Bo Bob să dea comanda să fie aruncate cincizeci de megatone peste Washington. Unu… doi…

— O fi el nebun…

— Doi şi jumătate…

— Dar nu ţine să-l îmbeţi cu apă rece.

— Eu credeam că ai murit, fură cele dintâi cuvinte ale preşedintelui Carruthers după stabilirea legăturii dintre firul direct şi Air Force One.

— Statul se va ofili numai atunci când producţia de sfeclă de zahăr va fi depăşită de tratatele de neproliferare dintre troglodiţii revanşarzi şi avangarda muncitoare a programelor de calculator, spuse vocea aceea ciudată din aparat.

— Ba o să mi se usuce mie fasolea dacă nu dau foarte repede peste nişte fofoloancă! îi răspunse preşedintele enervat. Ce pofteşti, mă, cadavru rusesc?

— Vreau să mă folosesc de acest prilej pentru a-mi exprima simpatia mea frăţească faţă de senzualismul capitalist decadent… replică secretarul general Bulgornîi. Datorită condiţiilor atmosferice temporar instabile din Ucraina, toate reziduurile de fofoloancă din Asia Centrală au fost trimise din greşeală în Gulag…

— Aha, spuse preşedintele, vădit mult mai binevoitor, şi tu ai probleme de amor.

— Etica socialistă reprezintă un salt uriaş în comparaţie cu vremurile lui Rasputin… recunoscu Piotr Ivanovici Bulgornîi.

Suna valabil. Toate rusoaicele arătau ca nişte pasionate ale literaturii science fiction sau cel puţin asta era părerea Unchiului Sam, şi pe urmă, când nu eşti decât un cadavru, probabil nu faci faţă cu brio în barurile pentru persoane singure.

— Ceea ce-ţi lipseşte ţie, amice, este nişte Fofoloancă Roşie-Alb-Albastră Sută la Sută Americană Folosită! îi spuse preşedintele. Am auzit şi eu vorbindu-se că au nişte fetiţe în Las Vegas care-l pot face şi pe un secretar general rus mort să fluiere Imnul naţional american pe cur!

— Programele de schimburi culturale dintre cele două mari popoare ale noastre nu trebuie să fie afectate de referirile la diferenţele ideologice ce apar între literatura occidentală de consum şi Corul Armatei Roşii…

— Uite, ştii ceva, domnule secretar general, ce-ar fi să organizăm o întâlnire de pomină, după vechea tradiţie americană? propuse preşedintele, îndatoritor. Mergem la Las Vegas şi tragem un chef cu fetiţe şi, cine ştie, după ce ne

săturăm de toate cele trupeşti, poate încheiem şi nişte afaceri.

— Trăiască solidaritatea dintre cele două elemente ale progresului, parazitismul social şi principiul fiecăruia după necesitate, se arătă de acord liderul sovietic împăiat. Propun să desfăşurăm împreună manevre de cuplare în spiritul proiectului Apollo-Soyuz, continuând în acelaşi timp concurenţa paşnică pentru controlul asupra resurselor naturale disponibile.

— Ne vedem în Las Vegas, îi răspunse preşedintele cu o voce care trăda cât de fericit este. Nici nu s-ar zice că eşti rus şi mort, pari cu adevărat un băiat de gaşcă.

Clipind des din cauza luminii crude, Ivan Igorovici Gomikov îl manevra pe secretarul general al partidului pe rampa ce cobora spre pista fierbinte a Aeroportului McCarran, urmându-l cât mai discret cu putinţă şi trăgând după el pupitrul de comandă portabil.

— Dacă stă două ore în dogoarea de aici, bietul Piotr Ivanovici o să înceapă să pută, şopti Boris Vladimirov îngrijorat în urechea lui Ivan, când fură izbiţi în plin de teribilul soare al amiezii de la Las Vegas, comparabil cu efectul pe care l-ar fi avut asupra lor jetul de gaze fierbinţi al unei rachete.

Ivan gemu. Nimeni nu mai avusese răgaz să se gândească şi la asta.

De fapt, nimeni nu avusese timp să se gândească la nimic. Aranjamentele în ceea ce priveşte hardwareul au fost tot atât de repede încropite pe cât întâlnirea la vârf convenită de secretarul general, nu se ştie prea bine cum, cu preşedintele american. Accesul la principalele bănci de date şi programe din computerul principal al lui Piotr Ivanovici de la Moscova se realiza, improvizat, prin satelit până la avionul sovietic, de unde se continua pe principiul telefonului fără fir până la tabloul de comandă purtat de Ivan, inteligent deghizat sub forma a ceea ce capitaliştii decadenţi numesc „ghetto blaster”[1]. De dragul veridicităţii, era într-adevăr capabil să funcţioneze în chip de casetofon şi radio cu frecvenţe medii şi ultrascurte.

Chiar dacă îndepliniseră adevărate fapte eroice de muncă socialistă punând la punct legăturile electronice într-un răstimp

[1] Radiocasetofon stereo portabil, folosit de multe ori de către negrii din ghetouri pe stradă, purtat pe umăr (n. trad.).

atât de scurt, tehnicienii KGB-ului trecuseră total cu vederea limitările tehnologiei de îmbălsămare, inerente până şi societăţii socialiste avansate. Este adevărat, cadavrul secretarului general rezista încă, după zece ani de funcţionare, fără să fi început să putrezească, dar una era să apară de câteva ori la mormântul lui Lenin în timpul primăverilor şi toamnelor răcoroase de la Moscova, şi cu totul altceva să suporte temperaturile de aproape patruzeci de grade din Marele Deşert American!

Vicepreşedintele, prima doamnă şi un căpitan voinic şi blond din Forţele Aeriene îi întâmpinară pe Ivan, pe Boris şi pe secretarul general la capătul scărilor.

— Bun venit în casa cu maimuţe, omule! îi spuse vicepreşedintele.

— Eşti gălbejit ca un popă meschin, băiete, comentă căpitanul din Forţele Aeriene, măsurându-l pe secretarul general cu un zâmbet idiot. Din câte-mi dau seama, e cam greu să te bronzezi la Moscova!

— Am deosebita plăcere de a vă transmite dialectica frăţească a muncitorilor şi ţăranilor din colectivul gulagului Lubianka adresată elementelor militariste ale tineretului cu vederi înaintate al lumii, spuse Piotr Ivanovici, schiţând un zâmbet înţepenit cu de la sine putere, după cum îşi luase obiceiul de o vreme.

— Cum ai zis?

— Engleza secretarului general este departe de a fi perfectă, se grăbi Ivan să precizeze. Nu aţi prefera să purtăm discuţia în limba rusă?

— În cazul ăsta, nu poţi tu să discuţi în locul lui?

— Cine, *eu?* exclamă Ivan. Eu nu sunt decât un soi de… cum aţi zice voi, *roadie*[1] al secretarului general. Iar Boris este asistentul meu.

— Unde sunt ministrul de externe şi ministrul apărării şi şeful KGB-ului vostru? se interesă vicepreşedintele american.

Se ascund împreună cu ceilalţi membri ai Biroului Politic la Vilă, unde speră să-şi salveze cel puţin cururile lor laşe, atunci când bombele vor începe să cadă! iată ce ar fi răspuns Ivan în

---

[1] Termenul se referă la cei ce ajută benevol personalul grupurilor de rock să organizeze concertele (n. trad.).

virtutea primului impuls. Niciunul dintre ei nu a avut curajul să-l însoţească pe secretarul mort dar viteaz al partidului în misiunea de a salva lumea de la distrugerea nucleară în chiar ceasul al doisprezecelea, iar programul virusat de luare a deciziilor nu numai că dispunea de control, dar era absolut de capul lui. Până şi mareşalul Borodin, după ce se prefăcuse a se împotrivi, mai mult de formă, cedase în cele din urmă cu bucurie comanda directă asupra forţelor strategice sovietice – realizată prin computer – programului de luare a deciziilor al lui Piotr Ivanovici. Principiul conducerii colective capitulase definitiv în faţa unui nou cult al personalităţii.

— Gloriosul nostru secretar general, Piotr Ivanovici Bulgornîi, erou al muncii socialiste, moştenitor al învăţăturilor lui Marx şi Engels, se bucură de sprijinul deplin şi necondiţionat al KGB-ului, al Armatei Roşii şi al Activului de Partid, pe care le personifică, declară Ivan, cu sentimentul că este purul adevăr. Dar dacă nu a avut loc o lovitură de stat militară asupra cercurilor conducătoare americane, de ce nu se află aici şi preşedintele american, pentru a-i ieşi în întâmpinare?

Vicepreşedintele şi prima doamnă schimbară nişte priviri aparte.

— Sam a… este ocupat peste poate, la Curtea lui Caligula… mormăi în cele din urmă prima doamnă, scrâşnind din dinţi.

— *Curtea lui Caligula?*

— Hotelul unde va avea loc întâlnirea la vârf, explică vicepreşedintele.

— Nu vă faceţi probleme, băieţi, tună căpitanul din Forţele aeriene, acolo există cel mai teribil cazinou de pe toată Sunset Strip, o să vă placă la nebunie!

— Gata, fetelor, a sosit vremea să coborâm şi să ieşim în întâmpinarea ruşilor! spuse preşedintele, ridicându-şi pantalonii costumului său de Unchiul Sam, uitând însă să-şi tragă fermoarul de la şliţ.

Chiar dacă avântul lui sexual era departe de a se fi stins, nu putea afirma nici că nu avusese parte de ce-i fusese lui cel mai mare dor pe lume, în timpul cât Margot se aflase la aeroport. Se întreba dacă patru paraşute în două ore ar fi o performanţă valabilă pentru *Guiness Book of Records.*

— Sper că prietenilor tăi ruşi n-o să le treacă prin minte să plătească în ruble pentru păsărică! spuse plesnitoarea blondă.

— Da, domnule preş, îi sări şi bruneta în ajutor, chiar dacă-i adevărat că lumea este pe cale să sară în aer, afacerile sunt afaceri!

— Nu vă faceţi probleme, fetelor, nu trebuie decât să-l distraţi pe Piotr Ivanovici cum se cuvine, apoi trimiteţi nota la Departamentul de Stat, le linişti preşedintele. Poponarii ăştia din Foggy Bottom[1] au codoşit pentru străini de când FDR a trimis-o pe Eleanor să dea din craci pentru Stalin![2]

Elicopterul Forţelor Aeriene coborî în parcarea exterioară a lui Caligula's Court Hotel and Casino, clădire ce semăna cu un falus din sticlă, imens şi strălucitor, ridicându-se din spatele unei copii la scara 1/2 a Colosseumului din Roma, completat cu o cupolă, ca acelea ale stadioanelor acoperite.

Ivan, Boris, secretarul general Bulgornîi şi americanii au fost primiţi în faţa intrării încadrate în coloane de o falangă de culturişti, înţoliţi în straie de gărzi pretoriene, înarmaţi până în dinţi cu lănci, scuturi şi armuri din cauciuc, bine mulate pe corp.

Fură conduşi printr-un coridor scurt şi larg, împodobit cu o serie de romani şi animale audioanimate, care executau un ciclu de împreunări ce aminteau prea puţin de imaginile filmelor lui Disney, pentru a pătrunde apoi, printr-un imens pasaj arcuit, în sala cazinoului.

Întreaga circumferinţă a imensei încăperi, pe locul unde în construcţia originală s-ar fi aflat lojile, era ocupată de o galerie în spirală, echipată cu un şir continuu de automate pentru jucat pocher, de ale căror pârghii trăgeau mecanic, privind în gol, femei grase, cu părul vopsit în albastru, îmbrăcate cu pantaloni în culori pastel, prea strâmţi, copii mici, curve aflate în pauză, care mestecau alene gumă şi beţivani cu ochi împăienjeniţi.

Dedesubt se aflau roţile ruletelor, mesele de blackjack[3], pocher şi zaruri, printre care vedeai tot felul de cupluri, unele

---

[1] Cartier din Washington, D.C., de pe Potomac, unde este situată clădirea Departamentului de Stat (n. trad.).

[2] Aluzie la Franklin Delano Roosevelt (1882-1945), fost preşedinte al Statelor Unite (1933-1945) şi la soţia lui, Eleanor Roosevelt (n. trad.).

[3] Douăzeci şi unu (n. trad.).

formate din oameni vii, aflaţi în plin act sexual, altele alcătuite din figuri audioanimate, jucând scene hidoase de tortură şi perversiuni prea crunte ca să poată fi contemplate. Chelneriţele purtau chiloţei din piele neagră, lanţuri cromate şi coliere ca ale sclavilor. Cei ce împărţeau cărţile şi crupierii erau echipaţi în zdrenţe, sugerând creştinii captivi, iar responsabilii cu ordinea în local aveau straie de gladiatori.

O scenă de mari dimensiuni, ieşind din peretele curbat, era împodobită acum ca o Lojă Imperială: două tronuri cu perne moi, canapele, nubiene dezbrăcate până la brâu, fâlfâind eventaie, mese gemând de fructe şi cărnuri şi o pleiadă de fete goale, care serveau.

Măsuţele pentru cafea dinaintea scenei fuseseră ocupate până la ultima de reporteri, cameramani şi tehnicieni de televiziune pe cale să se îmbete criţă. Scena însăşi era inundată de strălucirea luminilor folosite pentru filmare.

Unul dintre tronurile supradimensionate îl atrăsese în chip irezistibil pe Samuel T. Carruthers, preşedintele Statelor Unite. Era înveşmântat în costumul lui de Unchiul Sam. Patru paraşute cu jartiere şi minuscule sutiene în culorile roşu, alb şi albastru reuşiseră să se caţere pe el, acoperindu-i diverse porţiuni de anatomie. Preşedintele mângâia tandru telefonul roşu – pentru camera cu butonul – şi rămăsese cu şliţul desfăcut, sub care se ghicea animalul pe jumătate trezit.

— Nu ştiu de ce, Ivan, îi spuse Boris în timp ce traversau prin mijlocul cazinoului, apropiindu-se de spectacolul prezidenţial, dar am impresia că nu ne aflăm în Kansas.

— Sam Carruthers, cum de îndrăzneşti! ţipă Margot, înainte să aibă loc schimbul de saluturi oficiale. Fă-le vânt la bombele astea imediat!

— Îţi prezint noul meu personal pentru Casa Albă! îi spuse preşedintele. Candy este secretara de presă, Lurleen consiliera pe probleme de securitate naţională, Maria este şefa de personal, iar Sue Ellen noua mea expertă în afaceri interne.

— Nu poţi să le angajezi pe curvele astea ca să facă parte din personalul Casei Albe! exclamă vicepreşedintele.

— De ce nu? răspunse preşedintele. De ce să mă port eu altfel decât iluştrii mei predecesori?

Fast Eddie ridică din umeri. De data asta se vedea silit să admită că ţapul cel bătrân avea dreptate.

— Ei bine, dacă acesta este personalul Casei Albe, atunci Bo Bob, aici de faţă, va fi secretatul meu particular pe toată durata, declară prima doamnă. Haide, Bo Bob, stai aici, lângă mine, şi curăţă-mi un *grape-fruit.*

— Mişcă-ţi fundul şi vino aici, lângă mine, Pete! îl invită preşedintele pe Piotr Ivanovici bătând cu palma peste perna tronului învecinat, după ce delegaţia americană îşi rezolvase problemele de protocol intern şi se aşezase. Doamnele acestea încântătoare de-abia aşteaptă să înceapă negocierile.

Ivan ezită şi îl ţinu pe Bulgornîi nemişcat, gândindu-se că acesta nu avea cum rezista mai mult de o oră sau două în dogoarea becurilor.

Însă, din câte se putea constata, Piotr Ivanovici ajunsese să aibă propriile lui idei, sau poate că legătura cu Moscova nu era chiar total lipsită de perturbaţii, aşa cum se promisese, nu în ultimul rând din cauza mulţimii de automate ce funcţionau în apropierea pupitrului de comandă: fără niciun fel de ordin din partea lui Ivan, Bulgornîi se sui pe scenă şi se aşeză. Două dintre prostituate plecară de lângă preşedintele Statelor Unite şi îşi dedicară serviciile rămăşiţelor pământeşti ale secretarului general al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice.

— Aduc salutul meu Sesiunii Plenare a Sovietului Suprem al Occidentului decadent, declară el. Vreau să mă folosesc de acest prilej pentru a propune un nou plan cincinal dedicat producţiei de bormaşini verticale.

Ivan şi Boris se prăbuşiră în spatele uneia dintre mesele scunde şi comandară o sticlă de vodcă, hotărâţi, în aceste condiţii, să-i ajungă din urmă pe tipii din echipele de televiziune, ceea ce nu avea să fie tocmai uşor, judecând după cum arătau.

— Ho, ho! Foarte tare chestia asta! exclamă preşedintele, bătându-l pe secretarul general peste spate. Nici că se poate loc mai potrivit pentru ce vrei tu!

— Domnule secretar general!

— Domnule preşedinte!

Aparatele de filmat începură să lucreze, reporterii ridicaţi în picioare strigau din răsputeri şi, pe negândite, începu o adevărată conferinţă de presă.

— Domnule secretar general! Este adevărat că aţi decedat?

— Cultul personalităţii a fost aruncat la coşul de gunoi al istoriei, iar aparatul de partid funcţionează în momentul de faţă sub conducerea colectivă, potrivit Doctrinei Brejnev.

— Domnule preşedinte, dacă israelienii ignoră ultimatumul Koramului, iar Koramul sfidează contraultimatumul israelian, cum veţi reacţiona faţă de ameninţarea sovietică de a lansa un atac nuclear asupra Statelor Unite după ce israelienii răspund măsurilor pe care le va lua Korami faţă de respingerea pretenţiilor lor iniţiale?

— Ha? răspunse Samuel T. Carruthers. Despre ce naiba vorbea fraierul ăsta cu caş la gură? Se întoarse spre consiliera pe probleme de securitate naţională. Lurleen, îi şopti el, tu ce ai de spus despre chestia asta?

— Spune-le că ai să te gândeşti şi ai să le răspunzi cu altă ocazie, scumpule.

— Trebuie să mă mai gândesc la…

— Domnule preşedinte, peste numai douăzeci şi patru de ore, Hassan al Korami îşi va lansa rachetele nucleare către Israel, dacă nu capitulează, iar dacă israelienii răspund atacului, ruşii vor lansa rachetele lor spre Statele Unite! Nu este acesta motivul întâlnirii la vârf?

— Asta vor să facă? Chiar aşa? întrebă preşedintele uluit. Se întoarse cu faţa spre secretarul general al comitetului central, care stătea lângă el cu figura imobilă, ca a unui jucător de pocher, în pofida acestei teribile revelaţii. Şi eu, care credeam că ai venit aici strict în căutare de fofoloancă, Pete! se plânse el.

— Domnule secretar general, dezminţiţi informaţia potrivit căreia Uniunea Sovietică a ameninţat să lanseze un atac nuclear total asupra Statelor Unite, în cazul în care israelienii atacă emiratul Koram?

— Poporul sovietic iubitor de pace nu va utiliza niciodată primul, dar nici ultimul, armele nucleare. Trăiască ameninţarea planificării economice pe termen lung şi controalele reciproce asupra armamentului cu rază scurtă ale celor două măreţe

naţiuni pe care le reprezentăm!

— Asta înseamnă că Hassan al Korami *minţea?* Atunci doriţi să promiteţi poporului american că statul Koram *nu* se află sub umbrela nucleară sovietică?

— Datorită dificultăţilor tehnice cu racheta de aprovizionare Proton, întreaga producţie a fabricii de umbrele din Kiev a fost ambalată sub eticheta de îngrăşământ şi expediată spre Polonia, pentru a suplini stocul lipsă de dialectică marxist-leninistă. Ministerul Producţiei nu-şi asumă nicio responsabilitate şi nu garantează împotriva posibilelor abuzuri ideologice cauzate de produs.

— Ia staţi puţin, haide să stabilim împreună un lucru, eu sunt preşedintele şi e petrecerea *mea!* interveni preşedintele.

Tot spectacolul începuse să-i cam scape din mână. Deşteptul de rus îi luase faţa şi făcea singur toată vorbirea.

— Arată-le ce eşti în stare, dom'le preş, îi sugeră secretara prezidenţială de presă, muşcându-l tandru de ureche.

— Mi se pare corect! zise Unchiul Sam. Ia, băieţi, începeţi să-mi puneţi şi mie nişte întrebări!

— Ei bine, de fapt, ce anume intenţionaţi să întreprindeţi? Îi veţi obliga pe israelieni să capituleze faţă de Koram? Îi veţi ataca pe ruşi? Veţi lansa o agresiune împotriva Koramului, înainte de expirarea termenului limită?

Unchiul Sam începuse să-şi cam piardă răbdarea. Koram, Israel, afurisiţii de ruşi, pentru el nu erau decât o ceată de zurbagii străini, nu?

— O să-i bombardez până le vin spumele! se borşi el, fluturând telefonul cel roşu de comandă.

— Pe ruşi?

— Koramul?

— Israelul?

— Pe cine bombardaţi?

— Pe mă-ta, Charlie! îi replică preşedintele supărat. La aspectul ăsta încă nu m-am gândit!

Încetul cu încetul, tumultul se mai potoli; în acel moment, regizorii de emisie ai celor trei mari reţele se ridicară simultan în picioare şi, însoţiţi de camerele de luat vederi puse în funcţiune, îl încolţiră pe preşedinte ca o bandă de bătăuşi, sub privirile întregii lumi.

— Domnule preşedinte, există posibilitatea ca în douăzeci şi patru de ore să izbucnească cel De-al Treilea Război Mondial, între Uniunea Sovietică şi Statele Unite, în cazul în care dumneavoastră şi primul secretar nu reuşiţi să cădeţi de acord asupra măsurilor menite să-l prevină…

— Acele ceasornicului se apropie de miezul nopţii…

— Iar dumneavoastră staţi în faţa poporului american cu şliţul desfăcut şi cu butonul în mână şi tot ce aveţi a ne spune este că o să vă mai gândiţi?

— Poporul american are dreptul să ştie ce veţi face acum!

— Ce voi face eu acum? se interesă preşedintele la şefa lui de personal.

Aceasta îl prinse cu mâna între picioare şi îi şopti ceva în ureche.

Preşedintele surâse fericit.

— Chiar în acest moment, spuse el, mergem să tragem o petrecere!

— Să ştii că prietenul tău e chiar foarte ciudat, dom'le preş, spuse secretara de presă a preşedintelui, făcându-şi apariţia din camera alăturată cu un mers cam nesigur şi lăsându-se să cadă greoi pe pat, între consiliera pe probleme de securitate naţională şi şefa de personal, care zăceau pe jumătate adormite, trăgând din ţigări. Deja a dat gata pe trei dintre noi, dar nu am reuşit *încă* să-i potolim dorinţa sau să-l facem să renunţe!

— Şi în tot timpul ăsta zice chestii foarte nostime, face ca un disc stricat, pe care tot sare acul de la o melodie la alta…

— Doar e rus, nu? răspunse Unchiul Sam care, ajuns la un anume grad de mulţumire, se străduia să-şi ridice pantalonii şi să adopte un aer cât mai prezidenţial cu putinţă.

Pe neaşteptate, din dormitorul vecin apăru consiliera pe probleme de politică internă, palidă ca o stafie şi cam verde în obraji.

— Daţi-mi repede un întăritor! se tângui ea. N-o să vă vină să mă credeţi! Pur şi simplu i s-a rupt!

— Adică, nu cumva vrei să zici…

— Am onoarea de a vă acorda tuturor ordinul de Erou al Muncii Socialiste pentru eforturile voastre stahanoviste de a

depăşi sarcinile de plan cu douăzeci şi trei la sută! declară Piotr Ivanovici Bulgornîi, îmbrăcat doar în şort alabastru, ca de boxer şi haina costumului său.

Sam Carruthers îl studie pe primul secretar sovietic – care zâmbea hidos, bolborosea propagandă comunistă şi îşi ţinea puţa literalmente în buzunar – şi îşi reaminti ceea ce uitase în vârtejul amoros ce îl cuprinsese, anume că Piotr Ivanovici Bulgornîi era de fapt mort.

De-abia acum observă umbrele verzui apărute pe pielea conducătorului sovietic şi, odată ce remarcă acest lucru, începu să miroasă şi vagul iz de putreziciune ce nu mai putea fi ignorat.

Oricum, viu sau mort, gândi Unchiul Sam Carruthers, nu se poate plânge că nu l-am distrat cum se cuvine. Oricum, viu sau mort, mai înţelese el, Bulgornîi era un om de care trebuia ţinut cont pentru că, indiferent dacă era mort sau nu, el fusese cel ce tăiase şi spânzurase în Rusia de douăzeci de ani încoace.

— Ce e bine nu e rău, Pete, spuse el. Acum, că ne-am distrat pe cinste, în vechea şi măreaţa tradiţie americană, a sosit timpul să ne aşezăm faţă în faţă şi să discutăm pe şleau. Nu-l putem lăsa pe fârţângăul ăla de arab să-şi bată joc de noi în halul ăsta! Trebuie să căutăm împreună o cale de ieşire din impas. Lurleen, prezintă-mi raportul asupra securităţii naţionale.

— Ce să fac, dom’le preş?

— Spune-mi ce naiba se petrece!

— Uite care-i situaţia, dragă, îi spuse consiliera cu probleme de securitate naţională, în timp ce se îndreptau spre canapelele din salonul apartamentului, e la fel ca jocul ăla idiot de îi punem să-l joace pe fraierii ca voi când ne apucă hachiţele. Ştii, pe unele fete le distrează teribil să asmută pe doi băieţi solizi unul împotriva celuilalt, pentru ca apoi să se retragă şi să se amuze privind cum ăştia se bat ca chiorii. Ei bine, tu şi cu Pete sunteţi cei doi campioni la categoria nucleară grea a lumii, iar Hassan al Korami joacă rolul putorii afurisite.

— Corect, interveni şi consiliera pe probleme interne, voi doi, băieţi, îi permiteţi să-şi bată joc de voi ca de nişte proşti.

— Aşa? exclamă preşedintele. Dacă voi sunteţi aşa de deştepte, fetelor, iar Pete şi cu mine atât de proşti, *voi* ce-aţi

face în locul nostru?

Secretara prezidenţială de presă se aşeză între preşedinte şi secretarul general, punându-şi câte un braţ în jurul umerilor fiecăruia dintre ei.

— Voi doi nu vreţi *de fapt* să vă luaţi la bătaie, este? Nu aveţi de ce fi furioşi *unul pe celălalt,* mai ales acum, după ce aţi petrecut împreună, este?

— Corect, spuse consiliera pentru securitate naţională. Ticălosul care a încercat să vă pună să vă încăieraţi, ca el să stea deoparte şi să râdă de voi, el merită să fie taxat, este?

— Tu ce-ai de zis despre asta, Pete? îl întrebă preşedintele pe secretarul general. Mie mi se pare cu miez. Ce-ar fi să ne unim forţele şi să-i dăm la cap căcăciosului ăla?

— Doctrina marxist-leninistă afirmă cu limpezime că un prost nu va rămâne prea multă vreme în posesia propriilor lui rachete, se arătă Piotr Ivanovici de acord. Pe de altă parte, interesele pe termen lung ale clasei de consumatori sovietici nu pot fi separate de tendinţa paranoică naţională adoptată de prestigiul sovietic. Prin definiţie, *Pravda* trebuie să spună întotdeauna adevărul.

— Vrea să spună că ar arăta ca un poltron dacă s-ar da în lături, explică consiliera pe probleme de politică internă.

— Cred că înţeleg ce vrei să spui, Pete, se văzu preşedintele silit să afirme, văzând că interlocutorul său semăna tot mai mult cu un cadavru, cu scula pusă deja la păstrare în buzunar.

— Ce-ar fi să apăreţi amândoi la spectacolul *America Tonite*[1] ca să puteţi ţipa unul la altul? le sugeră secretara de presă. În loc să te ameninţe că te va lovi dacă prietenul tău, Israelul, îl loveşte pe Hassan, Pete te va ameninţa că îţi dă la cap dacă *tu* îl vei lovi pe Hassan.

— Foarte bine, iubito, spuse şefa de personal, iar tu vei putea să sari în sus şi să ameninţi că îl distrugi pe Pete dacă loveşte în prietenul tău, Israelul.

— Şi atunci amândoi aveţi ocazia să vă puneţi în lumină bună, să păreţi nişte băieţi duri şi bătăioşi, iar prietenii voştri năbădăioşi nu se pot plânge că i-aţi lăsat de izbelişte…

— Dar în loc să distrugem întreaga lume, vom putea să stăm liniştiţi şi să ne distrăm, în timp ce deşteptul ăla care a pus pe

[1] „America în această seară” (n. trad.).

roate tot planul ăsta diabolic o să încaseze cât nu poate duce.

— Fetelor, ce să mai zic, fosta echipă nu vă ajungea nici până la degetul cel mic, spuse preşedintele cu mulţumire. Ce zici, Pete? Nu mai e mult până la începerea spectacolului…

— Trăiască şi înflorească solidaritatea dialectică dintre conducerea colectivă a programelor de calculator ale clasei muncitoare şi paraziţii sociali ai oligarhiei occidentale decadente! declară secretarul general al Comitetului Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, strângându-şi mâna cu preşedintele Statelor Unite şi, odată cu aceasta, întâlnirea la vârf luă sfârşit, iar participanţii plecară braţ la braţ către sala principală a cazinoului.

America Tonite începuse de zece minute, iar Terry Tummler apucase deja să-şi termine monologul de deschidere când preşedintele Statelor Unite, secretarul general al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice şi patru curve ciufulite apărură târşindu-şi picioarele şi braţ la braţ în Loja Imperială, trântindu-se în fotolii, sub lumina fierbinte a reflectoarelor de studio.

Mesele de frunte, din primul rând, fuseseră rechiziţionate, ca întotdeauna, de oamenii muraţi în băutură ai presei mondiale, care, după ce că beau pe gratis, nici nu se înghesuiau să dea vreun bacşiş, spre dispreţul chelneriţelor. Ivan şi Boris reuşiseră să-şi păstreze locurile din primul rând, oferind ţigări cu haşiş şi vodcă la toată lumea, iar vicepreşedintele, prima doamnă şi căpitanul Bo Bob Beauregard se văzură înghesuiţi la o masă minusculă, de lângă ruşi.

Restul locurilor din clubul de noapte erau ocupate până la cel din urmă de un soi de medie demografică a cetăţenilor americani obişnuiţi, care veniseră aici ca să se îmbete, să-şi piardă banii şi să le poată spune apoi celor de acasă că văzuseră *America Tonite* în direct la Las Vegas, dar de fapt se cam păcăliseră, trebuind să asculte tot felul de bancuri răsuflate, în aşteptarea celor doi şefi de stat – cu speranţa că vor ieşi din locul în care se izolaseră cu înţelegerea ce avea să salveze omenirea de la holocaustul nuclear.

În fine, acum, cu doar câteva ore înaintea termenului anunţat al sfârşitului lumii, înaintea lor şi a vastei audienţe din faţa

televizoarelor se înfăţişară un fost negustor de maşini vechi în costum de Unchiul Sam desfăcut la şliţ şi un cadavru verde şi plin de pete, cu puţa în buzunar, intervievaţi de Terry Tummler, ale cărui rotunjimi nu încăpeau prea bine într-o comică togă romană şi înconjuraţi de nişte boarfe obosite.

— E o mare plăcere pentru mine să am ca invitaţi nişte conducători aşa de *stinşi* ai lumii la *America Tonite,* spuse genialul Terry Tummler, şi sunt convins că suntem cu toţii curioşi să aflăm dacă scribii dumneavoastră au reuşit să pregătească în această seară materiale mai bune decât ai mei. Fac aluzie la faptul că, dacă pun *eu* o bombă, nu moare decât agentul meu, dar dacă daţi voi cu bombe, se anulează tot spectacolul!

— Stai normal şi nu te excita, Terry, îl sfătui preşedintele, fluturând telefonul roşu. Unchiul Sam Carruthers nu se lasă călcat pe coadă de Ivan cel Groaznic ăsta!

Îşi scoase limba către secretarul general Bulgornîi, apoi îl huidui îndelung, ca în Bronx.

— Dacă îţi trece prin minte să bombardezi Israelul, Bluto[1], îi spuse lui Piotr Ivanovici făcându-i cu ochiul, bătrânul Popeye, pe care îl ai în faţa ta, o să lovească Rusia de-o să se trezească în epoca de piatră.

La această replică, până şi Terry Tummler cel sigur de sine se albi la faţă, fapt pe care îl acoperi cât putu mai bine cu un zâmbet strâmb.

— Eh… he… he… sunt sigur că se ţine de bancuri, oameni buni, se bâlbâi el.

— Ce naiba *am făcut*, Boris? se plânse Ivan Igorovici Gomikov, beat mort.

Timp de mai multe ore, nu fuseseră în stare să-l controleze pe Bulgornîi, cu toate acestea, Piotr Ivanovici reuşise, nu se ştie cum, să funcţioneze autonom. Programul relativizat de virus preluase total controlul. Iar nişte programatori de mâna a doua nu aveau cum să înţeleagă tainele unui asemenea proces. Dacă nu ar fi fost un bun ateu, Ivan şi-ar fi făcut cruce.

Dar decât să regret mai târziu, mai bine mă închin, dacă tot mi-am adus aminte, gândi el, îndeplinind gestul de ritual

[1] Personajul negativ din *Popeye Marinarul* (n. trad.).

creştin.

— Dar dumneavoastră, domnule secretar general Bulgornîi? bolborosi Terry Tummler. Aveţi ceva planuri noi pe agenda dumneavoastră?

Din spatele ochilor de sticlă ai cadavrului lui Piotr Ivanovici Bulgornîi, care, trebuie spus, arăta din ce în ce mai rău, părea să se reverse un anume spirit sapient. Când porni să vorbească, Ivan începu să se întrebe dacă nu cumva o asociere incidentală dintre fragmentele programului de comandă şi bucăţele sau porţiuni din vechile discursuri pătrunse de virus nu invocaseră cumva adevăratul duh al statului socialist birocratic, glasul celui mai pur determinism dialectic, stafia aparatului de partid.

— Bolnavii închipuiţi şi huliganii iubitori de pace din Armata Roşie nu vor sta cu braţele încrucişate în timp ce criminalii neocolonialişti de război din cercurile înalte ale Pentagonului şterg de pe faţa pământului elementele criminale reacţionare din Lumea a Treia, declară Piotr Ivanovici Bulgornîi cu vigoare.

— Da, aşa eşti tu de părere? urlă preşedintele, strâmbându-se în direcţia publicului. Nu uita de mă-ta!

— Haide, haide, băieţi, fiţi înţelegători, trebuie să mai umplem încă o oră întreagă de spaţiu de emisie, adică, dacă sfârşim de pe acum cu cel De-al Treilea Război Mondial, nu ne mai rămâne decât un moment cu cimpanzei şi un violonist ţigan!

— Păi, eu sunt pregătit să-mi deschid o cutie de bere şi să urmăresc marea încăierare la televizor, dacă e şi el de acord, spuse preşedintele rezemându-se de perne şi punându-şi un braţ peste umărul uneia dintre paraşute şi împungându-l în coaste pe secretarul general sovietic mort cu cotul celuilalt braţ.

— Dacă iluştrii noştri aliaţi vor să se bată între ei ca chiorii, se arătă de acord Piotr Ivanovici, atunci atât interesele pe termen lung ale clasei muncitoare internaţionale cât şi spiritul de neamestec în evenimentele sportive interne ale statelor-tampon prietene pretind ca marile noastre popoare să nu întreprindă nimic pentru a încălca dreptul lor de a-şi exprima identităţile naţionale pe maidan.

— Că bine le-ai zis-o, Piotr Ivanovici! exclamă Ivan. Vai, Boris, nu te simţi mândru că eşti membru al Conspiraţiei

Calculatoarelor din Rusia când vezi un asemenea exemplu de conducere cibernetică de cea mai înaltă calitate?

— Laşilor! Care vă drăgostiţi cu puturoase cămile! Necredincioşi perfizi! urlă Hassan al Korami la auzul buletinului de ştiri al postului K-RAB.

Cum de îndrăzneau scorpionii ăştia, pe care îi închisese împreună în aceeaşi sticlă, să refuze să se bată între ei până la moarte, spre delectarea lui?

— S-a terminat cu Şeicul-Băiat-de-Treabă! ţipă el, năpustindu-se în camionul pe care se instalase camera de comandă şi unde controlorii de zbor ai rachetelor stăteau înaintea ecranelor şi joystick-urilor lor, pregătiţi să se joace de-a *Comandantul Rachetelor de Croazieră.*

— Lansaţi toate rachetele noastre în momentul în care un avion israelian îndrăzneşte să ne traverseze graniţele, spuse Leul Deşertului. Dar nu veţi lansa decât *trei* rachete în direcţia Israelului. Cele pe care le rezervasem pentru Beerşeba şi Eilat vor fi îndreptate în schimb către flotele americană şi sovietică din Marea Mediterană.

Îşi frecă mâinile şi trase din cea mai apropiată narghilea.

— Să vedem cele două tentacule ale modernismului satanic reuşind să se descurce prin negocieri şi de data asta! chicoti el ca un maniac, răspândind în jur stropi de salivă şi fum.

— Lui Piotr Ivanovici i-a căzut nasul! boci Boris.

Era purul adevăr. Secretarul general intrase într-un proces de descompunere vizibilă sub lumina reflectoarelor, lucru pe care îl putea constata întreaga lume. Obrajii îi căpătaseră o tentă maroniu-verzuie, bolnăvicioasă, iar stratul subţire de vopsea de la suprafaţă era întrerupt de craterele bulelor de gaze. Iar nasul i se topise acum aidoma unei bucăţi de brânză cam veche şi îi căzuse în poală, expunând privirilor osul umed şi alb.

Armand Deutcher transpira de nervi înaintea monitoarelor de ştiri din camera de comandă a postului Vocea Rockerilor Arabi. Camera unui satelit de-al ABC-ului încerca să focalizeze o imagine limpede a unui grup de obiecte pornite din Israel şi

călătorind spre sud, peste teritoriul Arabiei Saudite, în drum spre Koram. În acelaşi timp, televiziunea israeliană transmitea imaginea oferită de propriul ei satelit, prezentând rachetele de croazieră ale Koramului aşteptând printre nisipurile deşertului. O altă reţea americană arăta un film vechi, iar cea de a treia şi ultima conducea detaşat estimările de interes din partea publicului cu *America Tonite.* Radio Moscova transmitea marşuri patriotice.

Camera NBC-ului reuşi să ofere o imagine clară a formaţiei de aparate israeliene. Iată, nu erau nici rachete de tipul Praştiile lui David şi nici aparate de vânătoare-bombardament ale lui Israeli Air Force, ci doar un cârd de câteva zeci de aparate uşoare, desuete, fără pilot, echipate cu motoare folosite şi la aparatele de tuns iarbă!

— Cercetaşii beduini raportează că o armadă vastă de avioane israeliene au traversat graniţele noastre sacre, o, tu, Leu al Deşertului, comunică operatorul radio al lui Hassan al Korami. De la un orizont la celălalt, cerul s-a întunecat din cauza aparatelor F-21, Super-Kfir şi a rachetelor supersonice de croazieră!

— Lansaţi toate rachetele! urlă Hassan Asasinul, rupând în culmea extazului muştiucul narghilelei cu dinţii şi scuipând aşchii însângerate de fildeş.

Armand Deutcher se grăbi să-şi pregătească propriul lui tablou de comandă şi ordonă ca postul K-RAB să-şi înceteze emisia, pentru ca să se poată folosi de emiţătorul monstruos de puternic al Vocii Rockerilor Arabi.

Israelienii nu puteau avea în minte atunci când au trimis o mână de paragini zburătoare în locul sofisticatei lor forţe convenţionale, nenucleare, de atac, decât un singur lucru.

Mulţumită preşedintelui american nebun şi a cadavrului aflat în plin proces de descompunere rapidă al secretarului general sovietic, propriul său plan începea iarăşi să aibă şanse de reuşită.

Era evident că israelienii intenţionau să-l provoace pe Hassan, făcându-l să lanseze mai întâi el rachetele. Chiar în acest moment, camera de pe satelitul lor prezenta întregii lumi

cinci F-111 ruginite ridicându-se cu greu de la sol şi apoi îndreptându-se cu viteză supersonică cam spre direcţia în care se găsea şi Israelul.

Apoi, exact aşa cum se aşteptase Armand, camera de pe satelitul NBC-ului arătă acum avioanele fără pilot ale Israelului autodistrugându-se de îndată după ce pătrunseseră deasupra teritoriului Koramului.

Nemaipomenit! Controlorii de zbor israelieni aveau să preia în curând comanda asupra rachetelor de croazieră ale Koramului. Patru dintre ele aveau să fie aruncate, inofensiv, în ocean, fără ca aparatele de luat vederi să prezinte imagini, apoi, folosindu-se de camerele sateliţilor, aveau să o arate pe cea de a cincea cum o ia razna, iese din traseul ei şi cade la Mecca.

După care îşi puteau permite să lovească pe inamicul lor, Koram, cu arme nucleare, bucurându-se până şi de binecuvântarea duşmanilor arabi, iar după ce praful şi deruta se vor mai fi împrăştiat, aveau să se afle la cârma întregului Orient Mijlociu, reuşind să se impună în acelaşi timp ca o supraputere în rândurile clubului nuclear.

Sau cel puţin aşa îşi închipuiau ei.

Dar Armand Deutcher îi hărăzise acestei rachete de croazieră o misiune cu mult mai avantajoasă decât declanşarea unei petreceri nucleare care, dacă nu degenera în cel De-al Treilea Război Mondial, se solda printr-o Pax Judaeaica[1] care ar fi restrâns drastic vânzările de arme timp de mai multe decenii.

Pariase, nu întâmplător, mai multe miliarde de franci pentru o opţiune nucleară deosebit de rentabilă…

O baterie de monitoare fusese scoasă pe scena de la *America Tonite,* iar Terry Tummler, preşedintele, secretarul general şi paraşutele din personalul Casei Albe stăteau şi se uitau la şirul de ecrane, dintre care unul, bizar, prezenta în direct chiar grupul lor privind la televizoare.

— He… he… făcu Terry Tummler. Din câte se pare, băieţii ăia îmbrăcaţi în cearşafuri şi-au lansat rachetele… Aţi putea cumva face vreun comentariu simpatic, domnule preş?

— Pariez şase contra cinci că Israelul nu va fi atins de

[1] Pace iudaică (lat.).

niciuna dintre ele, spuse Sam Carruthers.

— N-ai nicio şansă, dom'le preş, îi răspunse consiliera cu probleme de securitate naţională.

— Eu pun banii jos că israelienii îl curăţă pe bătrânul Hassan în următoarele douăzeci de minute, declară şefa personalului. E cineva dispus?

— Avangarda revanşardă şi iubitoare de pace a poporului sovietic acceptă propunerea dumneavoastră, cu gândul să câştige nişte ruble fără prea mare bătaie de cap, spuse Piotr Ivanovici Bulgornîi, ai cărui dinţi din oţel inoxidabil şi a cărui mandibulă se vedeau bine prin locurile unde carnea putredă căzuse de pe oasele feţei.

Televiziunea israeliană încerca acum să stârnească agitaţia, arătând cum camerele sateliţilor pierd urma şovăitoarelor F-111, chiar în momentul în care căile celor cinci rachete de croazieră ale Koramului se despărţeau între ele. Apăru în schimb primul-ministru israelian şi făcu un anunţ succint.

— Emiratul Koramului a declanşat un atac nuclear neprovocat asupra Statului Israel. În interesul păcii mondiale, Forţele de Apărare ale Israelului se vor limita la o contralovitură efectuată cu arme convenţionale. Desigur, aceasta în cazul în care acest maniac, Hassan al Korami, nu reuşeşte cu adevărat să lovească un obiectiv oarecare cu rachetele sale nucleare, situaţie în care ne vom vedea siliţi, bineînţeles, să distrugem Koramul prin lovituri nucleare, în interesul justiţiei biblice.

Armand Deutcher prinsese acum pe ecranul radarului său rachetele Koramului. Trei dintre ele se îndreptau în zig-zag aproximativ în direcţia Israelului, dar celelalte două porniseră ţintă în traversarea Mediteranei, către flotele Rusiei şi Americii! Doamne Dumnezeule, dacă israelienii nu doborau cele două rachete *tout suite*[1], picau toate pariurile!

— Ce se întâmplă? întrebă Hassan al Korami, mestecând capătul umed al uriaşei lui ţigări cu haşiş.

Controlorii suceau nervos comenzile joystick-urilor în toate direcţiile. Pe ecranele monitoarelor lor, aeroplane purpurii şi

[1] Imediat (fr.).

nu foarte clare dansau şi şerpuiau deasupra unor peisaje de mucava, presărate cu maimuţe uriaşe, castele medievale şi reptile care scuipau foc pe nări.

— Deja am reuşit să adunăm trei milioane de puncte! îl linişti unul dintre controlori. Potrivit computerelor de comandă, ne apropiem de recordul jocului!

Unul câte unul, punctele luminoase şi semnalele sonore ce le însoţeau dispărură de pe radarul lui Armand Deutcher, pe măsură ce controlorii israelieni reuşeau să arunce rachetele de croazieră ale Koramului în mare. Acum nu mai rămăsese pe ecran decât un singur F-111, îndreptându-se oarecum spre Tel Aviv. Deodată luă un viraj strâns şi se întoarse cu o sută optzeci de grade, pornind pe o rută cu totul nouă, spre sud.

— Asta înseamnă că patru din cinci sunt la apă, nu? spuse Terry Tummler. Poate nu vom avea, totuşi, parte de un joc de artificii înainte de ultima rundă de reclame…

— Până nu vedem ce se întâmplă şi cu ultima, nu se ştie, fu de părere preşedintele. Ce părere ai, Pete, îmi dai trei la unu că o să avem parte de o explozie înainte de a se termina spectacolul de aici?

Dar Piotr Ivanovici Bulgornîi rămase tăcut, cu o expresie cu atât mai impenetrabilă acum, când cea mai mare parte a feţei îi căzuse, dezvăluind privirilor o ţeastă umedă şi strălucitoare cu doi ochi din sticlă montaţi în orbite, un rânjet hidos, din oţel inoxidabil şi rămăşiţele şi fragmentele din piele şi carne descompusă ce mai rămăseseră agăţate de oase.

Camerele de luat vederi ale satelitului israelian reuşiseră să „descopere” avionul F-111 rătăcitor.

— Cea din urmă rachetă de croazieră a Koramului a fost detectată acum deasupra Arabiei Saudite, îndreptându-se mai mult sau mai puţin pe direcţia Mecca! declară un crainic al televiziunii israeliene, făcând mare tapaj şi arătându-se absolut îngrozit şi disperat, în timp ce imaginea avionului vechi şi ruginit apărea tot mai limpede, în momentul când trecea razant peste capetele unei caravane de cămile.

— Indiferent de intenţiile maniacului Hassan al Korami şi

indiferent de neînţelegerile care au existat, poate, în trecut între marile noastre popoare, guvernul Israelului vrea să-i asigure pe prietenii noştri arabi că vom considera orice atac nuclear al Koramului asupra Oraşului lor Sfânt ca un atac asupra noastră înşine şi îi vom răspunde cu întreaga forţă şi cu toate resursele arsenalului nostru nuclear, în spiritul înţelegerilor de la Camp David.

Armand Deutcher conectă propriul lui sistem de comandă, amplificat de puternicul emiţător al postului Vocea Rockerilor Arabi şi recepţionat de microcircuitul pe care îl montase peste chip-urile de control ascunsese de israelieni în falsul sistem de ghidare la distanţă.

Punând mâna pe joystick, schimbă încet traiectoria avionului spre vest, luptându-se să întoarcă racheta de croazieră spre direcţia opusă, împotriva rezistenţei neaşteptat de înverşunate a controlorilor israelieni.

Pe toate monitoarele, acelaşi mic avion de culoare purpurie se strecura – printre pterodactili uriaşi şi negri şi farfurii zburătoare care emiteau raze laser – spre un castel imens şi întunecat ce se vedea în partea de sus a ecranului. Roboţi şi miriapozi se revărsau pe porţile lui, trăgând serii continue de discuri – asemănătoare celor folosite în jocul de *frisbee* – şi fulgere luminoase.

— Cine reuşeşte să pătrundă în Castelul Negru primeşte un premiu de un milion de puncte suplimentare! exclamă unul dintre controlori.

Hassan al Korami se holbă la ecran, străduindu-se să înţeleagă cuvintele de pe el.

Oare unde în Israel exista „Mordor”?

— *Merde!* mormăi Armand Deutcher, mânuind cu înfrigurare joystick-ul.

Toate cele trei reţele americane de ştiri prezentau acum aparatul F-111 executând cele mai nebuneşti figuri acrobatice deasupra oraşului Mecca, în focul luptei dintre Deutcher şi israelieni pentru obţinerea controlului.

Trecu la mică viteză pe deasupra bazarului, făcând să zboare tot felul de mărfuri şi tendele de deasupra dughenelor cu şocul de vibraţii produse de viteza supersonică, se strecură în

zigzaguri printre clădirile albite de soare, se înălţă deodată pe verticală, apoi coborî spre pământ, ajunse până la doar câţiva metri de Kaaba, porni iarăşi abrupt spre înălţimi, şi atunci…

…Şi atunci, pe neaşteptate, Deutcher simţi că a învins. Reuşi să potolească mersul bezmetic al rachetei de croazieră improvizate şi o îndreptă în direcţia nord, în timp ce aripile avionului începură să fâlfâie periculos, în modul acela atât de caracteristic…

— Să mă bată Ăl de Sus, ia uită-te cum mai *zboară!* exclamă Bo Bob Beauregard cu neţărmurită admiraţie.

În Curtea lui Caligula fuseseră montate încă un număr de monitoare, spre beneficiul spectatorilor care asistau la emisiunea în direct *America Tonite* pentru a stimula şi mai mult atmosfera; fuseseră părăsite cu totul până şi mesele şi automatele cu fise pentru pocher şi întreaga suflare din cazinou privea imaginile oferite de camerele de luat vederi ale sateliţilor ce urmăreau calea străbătută de racheta de croazieră a Koramului, încheindu-se în acelaşi timp mii de pariuri în legătură cu eventuala destinaţie.

— Extraordinar, spuse preşedintele, mângâind excitat telefonul roşu dar şi alte zone mai intime de-ale sale, parc-ar fi ultimul sfert din finala Superbowl!

Aparatul F-111 oferea un spectacol cum mai rar se poate vedea.

Clătinându-se şi legănându-se la doar câţiva metri deasupra valurilor Mediteranei, ca o libelulă beată, cu aripile tremurând şi vibrând, vechiul avion ruginit se strecură doar la câţiva centimetri pe deasupra unui tanc petrolier uriaş, trecu vâjâind pe lângă un crucişător de linie, decapită un pescăruş şi apoi zbură peste portul animat al oraşului Saint Tropez din Franţa.

Se fofilă nebuneşte printre vaporaşele de agrement, îi împrăştie pe schiorii pe apă, pe starletele de cinema, pe golanii de plajă şi pe armatorii greci bogaţi, se îndreptă ţintă către şirul de iahturi ancorate în faţa proprietăţilor de la malul mării, apoi reuşi, în ultimul moment, să facă o voltă şi să-şi continue drumul spre est, de-a lungul Coastei de Azur, către Monaco.

Zbură ezitant de-a lungul liniei de coastă, până în zona unde plaja era înlocuită de un mal stâncos, coborând până în valuri şi

atunci…

…aripa din dreapta se forfecă şi zbură ca un zmeu, iar restul avionului F-111 făcu o curbă scurtă spre stânga, în picaj…

…execută o ultimă figură dementă pe cer, apoi se zdrobi de stâncile de la mal, provocând un fulger orbitor…

Camerele satelitului se reglară imediat şi prezentară imaginea de ansamblu a norului de forma unei ciuperci crescând malefic pe ţărmul sudic al Franţei.

În întreg cazinoul se făcu auzit un suspin de consternare. Nimeni nu pariase pe *Franţa!*

— Toate pariurile îşi pierd valabilitatea!

— Ei, cum aşa? Israelul nu a fost lovit, este?

— Dar nici Mecca nu a fost atinsă!

— Ieşi cu banii!

— Plăteşte!

— Să ţi-o trag!

— *Tu madre tambien!*[1]

Doar Piotr Ivanovici făcea dovada unui admirabil stoicism de sorginte slavă în timpul acestei frământări indecente. Rămăsese în mijlocul haosului, tăcut şi imperturbabil, chiar şi atunci când jucătorii de noroc începură să-şi împartă pumni, iar preşedintele american se masturba nervos cu telefonul roşu.

De fapt, secretarul general nu se mai mişcase şi nu mai vorbise din momentul când carnea i se topise de pe oase, dezvăluind rânjetul sinistru al hârcii de dedesubt, de parcă ar fi fost ruşinat că apare în această postură la televizor sau, şi mai probabil, din câte îi trecea prin minte lui Ivan Igorovici Gomikov, ca şi cum fluidele topite ce i se răspândiseră în tot trupul provocaseră un scurt circuit general.

Bulgornîi fu însă străbătut acum de un tremur, fălcile i se deschiseră şi rămaseră înţepenite, lăsând să se vadă grila specială de sintetizare a sunetelor vorbirii, înţepenită în gâtlejul cadavrului, ca o îmbucătură cu mult prea mare pentru a putea fi înghiţită.

Un ţipăt oribil, format dintr-un amestec strident de paraziţi şi microfonie îi făcu pe toţi să se oprească în loc, iar din urechile putrede ale cadavrului începură să se ridice două fuioare

[1] Aprox. „Ba pe mă-ta” (span.).

subţiri de fum.

— ... Brac!... Scââârr!... Bonc!... începu secretatul general al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice să declare sentenţios, cu vocea ciudată şi metalică de robot. Condiţiile dialectice ale esteticii realismului socialist pretind un început, un mijloc şi o încheiere pentru toate lucrările aparţinând tezaurului de înţelepciune al folclorului rus, cu rol de avertisment, potrivit principiului marxist-leninist de la fiecare după cât este de împuţit, fiecăruia după cât se dovedeşte de lacom.

— Spui ceea ce-mi închipui eu că înţeleg, Pete? se interesă preşedintele american.

— Nu poţi face o omletă revoluţionară fără să spargi capete, sublinie Piotr Ivanovici. Atunci când se văd confruntate cu maniaci reacţionari şi ucigaşi şi cu tot felul de terchea-berchea cu pretenţii de putere nucleară, toate popoarele progresiste şi iubitoare de pace trebuie să-şi ducă mâna la revolvere.

— După cum zice şi el, se arătă de acord consiliera pe probleme de securitate naţională, încercând să potolească şi aleanul sculăreţ al preşedintelui, dă-le la cap cu nuclearele până ce sar scântei albastre din ei!

— Băi băiete! exclamă Bo Bob Beauregard. Înseamnă că ne luăm la harţă cu ruşii?

— *Cu ruşii?* se răsti preşedintele. Pe dracu, în niciun caz, noi şi cu ruşii o să-l bombardăm pe viermele ăla infect, Hassan al Korami! De ce naiba să ne războim între noi, când în jurul nostru există asemenea indivizi, în stare de libertate! Nu eşti de aceeaşi părere cu mine, Pete?

— În calitate de secretar general al programului de calculator al Comitetului Central al aparatului de partid, proclam prin prezenta extinderea Doctrinei Brejnev în aşa fel încât să cuprindă şi colaborarea paşnică împreună cu Statele Unite în vederea anihilării tuturor autocraţilor reacţionari din Lumea a Treia care încearcă să pătrundă în club.

Armand Deutcher sorbi puţin coniac şi pufăi din imensa lui havană; se aşeză mai comod în fotoliu şi urmări spectacolul grotesc pe care îl transmiteau toate reţelele de ştiri ale lumii cu amuzamentul dezgustat al unui cunoscător al bufoneriei politice care nu mai era direct interesat de rezultat, neavând

investit nimic în afacerea respectivă.

Iată-l pe preşedintele Statelor Unite, care, în ochii unei lumi întregi, stătea cu scăfârlia unei prostituate între picioare şi cu telefonul roşu sprijinit tandru de obraz şi iată-l şi pe secretarul general al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, un cadavru descompunându-se rapid, luat parcă dintr-un film de groază ieftin de la Hollywood, cu ultimele rămăşiţe de carne putredă scurgându-i-se de pe ţeastă şi căzându-i în poală, în timp ce pe urechi îi ieşeau vălătucii de fum ai izolaţiilor electrice aprinse.

Vraiment[1]*,* gândi Armand, anglofonii au dreptate când afirmă că o imagine valorează cât o mie de cuvinte!

„Acesta este preşedintele Statelor Unite…”

„Şi cultul personalităţii din cadrul aparatului de partid al Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste…”

„Chiar dacă prietenul meu, secretarul general nu este decât un cadavru mucegăit…”

„Iar Unchiul Sam ar putea să fie întruchiparea ultimului stadiu al imperialismului obsedat de fofoloancă al Occidentului ale cărui gusturi perverse au fost satisfăcute în drum spre cea mai mare producţie de îngrăşăminte cunoscută de istorie…”

„Dar până şi un cadavru şi un maniac sexual au suficientă minte să nu-i permită unui nemernic, chiar mai mucegăit şi mai nebun decât noi, să încerce să-şi pună iarăşi labele lui murdare pe un telefon roşu din acesta!”

„Noi vom adăuga acum o lecţie obiectivă dialecticii istorice a suprarealismului socialist şi a şuturilor în fund date în numele iubirii de pace, astfel încât oricare oligarh reacţionar şi revanşard, nutrind iluziile unui destin nuclear, se va gândi foarte bine înainte de a ne călca iarăşi pe bătături!”

„Şo pă ei, Bo Bob!” porunci preşedintele prăbuşindu-se într-un dulce extaz.

„Să depăşiţi sarcinile voastre de producţie nucleară acolo unde ea va îndeplini cel mai mare bine istoric”, mai pronunţă secretarul general al Comitetului Central, apoi din rânjetul lui crispat ţâşniră scântei şi se prăbuşi total; din el nu mai rămase decât o grămadă de oase bătrâne şi circuite electronice arse.

Castelul Negru scuipa acum în disperare lilieci, rachete,

[1] Într-adevăr (fr.).

farfurii zburătoare şi nişte cercuri galbene vorace, deoarece micul avion purpuriu ajunsese foarte aproape de ţintă!

— Moarte vouă, câini sionişti, imperialişti americani, necredincioşi ruşi, moarte ţie, modernism corupt şi ţie, o, Mare Satan! urlă Hassan al Korami în secunda în care o formă întunecată şi uriaşă, zâmbind crunt, se iscă din Castelul Negru. Foc! Foc!

Controlorii de zbor apăsară butoanele joystick-urilor.

Marele Satan râse sardonic.

„AI PIERDUT, FRAIERULE, NU ÎNCERCA SĂ JOCI DIN NOU” erau cuvintele ce apărură pe ecran cu o clipă înainte de explozia orbitoare a unei lumini albe.

Fast Eddie Braithewaite, preşedintele Statelor Unite, contempla în culmea bucuriei panorama Washingtonului din elicopterul ce-l purta spre Camp David, unde urma să-şi petreacă primul lui weekend.

După ce douăzeci de focoase americane de câte zece megatone şi douăzeci de focoase sovietice de câte zece megatone loviseră Emiratul Koram în chip de lecţie obiectivă dată parveniţilor nucleari în numele nou descoperitei solidarităţi sovieto-americane, Unchiul Sam Carruthers se bucurase pentru scurt timp de statutul de erou.

Dar două sute de megatone, pe o suprafaţă egală cu aceea a Los Angelesului, au fost mai mult decât suficiente ca să distrugă bolta de stâncă de deasupra lacului de ţiţei, iar întregul emirat plonjase, înconjurat de jerbele de foc, în rezervorul de petrol din adâncime, incendiindu-l.

Când norii în formă de ciupercă se împrăştiaseră, se constată că pe locul unde odinioară se întindea Emiratul Koram nu mai rămăsese decât un cazan uriaş de ţiţei în flăcări.

Chiar dacă iniţial imaginile respective au constituit spectaculoase materiale pentru rubricile de ştiri, când s-a constatat că incendiile se răspândeau ca termitele într-o pădure de balsa, în toate câmpurile petrolifere din Orientul Mijlociu, *Establishment*-ul[1] a hotărât că-i mai bine să-l debarce pe Samuel T. Carruthers şi să-l trimită să-şi înece amarul într-o lună de miere fără sfârşit la Atlantic City.

[1] Grupul de lideri ai vieţii sociale, economice şi politice (n. trad.).

Oricine se dovedea în asemenea hal de nepotrivit pentru funcţie, nu putea fi decât nebun, *ipso facto*[2].

Noua elită sovietică ducea o viaţă dulce la acest început de Primăvară Moscovită, apartamente de lux, vile la ţară şi Mercedes Benz-uri, într-o Rusie eliberată de mâna vlăguită a unui aparat de partid muribund.

În procesul de revizuire a doctrinei marxist-leniniste, impus Comitetului Central odată cu ieşirea din scenă a lui Piotr Ivanovici Bulgornîi, care reuşise până în acel moment să menţină unitatea, Conspiraţia Calculatoarelor din Rusia ieşise la lumină din catacombele electronice ca unică forţă în măsură să salveze Mama Rusia din haosul economic total.

Partidul Comunist şi funcţionarii lui fuseseră scoşi la pensie într-o manieră onorabilă, cu statutul aproximativ al unei familii regale colective, fiind chemaţi să ocupe locurile de onoare la funeraliile oficiale şi să ţină discursuri la mausoleul lui Lenin de 1 Mai şi cu prilejul aniversării Revoluţiei, cât despre problemele practice, acestea fuseseră lăsate în seama Conspiraţiei Computerelor, ai cărei membri erau singurii capabili să menţină în funcţiune noua economie sovietică descentralizată şi computerizată.

Existau şi voci care afirmau că se ajunsese în sfârşit la împlinirea comunismului, de vreme ce statul intrase cu adevărat într-un proces de atrofiere.

Uneori, însă, în miez de noapte, Ivan Igorovici Gomikov trecea prin accese de nostalgie perversă după Zilele cele Rele de Odinioară ale lui Piotr Ivanovici Bulgornîi, tot aşa cum părinţii lui ajunseseră să-şi aducă aminte de Stalin ca de un monstru sanctificat, odată ce se simţiseră în siguranţă, văzându-l mort şi îngropat.

Indiferent ce s-ar spune, mort sau nu, nobilul Piotr Ivanovici era cauza norocului ce dăduse peste Ivan şi a destinderii ce se instaurase în relaţiile dintre sovietici şi americani! Indiferent de defectele lui, istoria nu avea să-l uite pe acest om!

Pe de altă parte, KGB-ul nemaiavând acum un client ca Hassan al Korami pe care să-l mulgă, spurcaţii de speculanţi capitalişti urcaseră cu trei sute la sută preţul haşişului la

[2] Prin însăşi natura lucrurilor (lat.).

Moscova!

— Merge, Zvi?…

— Te rog să mă crezi, afacerile ar putea să meargă şi mult mai bine de atât, se plânse Zvi Bar David. Ai fost deştept că te-ai retras şi te-ai apucat de afaceri imobiliare la momentul oportun, Armand. De când ruşii şi americanii i-au descurajat atât de drastic pe clienţii din Lumea a Treia să caute arme de ultimul răcnet, nu mai putem plasa decât arme mici sau vechituri ieftine.

— Nu te teme, Zvi, îl îmbărbătă Armand Deutcher, plin de voie bună. Cineva pe undeva o să înceapă un război de ţi-e mai mare dragul, aşa se întâmplă întotdeauna.

— Ţie îţi vine uşor să vorbeşti, Armand, după lovitura pe care ai dat-o!

— Fii sigur că nu mă plâng! recunoscu Deutcher.

Se aflau pe terasa impozantei sale reşedinţe, de dimensiunile unui palat, ridicate pe culmea inelului de stânci, contemplând priveliştea vastă a golfului artificial creat în stâncile de la malul mării atunci când îndreptase aparatul F-111 asupra acestei bucăţi de teren lipsite de valoare şi pustii, până nu cu mult timp în urmă.

Teren pe care el îl achiziţionase pentru te miri ce.

Ah, acum, însă, o plajă sclipitoare din minuscule bile de sticlă, atestată că nu este radioactivă şi înţesată de o mulţime de amatori de soare, se arcuia frumos în jurul craterului bombei, delimitată de hoteluri de lux noi-nouţe, cazinouri şi porturi de ambarcaţiuni pline-ochi cu iahturi. Se trasaseră străzi pitoreşti, aparent vechi, cu magazine de suveniruri, buticuri şi restaurante somptuoase, urcând pe pereţii craterului până la înălţime: ceea ce nu era magazin de clasă se dovedea vilă sau casă orăşenească, întreg complexul, valorând mai multe miliarde de franci strălucea şi scânteia ca o imensă amoebă plăsmuită după chipul şi asemănarea unei bijuterii create de Gucci.

Iar Armand Deutcher era proprietarul exclusiv al întregii suprafeţe pe care se făcuseră construcţiile, închiriată simandicoşilor lui clienţi contra unor sume exorbitante.

— Trebuie să-ţi mărturisesc, Armand, spuse Zvi Bar David,

mă întreb dacă poţi dormi noaptea? Am fost la un pas de cel De-al Treilea Război Mondial, şi asta numai din cauza unei tranzacţii imobiliare meschine!

— Haide, haide, Zvi, îi răspunse Deutcher bine dispus. *Asta* numeşti tu o tranzacţie imobiliară *meschină?*

— Dar conştiinţa ta socială ce-ţi spune, Armand?

— Se simte imaculată ca zăpada spulberată! declară Armand Deutcher. Nu sunt eu oare eroul neştiut al epocii prezente de destindere internaţională? Mulţumită mie, niciun maniac de doi bani nu va mai cuteza vreodată să cumpere arme nucleare, Statele Unite au acceptat un preşedinte de culoare, Israelul şi arabii au încheiat pace, iar ruşii s-au văzut siliţi să se ocupe de afaceri.

— E adevărat, admise Bar David. Dar, pe de altă parte, o întreagă naţiune a fost ştearsă din istorie, iar câmpurile petroliere din Orientul Mijlociu sunt în flăcări.

— În legătură cu prima chestiune, zise Armand Deutcher, ai fi preferat cel De-al Treilea Război Mondial în loc de Ultimul Război Mondial?

— Şi a doua?

Deutcher ridică din umeri, cu un aer filozofic.

— Am început deja să-mi extind afacerile în domeniul carbonifer şi al creşterii cailor, Zvi, ceea ce te sfătuiesc şi pe tine din toată inima să faci.

Introducere la „La Vie Continue"[1]

Una dintre cele mai dificile probleme ce-l preocupă pe un autor este alegerea formei care să se adapteze cel mai bine la ideea narativă, ţinând cont atât de pretenţiile comerciale, cât şi de cele artistice. La Vie Continue *a fost iniţial concepută ca povestire. Cu mulţi ani în urmă, am scris primele cincisprezece pagini şi am îngheţat, constatând că ele reprezintă începutul unui roman, nu al unei povestiri.*

Un roman pe care nimeni nu avea să-l publice. Există, fără îndoială, romane tipărite în care autorul apare în postura de personaj – The Painted Bird *de Jerzy Kosinski,* Empire of the Sun *de J.G. Ballard,* The Divine Invasion *de Philip K. Dick – dar, din câte ştiu eu, nimeni nu a publicat până în prezent un roman în care să apară eul lui proiectat în* viitor. *Intenţia este puţin prea bizară, ideea presupune prea mult hybris, mda, sigur că da, poate, dacă ai fi Bellow sau Mailer sau Vidal…*

Aşa că am lăsat deoparte cele cincisprezece pagini. Până când editura Bantam a hotărât să publice volumul de faţă şi mi-a cerut să includ şi un scurt roman scris special pentru ea.

Nuvela a reprezentat întotdeauna o formă salvatoare, cel puţin în lumea publicaţiilor de science fiction, unde au existat şi există în continuare reviste şi antologii dispuse să publice lucrări având exact dimensiunea respectivă, spre deosebire de restul domeniului editorial, unde acestor povestiri prea lungi (sau romane prea scurte) li se acordă puţine şanse de apariţie.

Poţi scrie un roman adevărat din punctul de vedere al structurii formale, chiar dacă este prea scurt să poată fi editat într-un volum. De vreme ce o nuvelă nu va reprezenta decât o parte dintr-o carte sau dintr-un număr de revistă, poţi aborda un material tematic pe care niciun editor nu l-ar publica dacă ar avea extinderea unui roman, de teamă să nu aibă greutăţi cu difuzarea cărţii – de exemplu o scriere atât de controversată din punct de vedere politic şi mergând spre limitele unghiului stilistic, ca „Ultimul Război Mondial" sau o alta, atât de făţiş autoindulgentă ca o lucrare literară ce se ocupă cu eul

[1] Viaţa merge mai departe (fr.).

proiectat în viitor al autorului însuşi.

Am avut în mai multe rânduri încurcături de natură politică din cauza literaturii pe care am publicat-o. Romanul Bug Jack Barron, *care tratează, printre altele, politica prezidenţială americană, a fost interzis pentru o vreme în perioada publicării lui în foileton de către* New Worlds *în Marea Britanie şi mi-a atras o învinuire pronunţată chiar în Parlament.* The Iron Dream (Visul de fier), *cartea mea despre Adolf Hitler, construită sub forma romanului unei lumi alternative, a fost interzis în Germania, prohibiţie ce nu a fost decât recent înlăturată printr-o decizie a echivalentului german al Curţii Supreme, după ani de bătălie juridică.* The Men in the Jungle, *romanul meu alegoric despre Vietnam, se află încă la index în Germania.*

Deci opera mea publicată a simţit deja povara cenzurii din lumea reală, ca să nu mai vorbim de faptul că este vorba chiar de democraţiile occidentale. Apoi, persoane importante din lumea editorială americană mi-au spus că un anume material tematic – o propunere de roman despre contracultură, o alta despre America după douăzeci de ani de SIDA – trebuie privit cu circumspecţie când este vorba de romane de dimensiuni normale, deoarece reţelele şi difuzorii individuali de carte ar refuza să se ocupe de ele. Mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi încercat să public „Ultimul Război Mondial” sub formă de roman.

Libertatea de expresie în Statele Unite este expusă unor presiuni deosebite în momentul de faţă. Dreapta religioasă a reuşit să înlăture multe cărţi din biblioteci şi reviste din chioşcuri. Soţia unui candidat prezidenţial a condus o cruciadă pentru cenzurarea textelor din muzica rock. Atunci când Lorne Michaels, fost producător al lui Saturday Night Live *a fost chemat pentru a susţine o încercare de a relansa emisiunea, i s-a spus că nu are voie să folosească anumite scheciuri făcând aluzie la droguri, care îşi dovediseră succesul pe vremea când versiunea originală a divertismentului ocupa poziţii înalte în clasamentele de apreciere, potrivit sondajelor. Unui respectabil romancier, pe care îl cunosc, i s-a interzis de curând o carte prin intervenţia marilor reţele de difuzare a cărţii, datorită conţinutului ei homosexual, fapt ce i-a adus prejudicii*

considerabile carierei sale.

Se poate *întâmpla aici.* S-a întâmplat *aici.* Se întâmplă *aici.*

Şi dacă acest proces merge încă un pas mai departe? Ce s-ar întâmpla dacă Establishmentul, *cei de la putere, în loc să se năpustească asupra operei scriitorilor, ar începe să se năpustească asupra* scriitorilor *pentru ceea ce au scris? Ce s-ar întâmpla cu scriitorii americani ale căror opere atacă graniţele acceptabilităţii politice şi culturale? Ce se va întâmpla cu America?*

Ce se va întâmpla cu mine?

Ei bine, Alte Americi *urma să fie o colecţie a propriilor mele nuvele despre Americile ce ar putea să fie, iar dacă tendinţele actuale ar fi continuate, nu ar fi exclus ca una sau două nuvele din cartea de faţă să-l împingă în viitor pe autorul ei în postura lui Norman Spinrad, personajul din* La Vie Continue.

Aşa s-a legat totul. Aceasta este colecţia mea. *Mi s-a comandat să scriu un scurt roman original pentru ea. Am fost mai mult sau mai puţin liber să scriu orice am vrut. Aveam un subiect pe care mă îndoiesc că l-aş fi putut publica altundeva.*

În ultimă instanţă, exista oare un mod mai potrivit de a încheia o colecţie de nuvele despre viitorurile posibile ale Americii decât cu autorul însuşi plasat atât în afara Americii, cât şi a prezentului său, privind asupra Americii, înapoi, din viitor, de pe un ţărm străin?

LA VIE CONTINUE

DEŞI NU AVEA CĂDEREA SĂ JUDECE de ce şi cum, nici misiunea nu era de genul acelora pe viaţă şi pe moarte, Eli Ellis considera totuşi antiamericanismul european greu de înghiţit, pe francezi foarte aroganţi şi antipatici, Parisul un oraş degenerat, iar ideea de a-l îmbogăţi pe un trădător ca Spinrad – fie şi în interesul naţional şi chiar dacă se îmbogăţea şi el cu această ocazie – de-a dreptul neruşinată.

Şi asta nu din cauză că n-ar fi înţeles destul de bine cum stă situaţia. Spinrad nu reuşea să publice în State decât sporadic şi nu putea niciodată să deblocheze măcar un dolar din drepturile cuvenite, în schimb adunase capital suficient din surse europene mai mult decât nebuloase – după ce IRS[1] se năpustise asupra lui - şi înfiinţase *Free Press de Paris*[2] aici, în Franţa, unde unica sancţiune americană ce îl putea ajunge era execuţia, prin aplicarea unor galoşi grei din ciment.

Şi, cu toate că *Free Press de Paris* nu ajungea în Statele Unite decât prin contrabandă, fiţuica mizerabilă a făcut tot ce i-a stat în putinţă ca să publice materiale care să pună într-o situaţie cât mai delicată poziţiile americane în Europa şi, dat fiind climatul politic şi faptul că reprezenta cel mai important mediu de informare de limbă engleză al hoardelor de refugiaţi politici americani ce năpădiseră Parisul, fiind, pe de altă parte, un canal deschis pentru oricare agenţie de informaţii, de la KGB şi până la Mossad, foiţa conţinea întotdeauna o mulţime de murdării, spre deliciul destrăbălaţilor.

Washington-ul nu dorea, totuşi, să declanşeze o confruntare inutilă cu guvernul socialist ostil al Franţei, Spinrad era în relaţii bune cu ministrul justiţiei şi, apoi, un fost exilat viu, dar castrat, trăind în huzur la Hollywood valorează mai mult, din punct de vedere propagandistic, decât încă un martir mort.

Prin urmare, la Washington, ca şi la Hollywood, s-a tras linie şi s-a făcut o socoteală. Reducerea la tăcere a lui *Free Press de Paris* nu justifica probabil riscul complicaţiilor politice al unei

[1] Internal Revenue Service, serviciul fiscal intern (n. trad.).

[2] Presa liberă a Parisului (n. trad.).

lovituri directe, în schimb *merita* cele cincizeci de milioane în obligaţiuni la termen, după părerea unui regim care cheltuia zilnic mai mult pentru bombardarea cu napalm a colibelor din chirpici dintr-o jumătate de duzină de ţări căcăcioase, ale căror nume Administraţia nici nu era în stare să le pronunţe corect. Pe urmă, *Voiaj într-o torţă* era o operă science fiction total apolitică, iar subiectul părea aur curat, prin urmare, chiar dacă bugetul se umfla astfel atât de zdravăn, filmul avea totuşi şansa să acopere pierderile, iar Compania să-şi recupereze investiţia, în ultimă instanţă.

Cu alte cuvinte, chiar dacă eşecul acţiunii de suspendare a apariţiei lui *Free Press de Paris* nu avea să însemne pentru el un bilet dus – fără întors – în America Centrală, în Africa Centrală sau în centrul găurii unde şi-a înţărcat dracu' copiii, ca să servească *Old Glory*[1] într-o manieră mai directă, insuccesul tratativelor lui cu Spinrad în ceea ce priveşte contractul pentru film ar fi însemnat cu siguranţă moartea unui proiect care i-ar fi adus un sac de bani lui BMA, iar pentru Ellis asta ar fi putut foarte bine să reprezinte întoarcerea la munca de agent al scenariştilor TV de mâna a treia, echivalentul moral al Columbiei, din punctul lui de vedere.

Era o după-amiază pariziană de septembrie târziu, a unui an în care, fără îndoială, aveau să se facă vinuri excelente, când taxiul lui, după un ocol suspect de scump, traversând Sena de pe malul stâng pe cel drept şi străbătând traficul intens din jurul lui Saint Germaine şi Boul' Mich, întorcându-se apoi din nou către Ile Saint Louis, îl lăsă în sfârşit pe Quai de Bourbon, de unde taximetristul plecă înjurând, pentru că Ellis îl sărise pe ticălos la bacşiş.

Pentru un moment, Ellis aproape că ar fi prins drag de Paris – desigur, dacă nu ar fi fost atât de plin de francezi. Străzile din Saint Germaine îi păruseră pline de culoare şi de viaţă şi de cururi apetisante, iar din acest punct situat chiar în vârful „prorei”, Ile Saint Louis arăta ca un iaht imens, din piatră, înaintând cu greu prin apele Senei.

Norman Spinrad avea aici, pe această insuliţă perpetuu la modă din mijlocul Senei, un apartament, chiar în spatele catedralei Notre Dame şi deasupra lui Saint Germaine, prin

---

[1] Denumire familiară pentru drapelul Statelor Unite (n. trad.).

urmare nici pe malul stâng, nici pe cel drept, deşi, în ceea ce-l priveşte pe Ellis, nu putea să-l ducă atât de uşor de nas.

Din dosarul care i se pusese la dispoziţie, Ellis cunoştea că Spinrad preferase întotdeauna locuri de acest fel – la New York locuise în Greenwich Village, la San Francisco în Buena Vista Park, chiar lângă Haight-Ashbury, la Londra în Bayswater, nu departe de Notting Hill Gate, iar la Los Angeles, niciodată în Beverly Hills, întotdeauna în Laurel Canyon.

Ce păcat! se gândi el, în timp ce se auzi bâzâitul caracteristic însoţind deschiderea uşii automate şi porni pe scara şubredă şi slab luminată până la apartamentul lui Spinrad, situat la ultimul etaj. Un peisaj atât de minunat irosit pentru afurisiţii ăştia de francezi, în timp ce America prăpădea o jumătate de mii de miliarde pe an ca să aducă la ordine tot felul de republici bananiere din Lumea a Treia absolut inutile, când o investiţie egală – constând în arme, bani şi vieţi – ar fi putut să asigure dominaţia asupra Europei Occidentale, mai ales acum, când America, Marea Războinică, pusese de mult cu botul pe labe Uniunea Sovietică şi o adusese în postura unui tigru nuclear din hârtie, după cum ştia toată lumea.

Apartamentul lui Spinrad era, ei bine, bizar. Cuprindea un spaţiu în esenţă mansardat, „acoperişul” salonului coborând de la o înălţime maximă de cinci metri până aproape de podea, în chip de enorm luminator şi fereastră. Un colţ al încăperii fusese transformat în spaţiu de lucru, cu tradiţionalul birou de scris, computer, imprimantă şi dezordine, iar restul fusese mobilat cu o garnitură de canapele, tapiţate cu pluş negru, amintind vag de art-deco şi mese din lemn de trandafir. Exista şi o zonă amenajată ca bucătărie, separată de un bar cu scaune pentru micul dejun în stil californian, iar printr-o uşă deschisă spre dormitor, Ellis întrevăzu colţul a ceea ce părea să fie chiar un pat cu saltea umplută cu apă.

Dar ceea ce dădea locului un aer atât de neliniştitor şi oarecum patetic, de asemenea, erau plantele. Salonul se transformase într-o nenorocită de junglă. Peste tot se aflau palmieri uriaşi în hârdaie, vase cu iederă şi plante-păianjen atârnate de zonele mai înalte ale peretelui cu luminator, iar pe fiecare masă, poliţă şi raft de cărţi se găseau cel puţin trei sau patru cactuşi, flori carnivore sau cine mai ştie ce. Pentru a

completa tabloul, în încăpere mai existau o uriaşă colivie din alamă conţinând cam o duzină de mici păsări multicolore şi zgomotoase, aducând aminte de un acvariu pentru peşti tropicali şi o imensă hologramă reprezentând un splendid apus de soare în Pacific.

La rândul lui, Spinrad purta un pulover jacquard în tonuri de roşu-aprins peste o pereche de blue-jeans tociţi. Părul său argintiu era mai lung şi chiar mai ostentativ nepieptănat decât îl ştia Ellis din fotografiile obişnuite. Ochii cenuşii erau mari, tăioşi şi oarecum ameninţători, dar înfundaţi adânc în orbitele subliniate de cearcăne negricioase, care îl făceau să pară obosit. Nările roşii sugerau că este răcit.

Exista ceva profund tulburător în acest om. Nu lăsa câtuşi de puţin senzaţia că are peste şaizeci de ani; mai degrabă părea de doar patruzeci şi ceva de ani, având însă un aer foarte mahmur.

Din punct de vedere tactic, Ellis era suficient de mulţumit de modul cum îl găsise pe acest leu şi de bârlogul lui. Deşi nu era horticultor, Ellis locuise totuşi destul de mult la Los Angeles ca să recunoască o încercare de transplant a unei ecosfere din Sudul Californiei într-o mansardă de la Paris, atunci când o avea înaintea ochilor. Chiar şi în lipsa unor elemente atât de grăitoare ca puloverul jacquard, jeanşii, patul cu saltea de apă şi a afişului cu apusul.

Spinrad nu se metamorfozase într-un soi de francez sintetic, aşa cum li se întâmpla multor exilaţi americani în Franţa; o parte din el, nu neglijabilă, după cum se ghicea, visa încă la California. Nu era exclus ca misiunea lui să se dovedească mult mai uşoară decât bănuise.

— Foarte frumos… pronunţă el în cel mai pur accent de Sudul Californiei.

— Vrei să zici *nemaipomenit,* este? îi returnă Spinrad la fel de tărăgănat. *Tres Californien, n’est-ce pas?*[1]

Lui Ellis nu-i mai făcu brusc nicio plăcere licărirea amuzată din priviri.

Spinrad îl conduse către una dintre canapelele mai lungi, apoi se aşeză şi el pe o sofa, la o distanţă grijuliu aleasă.

— Aşa, mi-ai zis la telefon că eşti agent?…

---

[1] Foarte californian, nu-i aşa? (fr.).

— Corect.

— *Certainement*[1], spuse Spinrad, părând deodată să citească în el ca într-o carte deschisă. Bineînţeles. Sunt convins că este exact aşa cum spui. Mă refer la toate accepţiunile cuvântului.

— Dacă nu mă crezi, poţi telefona cu taxă inversă la Hollywood şi vorbi cu BMA-ul, ca să verifici pe loc.

— Sau cu vreun alt acronim din Washington? Cred că şi ei ar confirma.

Ellis se înroşi de furie.

— Uite ce este, domnule Spinrad…

— Să încheiem pace, domnule Ellis, zise Spinrad, ridicând două degete. Pax Americana[2], de fapt. *Pas problem*[3]. În zilele noastre, prin Paris mişună oricum o groază de agenţi, aşa că între prieteni nu mai contează câteva litere, am vrut doar să-ţi testez capacitatea de a-ţi păstra calmul. Ai afirmat că te afli în Polo Lounge şi m-ai invitat să vin şi eu acolo. Ai… pomenit ceva despre un târg în legătură cu un film?

— Corect, îi confirmă Ellis, bucuros să se vadă din nou pe un tărâm familiar. Pentru *Voiaj într-o torţă.* Noi mediem contractul pentru Universal. Avem un angajament din partea unui regizor important şi contăm pe un actor şi o actriţă foarte cunoscuţi ce vor juca rolurile principale. Desigur, nu pot să-ţi dezvălui despre cine este vorba până când…

— În schimb îmi *poţi* spune că toate rolurile principale sunt interpretate de clienţi ai BMA-ului, *n'est-ce pas?* zise Spinrad, arborând pe neaşteptate un zâmbet hollywoodian.

— Din câte văd, te pricepi la acest soi de afaceri… spuse Ellis, răspunzându-i cu un zâmbet asemănător.

— Chiar aşa este. De fapt, Universal chiar mi-a *oferit* odată un contract pentru *Voiaj într-o torţă.* Şi-au rezervat dreptul opţiunii asupra romanului acum multe luni de zile… dar, *naturallement,* cunoşti deja acest lucru, *oui?…*

— Bineînţeles. Însă vreau să-mi permiţi să te asigur că nu am bătut tot acest drum până la Paris ca să-mi asigur o opţiune ieftină oarecare. De această dată discutăm direct achiziţionarea tuturor drepturilor.

---

[1] Desigur (fr.).

[2] Pace americană (lat.).

[3] Nu-i nici o problemă (fr.).

— *Combien?*[1]

— Cum?

— Cât?

— Şase sute de mii de dolari cum ţi s-ar părea?

Ochii lui Spinrad se căscară. Se îndoi din şale pe sofaua lui, iar Ellis simţi dispreţul partenerului său de discuţie.

— Ca un rahat, veni răspunsul. Nimeni nu mai plăteşte atâţia bani pentru nişte drepturi în zilele noastre. Mă întreb chiar dacă s-au plătit vreodată.

— Există, bineînţeles, şi o şmecherie la mijloc, spuse Ellis cu viclenie.

— Te ţii de bancuri?

— Însă de această dată nu-ţi va displăcea. În schimbul a şase sute de mii, vrem de la tine atât drepturile ca să facem filmul după *Voiaj într-o torţă* cât şi propriul tău scenariu. Asta este propunerea noastră.

— Ai auzit ce porcărie mi se oferă? pronunţă Spinrad tare, îndreptându-şi privirea prin uşa deschisă a dormitorului.

Spre surprinderea şi groaza lui Ellis, de acolo îşi făcu apariţia o femeie, aducând cu sine o revistă, o lamă de ras, un pachet de Gitanes şi o bucată de haşiş negru-maroniu, mare cât o nucă. Era subţire, mică de statură, cu părul închis la culoare, purta jeanşi şi un pulover negru, se înclină în tăcere înainte de a se aşeza lângă Spinrad şi nu exista în dosarul primit din partea omului lui de legătură din Langley.

Ellis nu avea de unde să ştie cine naiba putea fi, nici măcar dacă era americancă sau franţuzoaică. Şi cei doi nici nu prea dădeau semne că ar avea de gând să-l lumineze în vreo privinţă. Spinrad însuşi nu binevoi să o prezinte, iar ea nu scotea niciun cuvânt; extrăgea tutun dintr-o ţigară şi îl punea pe revistă cu unghiile ei lungi, în timp ce conversaţia se desfăşura în continuare, ca şi cum ea nu ar fi fost acolo.

— *Que pasa*[2]*,* Ellis? spuse Spinrad cu o urmă de supărare în voce. Pe ce planetă ai fost în ultimii zece ani? Doar ştii al dracului de bine că nu pot scoate nici zece cenţi din Statele Unite. Vreţi să-mi daţi şase sute de mii doar pentru drepturi, *bien,* vreţi să-mi daţi o sută de mii pentru drepturi, *d'accord,*

[1] Cât? (fr.).

[2] Ce se întâmplă (sp.).

vreţi să-mi daţi un cent, şi asta mi se pare absolut în regulă, pentru că şi mie mi-ar plăcea să văd filmul făcut, iar banii nu am să-i primesc oricum niciodată. Dar nici nu am de gând să îndeplinesc o *muncă nouă,* de pe urma căreia să nu mă aleg cu nimic.

— Totul sau nimic, spuse Ellis. Dacă nu faci scenariul, târgul cade.

— Atunci s-o lăsăm baltă, spuse Spinrad cu asprime. A fost o încântare pentru mine, Ellis. M-ai făcut fericit pentru toată ziua.

Femeia tăie fărâme de haşiş şi le presără peste grămăjoara de tutun de pe revistă, apoi începu să-l vâre la loc, în tubul flasc din hârtie de ţigară.

— Nu m-ai înţeles bine, spuse Ellis cu voce egală. Este vorba aici de o producţie cinematografică de cea mai mare importanţă. Noi vrem, *pretindem* ca tu să scrii scenariul sub supravegherea directă a regizorului. La Hollywood.

Surprinzător, Spinrad zâmbi ironic şi se rezemă de spătarul sofalei.

— *Je comprend*[1]*,* zise el încetişor.

Femeia aprinse ţigara, trase un fum adânc, apoi o puse între buzele lui Spinrad. Acesta trase uşor din ţigară şi îl studie pe Ellis, ferindu-şi privirile. Urmă o lungă tăcere.

— Ei? exclamă el într-un târziu. Nu ai de gând să-ţi termini aria? Replica finală, *s'il vous plaît*[2]*.*

— Tocmai am pronunţat replica finală, îi zise Ellis.

— *Je ne suis pas un naif*[3]*,* Ellis, şi nici tu nu eşti. Amândoi ştim că IRS-ul a lăsat să se înţeleagă suficient de limpede că şi ultimul dolar pe care îl voi câştiga până la sfârşitul vieţii va fi cheltuit pentru napalmul şi gazele de luptă paralizante folosite acolo unde se desfăşoară vreo acţiune de represiune în momentul respectiv. Dacă mă întorc în State, au să mă aresteze pentru 'jde mii de cazuri de încălcare a Legii Defăimării Naţionale din toate materialele pe care le-am publicat în *Free Press de Paris,* şi probabil că vor încerca să mă bage la apă şi pentru spionaj. Motiv pentru care, de îndată ce am ieşit din

---

[1] Înţeleg (fr.).

[2] Vă rog (fr.).

[3] Eu nu sunt un naiv (fr.).

Franţa, asigurarea mea de viaţă îşi pierde valabilitatea, *comprais?*

— Tot n-ai înţeles, îi replică Ellis. Noi suntem… o agenţie foarte puternică. Toate aceste lucruri pot fi rezolvate. Îţi ofer biletul tău de întoarcere acasă.

— Casa este acolo unde ţi se află inima, spuse femeia, vorbind pentru prima oară, cu un accent ce ar fi putut fi american sau britanic, sau al unei franţuzoaice vorbind o engleză de manual perfectă, aruncându-i în acelaşi timp lui Spinrad o privire în care păreau să se întâlnească tandreţea, posesivitatea şi poate şi o undă de teamă.

Spinrad puse o mână pe coapsa ei, fără să o privească. Îl aţinti în schimb pe Ellis cu ochi ce începeau să trădeze o undă de slăbiciune, o anumită şovăială, o oboseală a spiritului.

— Dacă înţeleg bine cele afirmate de tine, zise el, discut cu un reprezentant al guvernului american!

— Eu nu sunt decât un… agent, domnule Spinrad, îi răspunse Ellis, jucând cu atenţie studiată rolul prostului. Eu nu reprezint decât pe BMA şi pe Universal. Pe de altă parte…

— *Pe de altă parte…*

— Pe de altă parte, există anumite clauze standard în contractul pentru scenariu… clauze morale… Autorul scenariului trebuie să garanteze că nu a comis fapte penale, că nu va face acest lucru nici în viitor, că nu va da publicităţii niciun fel de declaraţii care ar putea avea o influenţă negativă asupra studioului, a producţiei sau asupra guvernului Statelor Unite, pe scurt, că este un patriot credincios şi la fel de imaculat ca zăpada spulberată de vânt…

— Asta înseamnă că restul discuţiei noastre nu poate urma decât un curs strict academic, *n'est-ce pas?…*

— Câtuşi de puţin, domnule Spinrad, îi răspunse Ellis calm. Având în vedere dificultăţile tale prezente cu IRS-ul şi alte acuzaţii la care te poţi aştepta în Statele Unite, studioul va pretinde în acest caz o dovadă publică din partea guvernului Statelor Unite în care să fie confirmat statutul tău de cetăţean şi american patriot pe care te poţi bizui. Dovezi pe care putem să garantăm că le vom obţine înainte de a pune piciorul pe pământ american. Tot ceea ce-ţi rămâne de făcut este să semnezi un contract pentru un scenariu în care există clauze

morale oarecum mai cuprinzătoare.

— Afirmând ce anume?

— Că în viitor nu vei publica scrieri şi nu vei face afirmaţii publice prin care să defăimezi sau să discreditezi guvernul Statelor Unite, că ai semnat de bunăvoie jurământul de credinţă standard prin care renunţi la drepturile ce decurg din Primul Amendament[1] pretins tuturor angajaţilor guvernului Statelor Unite şi că te vei abţine să faci orice fel de declaraţie publică referitoare la aspecte politice fără ca în prealabil să obţii aprobarea textului respectiv din partea persoanei oficiale desemnate de către Departamentul de Justiţie.

— *Merde…* spuse Spinrad stins. Iar contractul trebuie să-l semnez cu propriul meu sânge?

— Atunci să înţeleg că eşti interesat?…

Spinrad trase din ţigară şi rămase cu privirile aţintite pe lângă Ellis, în adâncimile artificiale ale hologramei cu apusul de soare din Pacific lipit pe peretele bucătăriei.

— Stii, m-am născut la New York, dar am trăit în California timp de douăzeci de ani, cu intermitenţe. Am fost peste tot, pe Coasta de Vest… Golful Moro, Big Sur, San Francisco, Oregon, Seattle, Vancouver… Nu există ţărmuri mai frumoase în toată lumea, Ellis. E minunat şi în Midi, dar… Ştii, întotdeauna mi-am zis că odată, când voi avea timp, mi-aş rezerva o lună ca să străbat încet, cu maşina, toată porţiunea aceea, de la Los Angeles până la Vancouver, sau poate chiar şi mai departe, până în Columbia Britanică şi în Alaska, acolo unde se termină drumul… însă nu am reuşit să-mi realizez visul… iar acum… iar acum…

— Toate acestea sunt la locul lor, îi răspunse Ellis cu blândeţe. Oraşele s-au schimbat, dar în jur… ştii…

— Da, ştiu, spuse Spinrad, îndreptându-şi iarăşi ochii spre Ellis şi zâmbindu-i cu tristeţe. Mă duci în ispită, domnule Ellis, ăsta e purul adevăr. Mă faci să mă simt pierdut, obosit, bătrân şi atât de al dracului de departe de casă. Nimeni nu poate spune că nu am încercat, corect? Oricum, este o cauză pierdută, nu? America în care am crezut eu a murit acum mai bine de douăzeci de ani. Am şi eu dreptul la pacea mea

[1] Prevedere din Constituţia Statelor Unite referitoare la libera circulaţie a informaţiilor (n. trad.).

personală în anii bătrâneţii, nu-i aşa? Să mă întorc acasă, la singura bucată de pământ pe care am iubit-o vreodată, să mă întâlnesc din nou cu toţi vechii mei prieteni din zile mai bune, ducând în acelaşi timp viaţa unui scenarist bogat. Şi tot ceea ce-mi rămâne de făcut este să semnez câteva foi de hârtie, să-mi scriu scenariul, să mă ocup de grădină, să ascult ciripitul păsărilor şi să-mi ţin gura mea aia mare…

— Există şi o ultimă condiţie, spuse Ellis. Mai întâi trebuie să întrerupi apariţia lui *Free Press de Paris.*

— Am ajuns, în sfârşit, şi la replica finală, spuse Spinrad cu un aer de cunoscător şi, aparent, fără să fi fost luat prin surprindere. Jucaţi tare, băieţi, este?

Ellis îi rânji.

— Nu uita că ăsta este jocul nostru naţional, spuse el.

— Politica Americii este business-ul…

— Politica Americii este replica finală, îl întrerupse Ellis. Iar ultima replică în cazul nostru este că Washington-ul îşi face socoteala că eliminarea lui *Free Press de Paris* merită o garanţie în valoare de cincizeci de milioane de dolari, reprezentând bugetul filmului şi biletul tău de liberă întoarcere acasă.

— E o plăcere să afli atât de precis cât îţi valorează sufletul pe piaţa liberă, îi răspunse Spinrad sec. Însă care este profitul *tău,* Ellis?

— Cred că filmul va aduce un câştig, din care eu mă aleg cu un punct şi jumătate…

— Dar chiar dacă nu scoate un profit, BMA tot îşi bagă în buzunar zece la sută din bugetul oferit de Departamentul Mediilor, iar partea ta din afacerea asta este cam de o jumătate de milion, *n'est-ce pas…*

Faptul că Spinrad pătrunsese cu atâta uşurinţă esenţa acestei tranzacţii îl luă pe Ellis prin surprindere. Individul ăsta e considerat bolşevic? Îi venea foarte greu să înţeleagă cum de reuşea acest exilat comunist să dezlege cu nonşalanţă cele mai murdare detalii ale afacerii.

— Cu alte cuvinte, eşti mai mult decât interesat ca să se încheie înţelegerea, îi spuse Spinrad cu asprime. Bineînţeles, asta pe lângă patriotismul şi abnegaţia cu care îţi îndeplineşti

datoria.

— Aşa? pronunţă Ellis cu precauţie, având deodată sentimentul că pierduse controlul asupra întrevederii lor, fără să înţeleagă prea bine când se întâmplase aceasta.

— Deci ce anume se mai poate negocia? îl încercă Spinrad.

— Discutând strict între noi?

— Da, Ellis, sigur că da, discutăm între noi.

— Ei bine, discutând între noi, consider că patronii mei ar putea să mai dea o sută de mii de dolari…

— Nu, nu, domnule, nu de *bani* e vorba. De condiţii.

— Clauza morală şi jurământul de credinţă sunt esenţiale, sunt convins că înţelegi acest lucru.

— S-ar putea să mă ţin de nas şi să înghit chestia asta, spuse Spinrad tăios. Dar ce părere ai despre *Free Press de Paris*?

— Atât timp cât foiţa aceea este publicată pe banii tăi, nu se pune problema unui târg.

— Eşti foarte sigur că nu există nicio modalitate de a…

— Foarte sigur.

Femeia cea tăcută interveni acum pentru a doua oară:

— Norman, nu ai să… tu nu vei…

Spinrad îi aruncă o privire otrăvită. Ochii lor se înfruntară mai multe secunde. Apoi ea se năpusti în dormitor, trântind uşa în urma ei.

— Doamne, Ellis, sunt obosit, îi mărturisi Spinrad nehotărât. Dar dacă mă hotărăsc să fac lucrul acesta dezgustător, trebuie să salvez şi eu o mică aparenţă de mândrie, *comprais?* Am nevoie de o mică victorie de care să mă pot împăuna. Înainte de a semna orice contract sau jurământ de credinţă, pretind un mic gest de bunăvoinţă din partea aşa-zişilor tăi patroni…

— De ce natură?

— De fapt, este vorba doar de lucruri ce mi se cuvin oricum, spuse Spinrad supărat. Vreau să mi se dea înapoi afurisiţii ăia de bani! Cei paisprezece ani lungi cât nu mi-am primit din America drepturile pentru cărţile mele vechi! Vreau toţi banii, până la ultimul cent, care mi-au fost blocaţi atâţia ani şi dobânda lor acumulată şi negociată pe baza ratei medii din perioada respectivă. Doresc suma în valută forte, în franci elveţieni, şi vreau să-mi fie pusă la dispoziţie chiar aici, la Paris, înainte de a semna orice act.

— Mi se par nişte pretenţii cam exagerate…

— Pe dracu’! După cum văd eu lucrurile, guvernul Statelor Unite a fost cel ce mi-a *furat* cam o jumătate de milion de dolari! Eu nu fac afaceri cu oameni care mi-au vârât mâna în buzunar până ce nu mărturisesc fapta lor şi îmi dau înapoi banii, împreună cu dobânda. Chestia asta nu este negociabilă, Ellis. Eu vreau să-mi fie înapoiaţi banii mei. Şi nu mi se pare că ar fi o pretenţie aşa de exagerată.

— Eu consider că este o prostie, Spinrad, zise Ellis. Nu cred că are niciun rost, din punctul tău de vedere, să pui în primejdie o afacere în valoare de şapte sute de mii de dolari, ca aceasta, pentru a recupera o jumătate de milion!

— Cele şapte sute de mii sunt banii lui *Universal,* sau cel puţin aşa afirmi tu, Ellis. Jumătatea de milion, în schimb, sunt banii *mei.*

Ce fel de bolşevic mai e şi *ăsta*! îi trecu lui Ellis prin minte.

— Foarte bine, foarte bine, oftă el. Presupun că-i voi putea convinge pe cei de la *Universal* să-ţi plătească jumătate din diferenţă, în calitate de consilier de creaţie sau altă tâmpenie de soiul ăsta şi, după cum spui şi tu, interesul meu în afacerea asta e suficient de mare ca să-ţi dau restul din partea mea.

— Las-o jos! Asta e o chestiune de principiu. IRS-ul mi-a furat banii, prin urmare guvernul Statelor Unite şi nimeni altcineva trebuie să mi-i dea înapoi. De-abia după aceea mai stăm de vorbă.

— De fapt, ştim amândoi că nu am nici pe departe autoritatea de a negocia o chestie ca asta, oftă Ellis.

Spinrad îi zâmbi sigur de sine.

— Tu eşti un agent, *n’est ce pas?* rosti el tărăgănat. Să fie-al naibii, nu am mai avut un agent de la Hollywood de ani şi ani. Guvernul american vrea să închei târgul ăsta ca să suspend *le Freep*[1], Universal şi BMA doresc să obţină garanţii pentru contractul guvernamental, tu urmăreşti cota parte din *Voiaj într-o torţă,* iar eu vreau ca IRS-ul să-mi dea banii ce mi se cuvin. Având în vedere că oricum îi reprezinţi deja pe America Incorporated, BMA şi Universal, de ce nu am rotunji afacerea şi să mă reprezinţi şi pe mine? Zece la sută din ce mi se cuvine mie pentru *Voiaj într-o torţă* şi zece la sută din ceea ce

[1] Prescurtare de la Free Presse de Paris.

recuperezi tu de la IRS în numele meu şi, *voilà,* te alegi cu un stimulent în valoare de peste o sută de mii de dolari dacă îţi iese gheşeftul. Sper să-ţi acoperi astfel cheltuielile pe care va trebui să le faci cu telefoanele date la Washington…

— Tu vorbeşti serios?

— Tot atât de serios cât tine, Ellis. Nici mai mult, nici mai puţin. Adu-mi o jumătate de milion de dolari în franci elveţieni într-o pungă de hârtie însoţiţi de o scrisoare din partea IRS-ului şi iată că ai încheiat o afacere mai valoroasă cu o sută de mii de dolari decât ţi-ai închipuit tu la început. N-o să ai ce regreta dacă devii agentul meu.

Spinrad îşi aprinse o ţigară cu ierburi şi suflă o şuviţă subţire de fum oarecum în direcţia lui Ellis.

— Te superi?… întrebă Ellis, întinzând mâna după ţigară şi încercând să-şi adune gândurile risipite.

— Câtuşi de puţin, îi răspunse Spinrad râzând. Zece la sută din drogurile mele îţi aparţin de drept.

Ellis trase un fum, făcându-şi imediat socotelile. Dacă Washington-ul era dispus să scoată cincizeci de milioane de dolari, părea greu de presupus că se vor zgârci la încă cinci sute de mii de dolari, corect? El nu trebuia să vorbească direct cu IRS-ul, ferească Dumnezeu. Putea să acţioneze, în schimb, pe două căi. Să le zică celor de la BMA să intervină la Universal, care să facă presiuni prin Departamentul Mediilor. Pe de altă parte, putea interveni şi prin Harris, omul care se ocupa de el din partea Companiei. Iar cei de acolo aveau suficientă forţă de convingere ca să oblige IRS-ul să colaboreze… În orice caz, merita încercat, dacă te gândeai la avantaje.

— În regulă, deci mă poţi considera agentul tău, îi comunică el lui Spinrad, întinzându-i ţigara. Însă nu pot promite nimic. Şi, sper să înţelegi, va mai dura…

Spinrad ridică din umeri şi-şi vârî ţigara în gură.

— *Pas problem.* Nu este nevoie să te grăbeşti. Distrează-te cât poţi la Paris pe socoteala celor ce te-au trimis, până ce te trag de mânecă. Nu uita, eu aştept să se întâmple lucrul acesta de atâta vreme, încât tocmai eram pe cale să renunţ. Aşa că acum nu mă mai grăbesc.

Aleksandr Sergheiovici Ulanov îşi lua micul dejun, ca de obicei, în biroul lui aflat undeva, la partea superioară a lui Tour Montparnasse, chiar dacă de această dată nu era atât de concentrat asupra calităţii produselor de patiserie. Muşcă o bucată de *pain au chocolate* şi o plimbă nehotărât prin gură, privind pe imensa fereastră a biroului acoperişurile din Montparnasse, aflate cu mult sub nivelul lui, cugetând cât de sus se înălţase şi ce distanţă urma să străbată atunci când avea să cadă, înainte de a da pe gât ultima înghiţitură de cafea neagră şi tare a primei ceşti din ziua respectivă.

— Ce-are de gând? pronunţă el, mai mult pentru sine decât adresându-i-se Nataşei Ivanova. Atunci de ce ne-o mai fi cerut să montăm tot circul ăsta?

Nataşa consideră că era vorba de o întrebare la care şeful ei aştepta un răspuns.

— Poate vrea să ne împingă într-un război al ofertelor, Saşa? sugeră ea. Dacă Spinrad suspendă cu adevărat apariţia lui *Free Press de Paris,* cariera ta ar suferi o lovitură gravă, greşesc? Nu ar fi exclus să te alegi cu un bilet de clasa întâi al Aeroflotului pe distanţa Paris-Moscova… sau chiar… mai la est.

Cugetând la această posibilitate oribilă, Saşa gemu. Norman mi-este *prieten,* îşi zise el. El nu ar fi în stare să-mi facă niciodată aşa o figură! Sau poate ar fi?…

Pe de altă parte, potrivit Nataşei, târgul respectiv, odată încheiat, avea să-i aducă lui Spinrad cam un milion de dolari.

Putea fi sigur că Norman va refuza un milion, din considerente de prietenie?

Dar *tu* cum ai proceda, Saşa?

Ti-ar plăcea să fii în aceeaşi situaţie, ca să vezi cum reacţionezi, este?

Aleksandr Sergheiovici Ulanov era un copil al glasnostului, al Primăverii ruseşti, ba chiar unul dintre copiii răsfăţaţi. Pentru el, zilele proaste de pe vremea lui Brejnev rămăseseră o amintire tristă din copilărie, nimic mai mult.

Până ce absolvise el Universitatea din Moscova şi începuse să lucreze ca reporter la *Komosolya Pravda*[1], mişcarea „Noul

[1] Este probabil vorba de *Komsomolskaia Pravda,* organ de presă al fostului Comitet Central al Uniunii Tineretului Comunist-Leninist din fosta U.R.S.S.

jurnalism” era deja în plină înflorire, bătrânii dinozauri fuseseră porniţi pe drumul ce duce spre osuarele istoriei, iar tinerii inteligenţi ca el făceau cariere fulgerătoare; ascensiunea la rangul lui din momentul de faţă, anume şef al serviciului Tass de la Paris, fusese lină şi rapidă, fapt la care contribuise în mare măsură relaţia foarte strânsă cu directorul şi editorul lui *Free Press de Paris.*

Când Saşa fusese transferat de la *Komosolya Pravda* la Tass şi mutat de la Londra la Paris, Norman Spinrad – *persona non grata* în propria lui ţară, unde i se confiscaseră proprietăţile şi i se îngheţaseră conturile cu drepturile de autor ce i se cuveneau – se afla deja la Paris. Supărat, deprimat, cu viaţa bramburită, blocat din punct de vedere creativ, el trăia de pe urma capitalului pe care reuşise să-l aducă cu sine, care se topea văzând cu ochii şi de pe urma veniturilor relativ mici aduse de drepturile asupra cărţilor lui mai vechi în Europa Occidentală.

Chiar dacă vechea relaţie de subordonare dintre KGB şi birourile din străinătate ale agenţiei Tass fusese înlocuită între timp de relaţii de colaborare pe bază de egalitate, nu se putea tăgădui că patronajul, personalul şi atribuţiunile erau încă, inevitabil, întrepătrunse, motiv pentru care Saşa, chiar dacă nu se afla decât la începutul carierei lui de reporter, primise misiunea de a-l racola pe Spinrad.

Norman Spinrad nu fusese niciodată decât o personalitate minoră a literaturii americane, cărţile lui se bucuraseră, în schimb, de mult mai multă popularitate în Europa şi mai ales în Franţa, unde faptul că era exilat politic reprezenta un adevărat certificat de autenticitate. Un transfug ce se bucura de o asemenea notorietate putea să reprezinte o valoare considerabilă pentru cauza sovietică în Europa, cu atât mai mult dacă era transformat într-un superstar european prin forţa mediilor deţinute de Tass.

Un lucru pe care Tass avea acum capacitatea să-l realizeze. Glasnostul şi noul jurnalism îi conferiseră Agenţiei Sovietice de Presă credibilitate, un statut marcant în întreaga Europă Occidentală, lucru la care contribuiseră bugetul generos, antiamericanismul frenetic şi faptul că Legea Defăimării Naţionale îi scopise pe concurenţii lor americani.

Tass poseda birouri cu personal numeros în capitalele

importante, iar corespondenţi de presă cam peste tot locul. Tass avea acces la formidabilul aparat de culegere a informaţiilor aparţinând KGB-ului. Tass avea acum permisiunea de a scormoni şi în mizeria din Mama Rusia. Tass îşi publica propriul său cotidian liber, *Europe Today*[1]*,* la Paris, Londra, München, Barcelona, Amsterdam şi Milano, iar ediţiile lui multilingve combinate îl aduseseră în postura de cel mai bine vândut ziar din lume. Tass dispunea de propriul său satelit, emiţând douăzeci şi patru de ore pe zi programe televizate de ştiri, la concurenţă cu CNN. Şi, spre deosebire de americani, transmitea versiuni în engleză, franceză, germană, spaniolă, olandeză şi italiană.

Iar Tass, altfel decât toate celelalte servicii de presă sau reţele de ştiri televizate, punea gratis ştirile şi reportajele filmate la dispoziţia tuturor celor interesaţi să le difuzeze. Cum mai puteau capitaliştii decadenţi să reziste la o *asemenea* concurenţă?

Lui Norman Spinrad nici nu i-ar fi trecut prin minte să refuze ocazia de a profita de forţa mediilor de informare ale Marii Maşinării Roşii. Saşa îi luase cel dintâi interviu în sala de conferinţe a agenţiei Tass, un salon cu adevărat somptuos, decorat într-o imitaţie a stilului rococo francez din secolul al XIX-lea şi mobilat cu o garnitură Louis al Nuştiucâtelea, care te făceau să uiţi că te afli la mare înălţime, între pereţii din sticlă lucioasă ai lui Tour Montparnasse, singura concesie făcută contemporaneităţii fiind priveliştea, într-adevăr fascinantă, asupra întregului oraş, de la Turnul Eiffel şi Sena şi până la îndepărtatul turn alb al catedralei Sacre Coeur – tot Parisul aşternut la picioare, aidoma unei machete pitice destinate jocului cu trenuleţe, din punctul de vedere al mai marilor peste informaţii ai Tass-ului.

Spinrad reprezenta un interlocutor volubil, care, practic îşi lua singur interviu – nici atmosfera ce domnea între ei doi nu lăsa cu nimic de dorit – avea de povestit o groază de lucruri picante despre guvernul american, IRS, Legea Defăimării Naţionale şi despre încălcarea Primului Amendament, astfel încât interviul constituia un excelent material, deja bun de tipar. În ceea ce priveşte agenţia Tass, ea se putea declara

[1] *Europa azi* (n. trad.).

mulţumită.

După aceea, în timp ce se înfruptau din cocaină, vodcă şi icre negre, Saşa trecuse direct la chestiunile ce interesau KGB-ul.

— Te rog să mă crezi, noi putem realiza acest lucru, îi spuse el lui Spinrad. Interviul va fi plasat în *Le Monde,* în *Guardian* şi în *Frankfurter Allgemeine Zeitung,* undeva în Italia, Olanda şi Spania, în *Pravda* şi, bineînţeles, în toate ediţiile lui *Europe Today.* Te sfătuiesc să urmăreşti, după aceea, cum vânzările cărţilor tale vor creşte cu şaptesprezece la sută, conform previziunilor băieţilor noştri de la marketing. Şi nici măcar nu am deschis încă vorba despre televiziune.

Spinrad privise cu lăcomie în jurul pompoasei săli de conferinţe, sorbise din vodca rece ca gheaţa şi condimentată şi trăsese pe nări încă o grămăjoară de cocaină de-a Tass-ului.

— Foarte bine, *d'accord,* deci voi sunteţi Marea Maşinărie Roşie, zise el. Şi poate că sunteţi în stare să faceţi din mine cel mai tare autor din literatura europeană. Mare scofală. Şi ce-i cu asta?

— *Şi ce-i cu asta?* exclamă Saşa uimit peste poate.

— Păi nu este mare scofală, domnule Ulanov…

— Te rog, spune-mi Aleksandr Sergheiovici, sau *Saşa,* mai bine. Dar ce Dumnezeu mai înseamnă şi „nu este mare scofală”?

— Mă refer la şmecheria demografică, tovarăşe Saşa, îi răspunse Spinrad sec. Permite-mi să-ţi dau o mică lecţie despre ceea ce francezii denumesc imperialism cultural anglofon. Eu am fost întotdeauna mai cunoscut în Europa decât în State. Cărţile mele s-au vândut întotdeauna foarte bine în Franţa, Germania, Olanda, din când în când chiar şi în Anglia, în schimb difuzarea a mers mediocru în Statele Unite.

— Deci asta nu înseamnă că?…

— Nu, nu înseamnă! i-o tăie Spinrad nervos. Chiar dacă sunt de foarte multă vreme relativ nimeni în State şi relativ cineva pe aici, vânzările mediocre din SUA mi-au adus, *totuşi,* de patru sau de cinci ori mai mulţi bani decât cărţile vândute în Europa şi Japonia. Motivul este că zona de drepturi americană, care include Canada, Filipinele şi, uneori, Australia, cuprinde circa *patru sute de milioane* de vorbitori ai limbii engleze. De ce îţi închipui tu că se duc cei mai de seamă regizori francezi în

California, să-şi facă filmele în engleză? De ce crezi că până şi grupurile rock din *Rusia* îşi înregistrează jumătate din cântece în engleză? Reuşitele politice vin şi se duc, dar limba engleză îşi păstrează supremaţia. Iată de ce orice scriitor din orice ţară nu va putea să trăiască în stilul cu care i-ar face plăcere să se obişnuiască dacă nu reuşeşte să-şi vândă în America drepturile asupra cărţilor lui. Şi dacă nu reuşeşte să-şi obţină afurisiţii ăia de bani din State!

Saşa nu fusese luat prin surprindere de vehementa tiradă a lui Spinrad – supărarea şi amărăciunea cuprinse în fiecare cuvânt i se păruseră chiar promiţătoare – în schimb conţinutul ei îl puse în mare încurcătură.

Bineînţeles, ştia prea bine că lucrurile afirmate de Spinrad erau perfect adevărate, iar situaţia era cu mult mai dificilă, judecând din punctul de vedere al Ministerului Mediilor de Informare. Odată cu desfăşurarea americană imperialistă în întreaga Lume a Treia, Legea Defăimării Naţionale, lipsa de bunăvoinţă a Europei Occidentale faţă de America, Maşina de Război Americană şi toate celelalte, Uniunea Sovietică, ajutată şi de vântul vioi al Primăverii ruseşti, ar fi trebuit să mături podelele cu americanii, în ceea ce priveşte mediile de informare, iar capitala culturală a lumii ar fi trebuit să se mute de mult de la New York la Moscova sau la Leningrad. Arta, muzica şi literatura sovietică se aflau în plin avânt creator, în timp ce cultura americană stagna şi trecea printr-o fază de deprimare.

Dar scriitorii, artiştii şi producătorii de film din întreaga lume îşi îndreptau atenţia spre America. Deoarece engleza se apropia cel mai mult de un limbaj universal dintre toate graiurile, iar America era, de departe, cea mai mare piaţă de desfacere unde se folosea această limbă. Până şi cel mai virulent scriitor antiamerican european mai plănuia şi mai visa încă la lansarea unui best-seller pe piaţa americană.

Iar Norman Spinrad ştia prea bine toate acestea. Avea şi un sistem de măsură suficient de precis al fenomenului şi anume declinul prin care trecea standardul lui de viaţă de când fusese lipsit de veniturile din America. În pofida creşterii vânzărilor în Europa, datorate statutului său de exilat, era departe de cifra de afaceri dinainte.

În momentul respectiv, Aleksandr Sergheiovici Ulanov a întreprins cel dintâi pas îndrăzneţ către glorioasa poziţie pe care o ocupa acum. Tânărul reporter al agenţiei Tass avu îndrăzneala să îşi aroge o autoritate pe care nu o poseda câtuşi de puţin, sperând ca superiorii lui să-l susţină nu numai aici, dar mai ales la Moscova, acolo unde încă se luau toate hotărârile.

— Te-ai gândit vreodată la banii pe care i-ai putea câştiga în Uniunea Sovietică? zise el.

— *În Uniunea Sovietică?*

— Acolo trăiesc trei sute de milioane de oameni, cei mai mulţi dintre ei cunoscători de carte. Avizi de noutăţi din Apus. Cu ediţii nu numai în rusă, dar şi în limbile ucraineană, uzbecă, letonă, estonă şi aşa mai departe. Tiraje mari, care se vor epuiza cât ai clipi din ochi. Retururi, zero. Drepturi pentru dramatizări ale televiziunii. Eventual filme documentare despre tine. Turnee de conferinţe, chiar dacă nu vorbeşti limba rusă.

Spinrad privea încruntat.

— Corect. Sigur că da. Puteţi să mă transformaţi într-un milionar, socotit în ruble. A dracului de mare scofală. Ştii, de fapt, câteva dintre cărţile mele mai vechi deja *s-au vândut* în Rusia. Se poate dovedi foarte uşor, rublele mele sunt blocate într-un cont bancar de la Moscova. Sunt bani de jucărie, ceea ce cunoşti şi tu… *Saşa.* Nu-i pot scoate de acolo. Singurul loc în care îi pot cheltui este Rusia.

— Şi ţi s-ar părea chiar o nenorocire?… spuse Saşa încet. Un apartament de lux la Leningrad sau la Moscova… un conac în Urali şi o vilă pe malul Mării Negre… Restaurantele sunt acum mult mai bune… Avem baletul cel mai grozav din lume… Rock and roll acceptabil… Apoi, pentru eroii Uniunii sovietice, există şi o serie de alte onoruri…

— Deci *acesta* este jocul vostru? spuse Spinrad cu asprime. Adică îmi oferiţi să mă faceţi milionar şi superstar sovietic dacă sunt de acord să dezertez?

— Nimeni nu pretinde un lucru atât de extrem, cum este o… dezertare, îi răspunse Saşa zâmbind. Sau o campanie propagandistică grosolană în favoarea paradisului muncitorilor. Nu este vorba decât de interviuri ocazionale acordate Tass-ului în care vei avea libertatea să-ţi spui părerea despre

nedreptăţile comise împotriva ta şi a altor americani liber-cugetători de către guvernul Statelor Unite. Poţi să intri şi să pleci din ţară când doreşti. Vei putea chiar să-ţi păstrezi cetăţenia şi paşaportul american...

— Nu uita că paşaportul meu american mi-a fost ridicat! se răsti iarăşi Spinrad. Trag sfori ca să-mi fac rost de un act al Pieţei Comune.

— Ei bine, ai putea să-ţi faci rost de un paşaport sovietic destul de uşor, îi propuse Saşa cu entuziasm. Iar dacă ţi se pare că bate prea tare la ochi, unul ceh, bulgar, sau chiar un act emis de RDG, ceea ce ar însemna şi o recomandare din partea Pieţei Comune, prin intermediul Confederaţiei Germania Mare...

Spinrad îşi pregăti un sandviş cu icre negre, se aşeză comod în scaun şi muşcă alene o bucată, savurând gustul caviarului de cea mai bună calitate.

— Date fiind condiţiile, oferta sună mai mult decât tentant, recunoscu el în cele din urmă. Însă...

— Însă?

— Însă nu ar mai exista pentru mine cale de întoarcere, nu-i aşa? zise Spinrad. M-aţi avea la mână. Prin contul la bancă. Aş fi un om bogat în Rusia, silit totuşi să lupte pentru supravieţuire oriunde altundeva.

— Şi situaţia respectivă ţi s-ar părea mai rea decât asta, în care te afli în prezent, Norman? Iar situaţia ta actuală *nu este* câtuşi de puţin roză.

— Ar fi echivalent cu o capitulare! gafă Spinrad.

— O capitulare? Faţă de cine? Faţă de *noi?*

— Faţă de *ei,* fir-ar să fie! Ticăloşii care mi-au furat banii şi mi-au ridicat paşaportul! Nemernicii care se ascund în spatele Legii Defăimării Naţionale! Jegoşii fascişti şi reaganoizi[1] care au adus *ţara mea* în halul în care se prezintă astăzi!

Se ridică în picioare şi începu să se plimbe nervos prin încăpere, făcând gesturi largi cu braţele şi declamând frenetic.

— Eu sunt american, fir-ar al dracului, indiferent de toate celelalte lucruri, eu sunt *american!* Şi mi-am petrecut toată viaţa luptând pentru America *mea,* atât cât am fost în stare! Iubesc Franţa, am fost întotdeauna fericit aici, vorbesc mai

[1] Aluzie la Ronald Reagan, fost preşedinte al Statelor Unite.

mult sau mai puţin limba, ţara asta m-a hrănit spiritual atunci când aveam nevoie mai mare, am aici prieteni foarte buni. Dar asta nu înseamnă neapărat că intenţionez să devin unul dintre bieţii exilaţi americani patetici – care parazitează acest oraş în chip de pseudofrancezi! Nemernicii ăia îmi pot da un picior în fund şi pot să-mi jefuiască banii, să mă arunce în temniţa Leavenworth şi să piardă cheia, dacă pun gheara pe mine, dar nu le pot permite să mă silească să trec printr-o *asemenea* transformare! Cu atât mai puţin să ajung un câine de salon sovietic! Dacă îngădui să se întâmple aşa, înseamnă că recunosc înaintea întregii lumi că adevărata Americă, singura Americă, sunt *ei!*

— Vrei să-mi spui că ai rămas un patriot american, după toate câte ţi-au făcut? îl persiflă Saşa. După toate acuzaţiile tale publice la adresa Statelor Unite?

— Ei, fir-ar să fie! strigă Spinrad. Eu nu am acuzat *niciodată* Statele Unite. Guvernul, desigur! Capitalismul sălbatic al marilor companii, *certainement!* Fascismul la umbra drapelului înstelat, poţi să pui şi pariu! Dar nu America! Nu acea Americă, aşa cum a fost ea odată! Şi cum va mai fi!

— Nu înţeleg…

— Nu?

Spinrad pronunţase acest cuvânt cu mult mai calm, aproape insinuant. Se aşeză pe marginea mesei de conferinţe şi îl cercetă cu subînţeles pe Saşa cu ochii lui cenuşii, întunecaţi de umbre.

— Eşti rus, nu? începu el. Un rus *modern,* corect? Un copil al glasnostului. Tu ai… cam douăzeci şi cinci de ani mai puţin decât mine? Dar *foarte* tânăr nu mai eşti nici tu. Nu suficient de tânăr ca să nu ştii cum a fost în ţara *ta* în timpul întunecatei jumătăţi de secol dintre Lenin şi Gorbaciov. Ce ai fi făcut *tu* dacă nu ai fi fost atât de norocos încât să te naşti odată cu Primăvara rusească? Ai fi devenit unul dintre acei ruşi albi exilaţi, plângând stins în vodcă după ţar, în cine ştie ce ceainărie rusească de aiurea? Ai fi fugit departe de ţară? Ai fi devenit unul dintre experţii ruşi ai CIA-ului? Care sunt adevăraţii eroi ruşi? Cei care au întors spatele ţării şi au tulit-o spre apus? Sau bieţii ticăloşi care au rămas şi au luptat cum au putut ei mai bine? Cunoşti răspunsul. Pentru că, fără ei, nu ar fi

putut să existe niciodată un Gorbaciov, un glasnost, o Primăvară rusească, iar tu nu ai sta aici, în palatul ăsta fantezist din inima Parisului, dându-le praf de cocaină celor de teapa mea!

Spinrad îşi culese paharul de vodcă, îl dădu peste cap şi se lăsă din nou în scaun.

— Acum înţelegi de ce nu pot accepta amabila ta ofertă? întrebă el calm. Tu ai accepta-o, dacă ai fi în locul meu?

— Cred că te înţeleg, recunoscuse Saşa.

Lăsase însă cea de a doua întrebare în suspensie. Ce anume ar face *el* dacă vântul îşi schimba din nou direcţia la Moscova şi apărea un nou Stalin, sau chiar şi un Brejnev, iar el era chemat acasă, la ordine, şi i se impunea să urmeze o nouă linie dură a partidului? Şi dacă, să zicem, Reuters, *Time* sau CNN îi garanta un salariu gras pentru toată viaţa, în schimbul dezertării lui?

Atmosfera era ameţitoare şi plină de avânt în zilele respective la Moscova, şi cu atât mai mult la Leningrad, dar chiar şi aşa, Saşa se vânturase liber prin Europa suficient de mult ca să fie conştient că nu avea niciun interes să se întoarcă în Uniunea Sovietică. Acelea erau vremuri potrivite să fii tânăr şi rus, iar acum era preferabil să fii mai matur şi rus, şi să dispui de un cont gras de cheltuieli, iar vântul dinspre răsărit nu îngheţase încă din nou.

Dar atunci, ca şi acum, cel mai bine era să fii un rus care-şi serveşte patria în luxul Occidentului.

Iar acum, vechiul prieten american îi punea în primejdie viaţa lui în Occident.

Acea primă întâlnire se dovedise neconcludentă, în cel mai bun caz, sau cel puţin aşa gândise Saşa pe atunci, dar cam la o săptămână după publicarea interviului, Norman Spinrad îl invitase la un dejun destul de neapetisant în La Coupole, o braserie imensă şi zgomotoasă din Montparnasse, faimoasă pentru clienţii ei din lumea intelectuală şi artistică, încă de pe vremea existenţialiştilor, frecventată acum de persoane exilate din America pentru motive politice şi de tot ceea ce mai roia prin jur, fiind oarecum notorie pentru bucătăria foarte stângace.

— M-am gândit la propunerea ta, Saşa, deschisese Spinrad discuţia, odată ajunşi la coniac şi prăjituri. Trebuie să recunosc

că v-aţi ţinut de cuvânt, băieţi…

— Şi?… se interesă Saşa, încruntându-şi sprâncenele şi prefăcându-se neîncrezător.

— Şi am stat de vorbă cu nişte persoane… oameni care cunosc bine lumea editorială sovietică… din câte se pare, nu ai fost cel mai cinstit cu mine, Saşa…

— *Moi?*[1]

Spinrad îşi roti paharul cu băutură şi îi adulmecă aroma.

— Am discutat cu nişte scriitori occidentali care îşi vând o mulţime de cărţi în Uniunea Sovietică… spuse el. Oameni plini de înţelegere faţă de interesele sovietice, dacă înţelegi ce vreau să spun, oameni care stârnesc zâmbete atunci când sunt pomeniţi în cercurile partidului… *Ei* îmi spun că de fapt *este* posibil să-şi obţină rublele ce li se cuvin. Rublele se schimbă pe mărci est-germane, acestea se schimbă la rândul lor pe mărci vest-germane, pe care le poţi schimba pe orice.

Saşa îşi ciuli urechile. Pe neaşteptate, toată afacerea devenea cu mult mai simplă decât îndrăznise vreodată să spere.

— Şi ai fi interesat de un asemenea aranjament?…

— *Mais oui!*[2] îi replică Spinrad. Ce-ar putea să-mi displacă? Toate cărţile mele tipărite în Uniunea Sovietică, în ediţii multiple, iar veniturile îmi vin la Paris… Fără supărare, dar prefer viaţa de aici…

— Nu mă supăr, râse Saşa. Eu sunt un cetăţean sovietic cinstit, dar şi eu o prefer.

Sorbi din coniac, deveni mai serios şi încercă să formuleze ceea ce avea de zis cât mai delicat cu putinţă:

— Cred că… înţelegi… asemenea aranjamente nu pot fi aprobate decât de… agenţii extraliterare…

— Cum ar fi KGB-ul?

Saşa ridică din umeri.

— Nu este nevoie să fim brutali, zise el cu un mic zâmbet sardonic. Haide să spunem că aceste… agenţii extraliterare pretind… Anumite servicii extraliterare în schimbul ajutorului acordat pentru desfăşurarea schimburilor de valută…

— Cum ar fi puţintel spionaj?

— Te rog! mormăi Saşa. Noi, cei din Uniunea Sovietică, nu

---

[1] Eu (fr.).

[2] Sigur că da (fr.).

mai suntem nişte securişti bădărani şi huligani! zise râzând. Pe lângă aceasta, scriitorii occidentali care îşi dezvăluie simpatiile faţă de cauza sovietică nu pot să aibă acces la informaţiile secrete, în mod normal. Nu, este cu mult mai subtil. Prezenţa la anumite evenimente sponsorizate de Uniunea Sovietică. Sprijin public pentru linia adoptată de către partid. Mici lucrări scrise la comandă, din când în când. De la tine potrivit capacităţii, ţie potrivit lăcomiei de care vei da dovadă…

— Iar fluxul rublelor va fi condiţionat de buna purtare, certificată de către… acele anumite agenţii extraliterare?…

— Ai pătruns esenţialul… îi răspunse Saşa suav.

— Nu mă gândeam la o înţelegere de felul acesta, spuse Spinrad tăios. N-am de gând să fac plecăciuni publice cu faţa spre Moscova. În schimb, intenţionez să vă ofer ceva şi mai bun…

— *Mai bun?*

— Un lucru pe care vi l-aţi dorit întotdeauna. Ceva ce nu puteţi cumpăra. Un lucru pe care niciunul dintre căţeluşii ăia domestici de promenadă nu vi-l poate da. Un canal pentru punctele de vedere sovietice spre Occident…

— Tass deja…

— Un canal *independent.* O publicaţie având credibilitate inatacabilă.

Saşa sorbi încet o gură de coniac, simţind că Spinrad era pe cale să se aventureze pe *terra incognita*[1], că urma să facă o propunere care putea să intereseze Moscova. Un lucru care să fie chiar şi mai interesant pentru propria lui carieră.

— Publicaţi-mi cărţile în Uniunea Sovietică şi daţi-mi veniturile aici, iar eu voi folosi banii pentru a lansa o revistă săptămânală în limba engleză aici, la Paris, îi explică Spinrad, rotindu-şi privirea în braseria zgomotoasă şi aglomerată. Există suficienţi scriitori americani exilaţi în bomba asta în acest moment ca să adun personal pentru două reviste, nu una.

— Ce interes crezi că ne-ar putea stârni nouă un săptămânal patetic în limba engleză scris de emigranţi, cu un tiraj de zece mii de exemplare? spuse Saşa ironic.

— Niciunul, îi răspunse Spinrad vesel. Dar eu vorbesc despre un hebdomadar care se va vinde mai bine decât *International*

[1] Teren necunoscut (it.).

Herald Tribune, care, după cum ştie toată lumea, s-a transformat de multă vreme într-un purtător de cuvânt al guvernului american. Pe vremuri, am fost implicat în presa clandestină, era un ziar care se numea *Los Angeles Free Press.* Se vindeau o sută de mii de exemplare doar la Los Angeles. Ceea ce propun eu este să reînviem această idee la scară internaţională. Îl vom difuza aici, la Londra, Amsterdam şi poate la Roma şi, indiferent că există şi o Lege a Defăimării Naţionale, există şi metode pentru a-l difuza în State.

— Şi de ce crezi că ar fi lumea interesată să citească aşa ceva? Şi de ce ne-ar interesa pe *noi* dacă citesc sau nu?

— Din unul şi acelaşi motiv, Saşa. Am de gând să reînviu vechiul şi măreţul concept al jurnalismului senzaţional iresponsabil. Vom tipări toate căcaturile posibile. Toată mizeria politică savuroasă pe care reuşim să punem mâna. Toate scandalurile internaţionale. Toate gunoaiele pe care Washington-ul ar prefera să le vadă împinse cu mătura sub covor.

Era momentul ca Saşa să-şi rotească acum privirile prin restaurant.

— Cu o redacţie formată din americani exilaţi pentru motive politice, operând din Paris, ai să afli toate ştirile pe care presa americană se teme să le difuzeze? pufni el. Pornind de la un capital ca şi inexistent? Fără a dispune de nişte resurse reale?

— Ce-ai zice de un mic ajutor de la prietenii mei? propuse Spinrad, rânjind larg.

— Oh…

Mintea lui execută acel salt spre ceea ce el considera a fi înţelegerea deplină, în acel moment. Având în spatele publicaţiei respective resursele Tass-ului, de fapt toate resursele KGB-ului, care ar fi canalizat informaţii către ea prin intermediul agenţiei de ştiri, săptămânalul ar fi putut cu adevărat să devină un ghimpe important în coasta americanilor.

Într-adevăr, i se părea foarte ingenios. KGB-ul putea să-i pună în poziţii jenante pe americani printr-un ziar ca acesta, folosind materiale ce nu ar fi avut niciun fel de credibilitate dacă erau difuzate direct, prin Tass. Adevărul din diverse zone de conflict. Informaţii secrete culese de agenţi chiar la Washington. Acţiuni militare americane iminente. Infiltrări

americane în guvernele ţărilor din Lumea a Treia. Şi, de vreme ce săptămânalul avea să fie publicat în Europa, americanii nu aveau niciun mijloc să-i interzică apariţia. Dar…

— Dar o asemenea publicaţie nu şi-ar putea menţine prea mult timp credibilitatea, evidenţie Saşa. Foarte curând se va vedea, din materialele tipărite, că nu este decât purtătoarea noastră de cuvânt…

— Dacă le dăm şuturi în fund şi ruşilor, va fi mai greu să se prindă cineva, îi spuse Spinrad.

— CUM?

— *Free Press de Paris* va da şuturi în cur tuturor, cu imparţialitate! Ba vom declara deschis acest lucru. Orice serviciu de informaţii din lume poate să ne strecoare orice ştiri vor despre cine cred de cuviinţă prin intermediul nostru. Britanicii. Francezii. Israelienii. Arabii. Drace, chiar şi americanii, dacă le face plăcere, de ce nu? Şi nimănui nu-i va trece prin minte să ne considere un difuzor sovietic, pentru că ştirile pe care le vom deţine despre Mama Rusia vor fi *cu adevărat* suculente, având în vedere că *voi* sunteţi cea mai bună sursă posibilă.

— Ai înnebunit!

— Trebuie să consideri acest lucru glasnost în acţiune, îi răspunse Spinrad sec. Dacă pun treaba asta pe picioare, toţi îmi vor sta la dispoziţie cu mizerii despre sovietici, aşa că de ce nu aţi face-o şi voi? Oricum Tass lansează în circulaţie materiale despre tot soiul de scandaluri interne, aşa că nu văd de ce nu le-ar pasa din când în când şi celor de la *Free Press* câte ceva despre Rusia în exclusivitate, de dragul credibilităţii noastre. Ce părere ai, Saşa, dacă reuşeşti să-mi mijloceşti afacerea asta, s-ar putea să ajungi un tip de forţă în Tass…

— Da, s-ar putea să devin un superstar al presei din Siberia sau, şi mai rău, de la Tirana!

— Mai gândeşte-te. Sau, cel puţin, arborează proiectul pe catarg şi vezi cine cântă *Internaţionala.*

Grijuliu – şi nu fără nelinişti – Saşa trecuse la treabă. Mai întâi, raportase conversaţia şefului de birou. Care se dăduse deoparte şi îl trimisese la reprezentantul permanent al KGB-ului. Care îl ascultase, fără să facă vreun comentariu.

Care se pare că transmisese propunerea mai departe fără

recomandare, deoarece peste zece zile Saşa fusese convocat la Moscova, unde, transpirat şi înfricoşat, o prezentase înaintea unui subsecretar de stat din Ministerul Mediilor. Şi acesta îl ascultase fără comentariu şi îl expediase înapoi, la Paris.

Două săptămâni mai târziu, reprezentantul permanent al KGB-ului îl convocase pe Saşa în biroul lui şi îi aduse la cunoştinţă că propunerea lui Spinrad fusese acceptată. Că volumele lui Spinrad vor fi publicate în Uniunea Sovietică, iar veniturile vor fi transmise lui Spinrad prin el. Că *Free Press de Paris* va fi proiectul propriu al lui Saşa. Dacă totul mergea bine, cariera lui avea de câştigat foarte mult. Dacă nu, existau întotdeauna o mulţime de posturi de reporteri agricoli la Alma Ata sau Novosibirsk.

Lucrurile merseseră bine. Merseseră cu adevărat foarte bine. *Free Press de Paris* s-a dovedit a fi exact acel gen de foiţă vulgară de scandal pe care o promisese Spinrad. O lovitură de stat în Birmania, pregătită cu sprijinul americanilor, a fost dejucată prin dezvăluirile din *Free Press.* A fost demascat faptul că Grossdeutschland Bund, Confederaţia Germania Mare, nu era decât o faţadă a CIA-ului. Un subsecretar de stat american de la apărare a fost dat afară atunci când *Freep* a publicat un reportaj despre afacerile lui clandestine cu negustori de arme libanezi. S-au făcut dezvăluiri despre infiltrarea CIA-ului la Hollywood şi în organele americane de ştiri şi despre verificările contabile făcute de IRS politicienilor din opoziţie, la ordinul Casei Albe. Au existat şi multe alte reportaje senzaţionale, mai puţin dramatice.

Americanii se vedeau ultragiaţi cu regularitate, britanicii, israelienii şi arabii ocazional; pe de altă parte, Spinrad se răzgândise în ceea ce priveşte publicarea unor lucruri care ar fi putut să-i deranjeze pe francezi. În general, KGB-ul putea fi mulţumit, deşi se vedea silit să scrâşnească din dinţi şi să suporte atunci când Saşa îi dezvăluia lui Spinrad câte un scandal sovietic mai picant, chiar dacă, în esenţă, era nevinovat.

Uneori, când Saşa se plângea de unele dintre meciurile pe care le avea cu şeful biroului KGB, Norman avea grijă să publice câte un preambul la o dezvăluire asupra americanilor, britanicilor sau israelienilor, pentru ca lucrurile să nu se

încingă prea tare, iar între cei doi se statornici cu timpul o prietenie, sau cel puţin aşa lăsau impresia.

Urmă un lung şir de promovări, creşteri ale salariului şi ale contului de cheltuieli diverse şi, în fine, nu mult după ce *Free Press* publicase o dezvăluire asupra capacităţilor ofensive ale Maşinii de Război Americane – ce provenea din partea unor americani nemulţumiţi şi nu din surse KGB – Kaminski ieşi la pensie, iar Saşa fu numit şeful biroului Tass de la Paris, o sinecură pe care ar fi fost fericit să o poată păstra până la sfârşitul vieţii.

Avea un minunat apartament la etajul al nouălea al unei case din apropierea Grădinilor Luxembourg, de la balconul căruia putea să admire Notre Dame, Bourbourg, Opera şi magnifica privelişte a acoperişurilor iubitului lui Paris ivindu-se spectral din ceaţa zorilor.

Avusese un şir de prietene franţuzoaice, culminând, poate, cu Nadine, o agentă artistică cu care se vedea de aproape trei ani, un fel de record din punctul lui de vedere; Saşa începuse de acum să cocheteze cu gândul de a transforma această relaţie într-una permanentă.

Poseda o casă la ţară în Alpii Maritimi, un Mercedes-Toyota, o pivniţă plină cu vinuri de soi, primea invitaţii la cele mai alese petreceri şi avea un mic cerc de prieteni adevăraţi.

Printre aceştia îl socotea şi pe Norman Spinrad, care contribuise în mare măsură la stilul lui minunat de viaţă, reciproca fiind la fel de valabilă. Din câte se părea, traiul cel dulce din Occident era pus în primejdie, şi asta tocmai din partea celui care îl ajutase să ajungă la el.

Pentru că, dacă Spinrad accepta propunerea diavolească a lui Ellis şi suspenda apariţia lui *Free Press de Paris,* Saşa ştia bine că, în cel mai bun caz, avea să fie chemat la Moscova ca să prezinte un raport al eşecului şi al propriei lui activităţi.

Poate că ar fi reuşit, după multe parlamentări, să-i convingă să-l lase să se întoarcă la Paris dar, chiar dacă gulagul nu mai exista de mult, era perfect conştient că avea cele mai mari şanse să se trezească „promovat” în postul de redactor-şef, să zicem, al cotidianului local din Vladivostok.

Se cutremură. Norman Spinrad fusese prietenul lui. Împreună creaseră *Free Press de Paris* şi tot împreună

trăseseră foloase de pe urma lui. Poate totul le ieşise prea bine. Iată, guvernul american îşi dorea acum să pună capăt aranjamentului lor reciproc avantajos cu suficientă ardoare ca să fie dispus să mituiască un exilat destul de bătrân cu un milion de dolari şi permisiunea de a se întoarce acasă.

Avea Norman de gând să refuze această tranzacţie din prietenie faţă de un rus? Lui Saşa îi venea greu să creadă că va proceda astfel, gândindu-se cât de mult l-ar tenta pe *el însuşi* un târg doar pe jumătate de avantajos, după anii pe care îi petrecuse în Occident.

Și cu toate acestea…

Și cu toate acestea, Norman *venise* la el înainte de întâlnirea cu Eli Ellis. Îi *ceruse* ca Nataşa Ivanova să joace rolul prietenei franţuzoaice ofensate. Dar de ce?

Să fie aşa cum îi spusese Norman, doar pentru a le da peste nas autorităţilor americane, scoţând din mânecă o misterioasă parteneră ce locuia împreună cu el şi despre care dosarul nu pomenea nimic? Sau ca să se folosească de „prietena supărată” pe care va trebui să o părăsească pentru a mai urca preţul?

Sau era vorba de ceva cu mult mai subtil, de care nici măcar Norman însuşi nu era pe deplin conştient? Exista oare în vechiul lui prieten o parte care *dorea* ca Tass să aibă un agent în miezul evenimentelor? Pentru ca vechiul lui prieten, Saşa, să fie prevenit de mişcările lui şi să poată acţiona în consecinţă?

Saşa zâmbi cu regret. I-ar fi făcut plăcere să poată crede că era aşa. Dar poate că Nataşa avea dreptate. Poate acesta era tocmai modul lui Norman Spinrad de a comunica Tass-ului şi KGB-ului şi oamenilor cu banii din spatele lor că se afla pe lista de licitaţie. Poate *chiar* să ne implice în felul acesta într-un război al ofertelor cu americanii.

Părea raţional să considere că despre aceasta era vorba şi să ia măsurile de rigoare.

— Să mă întorc la el în apartament? îl întrebă Nataşa. Merg mai departe cu jocul ăsta?

— Ce?… murmură Saşa, încercând să se concentreze.

— Vrei să joc mai departe rolul misterioasei prietene a lui Spinrad spre beneficiul lui Ellis ăla, Saşa?…

— Da, da, desigur… Atât timp cât vrea el…

— Iar tu ce ai de gând, Saşa, dai piept cu el acum?

— Nu, îi spuse Nataşei Ivanova. Vom proceda pur şi simplu ca nişte jurnalişti buni şi vom publica un articol inocent sub forma unei mici bârfe din lumea artistică. Editorului lui *Free Press* i s-a oferit un contract cinematografic din partea lui Universal Pictures. O mică lovitură pentru pagina de specialitate din *Europe Today,* nu crezi?

— Dar Spinrad nu va şti cu exactitate de unde provine ştirea?

— *Naturallement,* rânji Saşa.

— Iar Ellis va crede că *Spinrad* însuşi ţi-a vândut-o!

— Ceea ce este purul adevăr, într-un fel, nu?

— Şi speri să provoci astfel nereuşita acordului?

— Nu ştiu de ce, însă impresia mea este că va fi cu mult mai complicat, spuse el ridicând din umeri. Aşa că ar fi mai bine dacă aş folosi o armă secretă, dacă mă gândesc bine…

— O armă secretă?

— Katrina Ciarnov, supranumită Red Metal Rose[1]. Îmi imaginez că sărmanul domn Ellis se va simţi cam izolat stând aşa, singur, în romanticul Oraş Lumină.

— Dar ea nu-i decât o secătură, pe care nu te poţi bizui niciun pas, se răsti Nataşa. Ce anume are ea, iar eu nu am?

Saşa râse.

— Doar zece discuri de aur, un trup care-i bagă în draci pe bărbaţi şi un frate pe lista neagră a KGB-ului.

— Eşti un mascul şovin, un Rasputin! strigă Nataşa. Mi se pare revoltător!

Saşa râse şi o prinse pe Nataşa Ivanova de sub bărbie.

— *Niet,* îi spuse el, aşa merg afacerile în lumea artistică, fetiţo.

Cu toate că se afla singur în feericul Paris, având la dispoziţie o groază de timp şi un cont de cheltuieli baban din partea BMA-ului, Eli Ellis nu reuşea totuşi deloc să se distreze.

I se rezervase un apartament mare, ultramodern – cu vedere magnifică spre Bois de Boulogne, din balconul salonului – în de-abia inauguratul Boulogne Hyatt, plasat în colţul dinspre Port Maillot al Districtului al 16-lea. *Room service*-ul se dovedea de primă calitate, puteai să obţii chiar şi un mic dejun american în adevăratul înţeles al cuvântului, restaurantul imita fără greş

[1] Trandafirul Roşu din Metal (n. trad.).

noul stil californian, personalul vorbea o perfectă engleză transatlantică, iar curvele de lux puteau fi procurate prin şeful băieţilor de serviciu de la recepţia hotelului. Dacă ar fi avut şi piscină, aproape că te-ai fi simţit ca la Beverly Hills.

De la Hollywood şi Washington era agasat, în schimb, de un lanţ continuu de neplăceri. I se părea că petrece treizeci şi şapte de ore pe zi la telefon – fără niciun rost, în cel mai bun caz.

Celor de la Universal le curgeau balele după subvenţia bugetară guvernamentală în valoare de cincizeci de milioane de dolari – chiar dacă *Voiaj într-o torţă* o mierleşte, îi ziceau ei mereu, această afacere avea să însemne profit pur încă de la bun început, ca să nu mai vorbim de cele circa zece milioane pe care le puteau mulge de la buget.

BMA îl bătea la cap să se încheie afacerea ca să poată şi ei să-şi vâre botul în troaca publică după cei zece la sută ai *lor,* înfăţişându-i din ce în ce mai limpede şi hotărât ce avea să păţească el însuşi dacă nu reuşea.

Iar băieţii de la Washington se purtau ca ultimii oameni. Numeroasele convorbiri pe care le avusese cu Harris, persoana lui de contact din Companie şi manevrele de culise dintre Langley şi Departamentul de Justiţie – la care nici nu dorea să se gândească – obligaseră în cele din urmă IRS-ul să se arate de acord cu deblocarea drepturilor de autor ale lui Spinrad din America. Alte câteva telefoane îi făcuseră să înghită chiar şi pretenţia lui de a se calcula şi dobânzile capitalizate.

Dar *numai* în dolari şi *numai* în State şi *numai* după ce Spinrad se întorsese deja la Los Angeles, semnase contractul şi renunţase la drepturile lui în virtutea Primului Amendament, semnând un jurământ de credinţă în conformitate cu prevederile Legii Defăimării Naţionale.

Când îl sunase pe Spinrad şi îi prezentase toate acestea drept Marele Compromis, realizat prin tributul lui de sânge, sudoare şi lacrimi, acesta reacţionase cât se poate de câinos.

— Tu te aştepţi ca eu să am *încredere* în ticăloşii ăia fascişti? Ce-i poate împiedica să mă aresteze din momentul în care pun piciorul pe pământul american?

— M-au asigurat…

— *Te-au asigurat!* Cu asigurarea lor şi cu cinci franci te poţi

sui în metrou! Singura asigurare care are o valoare oarecare sunt *banii mei* primiţi aici, la Paris, înainte de a risca să mă dau legat în mâinile lor, fir-ar să fie! Trebuie să te zbaţi pentru cei zece la sută ai tăi, Ellis!

Apoi îi trântise telefonul.

Ellis se congestionase la faţă şi era foarte supărat, dar trebuia să recunoască în sinea sa că Spinrad avea dreptatea lui. Când telefonă însă la Langley şi explică situaţia, Harris îi trase şi el o săpuneală.

— *El* n-are încredere în *noi*? Cine-l poate împiedica pe ticălosul ăla subversiv să-şi pună banii într-o bancă de la Paris şi să se folosească de ei ca să-şi publice murdăria aia, iar pe noi să ne lase cu ochii în soare?

— Dar în acest caz ar pierde cei şapte sute de mii de dolari cuveniţi pentru drepturi şi pentru scenariu…

— În schimb bagă în buzunar, fără risc şi osteneală, o juma’ de milion pe care nu mai spera să-i vadă vreodată!

— Dar…

— Dar nimic, Ellis! Acesta este ultimul nostru cuvânt. Spinrad se întoarce în State şi semnează hârtiile înainte ca noi să deblocăm vreun ban, dacă nu, înţelegerea asta e moartă… la fel ca şi cariera ta viitoare la Hollywood, să nu-ţi închipui că glumesc.

Cam aşa mergeau afacerile.

Cât despre plăceri…

Ellis avea o groază de timp la dispoziţie, iar Parisul era faimos tocmai graţie infinitelor posibilităţi de a te distra pe cinste, însă pentru un american poposit aici pentru prima oară, care nu cunoştea pe nimeni, în afara unui singur bărbat din calea căruia făcea cel mai bine să se ferească, care nu vorbea franceza şi care nu se putea orienta deloc prin oraş, se punea problema strict să privească, fără să pună mâna.

Se urcă până în vârful Turnului Eiffel şi îşi făcu datoria conştiincios, târându-şi picioarele prin Luvru, Centrul Pompidou şi Orsay. Se plimbă prin însoritele grădini Tuilleries şi Luxembourg. Gâfâi din greu până în cel mai înalt punct din Montmartre. Făcu un tur cu vaporul pe Sena şi căscă gura la Notre Dame. Străbătu întreg Champs Elysees, de la Place d’Etoile până la Concorde. Se învârti prin mizeria umană din

Place Pigale şi intră la un *sex-show* jegos. Bifă apoi şi Saint Germaine, Halele şi Montparnasse.

Se aventură să ia masa în alte părţi decât în restaurantul hotelului şi servi o cină magnifică şi îngrozitor de scumpă la Tour d'Argent. Încercă apoi un mic bistro ciudat din apropierea lui Boul' Mich, unde i se oferi o tocană oribilă, care aproape îi provocă voma. Bău în barul hotelului, care era sumbru, la cafenelele animate de pe trotuare, unde nu se vorbea decât în franceză, apoi se aventură într-o bombă cu firma Le Drugstore, un soi de Denny's cu pretenţii.

O, da, după-amiezele erau luminoase, serile aduceau o adiere parfumată, iar străzile şi cafenelele erau pline de viaţă şi de femei elegante. Oamenii râdeau, flecăreau şi îşi aruncau unii altora priviri pline de subînţelesuri, iar lui Ellis i se păru acum perfect normal ca acestei Capitale a Broscarilor să i se atribuie denumirea de Oraş al Dragostei.

Partea proastă era că toată mişcarea se desfăşura doar în *franceza* aia afurisită! Avea sentimentul că fusese prins în capcana unui film franţuzesc nesfârşit şi chinuitor, fără subtitrare, cu atât mai puţin dublat în engleză, aşa cum s-ar fi cuvenit. Oraşul clocotea de viaţă, lumini, sex şi aventuri romantice, dar el nu avea acces la nimic din toate aceste minuni. Era absolut singur, copleşit de un teribil simţământ de frustrare. Se simţea ca un gogoman, ca un ţărănoi, ca un mitocan în călduri de prin coclaurii pe unde se vorbeşte limba engleză.

O păţi încă şi mai rău atunci când apelă la graţiile uneia dintre curvele scumpe, de lux, puse la dispoziţie prin *room-service.* Vorbea bine englezeşte, îi prezentă un certificat de sănătate, îi administră rece şi profesional o porţie de amor şi, în final, îl informă că poate să îi plătească prin cartea de credit *American Express.*

Se încumetă chiar să agaţe de pe Avenue Victor Hugo o prostituată stranie, înţolită într-o haină din blană de leopard. Din cauza ei îşi atrase priviri scârbite din partea personalului hotelului; individa, care nu vorbea englezeşte, îi făcu o oribilă lucrare completă, îşi luă plata în franci şi o şterse.

A doua zi de dimineaţă, după ce îşi luase micul dejun în cameră, îşi trase pantalonii şi constată că îi golise portofelul.

Tocmai când îi înjura cu foc pe broscari din pricina acestei întâmplări, telefonul începu să sune.

Era omul lui din Langley.

— Ai citit *Europe Today,* cretinule? îi spuse Harris în loc de bună dimineaţa.

— *Europe Today?...* Bineînţeles că nu! Este o foiţă comunistă, nu?

— Îi aparţine Tass-ului, idiot ce eşti! Prietenul ăla bolşevic al lui Spinrad, Ulanov! Cum naiba a pus mâna *Tass* pe ştire?

— Ştire?...

— La rubrica „Noutăţi din lumea artistică internaţională”. EDITORUL LUI FREE PRESS CÂNTĂREŞTE O TENTANTĂ OFERTĂ IMPERIALISTĂ. Păsărica noastră de la Hollywood ne-a ciripit că lui Norman Spinrad, director şi editor al acelui hebdomadar stingheritor şi flecar, *Free Press de Paris,* i s-a făcut o ofertă foarte tentantă de către Universal Pictures pentru *Voiaj într-o torţă,* o vechitură science fiction mucegăită. Spinrad urmează să se înapoieze şi să scrie scenariul în Ţara Lotofagilor, unde ar fi de aşteptat să se vadă confruntat cu artileria grea a Departamentului de Justiţie al Statelor Unite. Eli Ellis, băiatul de aur al Hollywoodului, stă dosit în hotelul Boulogne Hyatt din Parisul vesel şi pune la punct amănuntele acestei afaceri, iar BMA este agenţia care girează întreaga tranzacţie, sau cel puţin cea care apare în acte. Pentru că, între noi fie vorba, de clauzele suplimentare se ocupă o anumită altă agenţie de la Washington, al cărei nume începe cu C şi se termină tot cu A. Din câte se pare, se fac pregătiri pentru a-i aşterne lui Spinrad un covor verde, strălucitor, în vederea întoarcerii lui la Hollywood. Ne putem întreba cine va avea de suferit de pe urma acestui viclean scenariu?

— Fir-ar al dracului... se tângui Ellis.

— Cu cine ai stat tu de vorbă, Ellis?

— Cu nimeni! Toată lumea de aici vorbeşte *franţuzeşte,* mama ei de treabă!

— Dacă tu eşti cel vinovat de toată tărăşenia, poate nu ţi-ar strica să te apuci şi tu de limba asta, înţelegi ce vreau să-ţi zic? Cei de aici nu se arată prea bucuroşi de tine, Eli.

— Nu sunt eu acela! Probabil s-a scăpat cineva din BMA... sau de la Universal...

— Mi se pare corect. Mai rămâne să-mi zici că există cineva *în Agenţie* care le vinde ruşilor bârfele de la Hollywood!

— Poate că Spinrad…

— Sigur că da. Spinrad a băgat articolul ăsta în *Europe Today,* special ca să dea afacerea peste cap şi ca să şi-i pună în cap pe ziariştii lui din redacţie!

— Dar…

— Ascultă-mă, Ellis, ascultă-mă cât se poate de atent! Beleaua-i pe tine cât casa. Dacă nu închei afacerea asta, nu vei mai lucra niciodată la Hollywood, iar veniturile tale impozabile, câte vor mai fi, vor fi verificate şi răsverificate în următorii zece mii de ani!

După aceste cuvinte, legătura se întrerupse.

— *Très drôle*[1], comentă Norman Spinrad, aruncând ediţia pariziană a lui *Europe Today* peste birou, în poala lui Saşa. Cu prieteni aşa ca tine, cine mai are nevoie de agenţi americani?

— Nu mă lua aşa, Norman, îi răspunse Saşa zâmbind subţire. Am reacţionat exact cum ai urmărit tu, greşesc? Altfel, de ce mi-ai fi cerut ca Nataşa să ia parte la întâlnirea cu Ellis?

Spinrad râse, ridică din umeri, îşi ţuguie buzele şi se gârbovi în fotoliul din faţa biroului.

— *C'est possible*[2], recunoscu el. În orice caz, nu mi-a făcut nicio plăcere pasajul acela cu *„o vechitură science fiction mucegăită…”*

— Dar de ce ţi-a venit ideea să regizezi toată chestia? insistă Saşa. Ce te-a împins să faci asta?

Spinrad execută un fals gest de neputinţă, imitând tipicul galic.

— Ce ar putea fi? pronunţă el cu accent franţuzesc îngroşat, ca pe scenă. Este vorba de bani, bineînţeles!

— Banii pentru film? Crezi că asta îi va face pe americani să iasă cu deschiderea?

Îl studie pe Spinrad cu atenţie, apoi continuă:

— Sau îţi imaginezi că vei convinge Moscova, printr-o asemenea tactică grosolană, să-ţi ofere pe neaşteptate drepturi de autor în valoare de un milion de ruble de pe urma cărţilor

---

[1] Foarte nostim (fr.).

[2] Se poate (fr.).

tale publicate în Uniunea Sovietică, dacă vei consimţi să renunţi la tratativele cu americanii?

Ochii lui Spinrad se aprinseră.

— Ei, mi se pare o idee nemaipomenită, eu nu m-am gândit din punctul ăsta de vedere, rosti el tărăgănat. Uite ce este, îţi voi dezvălui sumele pe care mi le-a oferit Universal, iar tu ai să le publici în…

— *Merde!* mârâi Saşa, ridicându-şi mâinile. Te rog, nici măcar nu vreau să aud…

— Şapte sute de mii pentru drepturi şi scenariu. Plus o jumătate de milion, reprezentând drepturile de autor blocate în America. Acum îmi cunoşti şi tu preţul.

— *Mais oui,* replică Saşa. Acum nu ne mai rămâne de stabilit decât cine eşti tu de fapt.

Spinrad râse, apoi deveni dintr-o dată foarte serios.

— Vrei să ştii cu tot dinadinsul cine sunt eu, Saşa? spuse el trist. Vrei să ştii adevărul?

— S-ar putea să aflu lucruri noi…

— Sunt tulburat, prietene, îi mărturisi Spinrad. Adică, acum am ocazia să mă întorc acasă cu mai mulţi bani decât am avut vreodată laolaltă în viaţa mea. Să-mi văd ecranizată cea mai bună nuvelă. Şi filmul va fi bun, pentru că eu îi voi concepe scenariul, întotdeauna am fost de părere că din *Voiaj într-o torţă* ar ieşi un film minunat. El mi-ar putea aduce, în sfârşit, adevărata glorie, pe care nu am cunoscut-o niciodată cu adevărat. Aşa s-ar putea să-mi câştig, în sfârşit, recunoaşterea pe care o merit, în patria mea. Aş putea fi un om fericit în anii amurgului. Nu este exclus să încep chiar să scriu din nou proză în limba engleză. Trista poveste a vieţii mele ar cunoaşte astfel un sfârşit fericit.

— Şi, pentru aceasta, nu trebuie decât să opreşti apariţia lui *Free Press de Paris,* să trădezi toate lucrurile în care ai crezut vreodată, să te vinzi călăilor tăi americani, să-i nenoroceşti pe colegii de la *Free Press* şi să mă trădezi pe mine, care voi pleca probabil într-o călătorie fără întoarcere spre Vladivostok…

— Frumos exprimat, Saşa, îi răspunse Spinrad obosit. Ne-am aruncat unul altuia tot adevărul în faţă, ceea ce mi se pare corect, nu? Haide să uităm de politică, pentru un moment. Să uităm de Mama Rusia. Să uităm de Statele Unite ale Americii.

Să ne închipuim că suntem doi jucători de pocher. Ce-ai face tu în locul meu?

Aleksandr Sergheiovici Ulanov cugetă multă vreme înainte de a vorbi. Se gândi cum i-ar sta să fie chemat în ţară şi expediat în cine ştie ce fund de provincie, în Siberia. Se gândi la un tânăr jurnalist al agenţiei Tass, care ajunsese la înalte ranguri agăţat de aripile lui *Free Press de Paris.* Se gândi cam ce însemna să te ştii cu un milion de dolari americani în buzunar.

Se gândi la un scriitor american bun, poate chiar mare, care nu se bucurase niciodată la el în ţară de o adevărată apreciere, care se văzuse nevoit să se refugieze, care fusese obligat să trăiască într-o ţară în care se vorbea altă limbă, să vorbească el însuşi acea limbă, să ajungă în situaţia de a se folosi de ea, pe jumătate, chiar şi atunci când cugeta, să piardă legătura cu acea cultură de unde îşi trăgea seva propria lui artă literară, să alunece încet, dar sigur, într-o agonie scriitoricească, transformându-se într-un simplu gazetar.

Fără să ştie prea bine de ce, îi veni în minte Aleksandr Soljeniţin, care, după fuga în Statele Unite, nu mai scrisese nicio operă literară de adevărată valoare artistică.

Se gândi la răspunsul prudent, şi la răspunsul de suflet. Oftă. Ridică din umeri. Indiferent cât avea să-l coste acest lucru, se hotărî să spună adevărul.

— Dacă aş fi în locul tău, Norman, spuse el blând, sunt convins că aş lua banii şi aş fugi.

Norman Spinrad rămase cu privirile fixate asupra lui un moment ce păru nesfârşit, cu ochii adânci şi umbriţi, ochi obosiţi, ochi în care, da, se ghicea umezeala unor lacrimi.

— Eşti un ticălos adorabil, Aleksandr Sergheiovici, îi spuse Spinrad blajin.

— Dar nici tu nu te laşi mai prejos, Norman Richard, îi replică Saşa.

— Noi între noi ne recunoaştem uşor, amice.

— Ai dreptate… Deci ce ai de gând să faci, dragul meu?

Spinrad râse, punând astfel capăt acestei clipe emoţionante de tandreţe stângace.

— Ceea ce am făcut tot timpul, explică el. Să ţin oala pe foc. Sperând că, dacă arunc în ea suficienţi factori aleatori, Zeul

Haosului îmi va călăuzi paşii.

— Adică vrei să spui că *nu ai habar* nici măcar cum anume ai dori să se sfârşească toată agitaţia asta?

Norman Spinrad râse iarăşi, se ridică, se apropie de uşă, o deschise şi, în glumă, îl salută milităreşte pe Saşa.

— Dragul meu, adăugă el, îmi lipseşte un pont.

Redacţia jurnalului *Free Press de Paris* se găsea pe rue de Saintonge, undeva, în labirintul de străduţe înguste dintre Hale şi Place de la Republique. Chiar şi taximetristul se rătăci la un moment dat – în orice caz, încurcătura lui părea sinceră, nefiind probabil vorba, pentru această dată, de strategia obişnuită menită să încarce nota clientului – dar, meschin, Eli Ellis nu-i lăsă bacşiş decât zece la sută.

Ellis apăsă un buton simplu de lângă o mică placă sobră, din bronz, fixată pe o imensă uşă străveche în zidul construit din cărămizi maronii şi murdare. Uşa i se deschise automat, fără să fie nevoie să se identifice – cu securitatea nu stăteau prea strălucit! – şi traversă o sumbră curte interioară pietruită spre o clădire cu doar două etaje, înălţată în aceeaşi perioadă şi din acelaşi material cu zidul. Arăta cam de două sute de ani şi te lăsa să bănuieşti că servise vreme îndelungată drept magazie, tăbăcărie sau abator.

Pătrunse direct într-o sală spaţioasă, împărţită în birouri, spaţii de lucru şi odăiţe prin panouri fibrolemnoase ieftine şi nevopsite, care nu se înălţau decât până la jumătatea încăperii; din tavan atârnau lămpi fluorescente lungi şi înzorzonate. Recepţia consta dintr-un birou simplu, din lemn, pe care erau îngrămădite în dezordine telefoane, foi tipărite, teancuri de jurnale vechi şi corespondenţă nedesfăcută.

Fata aşezată la birou îl lăsă să aştepte peste cinci minute, sau cel puţin aşa îi păru lui, în timp ce ea trăncănea cu cineva la telefon, pe franţuzeşte.

— *Oui?* i se adresă ea într-un târziu. *Qui voulez-vous, s'il vous plaît?*[1]

— Ăăă... *parlez-vous Anglish?*[2]

Recepţionera se încruntă şi pronunţă, cu un uşor accent new-

[1] Cu cine doriţi, vă rog (fr.).

[2] Vorbiţi engleza (fr., incorect).

yorchez:

— Mda, pe cine doriţi să vedeţi?

— Pe Norman Spinrad…

Femeia ridică receptorul, se opri însă înainte de a forma numărul.

— Cine să-i spun că?…

— Ăăă… Eli Ellis, îi răspunse neliniştit.

Se temuse de acest moment inevitabil al identificării chiar din clipa în care se hotărâse să-l înfrunte pe leu taman în bârlogul lui. După articolul apărut în *Europe Today,* putea să-şi închipuie că numele îi era cunoscut al naibii de bine personalului de aici şi că nu avea cum stârni sentimente binevoitoare.

Aşteptările lui se dovediră corecte. Recepţionera îi aruncă o privire care ar fi tăiat sticla, lovi un buton al sistemului de comunicare interior şi începu să mârâie în aparat.

— Hei, Spinrad, vrea să te viziteze afurisitul de Ellis, mda, *Eli* Ellis, ca să vezi, nu-i dulce?

Lăsă să-i cadă telefonul din mână de parcă ar fi fost un peşte mort, apoi se apucă să deschidă corespondenţa.

— Deci?… îndrăzni Ellis să întrebe.

— Deci vine să te ia de aici, găoază ce eşti, ce, acum ai fi vrut covor roşu şi fanfară? se răsti ea, cu nasul în hârţoage.

Spinrad apăru peste câteva minute, fără a se arăta prea încântat că trebuie să-l primească; nici recepţionera, la rândul ei, nu părea bucuroasă de prezenţa patronului.

— Din câte se pare, şi-a uitat traista cu bani murdăriţi de sânge, mormăi ea. Sau poate că nu vrea să ţi-o dea de faţă cu mâna de lucru angajată de tine.

Spinrad se uită urât, dar nu-i răspunse nimic, apoi îl conduse pe Ellis de-a lungul unui coridor lung, printre şiruri de birouri cu uşile deschise până într-un amplu spaţiu de lucru, unde o jumătate de duzină de oameni lipeau fâşii de hârtie cu texte tipărite la computer pe panourile speciale.

Un tip masiv, cu barba roşie, de peste patruzeci de ani – care până atunci se mutase de la un panou la celălalt – se opri din drum şi îl fixă pe Spinrad cu o privire severă.

— Ăsta-i agentul ăla nemaipomenit de la Hollywood? dori el să afle.

Spinrad făcu un gest mohorât de încuviinţare.

— Cel datorită căruia ai să ajungi milionar?

— E o pură fantezie, Kurt.

— Faptul că te arăţi pe aici mă face să cred că eşti foarte îndrăzneţ, Ellis! mârâi roşcatul.

Îşi strânse pumnii şi făcu un pas ameninţător către Ellis.

— Hei...

Activitatea din jurul panourilor se întrerupse şi oamenii îşi lăsară cuţitele, foile de hârtie şi cutiile de clei, transformându-se în spectatori atenţi ai confruntării, care nici măcar nu încercau să-şi ascundă ostilitatea.

— Kurt Gibbs, redactorul meu şef, îl prezentă Spinrad, interpunându-se repede între cei doi bărbaţi. Kurt, te rog s-o laşi moale!

— *S-o las moale?* Tu ai să-i vinzi turnătorului ăsta slinos *Freep*-ul, care se va duce astfel pe apa sâmbetei, el are tăria să apară aici, noi toţi vom bate în curând trotuarele din pricina acestui porc fascist de-al Agenţiei, iar *tu* îmi spui *mie* să o las moale, Spinrad?

— Haide, omule, rosti Spinrad tărăgănat, însă nu foarte convingător. Ar trebui să ştii mai bine decât alţii că nu trebuie să crezi toate tâmpeniile care apar prin ziare.

— Acum zici că *nu* ai de gând să le vinzi nimic ălora de la Hollywood, Norman? îl luă din scurt o femeie slabă, cu părul cenuşiu, ca blana unui şoarece.

— Ascultă, Martha, dacă au să-mi dea şapte sute de mii de dolari ca să fac un film pe care am dorit întotdeauna să-l văd realizat, am să accept banii, îi răspunse Spinrad. Tu nu ai face la fel?

— Şi vei scrie scenariul la Hollywood?

— Mai bine să-l scriu eu decât cine ştie ce pălmaş de la studiouri, zise Spinrad, ridicând din umeri.

— Şi cu ziarul cum rămâne? îl chestionă Gibbs.

— Vrei să-mi spui că tu nu eşti în stare să conduci singur *Freep* câteva luni de zile, Kurt?

— Lasă căcaturile, Norman. Ai de gând să lichidezi *Freep* sau nu?

— Aţi auzit de la mine vreun cuvânt că aş intenţiona să vă vând, domnilor? spuse Spinrad.

— Adică vrei să zici că *nu* ai să ne arunci la gunoi, în schimbul faimei, averii şi a permisiunii de a te întoarce acasă? interveni un bătrân hippie cu părul lung şi cărunt.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Eric, îi zise Spinrad, făcând un gest nervos în direcţia lui Ellis, eu sunt în mijlocul unor *negocieri*!

— *Ce anume* negociezi?

— Haide, băieţi, voi aţi uitat cine a pus de fapt pe picioare *Free Press*? Aţi uitat cine v-a dat pâinea cea de toate zilele? Aţi uitat cine a ţinut afacerea asta pe linia de plutire atâţia ani?

— Problema este dacă nu cumva *tu* ai uitat cine eşti, Norman? spuse Gibbs mult mai potolit.

— Mda, adăugă şi pletosul, Norman Spinrad care a pornit *Freep* i-ar zice ticălosului ăsta să-şi ia banii şi să şi-i bage în fund chiar acum!

— Staţi, staţi, vă promit că nu veţi rămâne de izbelişte, cineva se va ocupa de voi, indiferent ce se va întâmpla.

— Mda, sigur că da, observă Gibbs cu ironie, tot aşa cum s-a ocupat IRS-ul de mine, corect?

— Mda, cum s-a ocupat mafia pornografiei de seria originală a lui *Freep.*

— Cum s-a ocupat Sherman de Georgia!

— Va trebui să aveţi încredere în mine, le răspunse Spinrad.

— Mda, sigur, cecul e deja pus la poştă.

— Şi nici măcar nu o să ne apucăm să te bârfim.

În ciuda voinţei lui, Ellis se trezi retrăgându-se spre un colţ al încăperii. Atmosfera era atât de otrăvită, încât ai fi zis că aerul se poate aprinde în oricare clipă. Sau, cel puţin, aceasta era impresia.

— Dacă nu vi se pare suficient de valabil cuvântul meu, puteţi să plecaţi cu toţii, chiar acum! se răsti Spinrad, iar în vocea lui se ghici deodată o undă de duritate. Intraţi în grevă! Puneţi la cale o lovitură!

Îl luă pe Ellis de braţ, continuând să-şi privească oamenii.

— În altă ordine de idei, apucaţi-vă de lucru, continuă el. Gazeta noastră trebuie să apară oricum, iar tipografia aşteaptă macheta în cel mult trei ore!

Văzând însă că oamenii se întorc cu adevărat la munca lor, în timp ce Spinrad îl trăgea spre biroul personal, Ellis începu să

se mire.

Nu cumva era vorba de un scenariu iscusit, pus la cale de Spinrad spre „beneficiul” lui? Şi dacă acesta era adevărul, *de ce?* Iar dacă nu, atunci *de ce* mai lucrau toţi comuniştii ăştia exilaţi pentru el? De ce nu intrau în grevă, de ce nu încercau să pregătească o lovitură, sau ceva de genul ăsta? În ciuda nervilor, Norman Spinrad se arăta a fi stăpân pe situaţie. Pe Ellis începea să-l roadă bănuiala că fusese dus cu preşul.

Biroul lui Spinrad nu se deosebea cu nimic de celelalte spaţii delimitate prin panouri din fibre lemnoase, conţinea o masă de lucru, un computer, un telefon, dosare, cărţi, ziare vechi, scaune pliante şi o canapea veche şi demodată. Avea însă cel puţin o uşă mai solidă, pe care Spinrad o trânti înainte de a se aşeza la birou.

— *Deci?* Ce dracu’ cauţi aici, Ellis? îl luă el din scurt. Nu crezi că am şi aşa destulă bătaie de cap cu oamenii mei?

În tot timpul călătoriei cu taxiul din Districtul al 16-lea, Ellis se tot gândise ce urma să-i spună lui Spinrad, ba chiar ce îşi imagina el că poate obţine, în ultimă instanţă, prin vizită. Până la urmă, ajunsese la concluzia că se ducea să-l vadă pe Spinrad la *Free Press* pentru că nu avea o altă soluţie. Această primă replică a lui Spinrad îl făcu să mărturisească adevărul adevărat, pur şi simplu pentru că nu-i veni în minte nimic altceva.

— Nu se compară nici pe departe cu necazurile pe care le am eu cu ai mei. Mă acuză *pe mine* din cauza articolului ăla nenorocit din *Europe Today.*

Spinrad râse fără veselie.

— Şi oamenii mei mă acuză pe mine tot din pricina lui, îi explică el. Ca să vezi negru pe alb că se negociază preţul ce trebuie plătit pentru dispariţia lui *Free Press…*

— Dar *Europe Today* nu a pomenit…

— Tu pe ce lume trăieşti? îi replică ironic Spinrad. Ăştia sunt *jurnalişti,* Ellis, ce mama dracului, jurnalişti politici americani în exil! Gibbs a fost una dintre piesele grele de la *New York Times* înainte să tabere Washington-ul pe el! Martha Mendez, care în momentul de faţă se speteşte cu lipitul, a fost fotojurnalistă de forţă, până ce a publicat fotografiile cu atrocităţile din Venezuela. Eric Bradshaw a fost reporter la

Casa Albă înainte să publice indiscreţia aceea care a dat peste cap lovitura de stat din Indonezia. Toţi oamenii mei, fără excepţie, şi-au văzut carierele distruse de nişte nemernici identici cu cei pe care îi reprezinţi tu, iar acum îşi petrec cea mai mare parte a timpului depistând diverse scăpări eliptice ale agenţiilor de informaţii. Asta ştiu ei să facă cel mai bine: să citească printre rânduri. Discutăm aici despre paranoici de clasă mondială, care ştiu să adune unu cu unu şi le dă întotdeauna trei.

— Deci, tu ce le zici? îl întrebă Ellis nervos.

— Păi ai *auzit* chiar acum ce le zic. Exact ceea ce te sfătuiesc şi pe tine să le zici oamenilor *tăi.*

— Anume ce?

— Să se ducă-n mă-sa!

— Doamne, se tângui Ellis, te rog să fii serios! Adică, toată chestia asta nu înseamnă că nu vei mai lucra aici în oraş, eu mă gândesc la… la…

— Tipi atletici îmbrăcaţi în haine de piele, *n'est-ce pas?*

Ellis clătină trist din cap.

— Pot să mă călărească până îmi ies ochii din cap… ceea ce vor şi face…

— Ia povesteşte-mi şi mie!

— Asta şi fac, fir-ar să fie! se răsti Ellis. Îmi pun pielea în saramură cu ăştia din BMA şi din Turnul Negru. Au să se răfuiască cu mine tot restul zilelor mele… Au să mă…

— Termine cu şoşoni din ciment?

— Stai puţin, se bâlbâi Ellis, simţind un val de sudoare rece, ei nu… n-ar face… *Tu* eşti încă…

Spinrad ridică din umeri.

— Atât timp cât rămân în Franţa, unde guvernul mă protejează, îi explică el. Dar te rog să mă crezi, nu plănuiesc să fac vreo plimbare prin Lumea a Treia.

Ellis se cutremură. Toată chestia asta începea să i se pară ireală. Sau poate *prea* reală.

— Dar de ce naiba ai lansat articolul ăla? spuse el, hotărât să schimbe subiectul.

— *Moi?* făcu Spinrad pe inocentul.

— Adică vrei să-mi spui că nu tu eşti sursa?

— Ai înnebunit? Ce am eu de câştigat din asta? Tu îţi închipui

că îmi face plăcere să-i văd pe propriii mei angajaţi tratându-mă ca pe un trădător?…

— Dar dacă nu tu, cine?

— Dacă nu eu, înseamnă că *tu,* Ellis! îi răspunse Spinrad furios. Cine ar mai avea de câştigat de pe urma dezvăluirii? Îmi tai toate punţile şi îmi forţezi mâna, şmecher împuţit ce eşti!

— Ca să dau contractul peste cap? Şi ca să-mi atrag tot Langley-ul pe cap?

— Adică vrei să zici că nu tu ai fost acela?

— Glumeşti? Din cauza lui am intrat la apă!

— Porcul ordinar! exclamă Spinrad. Altă explicaţie nu poate să existe. Saşa a pus probabil singur mâna pe material!

— Cum, însă?

— Ce vrei să spui? Discutăm despre *Tass,* Ellis, discutăm despre *KGB!* Ei sunt Marea Maşinărie Roşie. Poate că ţi-au vârât un microfon în telefon. Poate ţi-au cusut vreun microfon miniatural în izmene. Aş pune pariu că porţi izmene, greşesc oare?

Ellis simţea că i se învârte capul. Logica lui Spinrad era incontestabilă. Cu toate acestea, un anume instinct de agent al lui îi spunea că omul minţea de îngheţau apele.

— Mda, ruşii trebuie să fie… mormăi Spinrad. *Ei* au de pierdut, dacă opresc apariţia gazetei! Nenorocitul de Saşa! Şi eu, care îmi închipuiam că ticălosul ăla de bolşevic îmi este prieten!

— Nu poţi să ai încredere într-un comunist! spuse Ellis, agăţându-se de ceea ce părea o rază de speranţă.

— Poate că nu – sau cel puţin aşa am putea crede, judecând după aparenţe… medită Spinrad. Dar asta nu înseamnă că trebuie să ai încredere în CIA.

Acru, Ellis se văzu silit să accepte că omul avea dreptate. CIA, KGB, telefoane urmărite, cine mai ştie câte altele?… Iisuse Cristoase, practic nu era vorba decât de un contract de realizare a unui *film,* iar el nu-şi dorea decât cei zece la sută din cei zece la sută pe care îi încasa BMA-ul dintr-o sumă foarte frumuşică. Iar acum se trezise înglodat până la gât în haznaua politicii, iar toată lumea din jur încerca să facă valuri.

— Uite ce este, spuse el pe ton rugător, mie nu-mi place politica pe care o faci tu, iar ţie nu-ţi place politica mea, dar nu

am putea să lăsăm toate acestea deoparte şi să discutăm… înţelegi ce vreau să-şi spun, ca între doi americani? Să-i ia naiba şi pe ăştia din KGB, şi pe ăştia din CIA! Haide să încheiem contractul, ca să fim siguri că vom ajunge acasă fără să ni se întâmple nimic!

— La ce anume te gândeşti? îl întrebă Spinrad rar.

— Vai, nu ştiu foarte exact… Uite, n-am putea să lăsăm fiecare câte puţin de la noi, ca să ne întâlnim undeva, la mijloc?…

— Poate… zic, poate… făcu Spinrad oftând. Trebuie să recunosc că toată chestia asta a cam început să mă obosească. Ce-ar fi dacă… ce-ar fi să vând *Free Press* unei organizaţii-paravan preferate de către CIA? În schimbul jumătăţii de milion pe care mi-l datorează guvernul Statelor Unite…

— Cum?

— Da, da, spuse Spinrad entuziasmat. Ei depun banii într-un cont din Elveţia prevăzut cu un număr. Eu semnez un contract antedatat de vânzare, care să intre în vigoare odată cu premiera *Voiajului într-o torţă* şi condiţionat de comunicarea numărului de cont din bancă…

— Măi omule, mi se pare nemaipomenit! exclamă Ellis.

Însă mintea lui de agent lucra din plin. La acest gen de afaceri se pricepea *el* cel mai bine:

— Te întorci în State, scrii scenariul, iar ei îţi comunică numărul…

— Iar eu închei o mică poliţă de asigurare… un alt contract, cu o persoană de aici, din Paris, de fapt cu prietena mea, o cunoşti, ai întâlnit-o la mine în apartament… Dacă mă arestează în America, dacă nu-mi fac apariţia în Geneva la data premierei filmului *Voiaj într-o torţă* pentru a duce la îndeplinire contractul, intră în vigoare cel de al doilea contract. În acest caz, *Free Press* intră în posesiunea ei, în schimbul sumei simbolice de un franc…

— Prin urmare, dacă le dă prin cap să te ardă în State, s-au ars şi ei la Paris, zise Ellis, nu fără admiraţie şi entuziasm faţă de arhitectura lunatică a acestei combinaţii.

— Crezi că merge? îl consultă Spinrad. Crezi că le vei putea vinde chestia asta patronilor tăi?

Ellis ridică din umeri. Căzu pe gânduri. Reuşi să scoată un

hohot de râs fals.

— Ca să-ţi spun adevărul, nu am nici cea mai vagă idee, recunoscu el. Mi-ai făcut cumva o ofertă pe care nu au cum să o refuze?

Norman Spinrad râse şi el.

— *Quien sabe?*[1] Cred că tocmai ţi-am făcut o ofertă pe care nici *eu* nu pot să o înţeleg!

Întors la Boulogne Hyatt, Ellis telefonă imediat la Langley şi le făcu o prezentare a propunerii, dar nu ca pe o idee strălucită de-a lui Spinrad – ceea ce nu ar fi avut darul să simplifice lucrurile – ci în chip de inspiraţie genială ce-i aparţinea doar lui.

După ce-şi termină mica dizertaţie, urmă o pauză îndelungată la celălalt capăt al firului, ceea ce el luă drept un semn bun.

— Tu singur ai născocit toate astea, Ellis? zise Harris într-un târziu.

— Păi, l-am lăsat pe Spinrad să vină şi el cu câteva detalii, ca să-l conving că de fapt este ideea *lui,* dacă înţelegi ce vreau să spun, recunoscu Ellis.

— *Hmmm…*

— Ei?

— La nivelul meu, nu pot lua o asemenea decizie, dar am să pasez problema la etajele de sus… Cel puţin bine că l-ai făcut să vorbească, bine că am reuşit să clintim lucrurile din loc…

La sfârşitul convorbirii cu Langley, Eli Ellis se putea declara foarte mulţumit de el însuşi. Îşi turnă un pahar de Chivas de la minibarul din cameră, apoi începu să reflecteze cum ar putea să sărbătorească succesul repurtat în ziua respectivă.

Ajuns în acest punct şi văzându-se iarăşi în încurcătură, buna lui dispoziţie se topi curând. Să mai treacă încă o cină de patru stele servită de unul singur în contul de cheltuieli? Să apeleze la serviciile unei alte dame de lux, prin *room-service*? Să-şi mai încerce încă o dată norocul pe Avenue Victor Hugo? Să se mai ducă la un spectacol porno din Pigale? Îşi turnă un al doilea pahar, cu un caracter mai puţin sărbătoresc, îl sorbi pe balcon, cu ochii la Bois de Boulogne, simţindu-se plictisit şi nervos,

[1] Cine ştie (span.).

începând să-i fie din nou milă de el însuşi.

Dar înainte de a-şi putea termina cel de-al doilea pahar, înainte ca dispoziţia lui să aibă timpul de a se prăbuşi mult mai jos, telefonul sună şi auzi în receptor vocea stranie a unei femei.

— Alo, sunteţi chiar domnul Eli Ellis, *da?*[1]

O voce fierbinte, cu accent bizar, venind ca din altă lume.

— Mda…

— Agentul de la Hollywood?

— Mda, corect, dar cine este…

— Aş vrea să interpretăm împreună scena de amor pe canapea, în vederea obţinerii rolului, dragul meu…

— CE?

— Vorbesc engleza suficient de corect, sper! Vreau să mă culc cu tine, cu scopul declarat ca tu să faci din mine o mare stea a Hollywoodului. În Vestul decadent aşa se fac treburile astea, dacă nu mă înşel!

Ellis îşi aruncă pe gât restul de whisky scoţian dintr-o singură mişcare fulgerătoare.

— Ah… ăăă… cine naiba e la telefon?

— *Nu mi-ai recunoscut vocea?* zise necunoscuta pe ton indignat şi neîncrezător.

— Doamnă, nu sunt sigur că recunosc nici măcar *planeta* de pe care veniţi!

În loc de răspuns, femeia îi interpretă un fragment de cântec, cu voce puternică, insinuantă, sarcastică şi lascivă, răscolitoare şi tandră.

„Când simţi vântul dinspre răsărit
Să dai piept cu bestia negreşit
În patul meu de metal topit
Stea roşie lucitoare s-a ivit
Decât mort mai bine înroşit
Da, da o stea roşie s-a ivit…”

— *Katrina Ciarnov…?* se bâlbâi Ellis. Nu cumva e vorba de o farsă?

— Ai îndrăzneala să presupui că *altcineva* poate cânta la fel

[1] Este vorba aici de un „da” din limba rusă.

ca Red Metal Rose?

— O… nu… nu… mormăi Ellis.

Iisuse Cristoase, *Katrina Ciarnov!* Care vrea să se culce cu mine! Oare pentru ca să o ajut să fugă?

Sângele i se scurse lui Ellis din creier trecând într-o altă extremitate nobilă a trupului, dar asta nu împiedică mintea lui de agent să intre într-o activitate febrilă. Katrina Ciarnov, Red Metal Rose, era unica vedetă adevărată rusoaică a rock and roll-ului internaţional. Fata pe care orice tânăr american get-beget s-ar fi dat în vânt să o poată urî mai de aproape, visând să o îmblânzească în pat, iar stilul ei se folosea de acest lucru, fapt ce îi adusese cam vreo douăsprezece discuri de aur.

Înaltă de doar un metru cincizeci, această femeie îţi sugera o amazoană miniaturală perfectă, îmbinare subtilă şi aţâţătoare de vulnerabilitate şi primejdie. Părul şi-l purta coafat, vopsit, lăcuit şi metalizat astfel încât să arate ca o versiune art deco a unui uriaş trandafir. Apărea pe scenă într-o gamă de costumaţii sumare şi/sau strânse pe trup, întotdeauna de culoare roşu-electric şi împodobite cu reprezentări ale secerii şi ciocanului. Purta de obicei cizme înalte şi epoleţi exageraţi, iar de multe ori se folosea de drapelul sovietic în chip de mantie. Ce mai, era o gagică de primă calitate şi un adevărat monstru al rock and roll-ului.

Ellis nu se ocupase niciodată de rock star-uri, dar era absolut sigur că putea să înveţe foarte repede, în cazul în care ar fi reuşit să-şi vâre ghearele într-o bucăţică rară, ca Red Metal Rose. Zece la sută din… nu, dă-o naibii, un *manager personal* putea să-şi tragă *douăzeci şi cinci la sută,* nu? Exploatată aşa cum se cuvenea, discuri, Vegas, un turneu mondial, poate chiar un film, Katrina Ciarnov putea să scoată cam două, trei, poate chiar cinci milioane pe an… iar dacă mai ţineai cont şi de vâlva pe care avea să o stârnească fuga ei…

— Deci, domnule Ellis, eşti de-a dreptul copleşit, *da,* pentru că nu-mi pot închipui că nu doreşti să discuţi cu mine lucrurile acestea?…

— O, nu… adică da, vreau să zic… sigur că da… vreau să zic, vino imediat la mine la hotel…

— Dar ce fel de femeie îţi închipui tu că sunt eu? Urăsc Hilton-urile astea imperialiste. Întotdeauna am senzaţia că sunt

făcute din plastic…

— Este vorba de un Hyatt.

— *La meme chose, da?*[1] Nu, ne întâlnim şi bem un pahar, apoi mă duci şi îmi oferi o cină fastuoasă, pe contul tău de cheltuieli, după care mergem la mine, luăm nişte cocaină şi pe urmă ne-o tragem ca iepuraşii, da, nu se procedează aşa în Vestul decadent?

— Oh…

— Ne întâlnim în La Coupole, peste o oră, *da?* Sper că ştii localul…

— O, nu… se bâlbâi Ellis, dar nu-ţi fie teamă, mă descurc eu.

Fără ca Ellis să poată spune cu exactitate de ce, ceva anume din La Coupole îi dădea o stare de nervozitate, şi asta nu numai din pricina întârzierii Katrinei Ciarnov – ceea ce, din câte bănuia el, trebuia să fie SOP[2] pentru stelele rockului feminin. La Coupole era un hangar imens şi zgomotos, cu o vastă sală de mese, către care pătrundeai printre măsuţe de cafenea, începând încă de pe trotuarul din faţa localului. I se părea un loc lipsit de stilul cuvenit şi prea public pentru rolul ce urma să-l îndeplinească, cu atât mai mult cu cât era plin de americani, după cum îşi dădu seama de îndată ce se aşeză şi comandă un martini, în mod normal, asta l-ar fi făcut să se simtă mai la largul lui, însă acum urma să o întâlnească pe o rusoaică faimoasă, iar oamenii de aici semănau destul de bine cu exilaţii politici pe care îi cunoscuse la *Free Press…*

Căcat!

Asta era mişcarea!

Îl recunoscu pe Kurt Gibbs şi pe aia, cum îi zicea, Martha şi încă nu mai ştiu cum, fotoreporteriţa, stând la o masă de şase persoane nu foarte departe de el. Iar din privirile furişe şi conversaţia purtată în şoaptă era limpede că şi *ei* îl reperaseră pe *el.*

Chelnerul îi aduse un pahar dintr-un soi de vin roşu şi ciudat, turnat peste gheaţă.

— Hei, ţi-am comandat un *martini*[3]…

— *Oui, ce la!*

[1] Tot un drac (fr.).

[2] Standard Operating Procedure = Procedură de Operare Standard (n. trad.).

— Un martini, fir-ar al dracului, un *martini!*

— *Qu'est-ce que c'est la problem, Monsieur? C'est un Martini! Şi vous voulez* blanc, *dites a moi* blanc, *americain*[1] nebun ce eşti!

— Ce mama dracului…

— *Merde…*

— Ah, domnule Eli Ellis, văd că *tu est arrive!*[2]

Red Metal Rose apăru chiar în acest moment inoportun. Katrina Ciarnov purta o rochie neagră mini, fără mâneci, altfel destul de obişnuită şi pantofi din catifea aurie, dar faimoasa coafură Red Metal Rose, ochii albaştri cu luciri de gheaţă şi trăsăturile fine ale figurii vag asiatice erau inconfundabile, nu numai pentru Ellis, dar şi pentru chelner, pentru patronii restaurantului aflaţi în apropiere şi pentru cei de la masa jurnalului *Free Press.*

Chelnerul îi acordă cea mai suavă privire galică din panoplia lui, capete se răsuciră în direcţia mesei lor, iar Martha îşi scoase un aparat de fotografiat din poşetă.

— Căcat! mai apucă să se tânguie Ellis, apoi se ridică repede în picioare, reuşind să-şi întoarcă spatele spre obiectiv înainte de declanşarea blitzului.

— Haide, o îndemnă apoi pe Katrina Ciarnov, apucând-o de cot. Mă simt aici ca la grădina zoologică, hai să mergem la masă.

Fulgerul blitzului se aprinse încă o dată, Ellis pescui o bancnotă din portofel şi o aruncă pe masă fără să se uite la ea, o scoase pe cântăreaţă din La Coupole până pe stradă, apoi îi făcu vânt într-un taxi, înainte ca ea să apuce măcar să protesteze.

— La o adică, ştii cum să faci pe cineva să pornească în zbor, zise ea plină de admiraţie, odată urcaţi în maşină. *Tres* Hollywood!

— *Ou?*[3] se interesă şoferul taxiului.

---

[3] Cocteil alcătuit din gin, eventual vodcă şi vermut sec; însă chelnerul îi aduce lui Ellis un pahar din renumitul vermut italian *Martini* (n. trad.).

[1] Care este problema, domnule? V-am adus chiar un Martini! Dacă doreaţi alb, trebuia să-mi spuneţi alb, american (fr.).

[2] Ai ajuns (fr.).

[3] Unde (fr.).

— Ce zice?

— Doreşte să ştie unde dorim să mergem.

Ellis nu se gândise la alegerea unui restaurant, deşi nici asta nu i-ar fi servit prea mult, dată fiind lipsa lui de experienţă în ceea ce priveşte Parisul.

— Hm, ce-ai zice de Tour D'Argent? propuse el singurul nume pe care reuşi să şi-l amintească.

— *Merde!* pufni Katrina Ciarnov, strâmbând din nas. Acolo este, cum spuneţi voi, o bombă pentru turişti americani şi germani! Mai bine să mergem în La Cuisine Humaine, da?

— Mi se pare o alegere bună, am auzit că are o reputaţie excelentă, minţi Ellis cu seninătate.

Katrina îi bolborosi repede ceva şoferului în franceză, apoi străbătură o distanţă scurtă prin traficul dens până pe Quai Voltaire, unde funcţiona probabil cel mai bizar restaurant pe care-l văzuse Ellis în viaţa lui.

O construcţie argintie, de forma unei nave spaţiale culcate la orizontală, în stilul art-deco al anilor treizeci, plutind pe malul Senei. Deasupra intrării se rotea un glob pământesc. Portarul purta un incredibil costum de bulevardist, nemaipomenit de caraghios, iar obrajii îi erau atât de fardaţi, încât arăta ca un manechin de prin magazinele universale.

În interior, mesele în formă de ciupercă şi scaunele asortate, confecţionate din plastic negru, lăsau impresia că răsar din podeaua de plexiglas transparent, prin care se distingeau vag undele întunecate şi uleioase ale fluviului. Pereţii şi tavanul reprezentau o compoziţie formată din cele mai diverse elemente – coloane greceşti înălţându-se din nisipurile pustiului, palmieri cu rădăcinile înfipte într-un gheţar arctic, Cascada Niagara pe versantul unui munte cu vârful înzăpezit, aducând aminte de Fuji, cerul plin de nori albi şi pufoşi, vârtejuri de tornadă, curcubee, aurore boreale – sugerând un ciudat peisaj împrumutat dintr-un film de animaţie.

Patronul şi chelnerii purtau smochinguri negre, blue jeans strâmţi, cămăşi hawaiene de mătase în culori ţipătoare, sandale japoneze şi pălării mari şi albe de cowboy. Şi erau fardaţi violent, ceea ce sporea senzaţia de ireal.

— Dumnezeule mare… murmură Ellis în timp ce şeful îi conducea la o masă.

— *Très drole,* nu? îi spuse Katrina Ciarnov amuzată.

— Ce fel de local mai e şi ăsta?

Chelnerul le aduse nişte liste de bucate mari, confecţionate dintr-un soi de folie flexibilă din aluminiu.

— Exact ceea ce spune şi firma, dragul meu, îl lămuri Red Metal Rose râzând, La cuisine Humaine, hrană aşa cum se mănâncă pe Pământ, însă prezentată în modul cum este ea concepută de bucătarii de pe Marte. Foarte autentic, nu? Chelnerii-roboţi sunt proiectaţi foarte inteligent şi seamănă aproape perfect cu pământenii adevăraţi. Însă e de la sine înţeles că nu le-a ieşit totul chiar perfect, fiind vorba de un restaurant de pe Marte, pentru pământeni.

Ellis se uită peste meniu. Chiar şi listele de mâncăruri obişnuite, în limba franceză, erau suficient de dificile pentru el, dar acum avea înaintea lui un amestec dement în franceză, engleză, rusă şi germană, presărat cu texte scrise cu semne japoneze *kana* şi ideograme chinezeşti, pentru a spori şi mai mult confuzia.

— Hm, poate ar fi mai bine să comanzi tu, îi propuse el. Trebuie să-ţi mărturisesc că nu am mai fost niciodată pe Marte.

— Sigur că da, râse Katrina. Nu degeaba i se zice planeta *roşie!* Este de fapt un lanţ, există restaurante de acest gen şi la Leningrad şi Moscova.

Katrina comandă vodcă rusească condimentată, care se dovedi rece ca gheaţa şi limpede, cam de o sută cincizeci de grade şi preparată cu ingrediente mexicane. Avea gustul iute de mescal, iar Ellis îi simţi efectul ca pe acela al unei bombe de cinci megatone detonate în creieri.

— Ei, poate că a sosit momentul să-mi spui despre ce e vorba? zise el, încurajat de licoarea extraterestră. Vrei să te refugiezi în Statele Unite, corect?

— *Să mă refugiez?* Cum ar putea Red Metal Rose să se refugieze? Ar fi ca şi cum… ca şi cum Superman ar apărea la Leningrad şi ar anunţa că se înrolează în Armata Roşie… M-aş pune singură într-o postură ridicolă, *da…*

— Atunci ce…

Dar în acel moment se înfăţişă chelnerul şi le vorbi în franceză, pe ton egal, mecanic, ca şi cum ar fi fost un robot greşit reglat. Katrina comandă *Pizza de Fruit de Mer, Cassoulet*

Soul Food pentru ea, *Hommard Stroganoff à la Chinois* pentru el şi o sticlă de Lafitte Rothschild 1971 de cinci sute de dolari.

— Okay, Eli dragă, haide să discutăm cu cărţile pe faţă, da? îi propuse ea după plecarea chelnerului. Nici nu-mi trece prin minte să fug, pentru ce aş face-o? Dacă mă refugiez, tot ceea ce am realizat până acum se duce pe apa sâmbetei, nu mă mai pot întoarce niciodată acasă, unde sunt mare vedetă, Erou al Uniunii Sovietice, unde am vilă, un apartament la Moscova şi încă unul la Leningrad şi tot ce-mi pot dori pe lumea asta! Ne aflăm în plină Primăvară rusească, dragul meu, iar eu sunt floarea ei numărul unu, chestia care îmi face o plăcere nebună!

— Păi atunci…

— Nu vreau să fug, vreau să-mi schimb agentul!

Lui Ellis nu-i venea să-şi creadă urechilor. Să fie totul chiar aşa de uşor?

Chelnerul sosi cu „pizza”, cea mai extravagantă pe care o văzuse Ellis în viaţa lui. O bucată mare şi rotundă de pâine etiopiană pufoasă fusese tăiată în multe sectoare triunghiulare înguste. Fiecare dintre aceste triunghiuri fusese umplut cu o specialitate diferită de peşte crud – ton, icre de somon, caracatiţă, macrou, ţipar de mare, biban, ştiucă – şi garnisit cu felii subţiri de roşie.

Katrina răsuci unul dintre triunghiuri cu degetele, formând un rulou apetisant, şi-l vârî în gură, se apucă să şi-l pregătească pe următorul, mestecând repede şi vorbind în acelaşi timp.

— Contează prea puţin că Uniunea Sovietică se află în plină primăvară rusească, pentru că organizatorii de concerte, agenţii de spectacol, regizorii de film, toată lumea, practic, face parte din aceeaşi stupidă birocraţie a Ministerului Culturii. Contractele tuturor muzicienilor se realizează prin Uniunea Rock and Roll-ului Sovietic, controlată la rândul ei de birocraţii despre care îţi spuneam. Până şi contractele cu străinătatea se realizează tot prin găozarii ăştia. E nasol, *n'est-ce pas?* Aceeaşi funcţionari stabilesc onorariile pentru spectacole şi drepturile de autor, încheie contracte cu interpreţii, produc discuri, strâng banii şi percep spre beneficiul statului treizeci şi cinci la sută drept răsplată pentru că îi hingheresc pe artişti cum vor ei. Eu sunt o stea a muzicii rock, dar nu câştig decât jumătate din cât mi s-ar cuveni şi, pe deasupra, nici nu vor să-mi încheie

contracte pentru film, aşa cum îmi doresc.

Ellis îşi alese din pizza o porţie de ton. Miresmele celor mai diverse şi delicioase mirodenii pătrunseseră în pâinea etiopiană. Gustul superb al mâncării se împletea fericit cu lucrurile minunate pe care le auzea.

— Deci, dacă înţeleg bine spusele tale, ai de gând să *concediezi* Uniunea Rock and Roll-ului Sovietic şi să mă angajezi pe mine, pentru a te reprezenta?

— Poate, îi răspunse Katrina cu un mic zâmbet crud. În orice caz, de *ei* m-am săturat până peste cap. Iar dacă voi dori sau nu să te angajez, acesta este chiar scopul acestei seri, Eli dragă!

— Dar legislaţia sovietică ce zice? se interesă Ellis nesigur.

— Cine ştie? Nimeni nu s-a mai gândit până acum să procedeze aşa. Ce pot să-mi facă, să mă expedieze în Siberia? Am să le trag o cacialma, dragul meu. Îi las să creadă că dacă nu-mi permit să-mi angajez agentul meu propriu şi personal, *s-ar putea* ca Red Metal Rose să fugă în Vestul decadent, iar Mama Rusia să o piardă pe steaua ei rock numărul unu!

Terminară pizza, în timp ce Ellis încerca să digere această din urmă informaţie; chelnerul le aduse vinul şi felul principal.

Hommard Stroganoff à la Chinois consta din bucăţi de homar prăjite cu ciuperci proaspete şi servite într-un sos de smântână cu piper şi coniac peste clătite cu hagină şi împodobite cu icre negre din belşug. Un deliciu.

Cassoulet Soul Food se dovedi a fi o farfurie mare din lut ars plină cu mazăre neagră, bucăţi de costiţă, cârnăciori iuţi de Texas, bucăţi de şuncă de Virginia şi ştiuleţi de porumb tânăr, totul copt în melasă neagră şi sos de chili şi ornat cu verdeţuri şi conopidă prăjită. Deşi rezultatul nu arăta prea apetisant, Red Metal Rose înfulecă cu mare poftă.

Între timp, Ellis îi vorbi despre perspective. Vânzări de discuri. Spectacole la Las Vegas. Turnee mondiale. Cei douăzeci şi cinci la sută ai lui.

— Cred că pot să-ţi garantez un venit sigur de trei milioane pe an, dar e posibil să urce până la cinci, îi promise el.

— Da, da, toate bune şi frumoase. Dar eu vreau să fiu şi o stea a ecranului! Poţi să-mi intermediezi şi rolurile de film?

Sătul şi mulţumit, Eli Ellis se lăsă pe spătarul scaunului şi îi aruncă infailibilul său zâmbet cuceritor numărul unu.

— Katrina, fetiţo, cinematografia este domeniul meu de forţă. De altfel, în filmul pentru care tocmai port tratative în momentul de faţă, *Voiaj într-o torţă,* există un rol care ţi-ar veni ca o mănuşă…

— *Da, da,* Jiz Rumoku, am citit şi eu povestirea, de ce crezi că te-am sunat? Eu joc rolul, da, iar filmul îl facem o operă rock!

— Hm… sigur că da… de ce nu? Grozavă idee… ezită Ellis. Ei, ce zici, batem palma? Să pregătesc actele necesare?

— Nu te grăbi aşa de tare, îi spuse Red Metal Rose. Mai este un lucru, pe care l-am învăţat de la mama.

— De la mama?

Katrina îi rânji, întinse hotărât o mână pe sub masă şi i-o puse între picioare.

— Să n-ai încredere într-un bărbat pe care nu-l ştii la pat.

— Păi, nu aş vrea să o supăr pe mama ta…, bâigui Ellis.

Apăru chelnerul şi începu să debaraseze.

— *Voulez-vous dessert, madam, monsieur?*[1] întrebă el cu vocea aceea ciudată, ca de robot.

Katrina continua să-l strângă pe Ellis de penis, vorbind degajată cu băiatul, care se purta ca şi cum nu ar fi observat nimic ciudat.

— *Non, non, l'addition s'il vous plaît. Je ne mange pas dessert. Et pour le dessert, monsieur mange moi!*[2]

Ellis nu prea înţelese sensul cuvintelor pronunţate în limba asta păsărească, constată însă că, în ciuda stratului gros de fard, chelnerul se îmbujoră la faţă, îşi pierdu toată stăpânirea lui de robot şi o luă din loc repede, parcă puţin zăpăcit.

— Ce naiba i-ai zis individului?

Red Metal Rose râse şi îl smuci încă o dată pe Ellis de organul lui fremătător.

— Am cerut nota, îi explică ea. Şi i-am zis că nu vrem desert aici, am ceva special pentru tine *chez moi?*[3]

— Ai să-mi prepari un desert la tine acasă?

---

[1] Serviţi desert, doamnă, domnule (fr.).

[2] Nu, nu, nota, vă rog. Eu nu mănânc desert. Iar domnul mă va servi pe mine, ca desert (fr.).

[3] La mine acasă (fr.).

— *Le dessert, c'est plat de moi!*[4] îi răspunse Katrina Ciarnov, care, indiferentă la insistenţele lui, refuză însă cu îndărătnicie să-i traducă.

— *C'est Paris, da?* spuse Katrina, trăgând perdelele şi dezvăluind priveliştea cu adevărat spectaculoasă de la fereastra salonului din apartamentul ei situat în rue de Lillet, în spatele şi puţin la vest faţă de Musee d'Orsay.

Ellis privi dincolo de piaţa din faţa muzeului, contemplând priveliştea nocturnă splendidă ce i se dezvăluia. Luvrul luminat feeric sclipea din dreapta, de pe celălalt mal al Senei, la stânga se distingea edificiul Operei, între ele ghicindu-se, în întuneric, grădinile Tuileries. Mai departe, şiragul de lumini şi acoperişurile de pe malul drept al Senei şi vârful colinei Montmartre se desenau limpede pe fundalul cerului întunecat. De aici, de la înălţimea etajului al patrulea, vapoarele-restaurant şi celelalte nave de agrement ce navigau pe apele fluviului păreau nişte jucării superbe, iar traficul intens desfăşurat pe Pont Royal, pe drumul de pe chei şi pe străzile din apropiere era perceput sub forma unor panglici continue de neon, roşii şi albe.

— Într-adevăr spectaculos, aşa este, consimţi Ellis.

Acelaşi lucru putea fi afirmat şi despre apartament.

Plafonul dintre etajul al patrulea şi un fost atelier construit sub acoperişul înclinat al clădirii vechi fusese înlăturat, formându-se astfel un spaţiu larg, de forma unei mansarde, fereastra de unde se putea admira priveliştea fascinantă ocupând înălţimea ambelor etaje. Pe partea opusă ferestrei, un balcon interior fusese amenajat ca dormitor, unde se putea ajunge pe o scară în spirală, pornind dintr-o porţiune a salonului unde exista o bucătărie ultramodernă.

Salonul propriu-zis fusese lăsat gol, în cea mai mare parte. Parchetul negru era acoperit cu nişte covoare persane şi cu pielea întreagă a unui urs polar, a unui leu şi a unui tigru alb siberian. Un perete era ocupat de televizoare, pick-up-uri, rafturi de discuri, misterioase instrumente electronice şi cu clape. Un jilţ mare împletit din trestie, cu spătarul în formă de coadă de păun şi colorat în toate culorile curcubeului. Canapele

[4] Aprox.: Desertul sunt chiar eu (fr.).

din piele de zebră. Cămin suedez. Măsuţe sculptate din lemn de trandafir.

În centrul încăperii trona o enormă colivie veche din sârmă imitând forma unei catedrale. În ea sălăşluiau cam două duzini de păsări de cele mai diverse culori, care ciripeau, ţopăiau şi zburau în toate direcţiile.

Iar un perete întreg era acoperit aproape integral de un imens afiş reprezentând-o pe însăşi Red Metal Rose în stilul clasic, eroic, „tractoristic” al realismului socialist. Un uriaş drapel rusesc flutura ţeapăn, deasupra cerului moscovit. Katrina în persoană stătea înaintea lui, cu un braţ în şold şi celălalt ridicat, cu pumnul strâns, iar în ochii ei se citea limpede licărul patriotismului. În afara cizmelor roşii, înalte, a chiloţeilor din piele roşie, cu secera şi ciocanul zugrăvite în dreptul pubisului, a minuscului sutien format din două cupe roşii şi aurii, imitând foaia de ceapă, era goală-puşcă. În partea superioară a posterului exista o inscripţie în litere chirilice, de un auriu strident.

Ellis, care nu ştia o boabă ruseşte, înţelese totuşi ce semnificau ele, pentru că posterul era de fapt o versiune a copertei discului *Red Star Rising*[1].

— *Très drole,* nu? spuse Katrina, surprinzându-l că se holbează la afiş. Eroina sovietică a rock and roll-ului!

Ellis încuviinţă din cap, fără să scoată un cuvânt. Tocmai se întreba dacă părul ascuns de chiloţei era asortat la coafura lui Red Metal Rose. Penisul îi fremăta nerăbdător, ştiind că va dezlega nu peste mult timp acest mister.

— Şi acum să ne ocupăm de desert, îi zise Katrina, trecând pe lângă el în paşi de dans spre bucătărie.

Scoase o sticlă de vodcă din congelator, turnă cam un sfert din conţinutul ei într-un pahar de mixer, unde mai aruncă şi trei chitre întregi, un praf de scorţişoară şi o tăviţă de cuburi de gheaţă.

— Există şi un ingredient secret, îl preveni ea, scoţând un mic recipient din argint dintr-un sertar, din care extrase cam o uncie de praf alb.

Apăsă pe un buton şi lăsă mixerul să funcţioneze până ce compoziţia se transformă într-un soi de suc de fructe mai

---

[1] *Răsăritul Stelei Roşii* (n. trad.).

consistent.

— Eu mă duc la etaj, tu mă aştepţi aici până sunt gata, îi mai spuse ea.

Red Metal Rose urcă în dormitor luând cu sine recipientul în care se afla amestecul şi îl lăsă pe Ellis singur în bucătărie, meditând la ceea ce avea să urmeze.

Întreaga situaţie i se părea oarecum ireală. Cu doar câteva ore în urmă, speranţele lui cele mai îndrăzneţe de distracţie în Parisul vesel nu mergeau dincolo de o cină scumpă, de unul singur şi o damă de companie obţinută prin *room-service.* Iar acum se afla în acest bârlog de vis, împreună cu o stea nebună a muzicii rock ruseşti, iar praful cel alb nu putea fi decât cocaină, sau poate ceva încă şi mai exotic.

Eli, măi băiatule, îşi zise el, uite câte trebuie să îndure un american patriot atunci când se află în serviciul patriei sale!

— Hei, *voila!* se auzi strigat din dormitor şi porni imediat să urce scările.

Dormitorul lui Red Metal Rose fusese amenajat într-un colţ al fostului atelier, sub acoperişul scund şi înclinat, acoperit cu oglinzi; de la fereastra în stilul clasic francez se vedeau acoperişurile din Saint Germaine. Un trandafir roşu-aprins, din neon, bâzâia uşor lângă un pat mare, din cele cu saltea umplută cu apă. De cealaltă parte lumina o lampă galbenă, în formă de seceră şi ciocan.

Patul, la rândul lui, fusese acoperit cu un imens drapel sovietic, peste care, despuiată, stătea întinsă Katrina Ciarnov, sorbind din paharul ţinut într-o mână şi făcându-i semn cu arătătorul îndoit al celeilalte.

Trupul ei era mlădios şi puternic, sânii i se înălţau hotărât, chiar şi în poziţia culcată, iar sfârcurile proeminente fuseseră date cu un ruj sângeriu.

Picat în transă, Ellis se lăsă luat de val în direcţia patului, îşi scoase haina, îşi descheie cămaşa, se desfăcu la curea… Când duse mâna la brâu, constată că între părul pubic şi coafura ei exista cu adevărat o potrivire, însă una cu totul neaşteptată. Firele fuseseră rase cu grijă, cele rămase – acoperite cu un strat strălucitor, rezultatul fiind un perfect Trandafir Metalic Roşu.

— Nu, nu, îi strigă ea, nu încă. Trebuie să fii un băieţel

cuminte, Eli. Înainte de a avea voie să te dezbraci, trebuie să-ţi mănânci desertul.

Îi făcu cu ochiul şi îi zâmbi, turnând încet amestecul din pahar peste muntele lui Venus, apoi se întinse iarăşi voluptuos, cu braţele întinse.

— Până la ultima picătură…

Ellis se trezi la momentul magic al zorilor în lumina rozaliu-roşiatică, colorând cerul deasupra acoperişurilor şi în zgomotele oraşului ce se trezea la viaţă. Spre mirarea lui, ştia cu precizie unde se află şi îşi amintea fiecare moment din cea mai nebună noapte pe care o petrecuse în viaţa lui; oftă, se cuibări mai aproape de Katrina, care dormea şi, vizionând iarăşi scenele pe ecranul de reluări la minut din creier, simţi cum pofta îl cuprinde din nou, năvalnic.

Făcuse după cum îi poruncise ea, îşi îngropase faţa în lichidul îngheţat dintre coapsele ei, îl sorbise pe îndelete, nu se oprise decât cu mult după ce nu mai rămăsese nici urmă din el, în timp ce ea îi ţinea capul fixat între pulpele musculoase; de fapt ea fusese cea care îl invitase, trăgându-l cu gingăşie de păr, apoi îl sărutase pătimaş.

De acum avea senzaţia că zboară şi îşi aruncă restul hainelor de pe el, nu foarte sigur, însă, că se va descurca aşa cum se cuvine. Dar Katrina îşi umplu gura cu restul compoziţiei şi îl invită să împartă cu ea. Era ca o catifea rece ca gheaţa şi îţi dădea fiori, dar atunci când dulceaţa i se risipi în trup, îi dispăru şi orice urmă de îndoială… rămaseră încleştaţi un timp ce i se păru nesfârşit înainte de dulcele moment al extazului.

După aceea, fapt destul de straniu, sau poate nu atât de straniu, dacă se gândea la sfatul mamei Katrinei, discutaseră o vreme despre afaceri, înainte de a cădea într-un somn profund.

— Vom proceda după cum am stabilit, da, Eli? îi spuse Katrina. Tu vei fi managerul meu personal, eu am să-ţi dau douăzeci şi cinci la sută şi împreună vom face o muzică nemaipomenită, iar eu voi deveni o stea a filmului, *da…* Dacă te descurci în afaceri măcar pe jumătate cât în pat…

În clipa respectivă, Ellis fusese dispus să-i promită şi luna de pe cer, iar acum, stând întins lângă fenomenala creatură, în rozaliul răsărit parizian, înţelese că, de fapt, asta chiar şi

făcuse. Până şi rolul feminin principal din *Voiaj într-o torţă,* care, după cum hotărâseră ei împreună, avea să fie o operă rock.

În ce naiba m-am băgat? se întrebă el. Putea să-l convingă pe Spinrad să le permită să-i transforme subiectul într-un film muzical? Şi dacă îi ieşea figura asta, cum mama mă-sii să le vândă ideea asta idioată şi celor de la Universal? Şi cu *Red Metal Rose* ca vedetă feminină, pe deasupra! Şi ce vor mai zice şi ăia din *Langley?*

Asta îi aduse aminte de un banc vechi care circula la Hollywood. Un producător de film moare şi se duce în rai. Dar după câteva sute de ani de cântat imnuri religioase la harpă, începe să se plictisească. Îi dă prin gând să se apuce de un film. Îl abordează pe Sfântul Petru.

— Nicio problemă, îi zice Petrică. Pentru scenariu, îi avem aici pe Shakespeare, Goethe, Joyce, Tolstoi, niciunul dintre ei nu a mai lucrat de mai multe secole! Decoruri, Michelangelo, Dali, da Vinci, alege pe cine vrei tu. Renoir, Howard Hawks, von Sternberg, toţi sunt gata să te ajute cu regia. În rolul principal masculin poţi să distribui pe oricine, Garfield, Gabie, Fred Astaire, Bogart.

— Namaipomenit! zice producătorul. Dar vedeta feminină?

— Păi… îi şopteşte Sfântul Petru pe furiş. Poate ai auzit de puicuţa aceea pe care Dumnezeu…

Red Metal Rose se mişcă în somn, lipindu-se şi mai tare de el. O îmbrăţişă posesiv. Soarele începea să-şi reverse razele asupra unei dimineţi splendide. Era un agent total, nu? Acum avea şansa să câştige milioane, nu? Să-i ia dracu’ pe toţi şi pe toate, Norman Spinrad, BMA, KGB, Universal, Langley!

Poate nu mai era chiar atât de tânăr, dar se afla la Paris, i se oferise o ocazie unică, tocmai petrecuse cea mai grozavă noapte din viaţă, poate se şi îndrăgostise. Să-i ia mama dracului pe toţi, Eli, băiete, îşi spuse el. Nu avea de ce să-i fie frică! Sosise momentul Marii Lovituri! Sosise momentul să intre în acţiune! Momentul rock and roll-ului! Acum sau niciodată!

— Dar de ce vii la *mine* cu chestia asta, Norman? se interesă Aleksandr Sergheiovici Ulanov cu naivitate. De ce nu o publici chiar tu?

— Deoarece mă încearcă o senzaţie ciudată, anume că este exact ceea ce ţi-ai dori să fac, spuse Norman Spinrad. Când descoperă ăia că Ellis, omul lor, se trage de cauciuce cu o agentă de-a KGB-ului, au să-l zboare de aici cât ai zice peşte, iar aranjamentul nostru se duce naibii. De-asta i-ai şi trimis-o pe micuţa domnişoară Mata Hari în cale, greşesc?

— Agentă KGB? *Katrina Ciarnov?* Te rog să mă crezi, dacă ai cunoaşte-o, ţi-ai da seama numaidecât de ridicolul unei asemenea idei!

— Spune-le asta celor de la BMA! Du-te la Universal! Du-te şi zi-le paranoicilor de la Langley!

Atunci când Spinrad îi ceruse să se întâlnească într-o cafenea discretă şi întunecoasă, doar de ei cunoscută, din Place Saint Placide, Saşa nu se îndoia că ştie ce se petrece în mintea lui.

După cum i se ordonase, Katrina Ciarnov îl ademenise pe Ellis să se întâlnească în La Coupole, un local frecventat, se ştia prea bine, de personalul de la *Free Press.*

Din nefericire, fotografiile pe care tocmai i le arătase Norman nu surprinseseră decât partea din spate a capului lui Eli Ellis, aflat în compania lui Red Metal Rose, dar asta nu era decât un detaliu lipsit de importanţă. Ellis şi Katrina bântuiau împreună prin tot oraşul, de câteva zile încoace, Saşa recomandase câteva restaurante, iar fotografii Tass pe care îi plantase acolo folosiseră ultimele modele de minicamere ale KGB-ului cu filme ultrasensibile, nu greoaie Nikon-uri cu blitzuri supărătoare, care să-i avertizeze pe îndrăgostiţi că întâlnirile lor amoroase urmau să intre în posteritate. Dacă era cazul şi momentul, avea o mulţime de fotografii de calitate, pe care să i le pună la dispoziţie lui Spinrad. Iar dacă Norman prefera să nu dea ştirea publicităţii, materialele aveau să-i folosească chiar lui, în *Europe Today.*

— Vrei să zici că *nu* ai de gând să dai drumul la povestea asta? îl întrebă Saşa, sorbind din coniac.

— Dar *tu?* îi întoarse Spinrad întrebarea.

Saşa zâmbi.

— Este subiectul tău, Norman. În calitate de prieten, onoarea de jurnalist îmi pretinde să-ţi permit să dai drumul la bombă în paginile lui *Free Press.* Desigur, dacă acest lucru nu se întâmplă în numărul următor…

— Îţi mulţumesc foarte mult, bătrâne, îi zise Spinrad acru. Îţi mulţumesc pentru situaţia în care mă pui. Dacă nu dau drumul la un articol, personalul meu va presupune că am de gând să vând jurnalul şi am să mă trezesc cu o revoluţie pe cap. Iar dacă dau ştirea în vileag, m-am lins pe bot de un milion de dolari. Iar dacă te las pe *tine* să o faci, o păţesc din ambele direcţii. Şi asta tocmai în momentul când îmi închipuiam că am ajuns la o înţelegere cu Ellis.

— Cum?

— Deci nu ştii chiar totul, ei? îi rânji Norman. Poate că doamna nu-ţi spune chiar totul. Poate că Ellis nu vorbeşte în somn.

Căzu în muţenie şi trase o gură de băutură, fără să se grăbească, lăsându-l pe Saşa să transpire.

— N-ai de gând să-mi zici? izbucni Saşa.

— Ai fotografii, Saşa, nu-i aşa?

— Ce te face să crezi?

— Pentru că am nevoie de ele. Ceea ce am eu e fleac.

— Credeam că nu ai de gând să publici nimic.

— Încă nu m-am hotărât. Dar mi se pare cinstit ca domnul Ellis să aibă dreptul de a le vedea, mai întâi, nu crezi…?

— Aş putea să-ţi fac rost de fotografii… îi răspunse Saşa încet. Avem şi noi resursele noastre…

— Nu-i nevoie să-mi spui! Ce zici, Saşa, dacă îmi dai fotografiile, îţi vorbesc şi eu despre înţelegerea mea cu Ellis.

— Ai tu atâta încredere în mine? exclamă Saşa, sincer mişcat.

— Încrederea mea constă în faptul că pot să dau cu tine de pământ, bătrâne. Nu e nevoie să am încredere în tine.

— De ce?

— Bate palma şi vei afla.

Saşa ridică din umeri.

— Se pare că nu am oricum nimic de pierdut. Aşa că spune-mi micul tău secret…

Spinrad se conformă. După ce-i dezvălui totul, Saşa râse şi clătină din cap, plin de admiraţie.

— Un cont numeric codificat în Elveţia! *Drôle!* Iar dacă se întâmplă cumva să te tragă pe sfoară în State, *Free Press* continuă să apară!

Căzu pe gânduri, se încruntă, apoi continuă să-i vorbească.

— Oricât aş fi eu de direct interesat în această privinţă, amice, glumi el, trebuie să mai ţii cont de o posibilitate. Anume, că dispariţia lui *Free Press* s-ar putea să nu fie ţelul lor principal. Poate că totul nu este decât un şiretlic menit să te atragă în State, unde ei ar urma să te aresteze. Te-ai gândit şi la această variantă neplăcută?

— Dar ce-ţi închipui tu! râse Norman. Nu ţi-am povestit partea cea mai subtilă. Ghici, cine se alege cu *Free Press,* în schimbul unui franc, dacă mă trag în piept?

— Unul dintre oamenii redacţiei, presupun?

— Te înşeli, prietene! exclamă Spinrad. *Tu* eşti acela!

— CUM?

— I-am spus lui Ellis că jurnalul îi va reveni aşa-zisei mele prietene franţuzoaice, dacă nu apar la Geneva cu numărul de cont al băncii.

— *Nataşa?*

Spinrad îi confirmă printr-un gest din cap.

— Iar el a înghiţit toată povestea. Dacă încearcă să mă dea gata în State, am să le spun adevărul. Am să le spun că *Tass* va deţine controlul asupra lui *Free Press* printr-o intermediară.

— Dar dacă nu se vor lăsa intimidaţi? se tângui Saşa. Dacă dau totul publicităţii? *Free Press* ar fi definitiv discreditat dacă vor destăinui că devenise un paravan al KGB-ului, din punctul de vedere american ar fi ca şi cum ar fi distrus acest jurnal.

— Dar cine are timp să-i creadă? spuse Spinrad zâmbind. Încă de când am început să-l public, tot afirmă că e o foiţă comunistă…

Saşa dădu pe gât restul coniacului. Simţea că îl cuprinde un vârtej. Dacă americanii îşi respectau cuvântul, *Free Press* avea să-şi înceteze apariţia. Dacă plănuiau să-l aresteze pe Norman la Los Angeles, probabil că aveau să joace tare, să economisească jumătatea de milion din Elveţia şi să facă public amestecul KGB-ului. Moscova nu avea să fie mulţumită în niciuna dintre aceste situaţii şi nici Aleksandr Sergheiovici Ulanov nu avea cum să-şi păstreze în continuare bunăvoinţa şefilor de acolo.

— Din câte judec eu, îţi rişti libertatea în schimbul unui milion de dolari, prietene… zise el.

— Dar şi pielea ta, Saşa?

— Gândul acesta îmi trecuse şi mie prin minte… recunoscu Saşa.

— E un joc de noroc, îi explică Norman ridicând din umeri, dar şansele sunt de partea mea.

— Iar dacă tu câştigi, înseamnă că eu pierd.

— *Peut-être*[1]. Dar, pe de altă parte, dacă pierd eu, pierzi şi tu.

— Sunt convins că ar trebui să existe şi o alternativă mai sigură?… reflectă Saşa.

Dar, oricât se străduia de mult, nu-i venea nicio idee.

— S-ar putea să fie… se grăbi Spinrad să-i răspundă. Va fi nevoie să renunţ la şapte sute de mii de dolari şi la film, ca să funcţioneze, dar nu mi se pare exclus să o iau în consideraţie…

Saşa îl scrută cu toată atenţia, total convins că, indiferent despre ce era vorba, Norman urmărise ţelul respectiv de la bun început.

— Dacă aş reuşi să pun mâna pe numărul de cont din banca elveţiană…

— De la Ellis! exclamă Saşa. Sigur că da! De aceea ai nevoie de fotografii?…

Norman îi făcu semn din cap. Pe figura lui se aşternu un aer pierdut şi trist.

— Mă aflu într-o mare dilemă, Saşa, începu el posac. Doamne, nici nu ştii cât tânjesc să se realizeze filmul! Îmi doresc ceea ce nu am avut niciodată, anume să-mi fie recunoscut statutul de scriitor important în propria mea ţară, să mă întorc acasă, în California, şi să-mi găsesc pacea înainte de a muri. Pentru ca să-mi văd visul cu ochii, însă, se pare că nu am decât o unică alternativă: aceea de a trăda toate lucrurile în care am crezut şi pe oamenii care au avut încredere în mine. Mare porcărie, fir-ar al naibii! Ar fi fost mult mai bine dacă Ellis nu venea ca să încerce să mă ducă în ispită! Şi, trebuie să recunosc, mă simt tentat, prietene. Au reuşit să conceapă un plan de-a dreptul diabolic. Mi se oferă totul, faimă, bogăţie, recunoaştere… Iar eu nu ar trebui decât să-mi vând principiile şi pe oamenii care cred în mine…

— Şi pe mine, adăugă Saşa cu voce stinsă, iar în ochi îi apărură lacrimi autentice.

[1] Poate (fr.).

— Da, prietene. Ştiu ce se va întâmpla cu tine, dacă lucrurile merg rău. Te vor rechema de îndată în Mama Rusia, nu? N-ai să mai revezi niciodată Parisul. Iar tu eşti îndrăgostit de acest oraş!

Saşa îşi înclină capul, în tăcere.

— *Yo tambien*[1]*,* continuă Norman. Al naibii să fie, omule, nu vreau să te am pe conştiinţă. Dacă reuşesc să pun mâna pe jumătatea mea de milion şi să salvez şi *Free Press*…

Ridică din umeri cu tristeţe.

— Prin urmare, n-am să-mi văd niciodată opera pe ecranul magic. Am să mor aici, în exil. Nu voi mai scrie nimic de valoare în engleză. Fir-ar mama ei a naibii, Saşa, nu mă pot plânge că nu m-am bucurat şi eu de şansa mea. Chip Delany mi-a spus odată un lucru care m-a ajutat să rezist în lumea asta de căcat. Dacă ai scris o operă mare, nimeni nu-ţi va putea răpi vreodată această realizare, aşa a zis Chip. Indiferent ce se întâmplă, întotdeauna îţi rămâne acest suport. Chiar dacă eşti singurul care are ştiinţă de asta. *La vie continue, n'est-ce pas?*[2]

— Ai face tu asta pentru mine? exclamă Saşa, întinzându-se peste masa din cafenea, pentru a atinge mâna vechiului său prieten. Renunţi la contractul pentru film şi la toate celelalte minuni?

Ochii lui Norman erau împăienjeniţi de lacrimi.

— Să te ia naiba, ticălos comunist ce eşti, îi zise el blând. De fapt, o fac pentru mine însumi.

— Poate o să ţi se pară o nebunie, îi răspunse Saşa, dar aşa, dintr-o dată, parcă nu aş vrea cu tot dinadinsul ca să renunţi…

Norman se strâmbă.

— Saşa, nu cumva ai şi tu senzaţia că ne aflăm aici de prea multă vreme? Nu cumva eşti de părere că am început să ne înmuiem, din cauza bătrâneţii? Ce naiba, pasul următor o să fie să începem să ne pupăm pe obraz, cum fac ipocriţii ăştia de francezi.

Viaţa lui Ellis în Oraşul Lumină luase o turnură cu totul fericită. Katrina vorbea franceza, cunoştea oraşul ca o persoană din partea locului şi, cu Red Metal Rose în postura de ghidă,

---

[1] Şi eu (span.).

[2] Viaţa merge mai departe, nu-i aşa (fr.).

Parisul îşi dezvălui toate tainele şi frumuseţile.

În fiecare zi îşi luau prânzul şi cina în două restaurante diferite. Străbăteau apoi cluburile deschise toată noaptea. Făceau lungi plimbări de-a lungul cheiurilor Senei şi o dată au vizitat piaţa de păsări. Leneveau în grădinile Luxembourg şi în Bois de Boulogne. Altă dată au închiriat o bărcuţă pe pernă de aer, cu ajutorul căreia au străbătut fluviul în toate direcţiile.

Apoi, profitau de orice prilej ca să se reguleze, în cele mai incredibile locuri. Sub Pont Neuf. În barcă. Pe Champ de Mars, în apropierea Turnului Eiffel. Într-un miez de noapte, li s-a întâmplat într-un vagon de metrou. În aleile întunecate din Montmartre. Până şi într-un pisoar oarecare, din cele cu plată.

Iar acestea nu erau decât antreuri ale fastuoaselor festinuri ce se desfăşurau în fiecare noapte la ea în apartament. Ellis se înfruptase pe săturate din starletele dornice să fie distribuite în filmele de la Hollywood, dar Red Metal Rose depăşea cu mult tot ceea ce cunoscuse el. Fata asta făcea *orice* şi îl obliga şi pe el să procedeze în consecinţă. Îl punea să tragă pe nas cocaină şi să fumeze haşiş. Îşi încălţa cizmele, punea mâna pe bici şi îl silea să se pună în genunchi, înainte de a trece la amor, după care îi îndeplinea şi ea cele mai fanteziste pofte. Se înfruptau astfel din meniuri complete, alcătuite din tot felul de mâncăruri, mai alese sau dimpotrivă…

M-oi fi îndrăgostit? se surprindea Ellis întrebându-se. Dar avea oare vreo importanţă? În orice caz, se *împătimise* de Red Metal Rose şi ar fi vrut să nu se mai sfârşească niciodată aceste clipe. Ar fi fost cel mai mulţumit om din lume dacă şi-ar fi petrecut tot restul vieţii în felul acesta, amuzându-se la Paris alături de Katrina Ciarnov.

Dar asta nu era posibil. Relaţia lor era sortită fie să se sfârşească, fie să meargă şi mai departe. Katrina îl bătea mereu la cap şi-i aducea aminte de contractul filmului. De ce anume se opriseră lucrurile în loc? Când avea să fie în măsură să rupă relaţiile ei cu Uniunea Rock and Roll-ului Sovietic?

Oricât de îndrăgostit ar fi fost, Eli Ellis nu avea de gând să mărturisească nici unui rus că aprobarea contractului revenea în ultimă instanţă băieţilor de la Langley sau chiar unor cercuri politice americane mai înalte, care, slavă cerului, nici măcar nu aveau un nume. Într-un asemenea hal de iubire nu ajunsese!

Dacă pe de o parte aştepta cu nerăbdare Cuvântul celor de la Langley, pe de alta ar fi vrut ca ei să nu ia *niciodată* vreo decizie. Pentru că, indiferent ce s-ar fi întâmplat, se afla în rahat până la gât din cauza gurii lui slobode.

Dacă Agenţia respingea propunerea lui Spinrad, BMA avea să-l cheme la Hollywood şi să-l retrogradeze – plasându-l în postura de agent al stelelor din comediile muzicale ieftine, prin urmare nu ar mai fi existat filmul *Voiaj într-o torţă,* în care să poată să joace Katrina. Ea urma probabil să renunţe la serviciile lui de amant şi manager personal, acuzându-l că nu este decât un lăudăros de două parale, un nemernic de la Hollywood.

Iar dacă acordul era aprobat, trebuia să se zbată pentru ea. Trebuia să-i convingă pe cei de la Universal şi CIA să introducă în distribuţie o cântăreaţă rusoaică de rock and roll care nu mai jucase niciodată într-un film şi pentru care el îndeplinea în acelaşi timp funcţiile de amant şi manager, chiar în rolul principal, în timp ce Uniunea Rock and Roll-ului Sovietic urla ca din gură de şarpe şi insista că ea este clienta lor, încă.

Într-o bună zi, sosi şi Cuvântul aşteptat de la Langley. Aşa cum se întâmplă, soarta a hotărât ca asta să se întâmple într-una dintre rarele dimineţi pe care Katrina consimţise să le petreacă împreună cu el în apartamentul din Hotelul Hyatt, pe care ea îl detesta. Stăteau amândoi în pat, servind un mic dejun întârziat, când telefonul se porni să sune.

— Felicitări, Ellis, ai obţinut lumina verde. Tocmai ni s-a transmis Cuvântul de sus. Dă-le imediat un telefon celor de la Universal şi pune-i să redacteze contractele pentru film. Hârtiile pe care va trebui să le semneze Spinrad pentru noi îţi vor parveni în douăzeci şi patru de ore.

— Chiar au acceptat? strigă Ellis. Eşti sigur că au acceptat?

— Trebuie să recunosc, Eli, de această dată ai dat lovitura. Patria ţi-este recunoscătoare. Dacă n-ar fi vorba de nişte chestii secrete, cred că te-am propune pentru Medalia Libertăţii. Dar vreau să-ţi spun ceva, însă rămâne numai între noi doi, pot să-ţi garantez că IRS-ul nu-ţi va face niciodată niciun fel de revizie, decât dacă dai nişte declaraţii de venituri *absolut* scandaloase.

— O, mulţumesc, mi se pare nemaipomenit, am să mă ocup de asta… mormăi Ellis şi puse receptorul în furcă.

Katrina îi aplică un sărut scurt şi umed pe buze.

— Era de la Hollywood, *da?* strigă ea, strângându-l în braţe. Contractul filmului a fost aprobat, da?

— Hm, da… însă…

— Vai, Eli, exploatator capitalist mârşav, eşti *nemaipomenit!* ţipă Katrina.

Apucă măsuţa pe care fusese adus micul dejun şi o azvârli în cameră, cu un gest larg:

— Voi fi o mare stea a Hollywood-ului!

— Ah, nu te grăbi aşa, Katrina…

— Steaua Roşie se înalţă deasupra Hollywood-ului, în toată splendoarea ei! exclamă ea, smulgând aşternuturile de pe pat. Şi asta îţi datorez numai ţie! O, Eli, Eli, eşti extraordinar!

Pentru moment, Eli Ellis uită de toate problemele lui pământeşti în focul incredibil al îmbrăţişării ei perverse.

Ceva mai târziu, însă, după ce Katrina plecă să lucreze în studio sau ceva de genul ăsta, toate grijile se buluciră iarăşi în mintea lui Ellis, aidoma unei cascade de cărămizi. Renunţă deocamdată să sune la Universal. Ce să le spună? Ce formulă magică putea să-i convingă să transforme *Voiaj într-o torţă* în operă rock, cu Red Metal Rose în rolul vedetă? Amânând ciocnirea pentru mai târziu, îi telefonă lui Norman Spinrad la *Free Press,* ca să-i împărtăşească vestea cea bună.

În timp ce aştepta ca Spinrad să apară pe fir, avu o inspiraţie neaşteptată. Dacă *el* era cel ce ieşea pe piaţă cu ideea de a face din *Voiaj într-o torţă* un soi de vehicul muzical pentru proaspăta lui clientă-prietenă rusoaică, putea fi sigur că aveau să râdă de el în aşa hal, încât nu va mai putea călca vreodată în oraşul acela. Dar dacă propunerea venea din partea lui *Norman Spinrad,* dacă Spinrad insista ca să facă parte din contract, atunci poate că Langley îi va face pe plac lui Universal şi…

— Alo?…

— La telefon Eli Ellis, Norman. Am ştiri măreţe! Ţi-au acceptat propunerea!

Urmă o tăcere îndelungată.

— Dementţial…, spuse Spinrad apoi, folosind un ton destul de ciudat.

Omul ăsta îmi datorează foarte mult, nu? se gândi Ellis. Doar

i-am făcut rost de un milion de dolari, este? Nu am să-l mai prind niciodată într-un moment aşa de favorabil ca ăsta…

— Uite ce este, Norman, se hotărî el brusc să încerce marea cu degetul, nu ai putea să-mi faci o vizită la hotel? Bem un pahar de şampanie pentru a sărbători evenimentul şi discutăm şi câteva detalii, înainte de a lua legătura cu Universal…?

În mod surprinzător, Spinrad acceptă fără niciun fel de ezitare.

— *Certainement,* sigur că da, Ellis. De fapt, şi eu vreau să discut cu tine câteva amănunte.

Consimţise poate chiar *prea* uşor. Lui Ellis nu-i mirosea a bine întorsătura pe care o luau lucrurile. Se linişti iarăşi cu gândul că nu era vorba decât de o mică deviaţie paranoică de-a lui, cu atât mai îndreptăţită, într-o situaţie atât de complicată!

Până când ajunse Spinrad la hotel, Ellis se înarmase cu o sticlă de Dom Perignon bine frapată, icre negre şi toate cele ce se mai cuveneau, cu gândurile aliniate precum rândunelele pe sârmele de telegraf, sau cel puţin aşa îşi imagina el. Trebuia să-i dea de băut şampanie câtă poftea, să-i pună la dispoziţie din cocaina Katrinei, făcând astfel apel la recunoştinţa lui…

Desfăcu dopul şampaniei în timp ce Spinrad venea cu liftul şi îl întâmpină la uşă cu paharele în mână.

— Am dat lovitura, domnule! spuse el, întinzându-i lui Spinrad unul dintre pahare. Să bem pentru *Voiaj într-o torţă!*

Ciocniră paharele, el îl dădu peste cap pe al său şi mai turnă încă o dată, înainte de a se aşeza amândoi pe sofaua dinaintea măsuţei de cafea din imitaţie de marmură italiană.

— Am câteva idei nemaipomenite în legătură cu acest proiect, Norman, se arătă el entuziasmat, scoţând din buzunar un flacon cu praf alb. Tragem câteva linii pe nas, în timp ce stăm de vorbă?…

Spinrad îşi înălţă sprâncenele.

— Ia te uită ce zace în tine, Ellis!

Acesta trasă pe masă un şir de linii subţiri, din praf alb de cocaină.

— Păi suntem la Paris, domnule, corect? exclamă Ellis, aspirând una dintre dârele de praf. Aici nu mă pune nimeni să fac pipi în eprubete, pentru control, nici poliţia nu este la fel de vigilentă!

Spinrad făcu şi el să dispară o linie, cu nara stângă.

— Din câte îmi dau seama, noua ta prietenă a reuşit să te mai scape de constipaţie, aruncă el, aspirând acum şi cu nara dreaptă.

— Cum? se bâlbâi Ellis, încremenit.

Spinrad îi urmări cu atenţie mimica.

— Poate că n-ar fi rău dacă am pune toate cărţile pe masă. Astea sunt ale mele, îi explică el, scoţând din buzunar un teanc de fotografii, desfăcându-le ca pe o mână de pocher şi aşezându-le cu faţa în sus, pe măsuţa din imitaţie de marmură.

Ellis îşi aruncă o privire spre imagini, cu o senzaţie de gol în stomac, ştiind prea bine ce avea să vadă. Realitatea nu-i înşelă cu nimic aşteptările.

— De unde ai făcut rost de astea? se poticni el, dându-şi chiar şi el seama cât de prosteşte suna.

Spinrad îşi bău şampania, îşi turnă alt pahar, sorbi din el, în timp ce pe Ellis îl cuprinseseră năduşelile. Mai trase încă o linie de cocaină, înainte de a vorbi.

— Voi doi nu prea aţi dat dovadă de discreţie. Nici că ar fi dorit cineva din partea ta acest lucru…

Ellis se apleacă rigid şi mai luă şi el o linie de praf, pe când Spinrad clătină din cap şi oftă, plictisit, parcă, de deşertăciunea acestei lumi.

— Ticălosul de Saşa te-a aranjat, Ellis. Doamna este agent sovietic.

— Imposibil!

— Trebuie neapărat să-ţi fac un desen? El o trimite pe Red Metal Rose să te seducă – înaintea căreia nu rezişti decât dacă eşti mort! – şi, la momentul oportun, dă drumul povestii în *Europe Today.* DUBLU AGENT AMERICAN ÎN PAT, ÎMPREUNĂ CU O DELICIOASĂ SPIOANĂ SOVIETICĂ. Din câte îl ştiu eu pe Saşa, în articol se va *recunoaşte* că domnişoara Katrina Ciarnov a lucrat pentru KGB şi că pozele provin din surse proprii. CIA-ul va sări până în tavan, se va supăra foarte tare pe tine şi va renunţa la tratativele în vederea încheierii unei înţelegeri, lăsând *Free Press* să apară mai departe, pe mine fără un milion de dolari, iar pe tine pe unul dintre primele locuri de pe lista neagră a Agenţiei.

— Nu cred nicio iotă! Tu nu ai habar…

— Din fericire pentru amândoi, băieţii mei au fost mai iuţi şi au pus mâna primii pe pozele acestea. Iar Saşa nu ştie încă faptul că suntem pe cale să încheiem un contract. Prin urmare, ne-a mai rămas timp de gândire…

— Să ne gândim *la ce…?* se bâlbâi Ellis, turnându-şi încă un pahar de şampanie şi golindu-l pe jumătate.

— Mi se pare corectă întrebarea, zise Spinrad, ridicând din umeri. Presupun că aş putea semna actele *toute suite*[1]*,* apoi lansez bomba în *Free Press,* lăsându-i cu buza umflată pe cei de la *Europe Today,* imprimând în schimb ştirii efectul pe care ni-l dorim *noi.* De fapt, tu *ştiai* de legăturile dintre ea şi KGB, dar te-ai ţinut de nas şi ai regulat-o pentru Dumnezeu şi Patrie fiindcă… fiindcă… fiindcă ai sperat că poţi să deschizi o breşă în operaţiunile lor de la Paris…

— Nimeni de la Langley nu ar crede povestea asta…

— Bineînţeles că nu, dar ar fi în interesul lor să se poarte ca şi cum ar crede… dacă… dacă aş refuza să mă duc la Hollywood în cazul în care ar urmări să ţi-o coacă…

— Ai face tu asta pentru mine? exclamă Ellis neîncrezător.

Capul i se învârtea, era pe jumătate beat şi foarte năucit şi de drog. I se tot părea că a uitat ceva…

— Aş face-o, contra unei compensaţii, recunoscu Spinrad.

— Compensaţie?…

— Trebuie să-mi afli numărul de cont de la banca elveţiană. Voi ridica banii de la Geneva înainte de a pleca spre Hollywood, în felul acesta, ameninţarea că mă voi retrage din afacere, în caz că vei fi tras la răspundere, capătă credibilitate, în schimb eu am să mă pot consola cu o jumătate de milion, dacă nu se lasă prinşi în cacialma.

— Şi cum crezi că aş putea să-l aflu? se plânse Ellis.

— Asta-i problema ta, îi răspunse Spinrad, ridicând din umeri. Dar dacă nu reuşeşti, am să-l las pur şi simplu pe Saşa să dea drumul la povestea asta suculentă cum o vrea el, dar atunci ai să ai bătaie de cap mult mai mare.

Ceva anume se zbătea în capul lui Ellis la graniţa dintre conştient şi inconştient. Mai aspiră o linie de cocaină, încercând să-şi adune forţele.

— Dar chiar dacă reuşesc să pun mâna pe numărul contului

---

[1] Imediat (fr.).

de bancă, iar tu ridici banii înainte de plecarea de la Paris, ce anume te-ar împiedica să înşeli *pe toată lumea* şi să nu respecţi acordul?

— Numai un contract în valoare de şapte sute de mii de dolari pentru film, îi aminti Spinrad, zâmbind.

Dar Eli Ellis nu-l mai asculta. Ultima porţie de cocaină îi topise ceaţa şi îşi reaminti totul, într-o străfulgerare orbitoare de lumină albă. Avea şi el la rândul lui nişte cărţi destul de bune, pe care trebuia să le joace.

— Greşeşti într-o anumită privinţă, Spinrad. Sunt de acord cu tine că probabil Katrina a fost trimisă de KGB, din raţiuni de ei ştiute dar te rog să asculţi pe cineva care o cunoaşte direct, Katrina Ciarnov are şi ea propriile-i idei!

Şi îi povesti lui Norman Spinrad o versiune grijuliu aranjată a adevărului. Anume că Red Metal Rose era gata să fugă, în schimbul unei cariere de stea a cinematografiei hollywoodiene.

— Acesta este atuul meu, Regina de Roşu a Rock and Roll-ului. Dacă reuşesc să o aduc pe Katrina Ciarnov în Occident, cei de la Langley mă vor considera un *erou* pentru că m-am culcat cu ea, şi nu o haimana!

— Chiar este dispusă să fugă, Ellis? Chiar atât de grozav eşti la pat?

— Ei, n-aş afirma aşa ceva. Are şi ea preţul ei…

— O, nu… se văită Spinrad.

— Ba da. Rolul Jiz Rumoku din *Voiaj într-o torţă.* Şi, de la sine înţeles, filmul va trebui să fie o operă rock.

— Snoaba aia rusoaică, prietena ta, să joace în filmul *meu?* ţipă Spinrad holbându-se la el. Într-o afurisită de *operă rock*?

— Ai vreo altă idee ca să salvăm contractul?

Spinrad trase încă o linie de cocaină şi-l cercetă atent.

— Tu ai pus la cale figura asta, Ellis, nu-i aşa? Iar tu te alegi cu zece la sută, ca agent al ei, greşesc cumva?

— Manager personal, îi răspunse Ellis cu un zâmbet. Douăzeci şi cinci la sută!

Spinrad izbucni în râs.

— Mi se pare al naibii de mult! Parcă am fi la Hollywood!

— Ei, ce părere ai?

— Ce părere să am? spuse Spinrad, încercând să-şi potolească hohotele. Mi se pare o urzeală atât de subţire şi de

nebună, încât o ador, pur şi simplu!

Se încruntă, mai sorbi o gură de şampanie, apoi continuă.

— Dar Universal nu o va accepta niciodată, omule. Ea nu are experienţă de actorie. Nici măcar nu vorbeşte bine limba engleză. Iar tu eşti implicat într-un asemenea conflict de interese, încât au să te spânzure de îndată ce îndrăzneşti să deschizi gura ca să faci o asemenea propunere!

— Este cu totul altceva dacă ar veni din partea ta, îi sugeră Ellis.

— *Moi?*

— Semnezi hârtiile, dar refuzi să te duci la Hollywood ca să scrii scenariul dacă rolul Jiz Rumoku nu va fi interpretat de Katrina. Pe cei de la Langley îi doare în cot ce fel de film iese, tot ceea ce urmăresc ei este dispariţia lui *Free Press* şi lovitura propagandistică, atunci când Katrina se va refugia. Cu victoria asta o să le scoată ochii celor din Turnul Negru.

— Cristoase, se plânse Spinrad, şi tu te aştepţi ca eu să le aranjez pe toate, pentru ca putoarea aia a ta să poată să-mi dea filmul peste cap?

— Şi tu îmi pretinzi mie să şterpelesc numărul contului din banca elveţiană de la Langley şi să ţi-l pasez ţie… îi atrase Ellis atenţia.

Spinrad râse şi clătină din cap.

— Deci, haide să stabilim foarte clar ce avem de făcut. Eu semnez contractul cu Universal. CIA depune banii la Geneva. Tu faci rost de numărul de cont. După ce mi-l comunici mie, anunţ că nu plec de la Paris decât atunci când Katrinei Ciarnov i se dă rolul Jiz Rumoku. Aşa rămâne?

— Putem bate palma, îi confirmă Eli Ellis.

— Un aranjament ca la Hollywood.

— Aşa merg afacerile în lumea spectacolelor…

— Eşti un împuţit de mare clasă, Ellis.

— Nici cu tine nu mi-este ruşine.

Norman Spinrad râse şi ridică paharul.

— Bem pe chestia asta, spuse el, goli pocalul şi îl sparse de perete.

Aleksandr Sergheiovici Ulanov era pe cale să plece la masă când Ivan Panov, şeful biroului KGB de la Paris şi un bărbat cu

păr foarte rar şi cărunt, îmbrăcat într-un costum albastru şi sobru năvăliră pe neaşteptate la el.

Panov, un tip vioi şi blond, înzestrat cu simţ al umorului şi spirit ironic, partener ocazional de petreceri al lui Saşa, părea să-şi fi pierdut cu totul bunăvoinţa naturală, pe care o afişa întotdeauna. Costumul lui, tot de culoare albastră, îi dădea un aer crunt, care îţi sugera că se înfruptă cu dragă inimă din capetele mamiferelor de dimensiuni mai mici, pe care le retează cu dinţii şi că nu apucase să-şi servească încă *le petit dejeuner*[1].

— Uf, mi-e teamă că avem nişte necazuri cu Moscova, Saşa, îl preveni Panov nervos.

— Vorbesc eu, Panov, spuse necunoscutul cu o voce ce părea să vină direct din întinderile îngheţate ale Siberiei.

— Hm… cu cine am plăcerea?… se interesă Saşa pierit.

— Eu sunt Igor Mihailovici Rostropov, adjunct executiv al ministrului mediilor, călătoria mea de la Moscova a fost intempestivă şi neplăcută, chestia asta nu-mi face deloc plăcere şi nici vouă n-are să vă facă.

— Doriţi ceva de băut? îi propuse Saşa prosteşte, deschizând unul dintre sertare şi scoţând o sticlă de coniac excelent.

Rostropov ignoră cu totul aceste pregătiri, se aşeză pe marginea singurului scaun din faţa biroului lui Saşa şi luă o poziţie ţeapănă, ca o prăjină, în timp ce Panov rămase, frângându-şi mâinile, în partea din spate a încăperii, încercând parcă să se facă una cu pereţii lambrisaţi.

— Tu eşti persoana răspunzătoare de relaţia dintre Katrina Ciarnov şi Eli Ellis? se răsti Rostropov.

— Nu cred că se poate vorbi de o *relaţie,* tovarăşe Rostropov. Aveam nevoie de un agent, iar ea…

— Ştiai că Ellis reprezintă interesele lui BMA şi Universal Pictures?

— Desigur. Dar ce…

— Eu te interoghez, iar tu îmi dai răspunsuri, Ulanov! îl repezi Rostropov. Aveai cunoştinţă că Ellis se află şi sub controlul CIA-ului?

— Ei bine, am presupus…

— Ai *presupus,* idiotule! Tu ai habar ce-ai *făcut?*

---

[1] Micul dejun (fr.).

— Eu, nu ştiu de ce, tovarăşe Rostropov, dar mă îndoiesc… bolborosi Saşa distrus.

— Red Metal Rose ameninţă cu fuga, şi asta doar mulţumită ţie, Ulanov!

— CUM? exclamă Saşa.

Se întoarse spre Panov:

— Ivan, însă tu m-ai asigurat că fratele ei…

Panov ridică din umeri şi-şi ridică braţele, într-un gest de neputinţă.

— Potrivit dosarului ei… îngăimă el.

— Ţine-ţi gura, Panov! urlă Rostropov.

Îşi întoarse ochii lui albaştri ca oţelul spre Saşa. Acesta putea citi în ei pustiul rece şi crunt al îndepărtatei Siberii.

— Individa l-a sunat ieri pe preşedintele Uniunii Rock and Roll-ului Sovietic, îi explică Rostropov. A vorbit arogant, cu o totală lipsă de respect şi părea să fie beată. Şi-a dat demisia din Uniune şi a anunţat că de acum înainte va fi reprezentată exclusiv de către domnul Eli Ellis de la Hollywood!

— Dar… dar nu are cum face aşa ceva, nu? se bâlbâi Saşa. În conformitate cu legea sovietică, toţi artiştii trebuie să fie reprezentaţi de…

— Preşedintele Uniunii Rock and Roll-ului Sovietic este cu mult mai bine pus la punct decât tine în ceea ce priveşte aceste aspecte legale, Ulanov. El i-a evidenţiat detaliat imposibilitatea unei asemenea acţiuni din punct de vedere juridic.

— Ei bine, atunci…

— În momentul respectiv, Ciarnov a trecut la insulte, scoţând în evidenţă un lung şir de motive de nemulţumire la adresa Uniunii. A declarat că noul ei reprezentant, Ellis, tocmai îi încheiase un contract de film ce urmează să fie turnat la Hollywood, ceea ce *noi* nici nu ne-am gândit să facem pentru ea, că el a asigurat-o că poate să ajungă o mare stea a filmului din Occident şi, prin urmare, dacă autorităţile sovietice nu acceptă cererea ei de a-i fi permis să o reprezinte, unica opţiune ce ar rămâne deschisă pentru cariera ei ar fi să fugă la Hollywood, cu tot tam-tamul şi publicitatea de rigoare.

— Şi ce i-a răspuns preşedintele Uniunii la toate acestea?

— Nimic! se răsti Rostopov. Ea i-a trântit telefonul şi de atunci refuză să mai discute cu Moscova!

— *Merde!*… exclamă Saşa. Şi ce aveţi de gând să faceţi?

— Întrebarea este ce ai de gând să faci *tu,* Ulanov? *Tu* eşti răspunzător de ceea ce se întâmplă. Iar dacă nu reuşeşti să rezolvi repede această problemă în favoarea Ministerului Mediilor, ai să transmiţi date statistice din agricultura Kazahstanului!

Tremurând, Saşa îşi turnă un pahar de coniac şi bău jumătate din el pe nerăsuflate, folosindu-se de răgazul câştigat astfel pentru a descoperi o stratagemă.

— Păi, nu am putea să-i acceptăm dorinţa, pur şi simplu?… sugeră el timid, într-un târziu. Dacă am înţeles corect, nu are de gând să fugă în cazul în care îi permitem lui Ellis să o reprezinte, deci…

— Pentru ca apoi toţi artiştii sovietici, până la ultimul, să semneze contracte cu BMA sau William Morris, cretinule? Nu ne putem permite să îngăduim apariţia unui asemenea precedent.

— Dar de ce ar prefera ei…

— Pentru că Uniunea Rock and Roll-ului Sovietic şi Uniunea Actorilor Sovietici iau câte treizeci şi cinci la sută, iar nemernicii de capitalişti zece la sută, Ulanov. Pentru că agenţii americani ar putea să le ofere producătorilor sovietici de filme şi discuri sume duble faţă de drepturile pe care noi le oferim propriilor noştri artişti.

— Aha, făcu Saşa morocănos. Ai vreo sugestie, Ivan?

— Lucrurile acestea nu prea ţin de aria de acţiune a KGB-ului, Saşa…

— N-ai putea să o răpeşti şi să o duci acasă… ah, de ce nu eşti raţional?…

— Ne aflăm în epoca Primăverii ruseşti, a noii legalităţi sovietice şi nu suntem nişte gangsteri securişti din vechiul KGB! îi replică Panov indignat. Pe deasupra, dacă francezii ar permite oricui să scape cu faţă curată după asemenea acţiuni pe teritoriul lor naţional, nu s-ar fi ocupat şi americanii mai direct de prietenul tău Spinrad?

Spinrad…

O rază de speranţă începu să încălzească vastele întinderi siberiene îngheţate din sufletul posomorât al lui Saşa. Proiectul de film în care Ellis îi asigurase Katrinei Ciarnov un rol trebuia

să fie *Voiaj într-o torţă.* Norman era dispus să renunţe la producţia cinematografică respectivă dacă reuşea să pună mâna, într-un fel sau altul, pe banii lui din America şi să salveze şi *Free Press* în acelaşi timp. Dar, în inima lui, ar fi dorit foarte mult să-şi vadă împlinit acest vis. Oare nu ar fi fost dispus să abandoneze banii din America, dacă i s-ar fi oferit ocazia de a avea filmul şi *Free Press*? Poate… poate că exista o cale pentru a da o cu totul altă turnură întregii afaceri…

— Dacă mi-este permis, tovarăşe Rostropov, de câtă influenţă vă bucuraţi? se interesă el.

— Eu sunt adjunctul executiv al ministrului mediilor în persoană! îi răspunse Rostropov de sus.

— Puteţi încheia un contract de film?

— Un contract de film? Noi nu discutăm despre un *contract de film,* Ulanov!

Saşa zâmbi.

— Îmi cer scuze, tovarăşe adjunct executiv al ministrului mediilor, dar eu încep să cred că da. Este vorba despre *Voiaj într-o torţă.*

— Nu este proiectul pe care Spinrad vrea să-l realizeze cu Universal? Din cauza căruia a venit de fapt porcul ăsta capitalist de Ellis la Paris?

Saşa dădu din cap.

— Şi sunt aproape sigur că e vorba de filmul în care Ellis i-a făcut Katrinei Ciarnov rost de un rol.

— Desigur, mi se pare evident. Dar nu înţeleg…

— Ce-ar fi dacă am face *noi* înţelegerea cu el, tovarăşe Rostropov? Atunci Red Metal Rose ar fi obligată să trateze cu noi.

Nu cumva apăruse un zâmbet rece şi subţire pe buzele subţiri ale lui Rostropov?

— Să le suflăm proiectul celor de la Universal? pronunţă el măsurat.

— Chiar aşa, spuse Saşa. Să cumpărăm drepturile de la Norman Spinrad înainte de a face târgul cu Universal! Să facem filmul în Uniunea Sovietică. Am putea să-i plătim lui Spinrad şapte sute de mii de ruble pentru drepturi şi pentru scenariu, şi tot ne-ar ieşi la jumătate, în comparaţie cu bugetul americanilor. *Free Press* ar continua să funcţioneze ca şi până

acum. Katrina Ciarnov se va potoli, mai ales că Ellis ar fi total desfiinţat la Hollywood şi nu ar mai fi acceptabil din punctul ei de vedere.

— Cei din Langley s-ar înfuria teribil pe Ellis! interveni şi Panov. Ar fi posibil chiar să-l termine, dacă se întoarce în State…

— Ai putea să-l convingi pe Spinrad să ne vândă *nouă Voiaj într-o torţa?* se interesă Rostropov sceptic. Deşi Panov mi-a zis că o parte a acordului cu americanii prevede ca să i se plătească cei cinci sute de mii dolari ce i se datorează şi să i se permită să se întoarcă în patrie ca orice om liber. Desigur…

— Va fi dornic să trateze cu noi, îl asigură Saşa. Îi este teamă de ceea ce i se poate întâmpla dacă se întoarce în Statele Unite, şi pe bună dreptate. Pe urmă, nu ar vrea să renunţe la publicarea jurnalului. Din unghiul lui de vedere, un film rusesc, şapte sute de mii de ruble, *Free Press* şi o existenţă sigură la Paris sunt cu mult mai valoroase decât un film american, un milion de dolari, moartea unui jurnal şi un viitor nesigur în America.

Rostropov întoarse aceste informaţii pe toate părţile. Pentru prima oară, pe figura lui împietrită îşi făcu apariţia un zâmbet adevărat şi de netăgăduit.

— Salvăm *Free Press de Paris,* inclusiv aparenţele lui de credibilitate şi independenţă, rezolvăm problema Ciarnov, oferim CIA-ului posibilitatea să-l răsplătească pe Ellis după cum merită cu prisosinţă… trebuie să recunosc, logica politică este impecabilă, Ulanov.

Rostropov se încruntă, apoi continuă:

— Dar acest film va trebui să scoată cincizeci de milioane de ruble, ca să ne recuperăm cheltuielile. Poate că vom înregistra pierderi în valoare de cincisprezece milioane de ruble… După cum ar zice americanii, replica finală, aceea a bilanţului, nu mi se pare corespunzătoare…

— Atunci de ce să nu ne şi inspirăm de la americani, îi răspunse Saşa ridicând din umeri. Nu ar putea Ministerul Mediilor să treacă pierderile respective în contul bugetului operaţional al *KGB-lui?*

Rostropov zâmbi de această dată cu gura până la urechi, aruncându-i o privire bietului Panov.

— Ai perfectă dreptate, zise el. Şi mi se pare că respectăm adevăratul spirit al justiţiei sovietice!

— Oh, fir-al al naibii, izbucni Norman Spinrad, lăsând să-i cadă perechea de beţigaşe în mijlocul farfuriei de *Canard à la Pekinoise*[1] şi sprijinindu-şi capul în mâini.

— Ce s-a întâmplat, Norman? se interesă Saşa. Mi se pare o ştire nemaipomenită! Nu ai înţeles? Nu ai auzit ce ţi-am spus? Îţi vom plăti şapte sute de mii de ruble *convertibile* pentru drepturi şi pentru scenariu! Tu poţi să-ţi publici în continuare *Free Press,* filmul va fi realizat, iar tu te vei bucura de libertate şi de echivalentul a opt sute de mii de dolari!

Cu o zi în urmă, Saşa îl invitase pe Spinrad la prânz în restaurantul chinezesc preferat al acestuia, Le Dragon Zephyr, pentru ca să-i comunice vestea cea bună, ba chiar comandase specialitatea casei şi un magnific vin alb de Bordeaux.

În momentul de faţă, însă, Norman nu părea nici pe departe un om care îşi sărbătoreşte un succes. De fapt, arăta absolut îngrozitor.

— Nu înţeleg, ce lucru atât de teribil s-a putut întâmpla? insistă Saşa. Nu pricepi că…

— Ce lucru teribil? mormăi Spinrad, ridicându-şi privirile spre el. Ieri am semnat actele cu Universal şi CIA!

— *Ce ai făcut?*

Venise acum rândul lui Saşa să sufere brusc o cumplită pierdere de poftă de mâncare.

— Am semnat hârtiile. Universal este în acest moment posesoarea de drept a *Voiajului într-o torţă.* Au dat drumul cecului prin poştă.

— Şi acordul cu CIA-ul?

— Banii au fost deja transferaţi la Geneva. Aştept ca Ellis să afle numărul de cont din bancă.

— Încă nu l-a aflat? se grăbi Saşa să întrebe.

— După cum ţi-ai putea şi tu imagina, nu-i vine prea uşor să-i convingă pe cei din Langley că e musai să-l cunoască…

Saşa se mai lumină puţin la faţă.

— Atunci, poate că nu este totul pierdut! Vom publica în *Europe Today* fotografiile lui Ellis cu Katrina Ciarnov, prin

[1] Raţă à la Peking (fr.).

urmare nu vor mai avea *niciodată* încredere în el. Toată înţelegerea cade şi apoi…

— Minunat! se răsti Spinrad, ironic. Mi se pare de-a dreptul oribil, fir-ar să fie! Tu nu asculţi ce-ţi spun eu. Universal tocmai mi-a plătit trei sute şi cincizeci de mii de dolari pentru drepturi, ei posedă de acum *Voiaj într-o torţă* pentru totdeauna. Dacă dai drumul la povestea aia, pe Ellis l-ai băgat în rahat până la gât, eu nu fac rost de numărul de cont şi nici de banii din Elveţia, CIA se retrage din afacere, Universal nu face filmul, eu pierd şi banii pentru scenariu şi *tot* nu pot să închei o nouă înţelegere cu voi!

Saşa oftă.

— Ei, cel puţin rămâi cu *Free Press* şi cu cei trei sute cincizeci de mii de dolari, spuse el cu voce slabă.

Iar dacă articolul din ziar dă peste cap contractul filmului şi distruge cariera lui Ellis la Hollywood, Katrina Ciarnov va păstra probabil legăturile cu Uniunea Rock and Roll-ului Sovietic, se gândi el. Rostropov va fi mulţumit, KGB-ul va fi mulţumit, iar eu îmi voi salva trupul gingaş de întinderile îngheţate ale Siberiei.

— Mi-ai face tu o figură ca asta, prietene? îl luă Norman din scurt.

Saşa sorbi o înghiţitură mare de vin. În acel moment, nobila bătură i se păru acră.

— Aş regreta amarnic a doua zi de dimineaţă, mărturisi el. Dar nu am de ales. Unica alternativă ce mi-ar rămâne este Siberia.

— Mda, foarte bine, însă poate că *eu* mai am o alternativă, răspunse Spinrad rece. Pot să mă duc la Hollywood, să-mi scriu scenariul şi să sper că guvernul american se va ţine de promisiune…

— Mi-ai face tu o figură ca asta, prietene? îi replică Saşa la fel de dur. Eşti tu în stare să mă expediezi drept în Siberia… şi poate şi pe tine însuţi la Leavenworth?…

Norman oftă şi sorbi cu sete din vin.

— Dacă Ellis nu-mi face rost de numărul de cont, cum aş putea proceda?

— Hoţ la hoţ nu-şi scoate ochii, este, Norman?

— Lucru la fel de valabil şi pentru tine, Saşa. Nu ştiu de ce,

dar am senzaţia că există ceva ce nu vrei să-mi spui!

— Nu ştiu de ce, dar *şi eu* am senzaţia că există ceva ce nu vrei să-mi spui, Norman! Şi oare de ce mi se pare că tu nu crezi cu adevărat că Universal îţi va face acest film?

— Ei, fir-ar al naibii! Ştii, parcă am sta amândoi cu revolverul îndreptat spre celălalt, pe sub masă. Arată-mi-l pe al tău şi ţi-l voi arăta şi eu pe al meu…

— *D'accord…* zise Saşa.

— Katrina Ciarnov, pronunţară amândoi simultan.

Se holbară unul la altul.

Apoi izbucniră în râs.

— Primesc numărul contului din banca elveţiană de la Ellis, iar în schimb trebuie să insist ca ei să-i fie atribuit rolul feminin principal din *Voiaj într-o torţă,* altfel eu refuzând să părăsesc Parisul.

— El i-a spus că deja i-a obţinut rolul. Părăseşte Uniunea Rock and Roll-ului Sovietic şi îl face pe Ellis agentul ei.

— Universal o să dea în bâlbâială.

— Ministerul Mediilor mă va expedia drept în Kazahstan.

— Ellis speră că CIA-ul va lăsa totul în seama lui Universal.

— Ceea ce nu vor face niciodată dacă *Europe Today* publică un articol. Şi poţi să fii sigur că nu-i vor comunica lui Ellis numărul de cont.

— *Pas de merde*[1]*,* prietene.

— Ai de gând să faci jocul lui Ellis?

— Ai de gând să publici ştirea?

— Ce altceva aş putea face?

— Ce altceva aş putea *eu* face?

Norman Spinrad căută privirea lui Saşa. Saşa se uită şi el în ochii vechiului său prieten. Se gândi la prima lor întâlnire. Se gândi la ziua când căzuseră de acord să lanseze *Free Press de Paris.* Se gândi la biroul lui de vis din Tour Montparnasse, la apartamentul de lux din arondismentul al şaselea, la cabana din Alpii Maritimi, la viaţa pe care o ducea la Paris, la Nadine, care nu avea să-l însoţească sub niciun motiv în Rusia, la toate câte avea de pierdut dacă nu publica fotografiile lui Ellis şi Ciarnov în *Europe Today.* Se gândi la cei ce-l ajutaseră să urce până la excepţionala şi precara poziţie pe care se găsea acum. Se gândi

[1] Aici cu sensul de „fără mişmaşuri” (fr.).

şi la crunta iarnă siberiană.

Se mai gândi şi la felul cum Norman se arătase dispus să renunţe la şapte sute de mii de dolari şi la visul de faimă, avere şi recunoaştere în patria lui, numai de dragul prieteniei. Pe sub Pont Neuf curgea atâta noian de ape…

Îşi ridică braţele.

— Ţi se pare normal să ne luăm la harţă între noi din cauza ticăloşilor ăstora, numai ca să le facem lor jocul, Norman?

— Tu ce părere ai, Saşa?

— Doar în cazul în care nu aş mai avea încotro, vorbind cinstit, ca doi falşi francezi între ei.

— Prin urmare, ce propui, prietene?

— Eu public întreaga poveste, îi răspunse Saşa. Tu vei face o dezvăluire senzaţională în *Europe Today.* NORMAN SPINRAD SEMNEAZĂ UN CONTRACT PENTRU FILMUL *VOIAJ ÎNTR-O TORŢĂ* PE CARE UNIVERSAL URMEAZĂ SĂ-L REALIZEZE CU RED METAL ROSE ÎN ROLUL PRINCIPAL. Cuprinzând şi cele mai savuroase detalii ale afacerii amoroase dintre Ellis şi Ciarnov.

— O să dea damblaua în Universal!

— Şi în Ministerul Mediilor!

— Şi în CIA!

— Şi în nemernicul de Eli Ellis!

— Dar în numele cărui principiu, Saşa?

— În numele Haosului! Ţi-am citit toate cărţile, inclusiv pe aceea la care fac aluzie.

— Şi asta e tot ceea ce ai înţeles tu de acolo, Saşa? spuse Norman râzând. Doi inşi care se pretind francezi şi care îi lasă pe toţi ceilalţi cu ochii în soare?

Saşa începu să zâmbească.

— *Mais non, mon ami!* Data publicării va fi hotărâtă cu mare grijă.

— În funcţie de ce?

— În funcţie de petrecerea pe care o s-o dai! Tot Parisul a auzit de petrecerile demenţiale ale lui Norman Spinrad! Iar aceasta va fi cea mai nebună dintre toate!

— Ce petrecere?

— Cea pe care o vei organiza cu prilejul anunţării tranzacţiei pe care ai încheiat-o. Vinerea viitoare. Pe seară, exact la

momentul când numărul din *Europe Today* conţinând articolul respectiv ajunge în chioşcurile de presă, *n'est-ce pas?*

— Şi unde voi da această petrecere?

— Vei închiria o *bateau-mouche*[1], din cele pe care le reamenajează la comandă, şi această Corabie a Nebunilor va străbate apele fluviul, în timp ce la bord se vor întâmpla cele mai nostime lucruri… O idee demnă de Hollywood, *oui?*

— Asta m-ar costa o groază de parale.

— Tocmai ai semnat un contract mare. Îţi permiţi.

— Şi Tass îşi permite.

— *Bien sur*[2].

— Tu dai banii, Saşa.

— *D'accord.* Ca să nu se poată spune că omul nou sovietic nu ştie să se distreze.

— Hai noroc pe chestia asta! spuse Norman Spinrad, bând paharul până la fund. În acest moment, aş bea pentru absolut orice.

Puse sos pe o clătită, o umplu cu piele şi carne de raţă, o răsuci şi o vârî în gură.

— Oare ţi-am povestit cum am mâncat pentru prima oară raţă à la Peking? întrebă el. Asta s-a întâmplat la Los Angeles. Un minunat cadou primit din partea unei doamne deosebite, de ziua mea de naştere.

— Părerea mea rămâne totuşi că nu ar trebui să merg la această serată, Eli, spuse Katrina Ciarnov pe când taxiul oprea în faţa lui Port de la Conference, pe malul drept al Senei, puţin la est faţă de Pont de l'Alma. Ulanov şi Panov nu au încercat să stea de vorbă cu mine de când am renunţat la Uniunea Rock and Roll-ului Sovietic…

— Şi ce-i cu asta? întrebă Ellis.

— Mă tem de atmosferă, îi explică ea. Sunt convinsă că ei vor participa la petrecere şi, mai mult ca sigur, sunt furioşi pe mine…

— Ce dacă? zise Ellis, ciupind-o uşor de obraz, după ce coborâseră din taxi. N-am fost şi *eu* furios pe tine acum câteva zile, după care ne-am sărutat şi ne-am împăcat, nu-i aşa?

---

[1] Denumire dată navelor de agrement de pe Sena, la Paris (fr.).

[2] Bineînţeles (fr.).

Îi trântise, într-adevăr, o criză măreaţă de mânie după ce Spinrad îi arătase că este agentă a KGB-ului. Se năpustise la ea în apartament în seara respectivă şi o făcuse albie de porci.

— Ţi-ai bătut tot timpul joc de mine! îi strigase el. Lucrezi pentru KGB! De fapt nu mă iubeşti! Totul a fost o înscenare ordinară!

Dar, în loc de a încerca să nege, Katrina îi povestise, printre suspine, o istorie sfâşietoare despre fratele ei, Dimitri, un disident cu gură foarte mare, pe care KGB-ul ameninţase că-l va trimite în Siberia, dacă nu şi mai rău, în cazul în care ea nu face aşa cum i se dictează.

— *Da,* am fost pusă să te seduc, pentru ca Tass-ul să poată obţine fotografii compromiţătoare, recunoscu ea bine-dispusă. După aceea, însă, ceea ce s-a întâmplat între noi, Eli, la asta nu mă mai aşteptasem! Şi nici că tu o să fii cu adevărat în stare să mă lansezi la Hollywood! În orice caz, Ulanov nu avea niciun interes ca noi doi să ne întâlnim în continuare, după ce pusese deja mâna pe fotografii, *da.* Şi nici nu poate fi încântat pentru că am părăsit Uniunea Rock and Roll-ului Sovietic de dragul tău!

Îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui ţeapăn şi îl sărută lung şi cu foc.

— Toate acestea le-am făcut pentru *noi,* Eli. Tot aşa cum tu mi-ai mijlocit rolul acela, scumpul meu agent capitalist!

— Deci zici că… spuse Ellis, şovăind încă.

— Ah, şi pot să-ţi şi dovedesc! strigă ea. Chiar astă-seară am sunat la Moscova şi am renunţat la serviciile Uniunii Rock and Roll-ului Sovietic! Am reuşit să-i înfurii pe porcii ăştia exploatatori! Consideri *şi asta* gestul unui spion de-al KGB-ului, *mon cher?*

— Sper că nu am înţeles bine, *ce anume ai făcut?*

— I-am concediat pe nemernicii ăia de ultimă speţă! Le-am comunicat că de acum înainte tu eşti managerul meu, că voi juca într-un film la Hollywood mulţumită ţie şi că dacă îmi stau în cale, prefer să fug în America decât să rup înţelegerea cu tine!

— Fără să te consulţi mai întâi cu mine? Înainte să fie sigur că vei primi rolul? Chiar înainte de a se perfecta restul afacerii?

Ellis nu ştia prea bine dacă să se supere sau să se

emoţioneze. Până la urmă, Katrina decise în locul lui.

— Eşti mulţumit de mine, nu? Atunci când un rus se îndrăgosteşte, când sângele iute de slav începe să fiarbă, trebuie să fie viteaz, să treacă la fapte, iar de gândit se gândeşte mai târziu, dacă mai crede că merită. Eli, cu voi, americanii, nu se întâmplă *la meme chose*?

Acestea fiind zise, năvăli asupra lui, îl prinse între picioare, îl trânti pe spate peste pielea de urs polar de pe podea şi îi trase pantalonii jos, încheind astfel în modul cel mai direct prima lor ceartă de îndrăgostiţi.

— KGB-ul şi Ministerul Mediilor nu se mulţumesc cu un sărut ca să se împace, ca *tine*... îi explică ea nervos în timp ce traversau cheiul spre nava-restaurant ce-i aştepta ancorată la mal. Este un cu totul alt soi de amor, în care ei preferă întotdeauna să fie deasupra, Eli. Cel puţin din partea lui Panov, m-aş aştepta să ţipe şi să ameninţe. Tăcerea asta... e rău-prevestitoare şi nu-mi place câtuşi de puţin...

— Haide, haide, Katrina, ce se poate întâmpla, crezi că vor încerca să te răpească de faţă cu atâta lume? o linişti Ellis. Înveseleşte-te! Spinrad a organizat petrecerea aceasta ca să sărbătorească încheierea contractului pentru *Voiaj într-o torţă.* Va fi plin de reporteri. Pe deasupra, mi-a promis că va anunţa chiar astă-seară că nu pleacă la Hollywood fără tine. Era *musai* să vii! Vei fi punctul de atracţie al petrecerii, Katrina!

— Ai să vezi, Eli, Aleksandr Sergheievici Ulanov va lansa, cum se zice, o minge cu efect!

Vaporul închiriat de Norman Spinrad era una dintre navele-restaurant ce străbăteau Sena de zeci de ani. Unica punte foarte largă fusese decorată în de acum învechitul stil futurist francez, dând locului un aer puţin fals, ca de seră, care-i aducea aminte lui Ellis de Parc de la Villette sau de Centrul Pompidou sau, la fel de bine, de scara rulantă de la Beverly Center.

Prin faţetele mari din sticlă ce înconjurau puntea, Ellis putu constata că petrecerea era în plină desfăşurare – îşi calculase sosirea în aşa fel încât Katrina să-şi facă o apariţie cu adevărat triumfală – şi că la intrare, unde se formase un început de coadă, o blondă splendidă, îmbrăcată într-un smoching stilizat, de culoare neagră, bifa oaspeţii pe o listă, iar o alta le înmâna

câte un ziar, înainte de a se îmbarca.

— Eli Ellis şi Katrina Ciarnov, anunţă Ellis.

Prima fată controlă dacă se aflau pe listă. Cea de a doua le întinse câte un jurnal.

În timp ce urcau pe navă, Ellis aruncă o privire pe exemplarul său, deveni atent, apoi se apucă să înjure.

— Căcat!

— *Merde!* strigă şi Katrina în acelaşi timp.

Era vorba de *Europe Today,* însă numerele fuseseră deschise şi atent îndoite la pagina 12. Articolul din fruntea paginii avea titlul RED METAL ROSE VA JUCA ÎN *VOIAJ ÎNTR-O TORŢĂ.* În subtitlu se putea citi: „Steaua muzicii rock sovietice a trecut marele examen al canapelei pentru stabilirea distribuţiilor hollywoodiene”. Se mai vedea şi o fotografie frumos încadrată cu Ellis şi Katrina făcându-şi ochi dulci peste o măsuţă de cafenea.

„Directorul lui *Free Press de Paris,* Norman Spinrad, a semnat un contract gras cu Universal Pictures pentru a scrie scenariul unui film de cincizeci de milioane de dolari, ecranizare a romanului său *Voiaj într-o torţă”,* citi Ellis. *„Europe Today* a intrat în posesia informaţiei că scenariul este special conceput pentru lansarea Katrinei Ciarnov, unica Red Metal Rose a Uniunii Sovietice, pe firmamentul mondial…”

„ … fapt curios, unul şi acelaşi Eli Ellis, care este implicat într-o aventură amoroasă cu marea vedetă a muzicii rock ruseşti…” citi şi Katrina cu voce tare.

„ … afacerea a fost pusă pe picioare de un important agent al BMA-ului, Elli Ellis…”

„ … au fost văzuţi împreună peste tot Parisul…”

„ … perfectă pentru rolul lui Jiz Rumoku, ne-a declarat Spinrad…”

„ … s-ar putea dovedi un pas către o destindere a relaţiilor culturale…”

„ … întotdeauna a considerat că ar putea deveni o mare operă rock…”

„ … nici nu s-ar gândi că filmul acesta se poate realiza fără ea…”

„ … potrivit surselor noastre, Ellis a încheiat deja un contract avantajos cu Red Metal Rose, suma respectivă fiind formată din

şapte cifre, cu toate că Uniunea Rock and Roll-ului Sovietic refuză să comenteze…”

— Mi se pare că e o chestie bună, Eli, tu ce crezi? spuse Katrina, într-o stare de perplexitate. Tass vorbeşte despre un contract complet al lui Spinrad, asta înseamnă că nu au de gând să mă împiedice să ies din Uniune şi să devin o mare stea a Hollywood-ului, este?

Plină de îndoială, aruncă o nouă privire în ziar:

— Dar atunci nu înţeleg de ce aruncă bârfa asta ieftină şi ordinară despre cum mă regulez cu tine pentru rol, ca ultima starletă capitalistă de cea mai joasă speţă? Şi de ce face Tass aluzii că s-ar putea să fiu o agentă a KGB-ului?

Indiferent că era sau nu de sorginte slavă, sângele lui Ellis începu să fiarbă instantaneu.

— Ca să îngroape contractul! se răsti el.

Dumnezeule mare, probabil cei din Turnul Negru muşcă din covoare! Chiar şi la cele şase sute de mile ce-l despărţeau de Hollywood, auzea şuieratul securii ce se apropia vertiginos de ceafa lui şi auzea un imens cor de glasuri care îi ţipau, „Tu n-ai să mai lucrezi niciodată la noi în oraş, Eli Ellis!”

Şi *Langley!* îşi aduse el aminte. În mare căcat am intrat! Ticăloşii de comunişti mi-au făcut probabil figura asta pentru ca eu şi contractul să fim incluşi pe lista neagră a Agenţiei! Langley tocmai emite probabil ordinele de rigoare către Turnul Negru!

— Eu nu înţeleg, mărturisi Katrina. Contractul este deja semnat, parafat şi transmis, nu?

— Nu! i-o reteză Ellis scurt.

— *Nu?* Dar tu mi-ai spus…

— Tu *singură* ţi-ai zis, Katrina!

— Ce rahat mai e şi asta, Eli?

— Rahat din ăla până la gât, fir-ar afurisit!

— Spune-mi şi mie, Eli Ellis, că dacă nu…

— Nu *aici,* pentru numele lui Dumnezeu! îi şuieră Ellis, apucând-o de cot.

Se urcaseră pe vapor citindu-şi unul altuia fragmente din articol şi pătrunseseră înăuntru exact în momentul când începuseră să-şi arunce replici tăioase, iar acum se aflau exact în mijlocul adunării, stârnind curiozitatea tuturor.

Vechiul vapor-restaurant fusese complet renovat cu ocazia petrecerii. Mesele obişnuite erau înlocuite de o singură masă lungă, stil bufet, plasată de-a lungul mijlocului punţii, iar pe ea găseai mâncăruri chinezeşti, specialităţi franţuzeşti, sandvişuri de toate felurile, ardei iute, salate, fructe, brânzeturi, prăjituri, grămezi uriaşe de caviar. Chelneri în smoching serveau băuturi de toate categorii de la barurile pline, plasate la ambele capete, deşi mai existau şi trei boluri mari cu punci de culoarea chihlimbarului, chiar pe masa principală.

Mici mese de cafenea fuseseră aranjate la marginea punţii, în apropierea pereţilor din sticlă. Pe fiecare dintre ele se afla o scrumieră din onix, conţinând cam o jumătate de duzină de ţigări cu haşiş şi câte o placă din acelaşi material, cu paie pentru limonadă şi linii de cocaină, deja pregătite pe suprafeţele cenuşii.

O cortină neagră închidea spaţiul dinspre proră, păzit de doi indivizi solizi, în smoching. O formaţie afro-electrică plasată la pupa, în care abundau straiele colorate, baterii şi percuţii de toate neamurile şi instrumente cu clape întreţinea atmosfera cu muzica ei sinuoasă.

Ellis şi Katrina intraseră pe coridorul de la mijlocul navei, iar acum rămăseseră chiar în mijlocul punţii şi al îmbulzelii, foarte aproape de masa cu bufet. Capetele se întoarseră, privirile îi măsurară, iar o femeie cu părul roşcat îmbrăcată într-o rochie lungă şi roşie, mulată pe corp şi despicată până sus îi acostă, ţinând într-o mână, în echilibru, o farfurie uriaşă, încărcată de caviar, iar în cealaltă un pahar cu şampanie.

— Cynthia Goodman, de la *Time,* domnişoară Ciarnov, aş fi de părere că…

— Du-te de-aici! o repezi Ellis.

— Hei, domnule Ellis, Derek Spencer de la *Rolling Stone,* este adevărat că…

— Nu am niciun comentariu!

— Pierre Laconte, *Paris Match, c'est vrai que*[1]…

Reporterii roiau în jurul lor. Cineva scoase un aparat de fotografiat şi îl declanşă în ochii lui Ellis, orbindu-l pentru un moment.

— Vă rog să ne lăsaţi în pace! se răsti el.

[1] Este adevărat că... (fr.).

— *Mais un moment…*

— Cititorii noştri…

— *Tokyo Shimbun…*

— DUCEŢI-VĂ DRACULUI! strigă Ellis, strângându-şi pumnul. Să nu vă mai văd pe niciunul, căcănarilor!

În tot acest răstimp, Katrina lua cele mai bizare poziţii, zâmbea în lentilele aparatelor, jucând rolul marii vedete rock.

— *Merci, please, bitte, kudasai,* vom face o conferinţă de presă mai târziu, dar trebuie să-mi permiteţi să mă înfrupt şi eu cum se cuvine, *da…*

Singurul efect fu acela că delirul haitei de ziarişti spori şi mai mult.

— Haideţi, băieţi, fiţi calmi, nu vă ţineţi de nasoale, vă rog să-i lăsaţi *să respire,* mai târziu vom avea o conferinţă de presă, *d'accord?*

Nu se ştie de unde, Norman Spinrad, îmbrăcat într-un smoching roşu-ţipător şi cămaşă din caşmir cu imprimeuri vii îşi făcuse o apariţie strălucitoare.

— Hei, aici e o petrecere, în caz că nu aţi aflat! strigă el către grupul compact, ca o grămadă de rugby. Iar voi sunteţi nişte simpli invitaţi! Dacă nu terminaţi imediat porcăria asta, vă poftesc să plecaţi de pe vaporul meu! Vorbesc serios, să ştiţi că nu glumesc deloc!

Mormăind, mârâind, ţinând în echilibru instabil farfurii doldora de mâncare şi pahare pline ochi, hoarda oamenilor de presă se retrase fără tragere de inimă.

Spinrad îi zâmbi lui Ellis.

— Îmi pare rău de cele întâmplate, se scuză el luându-l de cot şi conducându-l, împreună cu însoţitoarea lui, spre o măsuţă de cafenea de la proră.

— Ce naiba se întâmplă aici, Spinrad? se răsti Ellis la el. *Ştiai prea bine* că prietenul ăla al tău comunist va lansa bomba asta afurisită când ai plănuit petrecerea, nu? Ai pregătit special exemplare pe care să le împărţi! Şi eu, care credeam că am încheiat o înţelegere!

Spinrad îl studie cu atenţie.

— Chiar aşa este, am spus întregii lumi că prietena ta trebuie să joace neapărat în filmul acesta, corect? Când Saşa mi-a comunicat că are de gând să dea publicităţii povestea, i-am

făcut exact declaraţia pe care o doreai şi tu din partea mea, nu eşti de aceeaşi părere?

— Nu! Da! Vreau să spun…

— Lasă-te de fiţe şi nu te mai plânge atât! îi spuse Spinrad. *Tu* eşti cel care nu te-ai ţinut de cuvânt. Sau poate mi-ai aflat în sfârşit numărul de cont al băncii?

— Nu… se plânse Ellis. Iar acum, Langley nici gând să mai… o, Doamne, ascultă-mă, omule, trebuie să discutăm!

— Vai, Ellis, să fii sigur că vom discuta, o să discutăm atât de serios că nici n-o să-ţi vină să crezi, îi promise Spinrad cu un zâmbet ce nu prevestea nimic bun. Dar mai târziu, mult mai târziu, după ce ne vom fi pus la cale din toate punctele de vedere!

Spunând acestea, plecă în paşi ca de dans de lângă masă şi dispăru în spatele cortinei negre, dincolo de care, evident, trebuia să se afle zona VIP[1].

Ellis porni în urmărirea lui. Unul dintre zdrahonii înţoliţi în smoching îi tăie calea.

— *Pas d'entrèe,* spuse el, încrucişându-şi braţele la piept. *Seulement par invitation?*[2]

— Cum?

— Doar cu *invitation.* Să nu dai buzna, *comprais?* Că de nu îţi rup *votre* picioare, *monsieur,* m-ai înţeles, pui de lele?

— Ce s-a întâmplat, Ellis, auzi el o voce familiară, venind din spatele lui, nu-ţi place aici, cu pălmaşii de rând?

Ellis se întoarse şi dădu nas în nas cu redactorul-şef de la *Free Press de Paris,* Kurt Gibbs. Bărbatul masiv, cu barba roşie, se uita urât la el, dar Ellis avu totuşi senzaţia, altfel inexplicabilă, că mânia nu era îndreptată împotriva lui personal.

— Ce te frământă, Gibbs? se răsti el nervos. Pe tine ar trebui să te distreze chestia asta!

— Zău? îl întrebă Gibbs mirat.

— Doar asta ţi-ai şi dorit, nu?

— Serios? se stropşi Gibbs. Spinrad a vândut *Freep,* iar ţie…

— Ba a dat peste cap toată afurisita de afacere, asta a făcut! îi scăpă lui Ellis.

---

[1] Very Important Person (persoană foarte importantă) (n. trad.).

[2] Nu este voie să intraţi (...) Doar cei cu invitaţie (fr.).

— Ce vorbeşti? exclamă Gibbs, încruntându-şi sprâncenele de uluială.

— Dacă-ţi imaginezi că Langley va înghiţi…

Ellis realiză ce-i ieşea pe gură şi se opri. Vai, Doamne, cum m-a luat gura pe dinainte de faţă cu găoază ăsta?

Dar era prea târziu. Ochii lui Gibbs se luminară, semn că pricepuse totul.

— Cu alte cuvinte, *recunoşti* că a fost un aranjament al Companiei, nu, Ellis? Iar cineva a pus o piedică şi lucrurile nu s-au mai învârtit corect… Tass, fără îndoială. Dar atunci de ce oare Norman?…

Uriaşul se opri dezorientat.

— Nu se prea leagă, spuse el încet, apoi îl privi pe Ellis cu mult mai multă simpatie. Uite ce-i, omule, singurul lucru foarte limpede este că ai feştelit-o cu nişte tipi al naibii de răutăcioşi…

— Despre ce vorbeşti? se bâlbâi Ellis.

— Haide, Ellis, nu poţi să fii chiar într-atât de naiv! Companiei nu-i face plăcere ca agenţii ei operativi să se bage în pat cu agenţii KGB-ului, iar tu ai fost suficient de fraier încât să te laşi prins în public…

— Nu e… ea nu este…

— Ce părere ai de oferta mea, Ellis, tu-mi acorzi un interviu în exclusivitate despre cele întâmplate, aş putea să-l vând la *Spiegel, Paris Match,* poate chiar şi la *Scoop,* iar eu te voi ajuta să obţii un azil politic de la francezi, cunosc bine cum trebuie să tragi sforile, a trebuit să o fac şi eu…

— Du-te de-aici, Gibbs, eu sunt un american loial şi nu am de gând să fug la broscari şi nici la nimeni altcineva.

— A, da, îi răspunse Gibbs liniştit. Tot aşa vorbeam şi eu cu mulţi ani în urmă. Nu te întreba ce rău poţi *tu* să-i faci ţării tale, Ellis, gândeşte-te mai bine ce-ţi poate face *ţie* patria ta. Gândeşte-te bine, Ellis, am să fiu pe aproape când se termină petrecerea, în caz că te răzgândeşti.

— Să te ia dracu’, mormăi Ellis.

Îşi ridică braţele, îi întoarse spatele lui Gibbs şi se retrase spre masa lor, unde Katrina trăgea pe nări o linie de cocaină.

— Iar acum îmi spui şi mie, în sfârşit, ce se întâmplă, Eli?

— Să începem cu începutul, îi răspunse Ellis tremurând din toate încheieturile şi trăgând şi el nişte praf pe nări. Mi-e

teamă că sunt foarte multe de explicat…

Aleksandr Sergheiovici Ulanov îi aruncă o privire întrebătoare atunci când Norman Spinrad se întoarse în zona VIP, clătinând din cap, cu un zâmbet ironic lăţit peste întreaga figură.

— Din câte presupun, agitaţia s-a datorat apariţiei triumfale a lui Ciarnov şi Ellis? întrebă Saşa.

— Mda, spuse Norman, reporterii au năpădit pe ei ca musca la baligă.

Igor Mihailovici Rostropov se posomorî, sau în orice caz expresia lui în mod normal sumbră se mai întunecă puţin.

— Vrei să zici că i-ai *lăsat* acolo ca să fie interogaţi de reporteri? se răsti el. Mi se pare un gest prostesc. De ce nu i-ai adus aici?

Aici însemna o porţiune închisă cu o draperie de la partea anterioară a navei, gândită cam în stilul unei opulente camere de conferinţe particulare aparţinând vreunui mogul de la Hollywood, ceea ce, se gândi Saşa, chiar şi era, într-un fel, în seara respectivă, sau măcar un decor de film, în cel mai rău caz.

Norman plasase o masă masivă din mahon, având forma de semilună, chiar în vârful prorei, cu vârfurile îndreptate spre pupa. Un enorm scaun rabatabil, tapisat cu piele neagră, fusese plasat în centrul concavităţii semilunii, aidoma scaunului unui căpitan, de unde, privind prin panourile din sticlă, pe deasupra pupei şi a undelor Senei, vedeai Turnul Eiffel, mirific luminat, dominând din depărtări malul stâng al fluviului, confundându-se aproape cu propria lui imagine-simbol.

O jumătate de duzină de scaune identice ca formă, însă ceva mai mici decât acesta, stăteau aranjate pe partea exterioară a semilunii, cu spatele la splendida privelişte. Înaintea fiecăruia dintre ele existau câte două telefoane, în timp ce scaunul căpitanului era prevăzut cu trei, plus un interfon şi un complicat tablou de comenzi. Pe masă fuseseră pregătite două frapiere cu şampanie, o alta cu vodcă, o sticlă de coniac, un bol cu ţigări de haşiş şi o ceaşcă japoneză de ceai, umplută pe jumătate cu praf de cocaină. Într-un colţ stăteau doi palmieri înalţi, în ghivece, embleme ostentative ale Hollywoodului.

— Să-i lăsăm să fiarbă în suc propriu o vreme, *n’est-ce pas,* zise Spinrad trântindu-se în scaunul căpitanului, pe care şi-l alesese de la bun început cu nonşalanţă. Să-i lăsăm să se încălzească. Să transpire. Să le dăm timp să ţipe unul la celălalt. Aşa se procedează şi la Hollywood, de când e lumea şi pământul.

Ridică un receptor şi apăsă un buton al interfonului.

— *Tout ici?… Bien! Avanti, mon capitain!*

Motoarele vaporului începură să vibreze. Peste câteva momente, nava se dezlipi de chei, alunecă încet spre mijlocul fluviului şi porni spre vest, către vărsarea Senei.

Spinrad se rezemă de speteaza fotoliului, aprinse o ţigară şi îşi turnă nişte coniac, zâmbindu-i lui Rostropov.

— Corabia Nebunilor a pornit la drum. Simte-te bine, fumează o ţigară din acestea, serveşte nişte cocaină, bea ceva! Nu uita, suntem la o *petrecere*!

Rostropov făcu o mutră acră şi începu să bată darabana nervos pe tăblia mesei. Saşa se uită mai întâi la cocaină, apoi la ţigări. Se simţea teribil de tentat, în circumstanţele respective.

Dar o singură privire aruncată în direcţia lui Igor Mihailovici Rostropov îl convinse că era mai bine să se mulţumească cu un pahar mare de vodcă, băutură mai presus de orice interpretare ideologică.

— Mi-ai vândut tot felul de braşoave despre Hollywood, Eli Ellis! îi spuse Katrina cu indignare. Tu nici măcar nu ai *vorbit* cu Universal despre mine!

— Dar ţi-am zis, ţi-am zis, ţi-am *zis,* repetă Ellis cam a cincisprezecea oară. Era musai ca ideea să vină din partea lui *Spinrad!* Altfel, ce-ţi închipui tu, că intru peste ei şi le spun, hei, băieţi, trebuie s-o puneţi pe prietena şi clienta mea în filmul ăsta de al cărui contract mă ocup eu, îţi dai seama că m-ar fi dat dracului imediat!

Katrina mai trase o linie de cocaină şi apoi o gură zdravănă de vodcă.

— Atunci care-i problema? Spinrad a făcut exact ceea ce trebuia, acum te poţi duce la Hollywood ca să negociezi contractul meu de stea a cinematografului, nu?

— Nu, se tângui Ellis. Nu-ţi dai seama? Nu am cum să fac

asta acum!

— Nu, nu-mi dau seama!

Katrina avea acum un aer bătăios, ochii i se înroşiseră, se congestionase la faţă, era deja suficient de bine afumată şi părea hotărâtă să nu se oprească aici. Ceea ce nu avea darul să o ajute să înţeleagă mai bine situaţia.

Ellis se înfruptase şi el din cocaină şi din punciul mortal de bourbon, lucru ce nu-i servea să se dumirească prea bine, cu atât mai puţin să-i explice lui Red Metal Rose cum stăteau lucrurile.

Nava plutea acum între turnul Eiffel şi Trocadero, iar ei nu făcuseră altceva decât să se certe în felul acesta încă de când plecaseră de la debarcader, în timp ce restul invitaţilor gravitau mai mult sau mai puţin în jurul lor. Tot felul de figuri stranii din lumea presei treceau mereu pe lângă masa lor, încercând să asculte fragmente din conversaţie, dar niciunul nu cuteza să se apropie prea mult, de teama replicilor nervoase ale lui Ellis. Câţiva dintre ei scoseseră la iveală aparate de fotografiat, dar gorilele lui Spinrad rezolvaseră problema. Cu toate acestea, Ellis avea sentimentul că este gol puşcă, cu atâtea priviri aţintite asupra lui.

— Oare pe copaia asta nu există telefoane? insistă Katrina. Suni la Hollywood şi închei afacerea chiar acum!

— Ţi-am spus că nu pot proceda aşa!

— *De ce?*

— Pentru că CIA nu va mai fi dispusă să înghită acum figura asta! gafă Ellis.

— *CIA?*

Dumnezeule, îi trecu lui Ellis prin minte, mi-a ieşit porumbelul pe gură! Ridică neputincios din umeri. Mai trase pe nări două linii de praf şi bău încă un pahar de punci perfid. Îi explică, în câteva cuvinte, cam tot adevărul.

— Filmul este subvenţionat de CIA. Vor neapărat să îngroape *Free Press de Paris,* chestia asta valorează pentru ei cincizeci de milioane de dolari, prin urmare au încheiat o înţelegere cu Universal potrivit căreia le vor da suma respectivă în cazul în care Spinrad se întoarce la Hollywood ca să scrie scenariul şi renunţă la jurnal. Mi-am făcut socoteala că dacă Spinrad ameninţa să se retragă din afacere în caz că tu nu primeai

rolul, CIA avea să-i silească pe cei de la Universal să înghită găluşca, pentru că…

— Adică CIA forţează mâna celor de la Hollywood pentru ca Red Metal Rose să devină o stea a filmului? ţipă Katrina. Te-ai îmbătat de tot, Eli!

Oamenii îngheţară pe locurile unde se aflau. Capete se întoarseră. Reporterii se apropiară, ciulindu-şi urechile.

— Las-o moale, te rog! îi şuieră Ellis, trăgând-o de bărbie mai aproape de el.

— Nu are niciun sens, continuă Katrina ceva mai liniştită. CIA să mă facă pe *mine* vedetă a filmului? De ce-ar face chestia asta?

— Acum nu o vor mai face, asta încercam să-ţi explic. În nici un caz acum, când Tass a aruncat aluzia că lucrezi pentru KGB! S-ar zice că *tu* m-ai atras de partea lor în loc să…

— Ai spus la CIA că o vei convinge pe Red Metal Rose să *fugă!* urlă Katrina.

Clătinându-se, se ridică în picioare, rotindu-şi braţele şi adresându-se asistenţei formate din reporteri şi curioşi:

— Vreau să fac o declaraţie! Red Metal Rose nu se va refugia niciodată în America! Katrina Ciarnov nu va trăda Mama Rusia! Vreau să devin o mare stea a cinematografului la Hollywood, dar sunt o cetăţeancă credincioasă a Primăverii ruseşti! Îmi bag picioarele în toate politicile! Îmi bag picioarele în CIA! Îmi bag picioarele în KGB! Îmi bag picioarele în toţi câinii turbaţi de la Uniunea Rock and Roll-ului Sovietic şi de la CIA, care-şi bagă nasul în afacerile artiştilor!

— Katrina! Pentru numele lui Dumnezeu!

Elli o apucă de braţ. Ea îl împinse.

— Să-mi bag picioarele-n tine, Eli Ellis! strigă ea. Te-ai culcat cu mine de dragul CIA-ului!

— Ia te uită cine vorbeşte! îi răspunse Ellis pe acelaşi ton, ieşindu-şi în sfârşit şi el din fire. Tu m-ai regulat de dragul KGB-ului!

— Eu am jucat scena canapelei ca să devin vedetă, asta-i tot!

— Domnişoară Ciarnov…

— Domnule Ellis…

— Este adevărat că…

— Dezminţiţi faptul că…

Norman Spinrad prinsese aripi şi zbura, ca un zmeu, Saşa rezolvase o sticlă de vodcă de un sfert, Igor Mihailovici Rostropov se plimba încolo şi încoace prin spaţiul rezervat oaspeţilor speciali, îngrozitor de treaz şi mormăind înjurături, iar nava execută o întoarcere la 180 de grade în dreptul Turnului Eiffel şi o porni înapoi, când se dezlănţui un adevărat balamuc în salonul principal, dincolo de cortină.

— … adevărat că sunteţi un agent al…

— … v-aţi gândit vreodată să vă refugiaţi în…

— … înţelegerea respectivă prevede…

— … aţi ştiut că este…

Zeci de voci înfierbântate se acoperea una pe alta, nu se mai înţelegeau decât fragmente de întrebări, lăsând impresia că este vorba de o conferinţă de presă la care spiritele sunt foarte agitate. Deasupra tumultului jurnalistic, însă, Saşa auzea vocea Katrinei Ciarnov şi a lui Eli Ellis ridicându-se cu mult deasupra celorlalte.

— M-ai tras în piept, Eli Ellis…

— Taci în mă-ta, Katrina!

— Spion american!

— Curvă rusoaică!

— Vai, Norman, nu crezi că ar fi mai bine…

Dar Rostropov îl întrerupse pe Saşa.

— Scoate-i imediat de acolo, Spinrad, dacă nu, plec! urlă el, pornind spre draperie.

Spinrad sări din fotoliul său mult mai repede decât l-ar fi crezut Saşa în stare, ţinând cont de starea în care se afla, oprindu-l pe Rostropov din drum.

— Exact asta mă gândeam şi eu să fac, spuse el zâmbind neghiob. Secretul afacerilor constă în alegerea momentului cel mai favorabil.

Zicând acestea, plecă în paşi de dans spre salonul principal. Saşa îl auzi strigând în mijlocul vârtejului de alături.

— V-am promis o conferinţă de presă, însă ea va avea loc *mai târziu!* Şi vă asigur că toată povestea va fi cu mult mai picantă decât vă închipuiţi voi acum, oricât ar părea de incredibil! Haideţi odată, lua-v-ar naiba, *haideţi odată!*

Katrina Ciarnov şi Eli Ellis se strecurară clătinându-se prin

perdea, înghiontiţi şi împinşi de la spate de Norman.

— Ce naiba mai e şi asta? exclamă Eli Ellis.

Masa de conferinţe. Scaune din piele. Bărbatul în costum cafeniu aşezat confortabil într-unul dintre ele. Şi celălalt, mai bătrân şi ameninţător, în costum albastru-închis. O groază de telefoane. Şi palmierii ăia împuţiţi, puşi în ghivece.

Dacă nu ar fi existat inconfundabilul peisaj nocturn al Parisului târându-se leneş pe lângă ei dincolo de pereţii din sticlă şi reflexiile lui tremurate de valurile Senei, ar fi fost în stare să jure că se trezise proiectat într-un birou somptuos, de la etajele de sus din Turnul Negru.

— Saşa Ulanov, pui de căţea ce eşti! îl salută Katrina pe bărbatul în costum cafeniu.

— Şi eu sunt încântat să te văd, Katrina, îi replică rece costumul cafeniu.

— *Ulanov?* strigă Ellis. Ce cauţi aici?

Norman Spinrad se postă înaintea lui şi execută o mică plecăciune ironică.

— Eli Ellis, Saşa Ulanov, Saşa Ulanov, Eli Ellis, pronunţă el cu voce mieroasă. M-am gândit că a sosit timpul să faceţi cunoştinţă.

— Şi *ăsta* cine e? se interesă Ellis, făcând un semn către costumul albastru.

Ulanov se săltă în picioare şi maimuţări mica figură de stil a lui Spinrad.

— Igor Mihailovici Rostropov, adjunctul executiv al ministrului mediilor al Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste, spuse el.

— Pe dracu'! mormăi Katrina, lăsându-se să cadă nepoftită într-un scaun şi încrucişându-şi braţele, pusă pe ceartă. KGB curat!

— Niet, zise Rostropov cu duritate. Poate că… mai târziu…

— Ei, acum, că am făcut cunoştinţă cu toţii, haide să începem întrunirea noastră, de acord?

Spinrad era vesel şi în formă, oricine l-ar fi confundat cu un director de studio cinematografic care tocmai lua loc în impunătorul lui jilţ de onoare. Ulanov se lăsă să cadă din nou în scaunul lui. Rostropov ezită şi, în cele din urmă, îşi alese un loc

la o extremitate a mesei, lăsând un scaun liber între el şi compatriotul lui, ca şi cum aceasta i-ar fi conferit un statut mai deosebit.

— Poţi să-mi explici ce se întâmplă, Spinrad? îi ceru Ellis.

— Discutăm despre afaceri, îi răspunse acesta, zâmbindu-i radios. Închipuie-ţi că te afli în Turnul Negru, Ellis. A sosit timpul să tragem linie şi să facem totalul.

Cu mişcări ţepene, Ellis ocupă fotoliul ce se învecina cu al Katrinei, care tocmai îşi turna un pahar de vodcă; se aplecă apoi spre el, aparent uitând, cel puţin pentru o vreme, de furia ce o stăpânise.

— Acum vei fi dur şi-mi vei apăra interesele cum se cuvine, da, Eli? îi şopti ea la ureche. Ai să închei şi contractul meu, *da?*

Ellis îşi umplu şi el un pahar de vodcă. Indiferent cât de beat ar fi fost, era totuşi perfect conştient de rahatul în care intrase. Mai mult de atât, asupra lui se lăsă un calm şi o energie neaşteptată. Oricât de dementă putea să pară situaţia în care se vedea, începea să aibă senzaţia că joacă, într-o oarecare măsură, pe un teren foarte bine cunoscut, pe care susţinuse nenumărate meciuri.

— Okay, Spinrad, să lăsăm prostiile şi să discutăm serios.

— Mi-ai adus numărul de cont din banca elveţiană, Ellis? întrebă Norman.

Saşa văzu că Eli Ellis fusese pus în încurcătură, apoi se uită în direcţia lui Rostropov, care avea aerul împietrit şi impenetrabil al legendarului Andrei Gromîko.

— Nu este cazul să fii neliniştit, domnule Ellis, interveni Saşa pentru a sparge gheaţa. Ştim cu toţii de banii de la Geneva.

— Nici nu mă mir că ştiţi, nemernici comunişti ce sunteţi! mârâi Ellis.

— Ai aflat numărul? insistă Norman.

— Nu… şopti Ellis plin de silă.

Norman făcu semn spre telefoanele dinaintea lui.

— Atunci sună chiar acum la Langley şi fă rost de el. M-am săturat să aştept, îl vreau în acest moment, dacă nu, pică întreaga înţelegere dintre noi.

— Nu fi ridicol! îi replică Ellis arţăgos. Mulţumită lui Ulanov, cred că nu mi-ar spune nici cât este ceasul!

Norman clătină din cap cu indiferenţă şi sorbi puţin coniac.

— *Bien,* zise el. Vechea noastră înţelegere a devenit nulă, iar Universal se vede în situaţia de a deţine drepturi în valoare de trei sute cincizeci de mii de dolari, pe care nu le poate folosi. Domnule Rostropov?…

— Ministerul Mediilor este dispus să achiziţioneze *Voiaj într-o torţă* de la Universal, declară Rostropov. Desigur, în cazul când pretenţiile faţă de noi nu vor fi inacceptabile.

Lui Ellis îi cam ieşiseră ochii din cap.

— Vorbeşti despre o *redirecţionare* a drepturilor? exclamă el.

— Chiar aşa, spuse Rostropov. Dorim să turnăm filmul în Uniunea Sovietică.

Îi zâmbi glacial lui Ellis:

— Nu am nicio îndoială că relaţiile dintre tine şi clienţii tăi din Universal sunt cât se poate de proaste. Nu cumva faptul că i-ai ajuta să scape de incomoda lor proprietate te-ar ajuta să creşti din nou în ochii lor? Dar să ştii că nu ne vom lăsa exploataţi de rechinii din Hollywood. Trebuie să ne asiguri vânzarea drepturilor pentru cel mult patru sute de mii de ruble. Nu sunt autorizat să depăşesc această sumă.

Nu se poate să mă fi luat apa chiar în halul ăsta! îi trecu lui Eli Ellis fulgerător prin minte.

— Adică… vreţi ca eu să fiu *agentul* vostru? se bâlbâi el.

— Îţi ofer şansa de a te reabilita în faţa stăpânilor tăi capitalişti, îi răspunse Rostropov rece. Să nu te aştepţi la vreun comision! Oricum, mi se pare că deja ţi-ai înfipt de prea multe ori degetul în plăcinta asta!

Mintea de agent a lui Ellis începu să lucreze febril. Pot să-mi iau comisionul de la Universal, cugetă el. Sau, oricum, măcar zece la sută din profitul tranzacţiei, în cel mai rău caz…

Întinse mâna după telefon. Înainte de a-şi duce gestul la capăt, Katrina îi dădu peste braţ.

— Stai puţin! Cu mine cum rămâne, Eli?

— Hei, stai puţin, Katrina, în joc e pielea mea…

— Şi tu ai profitat de pielea *mea,* Eli Ellis! Doar eşti managerul meu, sau ai uitat, cumva? Trebuie să te ocupi de interesele mele! Bineînţeles, te alegi şi tu cu ăia douăzeci şi cinci la sută ai tăi, *da?*

Ellis cântări toate astea. Se gândi la bani. Privirile lui rătăciră afară, la noaptea pariziană ce defila aidoma unui vis

minunat şi amăgitor din perspectiva lui fals hollywoodiană şi închipuirea îi zbură la zilele de aur şi la nopţile fierbinţi pe care le trăise. Şi pe care le mai putea trăi. Se gândi la felul în care CIA se folosise de el. Şi cum o folosise KGB-ul pe Katrina. Cum el însuşi fusese tentat să se folosească de ea, ba încercase chiar să o facă. Contemplă în juru-i surogatul de birou al unui mogul şi cugetă asupra acelei virtuţi uneori îndoielnice, cunoscută sub denumirea de onoare a unui agent.

Ea păru să dobândească acum o existenţă reală. La fel ca şi Oraşul Lumină. Turnul Negru, BMA, Hollywood, până şi Langley şi tot ceea ce implica el păreau să se fi estompat, în spaţiu şi în timp.

Îl fixă pe Rostropov. Îşi aprinse o ţigară cu haşiş şi suflă fumul în direcţia acestuia.

— Doamna are dreptate, spuse el în cele din urmă. S-a anunţat deja că ea va primi rolul principal.

I se adresă lui Ulanov:

— Asta au făcut chiar băieţii tăi de la Tass. Pe urmă, este cea mai bine cotată artistă pe care o aveţi. Cu Red Metal Rose în distribuţie, există şanse să accepte roluri şi nişte actori americani.

Rostropov răspunse fixând-o pe Katrina.

— Este adevărat ce spui. Dar Katrina Ciarnov trebuie să fie reprezentată de Uniunea Rock and Roll-ului Sovietic, nu de tine. Îţi dăm rolul, Ciarnov, dar numai dacă rămâi în Uniune.

— În sfârşit mă veţi face o vedetă a cinematografului din Mama Rusia?

Rostropov îi răspunse printr-un semn afirmativ.

— Condiţia fiind ca să-l concediez pe Eli?

Rostropov repetă gestul şi apoi o întrebă:

— Ei, ce părere ai, Ciarnov?

Katrina îşi goli paharul de vodcă şi îşi încrucişă braţele la piept.

— Răspunsul meu este să te duci dracului! îi declară ea. Red Metal Rose nu-şi trădează iubitul şi onoarea! Să te ia dracu’! Să-l ia dracu’ de Minister al Mediilor! S-o ia dracu’ de Uniune a Rock and Roll-ului Sovietic! Eli Ellis rămâne managerul meu şi numai moartea ne poate despărţi!

Apucă braţul lui Ellis cu ambele mâini şi îl strânse la piept.

— Tu şi cu mine, da, Ellis? îi spuse ea tandru, sărutându-l pe obraz.

Ellis simţi o căldură minunată ce i se răspândea în braţ. Ochii i se umplură de lacrimi.

— Aţi auzit ce spune, murmură el.

— Pretenţia voastră este absolut inacceptabilă!

— Chiar aşa? rosti Ellis, care nu se simţise în viaţa lui atât de viteaz, de curat şi de puternic. Ascultă-mă, rusnac ticălos, ascultă-mă cât se poate de atent. Aveţi nevoie de mine pentru a ajunge la o înţelegere cu Universal. Voi, ăştia care vă ocupaţi de politică, aţi tras de mine în toate părţile. M-am săturat până în gât! Aşa cum zice şi această doamnă, să te ia dracu', să-i ia dracu' pe ăia de la CIA, să vă ia dracu' pe toţi. Ei bine, acum vorbim despre un film, domeniu în care sunt la mine acasă. Şi nu pun mâna pe telefonul ăsta până ce nu trataţi cu *mine* despre oferta pe care i-o faceţi clientei *mele.* Cu asta am încheiat discuţia, domnul meu.

— Mi se pare corect! ţipă Katrina.

— Doamne, Ellis, nu ştiam ce zace în tine, spuse Norman Spinrad.

Igor Mihailovici Rostropov se congestionase la faţă. Saşa simţea deja în aer explozia de ger siberian ce avea să urmeze. Norman stătea comod în fotoliul lui şi se amuza copios, sugând dintr-o ţigară. Katrina Ciarnov căuta încruntată spre Rostropov. Ellis se lipise de ea, iar în trăsăturile lui se ghicea hotărârea neclintită.

De ce tocmai eu? se întrebă Saşa.

Pentru că nu există nimeni care să o facă, în afară de tine, Aleksandr Sergheiovici.

Se strecură pe scaunul liber de lângă adjunctul executiv al ministrului mediilor.

— Dacă-mi permiteţi, tovarăşe Rostropov?… îi şopti acestuia în ureche.

Rostropov binevoi să-şi ridice o sprânceană în semn de interes, atât şi nimic mai mult.

— După părerea mea, am putea face un compromis, continuă Saşa să-i şoptească. Îl lăsăm pe Ellis să discute cu Universal. Dacă reuşeşte, dacă reuşeşte… îl numim reprezentantul

american al Uniunii Sovietice în această problemă! El îşi ia zece la sută din profiturile ce-i revin lui Sovfilm din difuzarea filmului în America. Din difuzarea în Rusia nu primeşte nimic.

— Dar asta nu înseamnă aproape nimic, şuieră Rostropov.

— Exact, îi confirmă Saşa.

Rostropov dădu din cap întorcându-i spatele lui Ulanov.

— Foarte bine, domnule Ellis, îţi fac următoarea ofertă, zise el. Tu vei negocia cumpărarea drepturilor cu Universal. Katrina Ciarnov va juca în filmul nostru, dar interesele ei vor fi reprezentate de Uniunea Rock and Rollului Sovietic. În schimb, vei primi zece la sută din veniturile nete ce ne revin din difuzarea în America.

— Cum adică? exclamă Ellis. Asta nu face nici cât o…

Deodată, îşi dădu seama. O inspiraţie strălucită. O ocazie unică în viaţă. Vedea înaintea lui grămezi uriaşe de dolari, care nu aşteptau decât să fie culese de el.

Indivizii ăştia sunt nişte *amateurs,* se gândi el. Habar n-au pe ce lume trăiesc! Simplu contract de cedare a drepturilor? Da' de unde! Dacă pui pe picioare o coproducţie, eşti om făcut pentru toată viaţa, băiete!

Dar trebuie să fii precaut, Eli, extrem de precaut, ca să le vinzi chestia asta fără să se prindă…

— S-ar putea să-mi convină să accept propunerea asta… zise Ellis încet.

— Ai fi în stare să mă trădezi, Eli! ţipă Katrina Ciarnov.

Ellis îşi ridică un braţ, cerându-i să facă linişte.

— Numai dacă putem ajunge la o înţelegere în ceea ce priveşte problema reprezentării Katrinei, continuă el.

Rostropov îşi încruntă sprâncenele. Saşa oftă în sinea lui, ştiind că aceasta era chiar esenţa întregii afaceri, din punctul de vedere al Ministerului Mediilor.

— Eu sunt *managerul personal* al Katrinei Ciarnov, şi nu agentul ei, din punct de vedere tehnic, spuse Ellis. S-ar putea să fiu dispus să-i permit Uniunii Rock and Roll-ului Sovietic să fie în continuare agentul ei oficial, atunci când e vorba de evenimente care se întâmplă în interiorul Rusiei, despre care habar n-am nimic, în schimb *eu* îi voi reprezenta interesele în relaţiile cu organizatorii şi producătorii occidentali, despre care *ei* habar n-au, din câte mi-am dat seama. Eu îmi împart pe din

două comisionul meu cu Uniunea, la fel vor proceda şi ei cu al lor.

— Pare rezonabil, nu? îi spuse Saşa lui Rostropov.

Rostropov îl învrednici în treacăt cu o privire otrăvită, apoi se uită ţintă la Ellis.

— Şi *cât* reprezintă comisionul tău din contractele pe care le închei în Occident, Ellis? se interesă el.

— Douăzeci şi cinci la sută.

Rostropov pufni dispreţuitor.

— Uniunea Rock and Roll-ului Sovietic ia *treizeci şi cinci* la sută, spuse el. Jumătate din douăzeci şi cinci la sută în schimbul a jumătate din treizeci şi cinci la sută nu prea mi se pare cuşer, cum aţi zice voi, americanii…

Norman Spinrad, care sorbea coniac, trăgea din ţigară şi asculta toate acestea cu profund amuzament, interveni şi el în cele din urmă.

— Ascultaţi-mă, domnilor, m-am săturat de jocul ăsta pe doi bani deschiderea! Încheiaţi-vă tratativele, altfel s-ar putea să mă răzgândesc şi să discut totuşi cu Langley!

— Vorbeşte serios, îi şopti Saşa în ureche lui Rostropov. Şi nici nu poţi să-l condamni. Dacă acceptaţi târgul în formula aceasta, *Free Press* va supravieţui ca organ independent, iar Ciarnov rămâne în Uniunea Rock and Roll-ului Sovietic – mai mult sau mai puţin. Acesta şi este scopul venirii dumneavoastră la Paris, da? Dacă se află că aţi renunţat la toate astea pentru diferenţa dintre doisprezece virgulă cinci la sută şi şaptesprezece virgulă cinci la sută, o să ne pomenim *amândoi* în Kazahstan!

— N-am să mă las şantajat de porcul ăsta capitalist! îi şuieră Rostropov.

Doamne, ce mai tâmpit! se gândi Saşa. Dar reuşi să se stăpânească şi continuă să murmure sfaturi cuminţi superiorului său…

Pe malul drept, dinspre siluetele întunecate ale copacilor din Grădinile Tuileries adia o briză plăcută, în timp ce nava înainta împotriva apelor Senei, către vârful lui Ile de la Cite, iar pe cel stâng, Musee d’Orsay aluneca pe lângă vapor; în spatele muzeului, însă imposibil de distins din locul unde se aflau acum, invizibil, totuşi mereu prezent în mintea lor, se găsea

Rue de Lillet şi apartamentul Katrinei Ciarnov, unde Eli Ellis petrecuse ceea ce ştia acum că fuseseră cele mai plăcute clipe ale vieţii lui.

Făcu un semn în direcţia clădirii monumentale, scufundate acum în întuneric, a muzeului şi a cuibuşorului de nebunii de dincolo de el şi-i strânse mâna Katrinei Ciarnov, în timp ce cei doi ruşi îşi şopteau în continuare, aşa cum făceau de o veşnicie, parcă. Katrina îi răspunse la strângere şi îşi frecă piciorul de al lui, sub masă.

Ah, să te afli la Paris şi să fii îndrăgostit, să aluneci peste luciul Senei înconjurat de lux, într-o seară perfectă de septembrie!

În fine, privirea lui Rostropov se mai îmblânzi, făcu un gest de încuviinţare, iar Ulanov vorbi.

— Tu îţi păstrezi întregul comision luat de pe urma încasărilor din America, Uniunea Rock and Roll-ului Sovietic încasează întregul comision asupra veniturilor din ţările CAER, tot ei se ocupă şi de restul lumii şi ţie îţi dau doisprezece virgulă cinci la sută, păstrându-şi douăzeci şi doi virgulă cinci la sută, aceasta este ultima noastră ofertă.

Cu un efort de adevărat bărbat, Elli reuşi să-şi păstreze imobilitatea feţei, izbutind să simuleze că acceptă în ciuda voinţei lui.

— Nu-i deloc uşor să te tocmeşti cu nişte afurisiţi de comunişti, ca voi – izbuti el să le zică fără a izbucni în râs – însă, ce să mai vorbim, putem bate palma.

Puse mâna pe un telefon şi îl sună pe Elliot Friedman, director de producţie la Universal Pictures.

Surprinzător, centrala îi făcu imediat legătura cu Friedman, fără să mai fie obligat să asculte muzică, aşa cum se întâmpla de obicei, ca şi cum Fiedman ar fi aşteptat apelul lui cu mâna pe receptor.

Ceea ce se dovedi chiar purul adevăr.

— Elliot?… Eli Ellis…

— Ellis, imbecilule, pe unde umbli, te-am căutat toată ziua la hotel! Ce naiba faci acolo, în Tara Broscarilor? Ai văzut numărul de astăzi al lui *Europe Today*? Ai telefonat la BMA?

— Hm, nu, Elliot…

— Păi atunci, n-are niciun rost! Te-au dat afară! Te rog să mă

crezi, a fost primul telefon pe care l-am dat după ce le-am zis ticăloşilor ălora de la CIA să se ducă-n mă-sa!

— *Tu* le-ai dat flit celor din *Langley*? exclamă Ellis.

— Poţi să mă crezi! Tot proiectul ăsta idiot a fost ideea *lor,* ai uitat? Noi să cumpărăm porcăria asta science fiction, iar ei sprijină proiectul cu cincizeci de milioane de dolari. Acum, mulţumită ţie, Ellis, noi am apucat deja să-i plătim comunistului de Spinrad banii *noştri,* iar ăia stau cu fundul pe cele cincizeci de milioane ale lor. Am dat trei sute şi cincizeci de mii de dolari pentru drepturile asupra unei proprietăţi care ar costa cam patruzeci de milioane de dolari pentru realizarea filmului, cu alte cuvinte ar fi necesar să încasăm cam o sută de milioane ca să ne scoatem pârleala, ceea nu putem face, adică proiectul e mort, iar noi suntem terminaţi. Ca şi tine! Ca şi CIA!

— CIA?…

— Nenorociţii ăia prea s-au umflat în pene, spuse Friedman indignat. E pentru ultima oară când şi-au băgat degetele lor unsuroase în producţia de film şi de televiziune. Subvenţionarea filmelor de propagandă, a emisiunilor de televiziune, utilizarea echipelor de filmare din străinătate drept acoperire pentru acţiunile Agenţiei şi altele de acelaşi fel, pentru tot soiul de căcaturi utile propagandei de la Washington. Asta mi-e crucea, însă, băieţii de la Langley o să înveţe pe propria lor pielea că atunci când le dai o plasă de cincizeci de milioane de dolari celor din *Turnul Negru,* nu mai ai ce căuta în oraşul nostru!

Ellis nu se putu abţine să nu râdă.

— Tu de ce râzi, Ellis? se răsti Friedman. Eşti şi tu la fel de mort pentru Hollywood ca şi ei.

— Eu cred că nu, Elliot.

— Crezi că nu? răsună strigătul lui Friedman.

— M-ai auzit bine, Elliot. Am să te scot din rahat.

— *Tu* o să mă scoţi pe *mine* din rahat?

— Ţi-ar conveni să deţii drepturile pentru versiunea originală a lui *Voiaj într-o torţă* în Statele Unite având o valoare de producţie de patruzeci de milioane de dolari şi care să coste pe Universal zece milioane de dolari? îl întrebă Ellis.

— Aste e ca şi cum m-ai întreba dacă mi-ar plăcea să am o baghetă magică pe care să o pot pune să-mi facă bani din

căcat! urlă Friedman. Eşti beat, Ellis, sau eşti drogat… asta era, nu?

Nava-restaurant trecea acum pe la sud de Ile de la Cite, iar turnurile gotice ale catedralei Notre Dame se înălţau fantomatic în zare, luminate de lămpi puternice. Iată-mă aici, împreună cu o şleahtă de ruşi şi exilaţi americani, se gândi Eli Ellis, discutând fără complexe cu cel mai puternic om din Hollywood.

Râse. Sorbi încet o gură de vodcă rece, savurând momentul când focul se răspândea din stomac spre creier.

— Sunt şi beat, şi drogat, recunoscu el. Pe de altă parte, însă, stau la masă cu Igor Rostropov, de la Ministerul Mediilor al Uniunii Sovietice, iar în mintea mea se coace cel mai tare contract de coproducţie de care ai auzit tu vreodată…

Eli Ellis îl măsura din priviri pe Norman Spinrad, care butonă ceva la consola lui până ce prin sistemul de difuzoare al telefonului se auzi vocea teribil de ciudată şi imaterială, venind tocmai de la Hollywood; Saşa contempla turnurile iluminate ale catedralei Notre Dame de care se apropiaseră, vaporul trecând acum pe sub Pont Michel, chiar la nord de inima legendară a malului stâng, intersecţia dintre Saint Germaine şi Boul’ Mich. Electronica mijlocea acum legătura transcontinentală dintre aceste două lumi aproape mitice.

— Sunt Elliot Friedman de la Universal, mă auzi, domnule Rostropov?

— *Da,* răspunse Rostropov. Noi suntem dispuşi să plătim…

Ellis făcu o serie de gesturi disperate, mimând că-şi taie gâtul cu degetele. Spre marea nedumerire a lui Saşa, Norman făcu semn că a înţeles, apăsă un alt buton. Vai, nu, se gândi el, acum ce s-o mai fi întâmplat?

— Eu îl cunosc mai bine pe tipul ăsta, Rostropov, aşa că lasă-mă pe mine să vorbesc, spuse Ellis. Şi aş putea să scot pentru tine o chestie cu mult mai bună decât vânzarea drepturilor. Un contract de coproducţie cu Universal.

— Coproducţie?… pronunţă Rostropov încet, încercând să se dumirească.

Ellis scutură energic din cap.

— Filmul ăsta se poate face în Rusia cu douăzeci de milioane

de dolari, corect? Voi daţi zece, Universal dă zece. Voi difuzaţi filmul în ţările din blocul răsăritean, ei îl difuzează în America, pentru restul lumii se poate cădea la o înţelegere, de exemplu veniturile nete pot fi împărţite la jumătate…

Rostropov se încruntă, neştiind ce atitudine să adopte.

— Dar ai zis că…

— Nu contează ce am zis, trebuie să luăm chiar acum o hotărâre, nu pot să-l ţin pe *Elliot Friedman* să aştepte o veşnicie, da sau nu?

— Prea complicat… Nu ştiu…

— *Acceptaţi propunerea,* tovarăşe adjunct executiv al ministrului mediilor, interveni Saşa. E o adevărată lovitură de geniu!

— *Crezi?*

— *Da, da,* se bâlbâi Saşa. Difuzarea noastră s-a desfăşurat întotdeauna extrem de anevoios în America, de fapt niciun film sovietic nu a dat vreodată lovitura în State…

— Da, da, trebuie să ne limităm la cluburile culturale, canale de televiziune pe cablu ieftine şi vreo câteva agenţii pe care capitaliştii sunt dispuşi să ni le închirieze…

— Nu vă daţi seama ce înseamnă? exclamă Saşa. Dacă *Universal Pictures* va difuza *Voiaj într-o torţă* în State, beneficiul va fi de cel puţin şaptezeci de milioane de dolari doar în America…

La auzul acestor cifre, ochii lui Rostropov se măriră.

— Şi cu o vedetă *sovietică* în distribuţie, din Rusia vor mai ieşi şaptezeci de milioane de ruble…

— Gândiţi-vă şi la implicaţiile politice, îi gânguri Saşa mai departe. Red Metal Rose joacă într-un mare succes american, fără ca să-şi ia tălpăşiţa cu acest prilej! Nu este exclus ca de aici să putem încheia şi un contract general de difuzare cu Universal! Cucerirea Hollywood-ului! Când se retrage Gorodin, cine credeţi că va fi viitorul ministru al mediilor?…

Igor Mihailovici Rostropov zâmbi instantaneu, în modul cel mai neechivoc cu putinţă.

— Genial, domnule Ellis, spuse el. Mă bucur că m-am gândit la această soluţie.

— Îmi cer scuze pentru că legăturile sunt atât de proaste,

Elliot, dar ne aflăm pe o navă, dacă poţi să mă crezi, spuse Eli Ellis.

Vaporul-restaurant tocmai naviga extrem de încet pe lângă formele complicate şi strălucitoare ale catedralei Notre Dame, de parcă şi căpitanul ar fi dorit să se bucure şi să prelungească savoarea acestui moment.

— Iată care este propunerea, continuă Ellis. Voi daţi zece milioane, ruşii pun tot zece, filmăm totul în Rusia, unde nu există probleme sindicale, iar costurile de producţie sunt ruşinos de ieftine, totul nu va costa decât douăzeci de milioane de dolari. Ei difuzează în răsărit, voi în State, avocaţii vor decide cum se va proceda în restul lumii, iar sumele încasate se împart în jumătate. Trebuie cumva să repet cifrele, Elliot?

— Ce, mă iei drept un prost! se auzi vocea răguşită a lui Friedman prin difuzorul telefonului. Lui Universal îi revin cel puţin cincizeci de milioane, la un buget de cheltuieli de zece milioane de dolari. E o înţelegere nemaipomenită din punctul nostru de vedere, recunosc, iar pentru ticăloşii ăia din Langley va fi o lecţie de neuitat! Mă auzi, domnule Rostropov?

— *Da.*

— Superiorii dumitale ţi-au acordat împuternicirea de a încheia un asemenea contract?

— *Da.*

— Prevederile lui, aşa cum le-a prezentat domnul Ellis, ţi se par acceptabile?

— *Da…* spuse Rostropov. Cu anumite precizări…

— Vorbeşte, se auzi vocea lui Elliot Friedman.

— Katrina Ciarnov trebuie să fie vedeta feminină, în Uniunea Sovietică se bucură de un succes enorm…

— Aici reprezintă un risc… oftă Friedman.

— Puteţi alege un actor american pentru celălalt rol principal.

— S-a făcut. Altceva?

— Celelalte roluri vor fi jucate de actori ruşi.

— Bineînţeles! Şi vor fi plătiţi cu salarii ruseşti.

— Altceva? E de la sine înţeles că nu ne vom putea permite să realizăm o superproducţie în stil american.

— Cine pretinde aşa ceva! Ideea este să menţinem costurile la un nivel cât mai redus cu putinţă.

— Deci filmul va fi difuzat în limba rusă, subtitrat în engleză.

— Nici vorbă! Vedeta americană vorbeşte în engleză, voi îl dublaţi în engleză pe versiunea pe care o difuzaţi, iar noi dublăm tot restul în engleză pe a noastră, cu excepţia versurilor cântate de Ciarnov de pe copia noastră. Sper că *poate* să cânte în engleză!

— Ca o privighetoare ianchee, poţi să mă crezi! interveni Katrina.

— Iar eu scriu scenariul, spuse Spinrad.

— Perfect.

— La Paris, nu în Hollywood.

— Din partea mea, poţi să-l scrii şi în Mongolia. Altceva?

Rostropov se scărpină în cap.

— Cred că am reuşit să perfectăm totul, *da?*

— Mi-a făcut plăcere să fac afaceri cu dumneata, domnule Rostropov, spuse Friedman. Cu atât mai rău că politicienii noştri de rahat nu sunt în stare să discute aşa ca noi şi să ajungă la o înţelegere.

— Eu *sunt* un reprezentant al guvernului, domnule Friedman, sublinie Rostropov.

— Eu, în schimb, sunt doar în *show business,* îi răspunse Friedman râzând.

— *C'est la politique d'Amerique,* comentă Norman Spinrad.

După conferinţa de presă, Eli Ellis înhăţă o sticlă de coniac de la bufet şi se retrase împreună cu Red Metal Rose la o măsuţă de la tribordul salonului principal. De această dată, reporterii îi lăsară în pace; ceea ce aflaseră satisfăcuse mai mult decât suficient pofta de noutăţi a hoardei de ziarişti, iar acum ei se strânseseră în jurul bufetului, aşteptând cu nerăbdare ca nava să acosteze pentru a-şi putea transmite reportajele, iar până una alta îşi umpleau timpul răzând ultimele rămăşiţe de mâncare şi băutură puse gratis la dispoziţia lor.

Ellis turnă în două boluri mari şi ciocniră paharele.

— Să bem în onoarea ta! spuse el imitând vocea impregnată de alcool a lui Humphrey Bogart în *Casablanca.*

— Să bem pentru Hollywood, chiar dacă nu mă duc încă acolo, da? zise Katrina.

— Să bem pentru buna Mama Rusia, *da?* supralicită Eli Ellis binevoitor.

— Să bem pentru faimosul Turn Negru! îi răspunse Katrina cu aceeaşi monedă. Să bem pentru America, *da?*

— În clipa asta, nu ştiu dacă sunt dispus să închin pentru ea, spuse el, încruntându-se dintr-o dată. Nu ştiu ce se va întâmpla cu mine dacă şi când mă întorc acasă…

— Dar tu vei deveni un om mare la Hollywood, nu?

— Nu încape îndoială… mormăi Ellis. Dar eu sunt cu siguranţă pe lista neagră de la CIA, Katrina! Iar IRS-ul mă va urmări ca pe un criminal…

— Bah! izbucni Katrina cu dispreţ. Îţi depui banii în Elveţia! Şi eu am un cont la Geneva, dar nu trebuie să-i spui lui Rostropov, da.

— Lucrurile nu stau prea bine în America, totul se reduce la politică, iar politica este un lucru împuţit, Katrina, se auzi Ellis recunoscând pentru prima oară. Dacă în Rusia este primăvară, în State este toamnă, iar Agenţia şi IRS-ul şi-au întins tentaculele peste tot… Dacă mă întorc acasă, s-ar putea să intru într-o mare belea…

— Dar Turnul Negru te va proteja, nu?

— S-ar putea… medită Ellis.

Este adevărat că Elliot Friedman le declarase război celor de la Langley. Cu toate acestea…

Katrina Ciarnov se aplecă peste masă şi-i mângâie obrazul.

— Nu fi trist, Eli, îi spuse ea cu gingăşie. Voi, americanii, nu aveţi termeni de comparaţie. Noi am parcurs în Rusia secole întregi de iarnă, de la Ivan cel Groaznic până la glasnost, când părea că nimic nu va mai abate crivăţul din drumul lui. Dar primăvara a sosit într-o bună zi în Mama Rusia, aşa cum va reveni şi în America, ai să vezi.

Katrina zâmbi, îl sărută, apoi continuă pe ton mai vesel.

— Şi, până ce se petrece schimbarea, ne putem bizui unul pe celălalt. Avem o groază de bani, da, avem un contract gras şi vom face un film, vom merge în Rusia, am să-ţi arăt Leningradul şi Moscova şi Siberia în timpul verii… este foarte frumoasă, nu glumesc…

Nava-restaurant trecuse pe lângă malul sudic al lui Ile Saint Louis în timpul conferinţei de presă, ocolise vârful ei, iar acum

străbătea canalul îngust ce o separă de Ile de la Cite. Scoasă în evidenţă dramatic de reflectoare, Notre Dame rămăsese acum în dreapta, iar luminile de pe Ile Saint Louis aruncau o aură argintie asupra undelor Senei.

— *Et maintenant*[1], suntem tineri, bogaţi, îndrăgostiţi şi la Paris, zise Red Metal Rose. Nu există nicio soartă mai rea decât moartea, *da?* Acasă înseamnă locul unde ţi-este inima, da, şi nu cine ştie ce ţară îndepărtată. *La vie continue, n'est-ce pas?*

O umbră trecătoare se lăsă asupra lor când vaporul-restaurant trecu pe sub Pont Louis, apoi, însă, strălucirea, fastul şi *joie de vivre*[2] din Saint Germaine apărură sub forma unei lumini orbitoare la capătul foarte scurtului tunel de lângă malul stâng, ivindu-se din tenebre aidoma unui vis parizian, stârnind un dulce ecou în sufletele lor.

Eli Ellis oftă în stil american, râse în stil american şi ridică din umeri, conştient că este un gest tipic tărâmului galic.

— Pentru asta voi închina şi eu.

Îşi înălţă paharul pentru Katrina, pentru el însuşi, pentru ei doi, pentru Oraşul Lumină.

— Nemaipomenit! exclamă Red Metal Rose. Oricât de grea ar fi iarna, trebuie să te gândeşti că undeva există şi o Primăvară.

După încheierea conferinţei de presă, Eli Ellis şi Katrina Ciarnov se aşezaseră la o masă mai retrasă din salonul principal, ca să poată schimba priviri tandre în voie, Rostropov începuse, tardiv, să-şi facă plinul din cele ce se mai găseau la bufet, iar o duzină de membri ai redacţiei lui *Free Press* intraseră în zona VIP ca să încheie pace cu Norman Spinrad şi reciproc; lui Aleksandr Sergheiovici Ulanov nu-i rămase decât să se plimbe fără ţintă prin mijlocul petrecerii care-şi trăia acum sfârşitul, sorbind vodcă dintr-un pahar mare, de şampanie.

Nava de agrement ocolise Ile Saint Louis şi pornise spre vest, de-a lungul lui Quai d'Anjou.

Oamenii ieşeau acum în şir indian de la Norman Spinrad, mulţumiţi, însă şi îngânduraţi, în acelaşi timp. Ultimul era redactorul-şef, Kurt Gibbs, care se apropie de Saşa clătinând

---

[1] Şi acum (fr.).

[2] Bucuria de a trăi (fr.).

foarte mâhnit din cap.

— Poate n-ar fi rău dacă te-ai duce şi ai discuta cu el, Ulanov, îi spuse Gibbs. Mi se pare că zice nişte lucruri cam ciudate. Vreau să spun, a obţinut tot ceea ce şi-a dorit, sau cel puţin aşa susţine el, totuşi… ştii cum se întâmplă…

— Da, cred că înţeleg, îi răspunse Saşa, mai turnându-şi nişte vodcă peste cea din pahar şi pornind.

Sectorul VIP – unde telefoanele tăcuseră, masa cea mare de conferinţe era presărată cu pahare murdare, iar fumul greu îl tăiai cu cuţitul – părea deja să fi ajuns în stadiul de a doua zi după chef; ai fi ghicit cu greu că aici fusese locul de desfăşurare al unor intense şi aprinse negocieri până de curând.

Norman Spinrad stătea singur pe marginea mesei, privind lung spre Ile Saint Louis, în timp ce nava trecea pe lângă Quai de Bourbon, spre capătul insulei.

Saşa se aşeză lângă el, îi întinse paharul şi rămaseră amândoi multă vreme în tăcere, bând pe rând din vodcă şi contemplând Parisul, oraşul ce găzduia exilul lor comun.

— Norman?… zise Saşa într-un târziu.

— Prietene?…

— Este minunat, nu?

— Parisul?

— Da… Cât de norocoşi suntem că nu trebuie să plecăm de aici, nu?

Norman continuă să urmărească malul lui Ile Saint Louis.

— Norocosul eşti *tu,* prietene, zise el mohorât. Te afli aici pentru că aşa vrei tu, dar eu *nu pot* să mă întorc acasă…

— Dar ai fi putut.

— Da, sigur, poate aş fi reuşit să ajung un scenarist mare la Hollywood. Şi poate mi-ar fi fost recunoscută munca mea de patruzeci de ani la justa ei valoare, în patria mea, cât mai sunt în viaţă.

— Dar asta ai şi realizat, Norman.

— Ce spui?

— Opera ta a fost judecată la justa ei valoare, îi explică Saşa. De aceea eşti silit să trăieşti în exil, nu-i aşa, *mon ami?*

— *Touche*[1]*,* recunoscu Spinrad cu amărăciune.

---

[1] Atins (fr.), aici în sensul de: recunosc, ai dreptate.

— Şi în acest caz a fost vorba de o opţiune.

Norman se întoarse spre el. Ochii lui erau foarte injectaţi şi cu cearcăne, însă un zâmbet discret îi lumina figura.

— Ai dreptate, prietene, spuse el. Exact ca în versurile vechiului cântec, nu poţi nici să te retragi, nici să te predai, iubito.

Ridică din umeri şi oftă.

— Ştii, discutând între noi, ca doi francezi falşi ce suntem, cred că aş putea să fiu fericit aici, continuă el. Condiţia ar fi să-mi văd opera publicată iarăşi în patria mea. Sau poate mi-ar fi îndeajuns dacă aş găsi suficientă energie să scriu din nou ceva de valoare, după atâţia ani…

— Dar vei face scenariul, Norman…

— Care scenariu! spuse Norman Spinrad dispreţuitor. E vorba mai mult de dactilografie decât de creaţie! Eu vorbesc despre un *roman,* Saşa, despre un roman în limba engleză…

— De ce nu…

— Pentru că sunt *american,* fir-ar să fie, indiferent dacă mie îmi place sau nu chestia asta, vorbi deodată Norman cu o pasiune neaşteptată. Cele mai bune lucruri ale mele au fost numai despre America. Asta a fost tema mea şi sursa mea de energie, pricepi? Aici… rahat, sunt izolat de toate astea, de America, de ritmul limbii, de spiritul… ah!

Îşi ridică braţele, convins de zădărnicia frământării lui.

— Ceea ce-mi spui este o poveste americană în sine, n-am dreptate? întrebă Saşa.

— *Cum*? exclamă Norman, cu privirea înviorată.

— Te-am auzit de multe ori cum te plângi că nu tu ai fost cel ce a părăsit America, ci America te-a abandonat pe tine, pe acest tărâm străin. Parisul este plin de americani în aceeaşi situaţie cu tine, în zilele noastre, *n'est-ce pas?* Din rândurile lor ai găsit personal suficient pentru redacţia jurnalului. Aceasta nu ţi se pare o poveste americană ce ar merita scrisă?

— Comunist păcătos ce eşti! strigă Norman zâmbind. În definitiv, de ce nu? Ar avea tot ce-i trebuie – o vedetă a rockului, tratativele pentru film, CIA, KGB…

— O, nu! N-am vrut să…

— … sex, intrigi internaţionale, jocuri duble, chiar *triple…*

— Norman, Norman, se plânse Saşa. Nici nu m-am gândit ca

să scrii despre povestea *asta* infernală, din care noi am scăpat cu faţă curată printr-o minune! Moscova ar… şi nici la Washington nu…

Dar Norman Spinrad se uita din nou afară, la luminile de pe Ile Saint Louis, de fapt la propriul său cămin de exilat, din Quai de Bourbon.

— Nu spune asta, Saşa, îi răspunse el senin. Pentru că nu este adevărat, prietene. Pot ei să tune şi să fulgere, să delireze şi să-mi blocheze drepturile cât vor, dar tu mi-ai amintit de singurul lucru pe care nu au cum să mi-l răpească…

— Anume?…

Norman izbucni într-un râs homeric. Luă paharul din mâna lui Saşa, toastă pentru Paris, apoi goli tot ceea ce mai era în el.

— Nimeni, cu excepţia mea, nu mă poate împiedica să lucrez iarăşi în oraşul *acesta!* îi declară el. *La vie continue, mon ami, la vie continue!*

Aleksandr Sergheiovici Ulanov clătină din cap; şi-ar fi dorit foarte tare în acel moment ca Norman să-i fi lăsat şi *lui* ceva în pahar.

— Ştii, discutând între noi, ca doi francezi falşi ce suntem, *mon ami,* zise el, sper din tot sufletul să ai dreptate.
